

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ТОМ КЛАНСИ

ПО ЗАПОВЕД НА ПРЕЗИДЕНТА

АГРЕСИЯ

Изключителен реализъм и сложна интрига -
новият роман на Том Кланси е наистина впечатляващ!

Пъблишърс Уикли

2

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

**ТОМ КЛАНСИ
ПО ЗАПОВЕД НА
ПРЕЗИДЕНТА 2
АГРЕСИЯ**

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

От района на Персийския залив пристигат тревожни вести за обединението на Иран и Ирак. Обединената Ислямска република ще завладее повече от половината нефтени запаси в света, ако окупира Кувейт и Саудитска Арабия. Във Вашингтон се редуват трескави съвещания на високо равнище, в Близкия изток — дипломатически совалки, а ЦРУ активизира най-добрите си агенти.

Но тъкмо тогава медиите изравят данни за съмнителни периоди от миналото на президента Райън...

22. ЧАСОВИ ПОЯСИ

В съвременния свят конфликтите избухват в най-различни часови пояси и това причинява огромни затруднения — Америка си ляга да спи точно когато хората от другия край на света се събуждат и започват новия ден. Обстановката се усложнява още повече от факта, че решенията, на които ще реагира останалата част от света, се взимат от хора, чийто работен ден започва с осем или девет часа по-късно. А в прехваленото ЦРУ се броят на пръсти агентите или служителите, способни да предсказват политическите и военните кризи. На екипите от «СТОРМ ТРАК» и «ПАЛМ БОУЛ» не им оставаше нищо друго, освен да се задоволят със съставянето на обзорни рапорти, обобщаващи сведения от местните вестници и телевизия в страната, където е пламнала поредната политическа криза. Докато президентът на САЩ спеше в Белия дом, десетки служители на ЦРУ събираха и обработваха информация, за да му я представят сутринта, когато вече ще е много късно за своевременно реагиране. Но дори и тогава мъдреците във Вашингтон се нуждаеха от няколко часа за разгорещени обсъждания, преди да излъчат изявленията си, което още повече забавяше оповестяването на решенията от жизнено значение за националната сигурност.

В Москва обстановката беше по-благоприятна, защото бяха в един и същи часови пояс с Багдад и изоставаха само с един час от Техеран. Но този път и РВС — Руската външно Разузнавателна служба — изпадна в същото задънено положение, както и ЦРУ, защото бяха изгубили агентурните си мрежи в Иран и Ирак. Обаче Москва възприемаше възникналите проблеми по-ясно, като регионален конфликт, както се увери Сергей Головкин веднага след като самолетът му се приземи на летище Шереметиево.

В момента най-важният проблем си оставаше запазването на действащите споразумения. В сутрешната си емисия иракската телевизия обяви, че новото правителство в Багдад е уведомило ООН за

предоставянето на пълна свобода на инспекциите на международните екипи във всички заводи на територията на Ирак. Нещо повече, Ирак настояваше да се ускорят максимално проверките, като гарантираше всестранното си съдействие, защото новата власт в Багдад гореше от нетърпение да се освободи от ембаргото и да започне да продава иракския петрол. В изявлението се споменаваха също, че от съседен Иран ще потеглят автомобилни кервани с храни — съгласно древните ислямски предписания за подпомагане на гладуващите, и би трябвало да се очаква, че Съветът за сигурност ще оцени хуманитарния жест и ще предложи да се възстанови членството на Иран в ООН. Видеорепортажите от Басра показваха първия конвой от камиони с пшеница. Следваха кадри с иракски граничари, отстраняващи бариерите и телените заграждения. Никъде не се виждаха оръжия.

Хората в Ленгли бързо стигнаха до извода, че шумно провъзгласената помощ ще има главно символичен характер, но и символите бяха от значение — шпионските спътници докладваха, че в района на юг от Абадан се товарят нови и нови кораби с жито. В централата на ООН в Женева — само на три часова пояса след Багдад — с удовлетворение откликнаха на исканията на Ирак и незабавно бяха изпратени нареждания до международните екипи за инспектиране на обекти в иракските бази. Накрая Ирак поиска специална сесия на Съвета за сигурност с една-единствена точка в дневния ред — отменяне на ембаргото.

— Още утре ще излъчат раздаването на хляба от иранското жито пред портите на джамиите — предрече майор Сабах. Можеше да цитира дори и откъсите от Корана, които ще напяват моллите.

— Какво е вашето предвиждане за близкото бъдеще? — запита го един от висшите американски офицери.

— Двете страни ще се обединят — спокойно отвърна Сабах — И то скоро.

Магия няма. Това е просто дума, която хората използват, за да прикрият неспособността си да открият логично обяснение за някое явление. Същото е и в политиката. Докато камионите се тътреха, докато докерите товареха корабите с жито, а дипломатите се събираха

на конференции, Америка се събуждаше и недоумяваше какво се е случило в Техеран — където вече слънцето залязваше.

Бадрейн отново прибягна до помощта на осведомителите си, а когато не можеше да се добере до някои сведения, тогава се намесваше Даряеи. От Мехрабад излетя реактивен самолет с отличителни знаци на иранските авиолинии, прекоси Афганистан и Пакистан и след двучасов полет кацна във военновъздушната база край заспалото градче Рутог, недалеч от границата с индийския щат Кашмир. Глуха местност, идеална за всякакви дискретни акции, само на деветстотин километра от Ню Делхи. Странно, но съседното цивилно летище се владееше от китайци, макар че най-дълъг — над три хиляди километра — бе именно маршрутът отгук до Пекин. Малко след залез се приземиха три самолета — през интервали от десетина минути. Джипове отведоха пътниците до помещенията на летците. Аятолах Махмуд Хаджи Даряеи беше свикнал с по-изискана обстановка, но още по-зле му подейства миризмата на печено свинско — неизменно присъстващо на трапезата на китайците, но непоносимо отблъскващо за правоверните.

Министър-председателката на Индия го посрещна сърдечно, макар че от конференцията за регионално сътрудничество го бе запомнила като необщителен мизантроп. Само един поглед ѝ бе достатъчен, за да се увери, че иранецът с нищо не се е променил.

Последен пристигна Цзян Хансан, също посрещнат сърдечно от индийката. Изглеждаше като типичен закръглен веселяк — докато не се взреш отблизо в тесните му очи. От тримата държавници само неговата професия не беше известна на другите двама. Обаче говореше авторитетно, а понеже страната, която представляваше, беше най-силната от трите участнички в тайната среща, не беше сметнато за обида, че ръководителите на Индия и Иран седнаха на масата до един министър без портфейл.

— Приемете моите поздравления за стоплянето на отношенията ви с Ирак — започна Цзян, като се питаше дали аятолахът самолично ще определи дневния ред. — Много приятна новина, особено след дългогодишния период на обтегнати отношения между вашите страни.

— И така, с какво можем да ви бъдем полезни? — попита индийката, с което даде думата на Даряеи. Зад ледената си азиатска

маска китаецът ловко успя да прикрие раздразнението си, че са му отнели инициативата.

— Наскоро сте се срещнали с онзи Райън. Интересуват ме впечатленията ви от него.

— Той е само пионка в голямата игра — веднага парира тя. — Вземете например речта му на погребението. От един президент се очаква нещо повече. А на приема след погребението бе много изнервен и притеснен, а съпругата му — арогантна. Е, това е обичайно за хората с нейната професия.

— И аз останах със същото впечатление, когато се запознахме преди няколко години — съгласи се Даряеи.

— И все пак той управлява една велика страна — отбеляза Цзян.

— Нима? — възрази иранецът. — Нима Америка е все още велика? Откъде една нация черпи величието си, ако не от силата на водачите си? — Двамата му събеседници веднага разбраха, че именно това ще бъде най-важната тема на днешната среща.

— Господи — прошепна Райън, — защо тук винаги се чувствам толкова самотен?

Тази мисъл го спохождаше винаги, когато оставаше сам сред овално извитите стени, съвсем сам зад масивните врати от осемсантиметрови стоманени листове. Вече не сваляше очилата си по време на четене — според препоръките на Кати, — но те само омекотяваха поредния пристъп на главоболието.

Трябваше отново да се задълбочи в поредния политически обзор, подготвен от сътрудниците. Това го развесели за миг — канцеларските плъхове не знаеха какъв съвет да му предложат. Той винаги бе декларирал, че е независим, и така бе успявал да се отървава от членуване в някоя партия, макар че и той, и Кати винаги внасяха своята лепта във фондовете за избирателни кампании. Обаче от един президент се очакваше не само да членува в някоя партия, но и да бъде неин лидер.

Все пак беше длъжен да се появи на трибуните, да «се включи в кампанията» или най-малко да произнеса реч след реч. Или нещо подобно. В обзора не се даваше ясно становище по въпроса за президентските речи. Вече водеха срещу него с едно на нула по

парливата тема за абортите — напомни му вчера Арни ван Дам, за да подсили ефекта от поредната си лекция — и сега Райън беше задължен да изясни своята политическа позиция в многобройни изяви: на едното блюдо на везните очакваха утвърдителния му отговор, а на другото натежаваха проблемите за социалните грижи, данъците, околната среда и още Бог знае колко проблеми. След като вземеше решение за всеки от тях, Кали Уестън щеше да му състави речите и той още от утре щеше да се заеме да ги декламира от единия до другия край на страната.

— Арни, защо да не мога да си остана тук и да си върша работата? — въздъхна Райън.

— Защото и това е работа. — Арни ван Дам зае мястото си, готов да започне поредната си лекция. — Защото, както ти сам спомена в избирателната си кампания, това е една от основните функции на всеки лидер. Нали не ме лъже паметта? — подметна Арни с иронична усмивка. — А лидерът е длъжен да се показва пред войските си, или в нашия случай, пред гражданите. Разбрахме ли се по този въпрос, господин президент?

— И това те забавлява, нали?

— Може би не повече от теб — искрено отвърна Арни.

— Съчувствам ти.

— Повечето от хората, обитавали този кабинет преди теб, Джак, искрено са копнеели да се измъкнат от този мавзолей и по-често да се срещат с живи хора, макар че това винаги е нервирало телохранителите. Те вероятно биха предпочели изобщо да не напускаш Белия дом... или поне до изтичането на мандата ти. Макар че тогава би се чувствал като в затвор, нали?

— Само когато съм буден.

— Тогава да се залавяме за работа. Ще се срещнеш с хората. Кажим им какво мислиш, какво искаш. По дяволите, може пък да те изслушат. Дори е възможно да ти кажат какво ги вълнува. Може дори и ти да научиш нещо от тях. След като са те избрали за президент, длъжен си да го сториш.

— Прочете ли обзора?

Арни кимна.

— Пълен боклук — измърмори Райън, изненадан, че Арни вече е успял да го прочете.

— Това е политически документ. Нима някога са се раждали здравомислещи и последователни политици? Хората, с които съм работил през последните двайсет години, бяха привикнали с подобни неща още с майчиното си мляко. Хм, всъщност... те всичките, до един, са сукали само от биберони.

— Какво?

— Попитай Кати. Това е една от модерните поведенчески теории, които се опитват да обяснят всичко, което става около нас. Според тази теория политиците не са били кърмени от майките си, а са сукали от биберони. Заради това им липсва майчината обич, заради това са се чувствали отхвърлени от най-ранна възраст, заради това така стръвно търсят компенсация в зрелите си години. Това е причината да изнасят реч след реч, пред различни хора, в различни градове — искат да се сдобият с любовта и привързаността, която им е била отказана от майките им... да не говорим за хора като Килти, които винаги са разчитали само на подкрепата на избирателите. А нормалните бебета, когато пораснат и се превърнат в зрели мъже, си избират нормални професии, като лекарската например, или пък стават свещеници...

— Що за глупости! — ревна президентът. Арни разбиращо се усмихна.

— Би желал да се посветиш на религията, познах ли? Знаеш ли — невъзмутимо продължи Арни, — понякога си мисля, че когато всичко в тази страна се уреди, повече няма да има нужда от такива като нас.

— Добре, ще приема предложението ти — рече Джак, усетил комичността на момента. По дяволите, Арни умееше да постига целите си.

— Във всеки кралски двор е имало по един шут. Нали си спомняш, някое джудже... извини ме, би трябвало да кажа лице от мъжки пол с необичайни отклонения в ръста, с пъстро трико и смешна шапка със звънчета. Дай му едно столче в ъгъла — е, тук, разбира се, и ъгли няма, сред тези овални стени, но в случая това няма значение — и го оставяй през четвърт час да рипва на бюрото ти, за да ти дърдори своите щуротии, за да охлабва напрежението в главата ти, че и в нашите мъдри глави. Сега разбра ли какво исках да кажа?

— Не — призна президентът.

— Как може да си толкова тъп! Работата трябва да се превърне в забавление! Да излезеш навън и да се срещнеш с поданиците си — това е забавление. Важно е да знаеш какво искат те от теб, а освен това е много ободряващо, ако погледнеш на събитията от друг ъгъл. — Ван Дам пое дъх и продължи: — Те искат да те обичат, Джак. Искат да те подкрепят. Искат да знаят какво мислиш. Ала най-много искат да се уверят, че си един от тях... И знаеш ли какво? Ти си първият президент, който, дявол да го вземе, си заслужава да обитава този кабинет с тези идиотски криви стени! Затова прати всичко по дяволите, качвай се на самолета и се захвани с проклетата игра. — Не бе нужно да добавя, че разписанието за президентската обиколка е дадено за печат и връщане назад няма.

— Арни, те няма да харесат това, което ще им кажа. Както и това, в което вярвам. Но проклет да съм, ако започна да лъжа хората, да им целувам задниците, за да печеля гласовете им, и така нататък!

— Нима очакваш всички да те обичат? — Арни пусна още една от прословутите си саркастични усмивки. — Повечето президенти се задоволяват само с петдесет и един процента, а някои дори и с по-малко. Чуй ме сега. Поначало около четиридесет процента от избирателите гласуват за демократите и още толкова за републиканците. Тези осемдесет процента няма да променят убежденията си, дори ако се състезават Адолф Хитлер и Франклин Делано Рузвелт.

— Но защо?

— Защото е така, Джак — уморено въздъхна Арни. — Просто е така. Остават двадесет процента колебаещи се. Може би именно те са истински независими, като теб. И тези двадесет процента предопределят съдбата на страната и ако желаеш страната да поеме по избрания от теб път, трябва да се добереш до сърцата именно на тези хора. Тъкмо тук започва най-веселата част. Защото тези двадесет процента хич не ги е грижа за твоите идеи. — Изводът бе сервиран с кисела усмивка.

— Чакай, чакай...

— Няма какво да чакам — вдигна ръка Арни. — Твърдият електорат или онези осемдесет процента ще гласуват за своите две партии, независимо от репутацията им. Гласуват за тях, защото вярват в идеологията на своята партия, или защото родителите им винаги са

гласували за нея. Причината в случая няма значение. Просто това е факт и ние сме длъжни да се съобразяваме с него. А сега да се върнем към онези двадесет процента, които реално имат значение. Те не са склонни да повярват на твоите убеждения, а в личността ти. Именно тук е предимството ти, господин президент. От политическа гледна точка не заслужаваш да обитаващ този кабинет... също както на едно тригодишно хлапе не му е мястото в оръжеен магазин. Но за сметка на това пък притежаваш твърд и независим характер. Е, именно на това ще заложим!

При думата «заложим» Райън се намръщи, но успя да се овладее и само кимна на Арни да продължи с лекцията.

— Разкажи на хората само за това, в което вярваш. Колкото по-простичко, толкова по-добре! Добрите идеи говорят сами за себе си. Тези двадесет процента искат да се убедят, че наистина вярваш в това, което говориш. Джак, ще уважава ли някого, ако той сподели с теб в какво вярва, независимо от факта, че може да не си съгласен с него?

— Разбира се, защото...

— ... защото той е от онези, на които може да се разчита — довърши Арни вместо него. — Така ще разсъждават и тези двадесет процента. Но защо? Защото ще са убедени, че държиш на думата си. А те желаят в този кабинет да седи мъж с характер, мъж с достойнство. Ако пък нещата се объркат, може да се окажеш доста зависим от тези вечно колебаещи се избиратели.

— И това ли е всичко?

— Останалото са довършителни работи, просто опаковка, макар че в никакъв случай не бива да се отнасяме с пренебрежение към опаковката, нали? Няма нищо лошо да проявяваш повече интелигентност, когато разпространяваш идеите си. В книгата си за адмирал Холси подбиращ много грижливо с какви думи да представиш идеите си, нали? — Президентът кимна. — Да, идеите са нещо изключително важно и могат да провалят дори и най-подходящото представяне, дори и най-ефектната опаковка, не си ли съгласен с мен? — «Урокът напредва успешно» — помисли си ван Дам.

— А ти, Арни, съгласен ли си с моите идеи?

— Не изцяло. Според мене грешиш по въпроса за абортите — жените трябва да имат право на избор. Винаги съм разчитал на теб, като на мъж, който държи на думата си, който не се опитва да претупва

нещата. Вярно е, че трудно възприемаш чужди внушения, но пък умееш да изслушваш хората... Обичам тази страна, Джак. Родителите ми избягаха от Холандия — прекосихме Ламанша с лодка, когато бях на три години.

— Евреин ли си? — изненада се Джак.

— Не. Баща ми беше участник в съпротивата и бе успял да се добере до един от засекретените военни заводи на германците. Успяхме да се измъкнем в последния момент, иначе щяха да го разстрелят, а мама и аз щяхме да изгнем в някой концлагер. Баща ми се казваше Вилем. След като свърши войната, той реши окончателно да се пресели тук, в Щатите, и така аз израснах, без да съм виждал земята на прадедите си. Непрекъснато говореше, че тук всичко е по-различно от Европа. Да, различно е. И ето че сега съм един от защитниците на американските свободи. Но с какво е по-различна Америка? Може би тайната се корени в Конституцията. Хората умират, правителствата си отиват, идеологиите се променят, но Конституцията си остава. Нали и ти, и Пат Мартин положихте клетва? Е, и аз се заклек. Заради моето щастие, заради паметта на майка ми и баща ми. Макар че не във всичко съм съгласен с теб, не мога да отрека, че се стараеш да тласнеш страната ни напред. А пък моето задължение е да те опазя, за да продължаваш в същата насока. Но това означава, че трябва да слушаш съветите ми и понякога да вършиш неща, които никак не ти се нравят. Няма как, след като си поел кормилото на страната. Всяка игра си има правила, господин президент, и всеки е длъжен да ги спазва.

— Как се справих, Арни? — попита го Джак, след като разбра, че ван Дам е приключил най-дългата лекция за тази седмица.

— Не е зле, но може да бъде и по-добре. Засега Килти само ни досажда, но все още не ни застрашава. Ако се покажеш пред хората с достойнство, като истински президент, рейтингът ти ще се извиси още повече над неговия. А сега трябва да обсъдим още нещо. Веднага щом си покажеш носа извън Белия дом, хората ще те затрупат с въпроси относно следващия ти мандат. Какво ще им отговориш?

Райън недвусмислено поклати глава.

— Не искам да остана за още един мандат в този кабинет, Арни. Нека някой друг поеме...

— В такъв случай с теб е свършено! Никой повече няма да те взима на сериозно. Няма да вкараш в Сената хората, които би искал да видиш там. Ще останеш в изолация и няма да можеш да довършиш започнатото. Политически труп — това ще бъде бъдещето ти! Америка не може да позволи това, господин президент. Няма да те уважават и чуждите правителства, които — нека да не го забравяме — се оглавяват от професионални политици. Да не говорим за усложненията в областта на националната сигурност, краткотрайни и дълговременни. И така, какво ще отговориш на журналистите, когато ти поставят този въпрос?

Президентът се замисли като студент, изтеглил непрочетен въпрос.

— Да кажем... че все не съм обмислил докрай решението си?

— Правилно. Сега си прекомерно зает с преустройството на системата за управление, но в най-скоро време ще вземеш решение за втория мандат. Аз ще пусна тихомълком слуха, че се колебаеш дали да останеш в този кабинет, защото си загрижен за бъдещото на страната, а когато репортерите те попитат за този слух, просто ще повториш първоначалното си мнение. Това ще прозвучи като намек към правителствата на останалите държави, а те няма да пропуснат да го оценят и ще започнат да се отнасят към теб по-сериозно. Както и гражданите на САЩ. Освен това и двете партии не излъчват като кандидати за предварителните избори хора, които нямат шанс да се задържат на върха за още четири години. Ще предпочетат други кандидатури, които крият по-малки рискове. Може би няма да е зле да се изкажеш и по този въпрос. Бих могъл да поговоря и с Кали.

Арни хвърли изпитателен поглед към президента и забеляза, че новите идеи все още го смущават. Беше се опитал да го убеди и може би бе успял, защото Райън бе добър слушател и умееше да смилва светкавично всяка новост. Обаче все още не напълно убеден. Знаеше, че толкова надалеч в бъдещето могат да надзъртат само той, Арни, и евентуално Кали Уестън. През последните седмици бе решил, че Райън притежава качествата да се превърне в истински президент. Това щеше да бъде и задачата му — да направи всичко възможно Райън да остане в Белия дом.

— Не можем да направим това — протестира министър-председателката на Индия и побърза да напомни: — Съвсем наскоро получихме урок от Седми американски флот.

— При това доста суров — съгласи се Цзян. — Но няма да има трайни последици. Убеден съм, че само след две седмици ще приключите с ремонта на повредените кораби.

От изненадващата забележка на Цзян кръвта нахлу в главата ѝ. Самата тя бе узнала прогнозата за възстановяването на корабите едва преди няколко дни. Ремонтите в доковете на флота винаги струваха болезнено много на недотам заможните индийски данькоплатци и оттук идваше неизменната загриженост на правителството на Индия как да скърпи поредната пробойна в бюджета. Особено когато е изправено срещу въоръжен до зъби неприятел, а на всичко отгоре най-опасният ти съсед се оказва прекрасно осведомен за щетите и загубите.

— Америка е само една куха фасада, колос на глинени крака, при това с порок на сърцето и болен мозък — заяви Даряеи. — А президентът Райън е само една незначителна пешка в Голямата игра. Ако заиграем по-твърдо и по-мощно, Америка няма да успее да ни възпре и ние — за пръв път от толкова години — ще постигнем целите си. Американското правителство е парализирано и няма да се съвземе по-рано от месец-два. От нас ще се изисква само да задълбочим тази парализа.

— И как може да се постигне това? — попита министър-председателката на Индия.

— Като ги принуждаваме да се забъркват все по-надълбоко и по-нашироко в конфликтните точки, без да отслабваме усилията за подкопаване на вътрешната им стабилност. От ваша страна ще бъдат достатъчни няколко демонстрации. Другото е моя грижа и ми се струва, че ще е по-добре, ако не сте запознати с подробностите.

«Напълно е способен да го извърши», каза си Цзян. Рядко му се случваше да се сблъска с някой по-безмилостен и от него. Не, за нищо на света не би желал Даряеи да прочете мислите му. Най-добре щеше да е иранецът да се ангажира с открити предизвикателства — току-виж подпалил нова война в Залива.

— Продължавайте — подкани го Цзян и бръкна в джоба на самото си за табакерата си.

— Всеки от нас тримата представлява държава с огромни възможности и още по-огромни изисквания към останалия свят. Както Индия, така и Китай — двете най-големи нации в света — се задушават в границите си и се нуждаят от жизнено пространство. А също и от стратегически суровини. Обединената ислямска република ще се превърне във велика сила, равностойна на вашите нации. Прекалено дълго се проточи надмощието на Запада над Изтока. — Даряеи го погледна изпитателно. — На север от нас няма нищо, освен един гниещ, разложен труп. Милиони правоверни в бившата съветска Средна Азия жадуват за часа на освобождението си. Именно там можете да намерите пространството и суровините, от които се нуждаете. Готов съм да ви ги предложа, ако в замяна гарантирате земите, населени с правоверни. — Той се обърна към министър-председателката на Индия. — Отвъд южната ви граница, на югоизток, се простира цял континент, слабо населен, в който може да намерите земя и ресурси. Мисля, че ще можете да разчитате не само на закрилата и съдействието на бъдещата Ислямска република, но и на помощта на Китайската народна република. От Индия и Китай аз искам само мълчаливо сътрудничество, без да ги подлагам на риска от военните операции.

Индийката се припомни, че вече е давала подобни обещания, ала от тях нямаше никаква полза за Индия.

«Иран... да, който вече ще трябва да бъде наричан Обединена ислямска република... да, естествено — помисли си Цзян, — да, тази нова ОИР ще поеме целия риск върху плещите си, макар че няма да е чудно, ако се окаже, че иранецът си е направил криво сметките.» Китайският лидер реши да се заеме с обстоен анализ на съотношението на силите още щом се върне в Пекин.

— Очевидно по този пункт няма да се обвързвам, макар че ще се уверите сами, че съм напълно склонен... към едно неофициално обявено сътрудничество.

— Забравихте Пакистан — напомни му индийката.

— С Пакистан имаме само търговски договорености, които естествено винаги могат да бъдат коригирани — отбеляза китаецът. От Китай не се изискваше нищо — освен да се преструва и този път на неутрален, но не спрямо Япония, а относно тази нова държава, ОИР. Защото въпреки усилията на новия американски президент, рано или

късно трябваше да се очаква нещо подобно. Очертаваше се твърде любопитна ситуация: Иран, тласкан от религиозни подбуди; Индия, подтиквана от алчността и гнева; а до тях Китай, безпристрастен и разсъдлив, както винаги нащрек и изпълнен с подозрения. Целта на Иран бе очевидна и след като Даряеи бе готов да заложи на карта съдбата на народа си, защо Китай да не изчака победата на исляма, прикрит под маската на закрилящия го неутралитет? Точно сега не можеше да си позволи да се обвързва с Техеран. Пък и защо да демонстрира нетърпение? Ето, индийката се оказа толкова нетърпелива, зажадняла за реванш, че пропусна да забележи нещо очевидно: ако Даряеи успее в рискованото си начинание, Пакистан може да сключи договор за ненападение с новопоявилата се Обединена ислямска република, а може дори и да се присъедини към нея. Тогава Индия ще бъде изолирана и уязвима.

Уверена, че рано или късно Пакистан ще бъде сразен, министър-председателката на Индия кимна признателно и до края на срещата не отрони нито дума.

Макар да мечтаеше да се върне към клиничната медицина, Пиер Александър продължаваше да не я харесва, особено когато ставаше дума за опити за лечение на неизлечимо болни. Не можеше да забрави миналото си като офицер и често си повтаряше, че това му напомня отчаяната отбрана на Батаан — правеше всичко възможно, на което бе способен, но знаеше, че никога няма да дочака облекчението. В момента имаше трима пациенти с диагноза СПИН — и тримата хомосексуалисти, и тримата под четирийсетте, и на никой от тях не му оставаше повече от една година живот.

Едно от уменията, които е длъжен да усвои всеки лекар, е да се научи да забравя за днешния ден. Нали тримата пациенти ще бъдат в отделението, нали никой от тях няма да се нуждае от спешна помощ тази нощ? Да се опита поне за малко да забрави проблемите — нима това бе проява на безразличие? Той беше професионалист и ако искаше да ги спаси — ако въобще беше възможно, — бе длъжен да се съсредоточи върху микробиологичните изследвания.

— От Атланта ви търси Лоренц — каза секретарката.

— Гъс, ти ли си?

— Как върви риболовът, полковник?

— Не съм ходил. Нямам време. Ралф ме притиска да довърша изследванията.

— Разбрах, че си ме търсил. Какво има?

— Ралф ми каза, че имаш нова идея относно вируса «Ебола», изолиран при епидемията в Заир. Вярно ли е?

— Щях да изпробвам нещо ново, но ми задигнаха маймуните — унило каза Лоренц. — До два-три дни щяла да пристигне нова партида. Имам и друг проблем. Позитивна проба от Заир, щам «Мейинга». Обаче изгубихме пациента.

— Какво?

— Удавил се в океана при самолетна катастрофа. Очевидно са летели към Париж, за да го отведат при Русо. Нямаме други случаи, Алекс.

— Добре, че не е някъде на свобода — сърдито промърмори Александър.

— А ти за какво си ме търсил?

— За един проблем с алгебричните полиноми. Когато си изясниш структурата на вируса, ще трябва се заемеш с математическия анализ.

— И на мен ми хрумна подобна идея, дори ѝ отделих няколко дни. Всъщност тъкмо сега замислям нов експеримент за определяне честота на възпроизвеждане...

— Да, Гъс, тъкмо това ни е нужно — математическият модел на процеса на взаимодействие. Поговорих с една от колежките тук... между впрочем бива си я. Та тя ми подхвърли едно интересно хрумване. Ако можем да дефинираме количеството на аминокиселините, а според мен ще успеем, тогава ще узнаем нещо от изследванията на реакциите между тях и коригираните ДНК спирали.

— Продължавай, Алекс.

— Все още сме на този етап, Гъс. Мислиш ли, че ще съумеем да се доберем до уравнението? Ще бъде чудесно, нали? Но накъде да продължаваме? Ралф ми разказа за изследванията ти върху честотата на възпроизвеждане. Струва ми се, че ще напипаш нещо.

23. ЕКСПЕРИМЕНТИ

За Райън първото му политическо турне се оказа незабравимо изпитание. Бе готов за път още преди разсъмване и в седем сутринта вече беше в хеликоптера. След десет минути се изкачваше по стълбата на самолет No1 на ВВС на САЩ, означаван в Пентагона с кодовия номер VC-25А-Боинг, модел 747, специално преоборудван за пътуване на президента и свитата му. Пилотът, полковник, довършваше последните проверки преди старта. Джак погледна към задната част на самолета и се сепна — почти осемдесет журналисти си закопчаваха коланите в големия салон.

— Моля, не пушете по време на целия полет! — обади се някой.

— Кой е пък този? — попита Джак Андреа.

— Некадърник от телевизията — отвърна тя. — Въобразява си, че самолетът е негов.

— В известен смисъл има право — уточни Арни. — Постарай се да запомниш това, Джак.

— Казва се Том Донър — добави Кали Уестън. — От Ен Би Си. Репортажите му понякога са непоносимо дръзки, а на всичкото отгоре използва повече спрей за коса дори от мен.

— Оттук, господин президент — посочи Андреа.

— Окей — промърмори Арни, когато носът на гигантската птица се отлепи от пистата. — За днес програмата ни ще е относително лесна — полет до Индианаполис, после до Оклахома Сити и накрая обратно у дома за вечеря. Тълпите ще те посрещнат дружелюбно и с готовност ще откликват на всяка твоя реакция — в очите му блеснаха дяволити пламъчета, — така че няма за какво да се безпокоиш.

Андреа Прайс недоволно сви устни. Ван Дам — наричан кодирано от тайните служби ДЪРВОДЕЛЕЦА — изобщо не разбираше колко главоболия създава всяко пътуване на президента.

На няколко метра зад тях агент Раман се бе разположил в обърнато назад кресло, за да наблюдава вратата към салона — в случай

че на някой от акредитираните журналисти му хрумне да нахлуе с пистолет в ръка, а не с писалка. На борда имаше още шестима агенти, разположени така, че всеки от пътниците да бъде държан под око, включително и членовете на екипажа. Във всеки от двата града, предвидени в маршрута, ги очакваха още агенти и местни ченгета. Във военновъздушната база «Тинкър» край Оклахома Сити вече бе докарана цистерна с гориво и Специалната служба бе поела охраната чак до момента, в който президентският самолет се завърне в базата «Андрюс». На летището в Индианаполис вече бе кацнал транспортният самолет, натоварен с бронираните коли от президентския кортеж. Президентските обиколки наистина бяха цирк, но с тази разлика, че никой не заплашва цирковите акробати.

Райън четеше съсредоточено текста на първата си реч — едно от малкото напълно нормални действия в претрупаната му програма. Около президентските изявления се създаваше прекалено нервна атмосфера, но не заради сценична треска — президентските съветници най-много се опасяваха да не допуснат гафове в някой от текстовете. При тази мисъл Прайс снизходително се усмихна. Райън не се безпокоеше толкова за съдържанието на речите си, колкото за начина, по който ще ги поднесе на хората. «Е, ще се научи и на това — каза си агент Прайс. — Кали Уестън ще го научи...»

— Желаете ли закуска? — попита една от стюардесите, след като самолетът набра височина.

Президентът поклати глава.

— Не, благодаря, не съм гладен.

— Донесете му яйца с шунка, препечени филийки и кафе без кофеин — нареди Арни ван Дам.

— Никога не бива да държите речи на празен стомах — посъветва го Кали. — Говоря от опит, повярвайте ми.

— И не прекалявайте с чистото кафе — от кофеина ще се изнервите. Когато един президент държи реч — зае се Арни с първия си урок за тази сутрин, — той е длъжен... Кали, ще ми помогнеш ли да му обясня?

— Не ни очакват извънредни събития. Ще ви приемат като загрижен съсед, притекъл се на помощ на семейството от съседната къща, за да му услужи с добронамерените си съвети. Трябва само да изглеждате дружелюбен, умен и съдържан. Да, мисля, че трябва да се

придържаме към тази линия на поведение — обясни Уестън и вдигна вежди.

— Като любезен и внимателен семеен лекар, който е пристигнал у дома, за да ни посъветва да не прекаляваме с мазнините и да наблягаме повече на голфа, защото спортуването е здравословно и все от този род — намеси се Арни. — Всъщност нали с това си се занимавал през целия си живот?

— Само че сега ще се изправя пред многохилядно множество — отбеляза Райън.

— И пред телевизионни камери, за да го включат в новините във всички вечерни емисии...

— Си Ен Ен ще излъчва на живо, защото това ще е първата ви реч извън столицата — добави Кали.

Господи! Джак веднага сведе поглед към текста на речта.

— Имаш право, Арни. По-добре ми се отразява кафето без кофеин. — Той рязко вдигна глава. — Има ли пушачи на борда? Дайте ми една цигара.

Стюардесата му подаде пакет «Вирджиния Слим» и с любезна усмивка му поднесе запалката си. Не ѝ се случваше често да обслужи върховния главнокомандващ на страната.

Райън издуха дима и се огледа.

— Ако ме издадете пред жена ми, сержант...

— Тази тайна ще си остане между нас, сър. — Тя затвори вратата след себе и се насочи към задната част на самолета. С това работният ѝ ден бе приключил.

Течността беше изненадващо противна на цвят — тъмночервена, с оттенък на кафяво. С помощта на електронния микроскоп наблюдаваха развитието на процеса — от бъбреците на маймуните бяха взети микроскопични проби на зарамена кръв, от която бяха отделили клетки само от един вид. Никой не можеше да обясни защо вирусът предпочита тъкмо тази клетка. Гледката беше изумителна и ужасяваща. Вирусният щам, с размери от порядъка на микрони, проникваше в клетките и усетил благоприятната среда, незабавно се заемаше с изключително бързото си възпроизвеждане. Приличаше на сцена от фантастичен филм, ала за съжаление беше реалност. Накрая,

подобно на другите си събратя, вирусът окончателно умъртвяваше клетките, а самият той се превръщаше в още по жизнена структура. Обаче беше безпомощен без тази хранителна среда, без тези клетки, които му даваха всичко от себе си, преди да загинат. Щамовете на еболата съдържаха само РНК, но за да се стигне до митоза^[1], се изискваше присъствие на ДНК. В клетките имаше изобилие от двете киселини — вирусните щамове ги откриваха безпогрешно и след сливането трескаво започваха да се делят и множат. За целта се изискваше енергия, която вирусът безмилостно изсмукваше от бъбречните клетки, с което причиняваше гибелта им.

Размножаването продължаваше, докато не се изчерпеха запасите на средата от хранителни вещества и не останеха само вирусните щамове, «задрямали» в очакването на следващата плячка. Вирусът бе приспособен само към специфичната среда на екваториалните джунгли, а тъй като не можеше да се задържи в човешкия организъм повече от седмица или десетина дни — когато човекът умираше, — еволюираше бавно и затова не бе достигнал до следващото, много по-опасно стъпало — да се разпространява свободно през въздуха.

Или поне така си въобразяваха. Или може би по-точно бе да се каже, че така се надяваха. Мауди са замисли. Ако се появише вариант на вируса, който се разпространява по въздуха, чрез аерозоли, това щеше да е катастрофа, и то смъртоносна.

Но можеше ли да бъде изключена тази възможност? Това бе щамът «Мейинга», както се установи от многобройните проверки с микроскопа — именно за него се бяха появили подозрения, че е способен да се пренася чрез аерозоли. И точно това се опитваха сега да докажат в лабораторията.

Странно, но дори и дълбоко замразен в среда от течен азот, вирусът продължаваше да убива клетките в човешкото тяло. Когато клетките замръзваха, клетъчните мембрани се пропукваха и оставаше само разкъсаната мъртва маса от молекули. Но макар да бе свръхиздръжлив на ниски температури, вирусът се оказа прекалено чувствителен на нагриване — високите температури, измененията на химическите микроелементи в околната среда, както и ултравиолетовата светлина се оказаха убийствени за него. Ако липсваше хранителна среда, вирусът най-добре оцеляваше в латентно състояние при ниски температури.

И сега вирусът се спотайваше в обработен със спрей контейнер, дълбоко замразен, обаче не за дълго. Течният азот бързо се изпаряваше и скоро пробата щеше да започне да се топи. Но дотогава експериментът щеше да е приключил.

Полковникът майсторски приземи самолет No1 на ВВС на САЩ. За пръв път летеше с президента и трябваше да докаже умениято си. Последваха рутинните маневри по пистата. През прозорците изуменият Райън видя стотици — не, повече, може би хиляди посрещачи с червено-синьо-бели знаменца.

Съгласно протокола Райън пръв, и то без придружител, трябваше да слезе по стълбата. Множеството вече крещеше приветствия — макар че повечето от тези хора не знаеха почти нищо за него. Със закопчано сако, с грижливо сресана коса, тук-там пригладена със спрей въпреки протестите му, Джак Райън пое надолу по стъпалата. Помисли си, че прилича на палячо. Офицерът от ВВС му отдаде чест и Райън, внезапно припомнил си малкото месеци, прекарани в морската пехота, умело отвърна на поздрава му. Тълпите ревноха отново. Той се огледа и видя агентите на Специалната служба, озъртащи се на всички страни. Пръв към него се приближи губернаторът на щата.

— Добре дошли в Индиана! — поздрави го той, сграбчи ръката му и жизнерадостно я раздруса. — За нас е чест, че за първото си специално посещение избрахте нашия щат, господин президент!

Личеше си, че Индиана не е пожалила усилия за този тържествен миг. Край пистата бе изпънат почетен караул от местното поделение на Националната гвардия. Парадният оркестър така енергично поде тържествения военен марш, че Райън за миг се стъписа. С губернатора на щата отляво, на една крачка по-назад, Райън закрачи по задължителната червена пътека. Строените гвардейци взеха «за почест», над главите им заплющя старо полково знаме. Джак сви дясната си ръка на гърдите, точно върху сърцето, припомни си този жест, забравен от младини, и огледа парадния строй. «Сега аз съм върховният главнокомандващ!», трескаво си повтори президентът. Притежаваше власт да поведе тези младежи в смъртен бой, затова бе длъжен да ги гледа в очите. Всичките бяха избръснати, млади и горди, какъвто бе и той преди двадесет години. И се бяха строили тук заради

него. «Да — каза си Джак, — длъжен съм да помня това, винаги и навсякъде.»

— Ще разрешите ли да ви представя част от нашия елит, сър? — попита губернаторът и посочи към преградата. Райън кимна и го последва.

— Бъдете нащрек! Оградете го напълно! — заповяда Андреа по радиопредавателя. Тъкмо тези мигове бяха най-омразните на всички агенти от личната охрана на президента. Прайс бе длъжна през цялото време да не се отделя на метър от него. Раман и останалите трима го обградиха от четирите страни, очите им трескаво оглеждаха тълпата през тъмните им очила, търсейки оръжие, неуместни гримаси, тайни знаци, лица на терористи, зазубрени от фотоархивите, въобще всичко странно, загадъчно и застрашително.

«Толкова са много», помисли си Джак. Нито един от тях не бе гласувал за него и доскоро не знаеха дори името му. А ето сега бяха тук. Сред тях имаше и държавни служители, доволни, че могат да напуснат дотегналите им канцеларии в работен ден, ала имаше и десетки бащи и майки, вдигнали на ръце или на рамене невръстните си деца. Погледите им изумиха президента — никога не бе и сънувал толкова възторжено посрещане. Френетично протягаха ръце към него, той стисна може бе хиляди, докато пристъпваше бавно покрай олюляващата се преграда и се опитваше да долови отделните приветствия в невъобразимата глъч.

— Добре дошли в Индиана! Привет, господин президент! Ние ви вярваме! Желаем ви успех! Ние сме с вас!

Райън се опитваше да отвърне на виковете, но всъщност едва успяваше да благодари. Често оставаше с отворена уста, смаян от всепоглъщащата топлина, струяща от хилядите грейнали лица. Ръката му изтръпна след безчет ръкостискания. Накрая бе принуден да се дръпне от преградата. Махна им с ръка и отвъд бялата преграда се надигна нов, още по-моцнен рев, преливащ от любов към новия президент.

«По дяволите! Ако знаеха, че се чувствам като пълен мошеник, какво щяха да сторят? И въобще какво правя аз тук, дяволите да ме вземат?» — сърдито се запита той, когато се отправи към почтително отворената врата на президентската лимузина.

Те бяха десетима, сврени в мазето под сградата. И десетимата бяха мъже. Имаше само един политически затворник, и то обвиняван във вероотстъпничество. Останалите бяха най-различни отрепки — четирима убийци, един изнасилвач, двама педофили и двама крадци рецидивисти (съгласно суровите предписания на Корана щяха да им отсекат десните ръце). Килията беше изолирана, но с климатик. Всеки от затворниците бе окован с вериги, стегнати към халката около глезена му и закрепени към краката на съответното легло. С изключение на двамата крадци останалите очакваха смъртните си присъди. Крадците недоумяваха защо ги бяха натикали в обща килия с осемте смъртници. Но още по-голяма загадка си оставаше фактът, че осмината още не бяха екзекутирани — никой не повдигаше този мъчителен въпрос, обаче и никой не бе доволен от тягостната неизвестност. През последните няколко седмици ги хранеха оскъдно, колкото да не умрат от глад.

Вратата се отвори и на прага се появи непозната фигура в престилка от синя мушама. Личеше си, че е мъж, въпреки че лицето му бе скрито зад полиетиленова маска. Той остави върху бетонния под цилиндричен контейнер, смъкна от него капака от синя пластмаса и натисна бутона, след което изтича в коридора и захлопна вратата. От цилиндъра се чу съскане и из килията плъзна бяла мъгла.

Един от затворниците изкрещя — помисли си, че са решили да ги изтровят с газ — сграбчи чаршафа и го притисна към лицето си. Мъжът най-близо до цилиндъра — може би слабоумен — остана на мястото си, вперил поглед в загадъчния предмет. Само се огледа, когато газът закри нозете му, и видя как останалите се пулят в лицето му — явно очакваха той да умре пръв. Но тъй като това не стана, любопитството започна да надделява над страха им. След няколко минути те сметнаха случая за приключен.

— До три дни случаят ще се изясни — отбеляза ръководителят на екипа и изключи телевизионната камера за следене на килията. — Дюзата работи задоволително, газът се разпръсна бързо. Имаше проблем само със закъснителното устройство. При промишлената серия трябва да се погрижим да сработи безотказно след около... да кажем... след около пет минути.

«Остават три дни» — помисли си Мауди. Седемдесет и два часа, за да проверят какво дяволско изчадие са създали.

Бяха похарчили хиляди долари за пищната церемония, всичко бе планирано до последната подробност, но никой не очакваше, че Райън ще избере семплия сгъваем стол, от онези, които сякаш са конструирани специално, за да измъчват задните части на седящия. Пред него бе опъната дълга греда, от която се спускаше драперия с цветовете на националното знаме, а зад драперията охраната бе скрила стоманен лист — предпазна мярка срещу куршуми на терористи. Подиумът също беше брониран и закриваше тялото на президента от раменете надолу. Просторният физкултурен салон на местния университет бе натъпкан до козирката, както обичаха да преувеличават журналистите. Може би повечето от присъстващите бяха студенти — трудно можеше да се прецени съставът на гъсто скупчената публика. Всички прожектори бяха насочени към Райън и му пречеха да огледа десетките лица. Влязоха в салона през задната врата, след като прекосиха вмирисаната съблекалня — трябваше да осигурят удобен изход, за да измъкнат бързо президента от салона, ако възникнеше някакъв инцидент. Бляскавият ескорт се беше придвижвал от летището дотук по магистралата, но последните километри трябваше да пресекат през тесните градски улици. Всички тротоари по маршрута бяха запълнени с посрещачи, размахващи флагчета.

В салона губернаторът отново взе пръв думата, а след него се изредиха още три приветствия — от един студент, от ректора и от кмета на някакво близко градче. Отначало президентът се заслуша в речите, но те се оказаха почти еднакви и по съдържание, и по нивото на преувеличенията и хвалебствията. Джак непрекъснато си повтаряше, че тези тържествени слова не може да се отнасят за него, а за някакъв въображаем президент, за някаква легендарна личност, способна да уреди проблемите на щата с един замах.

— ... имам честта да дам думата на президента на Съединените щати. — Губернаторът се обърна и протегна ръка към него. Райън стана, приближи се до подиума и разтърси ръката на губернатора. Остави листовите с речта си върху подиума и кимна смутено към тълпата в краката си. На столовете на първите редове, върху

очертанията на баскетболното поле, бяха насядали местните първенци. Може би при други обстоятелства присъствието им би било показателно за успеха на мероприятиято, но днес Райън не можеше да го прецени. Да, най-вероятно те бяха дарявали щедри суми и на двете политически партии — припомни си, че такава е практиката не само в този щат, но в цялата страна: богатите обичаха да се презастраховат. Нищо чудно в момента да обмисляха колко хилядарки да пожертват за неговата кампания.

— Благодаря ви за сърдечното представяне, губернаторе. — Райън посочи с широк жест служителите от администрацията на щата, седнали до него на трибуната, прочете имената им от листа и ги нарече свои добри приятели, макар че ги виждаше за пръв път. Лицата им грейнаха в радостни усмивки.

— Дами и господа, днес за пръв път идвам в Индиана. Това е първото ми посещение в този прекрасен щат, но след днешното вълнуващо посрещане се надявам, че няма да е последното...

Изригна взрив от ръкопляскания и оглушителни викове. Джак Райън вече бе усвоил някои от най-важните тънкости на ораторското изкуство.

«Господи, та това е по-силно от наркотик!» — изуми се президентът, едва сега осъзнал защо хората като обезумели се стремят към политическата кариера. Никой не би устоял на този прилив на възторг, на хилядите грейнали лица. Всичко това му помагаше да преодолее сценичната треска, въпреки че все още се чувстваше като замаян. Нима той бе застанал тук, пред тези близо четири хиляди души, които се познаваха от години? Всички те имаха същите права като него пред законите, ала въпреки това го възприемаха като съвсем различна личност. За тях той олицетворяваше Съединените американски щати. Той бе техният Президент, но и нещо повече — той въплъщаваше надеждите им, стремежите, мечтите — затова с такава покъртителна всеотдайност даряваха любовта си на този политик, всъщност непознат за тях. Откликваха на всяка негова дума, завладени от очакването той да удостои, поне с един бегъл поглед, всеки скандирац — тогава този миг щеше да остане незабравим. Това бе сила, власт, за чието съществуване Райън досега не бе подозирал. Тълпата се подчиняваше на всеки негов жест. За мигове като този, за усещането за абсолютно превъзходство хората посвещаваха живота си

на рискованата политическа кариера и жертваха години, за да се озоват в Белия дом.

Но защо се самозалъгваха, че той е по-различен от тях? С какво изглеждаше по-особен в съзнанието им? Той до голяма степен дължеше издигането си на бляскавия си шанс. Ако тези скандиращи мъже и жени притежаваха реална власт да избират кой да застане зад този подиум, всичко би изглеждало по-различно. Това бе някаква колосална загадка за Райън. Та нали само преди година той бе същият? И не бе станал по-образован, а още по-малко бе помъдрял! Той си оставаше същият, само бе сменил професията си, и макар да бе заобиколен от почести и бодигардове, сенатори и губернатори, нали дълбоко в себе си си оставаше такъв, какъвто го бяха създали и възпитали родителите му, нали и той бе продукт на образователната система, както всички в тази многолика тълпа? Те го смятаха за по-особен, дори може би велик, ала това бе огромна заблуда и нищо повече. Реалността бе много по-прозаична — той беше нормален, простосмъртен човек, като всички останали, стиснал потни длани в ръбовете на катедрата, преди да зачете речта, написана от съветниците му, съзнаващ, че мястото му не е тук, колкото и да му бе приятен гъделът на славата.

Обуздал най-сетне вълнението си, Джак хвърли бърз поглед върху първата страница от текста на речта и пое дълбоко дъх, както навремето, когато четеше лекции по история в Академията в Анаполис.

— Днес съм тук, сред вас, за да ви говоря за бъдещето на Америка...

На площадката под трибуната се бяха покатерили петима агенти, до един с тъмни очила, така че никой да не може да отгатне накъде гледат, а и така по-лесно всяваха страх сред околните. Стояха неподвижни, с ръце, скръстени на гърдите, с включени радиопредаватели — забранено им бе дори за миг да прекъсват режима на подслушване, за да могат веднага да се ориентират, ако възникне опасност. В дъното на салона имаше друг, по-многоброен екип агенти, които оглеждаха тълпата с бинокли.

— ... и силата на Америка не е във Вашингтон, а тук, в Индиана, и в Ню Мексико, и навсякъде, където американците живеят и се трудят, във всеки един от съединените щати. Защото ние, там, във Вашингтон,

не сме истинската Америка. Истинската Америка е тук! И затова ние сме длъжни да сторим всичко за вас, обикновените, честните американци, всичко, дори и невъзможното!

Последва нова експлозия от оглушителни аплодисменти.

Репортерите се бяха скупчили предимно зад трибуната и скицираха бележки за екстрените репортажи, макар че на всички предварително бяха раздадени копия от текста на президентската реч. Никой не се съмняваше, че довечера по всички канали на новинарските емисии ще започнат със съобщения за «... днешното важно изявление на президента...», а неколцина от най-чевръстите се бяха изхитрили да вземат интервю от Кали Уестън. Сега следяха само за реакциите на публиката, още повече че в техните лица не блестяха прожектори.

— ... ние всички сме длъжни да споделяме отговорностите, така както се ползваме от богатата на Америка, защото Америка принадлежи на всеки от нас. Затова грижите за просперитета на нашата страна трябва да започнат оттук, от Индиана, а не от Вашингтон.

— Силна реч — сподели Том Донър със своя колега Джон Плъмър.

— Да, справя се отлично. Успях да поговоря с директора на Академията на ВМС в Анаполис. Навремето Райън е бил великолепен преподавател.

— И публиката е много подходящо подбрана — пълно е с младежи. А той много не се задълбочава в политиката.

— Да, не може да му се отрече, че подбира внимателно темите в речта си — съгласи се Джон. — Ще включим ли втори екип за тази вечер?

Донър погледна часовника си и кимна:

— Вече трябваше да са тук.

— И така, госпожо Райън, как се чувствате като Първа дама? — попита Кристин Матюс с приветлива усмивка.

— Все още не мога да се опомня. — Разговаряха в семплия кабинет на Кати, откъдето се виждаше като на длан центърът на Балтимор. Чувстваше се като в капан под блясъка на всичките тези прожектори, пред немигащите, студени очи на камерите в малкото

помещение, обзаведено само с бюро и три стола — един, въртящ се, за нея, един за пациентите и още един за придружителите им. — Знаете ли, много ми липсва кухнята. Свикнала съм да готвя за семейството си.

— Вие сте очен хирург. Нима съпругът ви очаква да заместите готвачката? — удиви се репортерката от Би Би Си.

— Винаги съм обичала да готвя. Така се отпускам, когато се прибера у дома... — «Вместо да седна пред телевизора» — искаше ѝ се да добави, но премълча, само оправи една гънка на грижливо изгладената си бяла престилка. Не ѝ остана време да се гримира и да оправи прическата си, а на всичко отгоре в приемната я чакаха пациентите ѝ. — Освен това готвя доста добре.

— А какво е любимото ястие на президента? — попита със заучена усмивка репортерката.

Кати ѝ върна усмивката.

— Никога не е капризничил. Пържоли, печено с картофи, царевичен хляб и салата със спанак, по моя рецепта. Като лекарка винаги съм го предупреждавала, че за него е особено опасен холестеринът и че не бива да прекалява с месо на скара. Всъщност той доста ми помага в кухнята, а също и в останалите домакински задължения.

— Позволете ми да се върнем към онази вечер, когато се роди синът ви, в онази ужасна нощ, когато терористите...

— Никога няма да я забравя — едва чуто промълви Кати.

— Вашият съпруг уби няколко души. А вие сте лекар. Какво изпитахте тогава?

— Джак и Роби... сега вече трябва да го наричам адмирал Джексън, но Роби и Сиси са най-добрите ни приятели... Както и да е, но тогава те двамата нямаха друг изход, иначе сега нямаше да сме живи. Никога не съм харесвала насилието. Аз съм хирург, положила съм Хипократовата клетва. Миналата седмица имах особено тежък случай — мъж с извадено око в резултат на страхотен юмручен бой в някакъв бар, само на три улици отук. Ала това, което направи Джак, е напълно различно. Моят съпруг се би с тях, за да защити мен и Сали, и малкия Джак, който още не се бе родил.

— Харесва ли ви лекарската професия?

— Обичам работата си и за нищо на света не бих я изоставила.

— Но обикновено една президентска съпруга...

— Знам какво искате да кажете, но не съм от жените, които се увличат по политиката. Аз съм практикуваща лекарка. Освен това участвам активно в изследователската програма на най-добрия в света институт по очни болести. Дори и сега отвън ме очакват пациентите ми. Те се нуждаят от мен, а както сама разбирате, и аз не мога без тях. Животът ми е изцяло отдаден на професията ми. Разбира се, и на семейството ми. С една дума, не се оплаквам от нищо.

— О, сигурно има нещо, от което се оплаквате, нали? — попита Кристин с невинна усмивка.

В сините очи на Кати проблесна искра.

— Нали имам право да не отговарям на някои въпроси?

Кристин Матюс разбра, че доктор Райън с нетърпение очаква края на интервюто.

— Що за човек е вашият съпруг?

— Е, трудно ми е да бъда изцяло безпристрастна в оценката си. Аз го обичам. Той рискува живота си за мен и децата ни. И винаги е до мен, когато имам нужда от него. Също както и аз. И е честен. Но според мен понякога се тревожи повече, отколкото е необходимо. Понякога скача посред нощ от леглото и дълго гледа през прозореца. Не съм сигурна дали знае, че съм го наблюдавала.

— Още ли го прави?

— Напоследък не. Може би защото често се прибира преуморен. Никога досега не е бил толкова изтощен.

— Но той е заемал и други длъжности. Например в сведенията за времето, когато е работил за ЦРУ, се споменава, че...

Кати рязко вдигна ръка.

— Никога не съм имала достъп до секретни материали, никога не съм знаела нищо за тях и въобще не желая да знам. Но както той не ми е разказвал за своите тайни, така и аз не споделям с него за непатентованите изобретения на нашия институт. Нито с него, нито с когото и да било извън института.

— Възможно ли е да разговаряме с някой от пациентите ви?

— Не — решително поклати глава Райън. — Тук е медицинско заведение, а не телевизионно студио. Длъжна съм да се грижа за спокойствието на пациентите си. За тях аз не съм Първата дама. За тях аз съм доктор Райън. Те не се интересуват от мен като знаменитост, а

като лекар, като хирург. А за студентите си съм само един от преподавателите им.

— При това един от най-добрите във вашата област.

Двете жени отново си размениха усмивки.

— Здравето на пациентите и уважението на колегите са по-ценни от парите. В медицината парите не са най-важното или поне така е тук, в клиниката «Джон Хопкинс». Ние сме тук, за да помагаме на болните. Аз конкретно се грижа за опазване и възстановяване на зрението им. Да видиш сияещото от щастие лице на излекуван пациент е все едно Господ да те потуца по рамото с думите: «Добре свършена работа». Затова никога няма да се разделя с медицината. — Кати Райън знаеше, че ще излъчат интервюто още тази вечер и се надяваше да спечели привърженици за своята кауза и професия. След като не можеше да избегне тази загуба на време, можеше поне да се опита да извлече малко полза за медицинската наука.

«Звучи много добре за финал — бързо съобрази Кристин Матюс, — но за съжаление няма да свърши работа.» Бяха й отпуснали само две минути и половина телевизионно време. По-добре да остави онази част, където Райън признава, че никак не ѝ е по сърце да бъде Първа дама.

И без това всички се бяха наслушали на лекарски приказки.

[1] Непряко делене на клетките. — Б.пр. ↑

24.

ПО ВРЕМЕ НА ПОЛЕТА

От града до летището се върнаха много по-бързо. Губернаторът се прибра в резиденцията си. Хората се разотидоха, всеки по своята работа, и сега по тротоарите се извъръщаха само минувачите, тръгнали да обикалят из магазините. Личеше си, че отдалеч ги дразни воят на сирените, разгласяващи от километри приближаването на президентския кортеж. Райън се бе облегнал на плюшената облегалка, победен от умората след митинга.

— Е, как се справих? — попита той, загледан през прозореца, край който със сто километра в час се редуваха пейзажите от Индиана. За миг си помисли с усмивка, че именно на върховния блюстител на законите в страната е разрешено да не се съобразява с ограниченията за скоростта.

— Много добре — обади се Кали Уестън. — Говорихте като университетски преподавател.

— Навремето точно с това се занимавах — отвърна президентът и си помисли: «И ако мога, отново с радост ще се изправа пред катедрата».

— За щат като Индиана речта ви не звучеше зле, но за следващите места ще ви е нужен малко повече плам — намеси се Арни.

— Всяко нещо по реда си — посъветва го Кали. — Както всяко дете трябва да пълзи, преди да проходи.

— Същата реч ли трябва да произнеса в Оклахома? — попита президентът.

— С незначителни изменения — отговори Кали. — Само да не се изтървете и да заговорите за Индиана. Не забравяйте, че ще бъдем в друг щат.

— Те изгубиха двама сенатори, но все още имат един конгресмен, който ще застане до вас на трибуната — напомни му неуморният Арни ван Дам.

— Кога успя да го уредиш? — уморено попита президентът.

— Тази вечер ще уточним всичко за утрешната ви реч. Ще обявите подновяването на договора за базата на ВВС в Тинкър. Това означава около петстотин нови места. Местните вестници ще изпаднат във възторг.

Бен Гудли все още не беше сигурен дали е утвърден на поста съветник на президента по въпросите на националната сигурност. Беше твърде млад за този отговорен пост, но ако наистина го бяха одобрили, поне щеше да има възможност да осигурява на президента пълна и навременна външнополитическа информация. Научил бе много от краткия престой в главната квартира на ЦРУ в Ленгли и напредна бързо — той бе един от най-младите служители, удостоен с примамливия пряк достъп до архивите на Националната информационна служба, тъй като се бе отличил с умението да извлича безпогрешно най-ценното от лавината донесения, справки и доклади. Особено го въодушевяваше перспективата да докладва на самия президент. Гудли прекрасно знаеше, че ще намери общ език с Джек — все още го наричаше така в мислите си, макар да не си го позволяваше гласно по време на съвещанията — а президентът, от своя страна, нямаше да крие от него как оценява старанието му. Това можеше да се окаже безценен урок за младия Бен Гудли, доктор по политология, който мечтаеше един ден да се издигне, и то без ничии протекции, до престижния пост директор на правителствения информационен център.

На стената срещу бюрото му бе монтирана сложна часовникова система, показваща часовете във всички часови пояси. Бе я поръчал още с настаняването си в този кабинет и за негова изненада изпълниха поръчката само за една нощ, а той се подготвил да изтърпи многодневно ходене по мъките из дебрите на вашингтонската бюрокрация. Само с един поглед можеше да определи кой час от денонощието е сега в произволна точка на земното кълбо. Освен това лесно се установяваше кое събитие се е случило в необичаен час, а понякога това се оказваше по-важно от всички сведения, често претрупани до издребняване, в ежедневните бюлетини на

разузнаването. Като този например, който в момента изпълзваше от неговия факс апарат, свързан с телефона за пряка кодирана връзка.

Агенцията за национална сигурност (АНС) периодично изпращаше обзори за последните събития от всички краища на света. Центърът за обзори в АНС бе комплектуван от висши офицери от всички родове войски и те разглеждаха събитията не толкова като политици, колкото като военни. Все пак това не означаваше, че можеше да си позволява пренебрежение към работата им.

Бен знаеше наизуст не само имената, но и индивидуалните особености на мнозина от най-изявените сътрудници на АНС. Особено му допаднаше шефът на центъра за обзори — полковник от ВВС на САЩ, който никога не досаждаше на съветниците в Белия дом с излишно струпване на второстепенна информация имаше си канали за свързка и достатъчно помощници за тази цел. Затова ако от факса се появише лично съобщение с кодираната сигнатура на полковника, то това означаваше, че си заслужава да бъде прочетено.

Гудли видя шифъра «СВЕТКАВИЧНО», а веднага под него: «Относно обстановката в Ирак», и хвърли поглед към специалния си часовник. В Ирак слънцето вече бе залязло — време за отдих за някои и за действие за други. Нищо чудно да му се наложи до късно вечерта да чака нови сведения и да обобщава пристигналите, за да бъде готов със становището си рано сутринта на следващия ден.

— Ох, Господи — въздъхна Гудли, прочете още веднъж съобщението и поиска да го свържат с Фоли.

Ед Фоли също току-що бе получил съобщението и каза:

— Преди малко позвъних на Бърт Васко и му наредих да си размърда задника. Очаквам го всеки момент да се появи в кабинета ми. Всеизвестно е, че ЦРУ вече не разполага със силна агентура в Ирак, а момчетата от Държавния департамент се ориентират много по-добре в обстановката.

— Изглежда ми много напечена.

— Вярно е — отвърна Ед Фоли и Бен си го представи как кимва над слушалката. — За Бога, постъпват още сведения. Събитията се развиват много бързо. Слушай, нека да ти звънна пак след час, не, да кажем... след час и половина.

— Според мен трябва да уведомиш президента — заяви Гудли.

— Все още не сме готови да го информираме. Сведенията не са потвърдени. Бен, чуваш ли ме?

— Да, директоре.

— Джак няма да ни накаже, ако изчакаме още малко. В момента нямаме друг изход, освен да наблюдаваме как се развиват събитията в Ирак. Не забравяй, че не е разумно да го обременяваме с излишна информация — той няма време да се задълбочава в нашите обзори и анализи. Необходимо му е стегнато изложение на фактите и ясна оценка на прогнозите. А това вече е по твоята част, Бен. Зная, че са ти нужни няколко седмици, за да се ориентираш в събитията, но ти обещавам подкрепата си, за да ускорим съставянето на анализите — завърши Ед, напомняйки мимоходом на Гудли, че все е още новак в сложната йерархия от президентски сътрудници.

— Окей. Ще изчакам — съгласи се Бен и прекъсна връзката.

Не бе изтекла и минута — тъкмо дочиташе за втори път бюлетина на АНС, — когато телефонът отново го стресна.

— Докторе, обаждате се от канцеларията на президента — прозвуча гласът на една от старшите секретарки. — По телефона за гореща връзка се обажда господин Головко. Ще поемете ли обаждането?

— Да — отвърна Гудли и мислено изруга.

— Името ми е Головко — чу се глас. — С кого разговарям?

— Аз съм Бен Гудли, президентски съветник по въпросите на националната сигурност. — «И ти много добре знаеш кой съм.»

— Гудли? — Бен зачака, докато руснакът уж се опитваше да си припомни какво знае за него. — Ах, да, вие сте онзи младок, офицер от разузнаването, който още не е научил всички коридори в Белия дом. Моите поздравления за назначаването ви.

Психологическото въздействие бе впечатляващо, макар Гудли да бе сигурен, че в този миг някой от секретарите на Головко му поднася папката с досието на Бен Гудли, в което не са забравили да уточнят дори номера на обувките му. Защото дори и Головко не можеше да помни всички сведения, търпеливо събирани от стотиците му агенти и обработвани от още толкова аналитици, а Гудли все пак не беше от вчера в Белия дом, въпреки хапливото подмятане на руснака. Онези от РВС, бившето КГБ, сигурно се бяха постарали да съберат всички достъпни сведения за него.

— Е, министри, нали все някой трябва да дежури на телефона — включи се в играта Бен Гудли. Головка не беше министър, макар да действаше като такъв, и формално погледнато, информацията относно ролята му в политиката на Кремъл се причисляваше към секретната. Естествено не можеше да го смае с тази реплика, но все пак беше по-добре от нищо. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Знаете ли за споразумението ми с Иван Еметович?

— Да, сър, известно ми е.

— Отлично. Тогава му предайте, че се очаква възникването на нова държава, Обединена ислямска република. Засега ще включва само Ирак и Иран, но никак няма да се учудя, ако се разрасне, за наше общо съжаление.

— Доколко е достоверно това сведение, сър? — По-разумно бе да поддържа вежлив тон. Така руснакът може би щеше да се чувства поласкан.

— Младежо, не бих си направил труда да звъня на вашия президент, ако не бях уверен в това, което ви съобщавам, но разбирам, че сте длъжен да ми зададете този въпрос — снизходително поясни Головка. — Обаче няма да е зле да запомните, че не е ваша работа откъде съм се сдобил със сведенията. Надеждността на източника ми е достатъчно доказана. Ще има още сведения, и то в най-скоро време. Вие знаете ли вече нещо по този въпрос?

Дързък въпрос. Нямахше право да дава такива сведения. Да, знаеше, че президентът Райън и Ед Фоли са решили да преговарят с руснаците. Но никой не бе уточнил кое точно може да се съобщава в Москва и кое — не, а сега нямаше време да позвъни в Ленгли за указания. Но пък, от друга страна, рискуваше да се окаже по-неосведомен в очите на руснака, а в момента бе пагубно руснаците да останат с впечатлението, че Вашингтон изостава от събитията. Ако искаше да бъде мъж на място, трябваше начаса да вземе решение.

— Да, министри, вече знаем. Вашата способност да сте в крак със събитията е изумителна. Директор Фоли и аз току-що разговаряхме по този проблем.

— Аха. Е, радвам се да чуя, Гудли, че вашите осведомители се справят добре с работата си. Жалко, че не всички над тях са толкова ефективни и чевръсти.

Бен не посмя да реагира на язвителната забележка, макар че стомахът му се сви на топка — руснакът безпогрешно бе напипал най-слабото място на вашингтонската администрация. Гудли, който ценеше Райън повече от всеки друг, си припомни с какво уважение се бе отзовал президентът за способностите на мъжа, който в момента бе на другия край на линията. Добре дошъл на територията на големите играчи, хлапе. И не се прехласвай по лъскавите топки и играчки по елхата. Трябваше да спомене пред руснака, че инициативата е на Ед Фоли.

— Господин министър, ще се постарая да докладвам на президента най-късно до час и непременно ще му предам вашата информация. Благодаря ви за навременното обаждане.

— Приятен ден, Гудли.

Обединена ислямска Република! Бен смаяно се вторачи в листа върху бюрото. Вече бе правен подобен опит, оказал се неуспешен — Сирия и Египет временно се бяха обединили, когато в Кайро бе президент Гамал Абдел Насър. Но двете държави се оказаха напълно непригодни за това обединение, а след като се заеха с амбициозната цел да унищожат Израел, той се противопостави, и то твърде успешно. Но сега имаше нещо по-различно — новородената Обединена ислямска република се очертаваше не само като политически, но и като религиозен пакт. Ислямът бе единствената световна религия, която чрез свещените си книги осъждаше расизма във всичките му форми и обявяваше всички хора за равни пред Аллах, независимо от цвета на кожата им — факт, често пренебрегван от Запада. Затова ислямът с лекота обединяваше хората, а новата република още с наименованието си подсказваше, че ще се нагърби с ролята на обединител. Това бе толкова ясно, че Головка дори не изхаби време да го обяснява. Гудли отново погледна часовника на стената. В Москва минаваше полунощ. Явно Головка работеше до късно, е, може би не чак толкова до късно за висш офицер. Бен се наведе над телефона и пак се обади на Фоли.

— Поне по този въпрос можем да се осланяме на Головка. Когато обещае, Сергей Николаевич държи на думата си. Но сигурно е успял да ти вдигне кръвното, познах ли? — попита го Ед Фоли.

— Успя да си покаже зъбите — призна Гудли.

— Има да си връща за минали истории. Руснаците обичат да се заяждат с новациите. По-добре не им обръщай внимание — каза Фоли.
— Окей, за какво се е разтревожил този път?

— За многото републики, чиито имена окончават на «стан» — без да се замисля, отвърна Гудли.

— Позна — намеси се трети глас в разговора.

— Васко, ти ли си?

— Да. Така се случи, че се отбих при шефа. — Гудли бе принуден да повтори това, което преди малко бе съобщил на Ед Фоли. Може би и Мери Пат бе при тях. Всеки от тях, взет поотделно, беше отличен професионалист, но събрани заедно, за да анализират някоя ситуация, бяха ненадминати.

— Никак не ми харесва тази новина — отбеляза Бен.

— И на мен — съгласи се Васко. — Нека си поблъскаме малко главите. Ще ти се обадим след четвърт час.

— Ави Бен Яков може би също ще се свърже с нас, за да си сверим часовниците — каза Ед, преди да прекъсне връзката. — Изглежда, че колегите от Мосад са имали доста напрегнат ден.

По ирония на съдбата руснаците първи се свързаха с Вашингтон, и то направо с Белия дом, което означаваше, че за момента водят в резултата срещу Израел с 2:0. Обаче всички участници в играта знаеха, че това предимство скоро ще бъде заличено. За Израел този ден се очертаваше като най-черният в историята му, а за Русия си оставаше само един от многото делници, изпълнени с грижи и безпокойство. Ала и за Америка този ден щеше да донесе сериозни неприятности.

Изгубиха няколко дни, за да се организира всичко, но накрая всички бяха разпределени в отделни сгради, разпръснати по четирите краища на града. Едва тогава обаче започнаха тревогите на генералите и адютантите. Разквартирувани на малки групички, всички се опасяваха, че могат да ги заловят един по един, като плъхове, да ги натикат в затворнически килии и после да ги натоварят за обратния полет до Багдад. Ала вече и това нямаше кой знае какво значение. Нито едно семейство нямаше повече от двама телохранители, пък и тях не ги биваше за нищо, освен да разгонват просяците при разходките из тесните улички. Срещаха се често — нали всеки генерал имаше личен

автомобил — и то главно за да уговорят датата за следващата разходка. Често се посдърпваха и си напомняха, че са напуснали завинаги Ирак (двама от генералите все още хранеха илюзии, че ще се завърнат победоносно, за да реорганизират управлението на страната, но всички останали прекрасно разбираха, че това са чисти фантазии). Зад дребните дразги се криеше дългогодишно съперничество, което при новите обстоятелства нямаше защо да прикриват. Поне неколцина от тях притежаваха над 40 милиона долара, а най-богатият бе успял да укрие 300 милиона в различни швейцарски банки — с тези пари можеха да живеят в охолство в която и да било страна. Почти всички предпочитаха Швейцария — истински рай за богатите, с всички гаранции за спокоен живот, макар че се намираха и такива, чиито погледи бяха насочени на изток. Султанът на Бруней се нуждаеше от висши офицери за реорганизирането на армията си и трима от иракските генерали сериозно обмисляха предложението му. Правителството на Судан също бе започнало неофициални преговори чрез местните власти относно възможността да използва неколцина от тях като съветници за текущи и предстоящи военни операции срещу бунтуващите се малцинства в южната част на страната — иракските генерали имаха богат опит от сраженията с кюрдските сепаратисти.

Обаче генералите се тревожеха и за още много други неудобства, освен за собствената си съдба. Всички бяха измъкнали семействата си от Ирак, а мнозина — и метресите си, които сега бяха принудени да споделят един и същи покрив със съпругите, които отново биваха пренебрегвани, както и по-рано. С всеки изминат ден положението ставаше все по-неудържимо.

Судан е предимно пустинна страна, прочута с непоносимо горещия си сух климат. Преди много години британците бяха построили в столицата Хартум болница за чужденците, с многоброен английски персонал. Сградата и оборудването бяха далеч под световното ниво, но въпреки това тя си оставаше най-приличното болнично заведение в държавите около Сахара. Сред персонала се срещаха доста млади лекари, пристигнали с романтична нагласа за Африка и за кариера — първите наивници бяха дошли още преди столетие. И въпреки че скоро се сблъскваха с горчивата действителност, продължаваха да дават всичко от себе си, за да поддържат честта на професията.

Двамата пациенти постъпиха с разлика от един час. Първо пристигна разтревожената майка с малкото си момиченце. Иън Макгрегър попита за възрастта на детето — беше само на четири години. Досега се оплаквало само от умерени астматични пристъпи, които обаче не даваха поводи за тревога поради сухия климат на Хартум. А откъде е пристигнало детето? От Ирак, със семейството си? Лекарят никога не бе обръщал внимание на политиката. Той бе само на двадесет и осем години, наскоро дипломиран, дребен, с преждевременно оредяла руса коса. Много повече го интересуваше бюлетинът за епидемиологичната обстановка. Вече знаеше, както и останалите лекари в болницата, че в Заир са регистрирани случаи, за които единственото правдоподобно обяснение беше вирусът «Ебола», но поне засега нямаше поводи за тревога.

Температурата на пациентката беше 38° С, но това още не означаваше треска — тази стойност се срещаше при деца на нейната възраст, още повече в горещия Судан. Провери пулса и кръвното налягане и преслуша дробовете ѝ, но не откри нищо особено. Обаче момиченцето му се стори прекалено апатично. Откога са в Хартум? От няколко дни? Е, може би още не се е съвзела от полета. Някои организми са много чувствителни спрямо промените в климата, обясни Макгрегър. Подобни резки промени могат да оказват смущаващи въздействия. Може да е изстинала или да се е разболяла от инфлуенца. В Судан климатът е горещ, но по-здравословен от другите африкански райони. Сложи си медицинските ръкавици — не че се нуждаеше от тях, но от шестте години, прекарани в Единбургския университет, бе научил няколко задължителни правила. Не сте ли чували за Синкълър, онзи, който бил забравил да си сложи ръкавиците и се заразил със СПИН от един свой пациент? Навремето тази история беше много нашумяла. Общото състояние на малката му пациентка не будеше опасения: клепачите малко подпухнали, а гърлото — леко зачервено, ала иначе нищо сериозно. Може би само трябва да се наспи добре една-две нощи. Не, нищо няма да ѝ предприше. Нека вземе аспирин заради температурата и главоболието. Ако възникнат усложнения, обадете се на този телефон. Много мило дете. Сигурен съм, че ще се възстанови. Майката отведе детето, а лекарят реши, че е време за чаша чай. По пътя смъкна ръкавиците, които спасиха живота му, и ги захвърли в кошчето.

След половин час се появи вторият пациент, мъж на тридесет и три години, с грубо телосложение, със сърдита физиономия, подозрителен към африканския персонал, но благосклонен към европейците. Очевидно живееше отскоро в Африка. Може би беше арабски бизнесмен. Да не би да се завръщате от дълго пътуване? Съвсем наскоро? О, да, очевидно това е причината. Не пийте вода от чешмата, в Хартум само бедните пият чешмяна вода, и то преварена. И той си замина с опаковка аспирин, плюс рецепта за лекарство за неутрализиране на стомашната киселинност. С това работният ден на Макгрегър приключи.

— Господин президент, Бен Гудли ви търси по телефона за кодирана връзка — докладва му един от сержантите от охраната.

— Да, Бен? — попита Джак.

— Получихме сведения за сериозни промени в обстановката в Ирак. Изпратих ви доклад по факса. Данните са потвърдени от Русия и Израел. — В този миг се появи куриерът на щаба на ВВС и подаде на Райън рапорт от три листа. Най-отгоре се виждаше надписът: «Строго секретно. Лично за президента».

— Чакай да го прочета. — Той набързо прегледа рапорта, после отново го изчете, този път по-бавно. — Окей, кой от съветниците по националната сигурност е свободен в момента?

— Васко спомена, че никой не е наясно с обстановката. Замесена е цялата върхушка на партията и голяма част от висшия команден състав. Изглежда, че са подменили изцяло ръководния си кадър. Но от «ПАЛМ БОУЛ» се получиха сведения, макар и оскъдни, за...

— Кой е този майор Сабах?

— И аз си зададох този въпрос, сър — отвърна Гудли. — Не знам много за него, освен че е от Кувейт и че действа доста енергично. Васко е съгласен с тази оценка. Нашите хора са нащрек, но очакваме положението да се влоши, и то скоро.

— Има ли реакция от Саудитска Арабия? — Самолетът навлезе в дъждовни облаци и корпусът леко се наклони.

— Все още не. Изглежда, изчакват.

— Добре, благодаря ти за информацията, Бен. Дръж ме в течение.

— Да, сър.

Райън затвори телефона и се намръщи.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита Арни.

— Проблеми с Ирак. Започнали са екзекуции. — Президентът му подаде рапорта.

Рапортът на АНС и допълнителните донесения от ЦРУ изненадаха Райън и Арни до такава степен, че в първите мигове и двамата се запитаха дали не сънуват еднакъв кошмарен сън. В рапорта се съдържаха дълъг списък на непознати мъже. Ако бе в Овалния кабинет, Райън щеше да поиска фотографиите на тези хора, които нито бе виждал, нито пък щеше да види някога, защото докато самолетът го отвеждаше към Оклахома, тези мъже щяха да бъдат разстреляни. А вероятно бе вече да са мъртви. Животът бе угаснал за тези непознати, отдалечени на десет хиляди километра. Райън знаеше, че ще чуе за тях от извънредните емисии на радиостанциите, но въпреки това не можеше да повярва. Може би поради огромното разстояние между тях и него, между тях и неговото обкръжение? Стотина от ръководителите на Ирак са били разстреляни... между другото, ще желаете ли сандвич преди края на полета?

— За какво мислиш? — сепна го гласът на ван Дам.

— Трябва спешно да се върна в Белия дом — отвърна Райън. — Длъжен съм да следя събитията.

— Грешка! — отсече Арни, поклати глава и размаха пръст. — Вече не си съветник по въпросите на националната сигурност. Има кой да върши тази работа. Сега си президент и те чака много работа, и то от първостепенно значение. Президентът никога не бива да се задълбочава в един-единствен проблем и нищо не трябва да го задължава да не напуска Овалния кабинет. Хората ще останат горчиво разочаровани, ако не те видят на трибуната — това ще се изтълкува като признак, че не владееш положението. Спомни си как се справяше Джими Картер. Пък и не е чак толкова съдбоносно, дявол да го вземе!

— Но кризата може да се разрасне — протестира Джек.

— Сега за нас няма нищо по-важно от предстоящата ти реч в Оклахома! — отсече Арни.

Навремето не беше лесно да се проникне в Съветския съюз. За охраната на границите отговаряше многохилядно ведомство — така нареченият Главен инспекторат за граничен надзор към Комитета за държавна сигурност. В много участъци границите бяха абсолютно непроходими, осеяни с минни полета, кльонове и телени заграждения с двойно предназначение, за да не позволяват нито влизането, нито излизането от страната. Но сега ситуацията беше съвсем друга и основното предназначение на стотиците ГКПП бе да пълнят гушите на митничарите. Подкупи даваха всички контрабандисти, превозващи с ТИР-ове стоките си към пазарите на държавата, която някога се управляваше с желязна ръка от Москва, но сега се бе разпаднала на няколко полунезависими републики, всяка от която пое по своя път, както икономически, така и политически. Това не бе планирано. След като подкара страната по пътя на централно планираната икономика, Сталин положи значителни усилия да разсъсредоточи производствените предприятия, така че всеки дял от огромната империя да не може да просъществува без помощта на останалите, и то жизненоважни стоки. Но не бе предвидил нещо много съществено — ако цялата икономика започне да буксува, незадоволеното търсене ще доведе до нови източници на предлагане. Затова контрабандата, някога силно обуздавана, се превърна в страхотен бизнес. А ведно със стоките през границите се промъкваха идеи, които не можеха да бъдат арестувани или обложени с мито.

Липсваха само усмихнати посрещачи, но и не бяха нужни. Митничарите събираха огромни рушвети както от вноса, така и от износа на стоките.

Единственото ограничение на този процъфтяващ бизнес бе предпочитанието на двете страни към нощните часове. Веднага след това документите се подпечатваха и камионите потегляха. За около час шофьорът стигаше до най-близкия град и разпродажбата започваше направо от камиона. Представителят на търговската фирма продължаваше пътуването със своя автомобил, понесъл куфарчето с един-два ката бельо и дебела пачка банкноти под него.

Президентът на тази полуавтономна република навсякъде тръбеше, че е правоверен мюсюлманин, но всъщност бе безпринципен тип, доскоро висш функционер в партията, отричаща Бога, но щом започна да духа друг вятър, веднага прегърна с ентузиазъм ислямските

идеи. Всъщност, ако въобще вярваше в нещо, това бе единствено материалното благополучие. И за такива хора можеха да се намерят строфи в Корана, при това недотам ласкави. Той тънеше в разкош в личния си дворец, обитаван преди от първия секретар на партията в бившата съветска република. В тази резиденция, след като изтрезнееше от поредното пиршество с някоя от любовниците си, местният властелин се заемаше да въдворява ред във владенията си, понякога с жестокост, друг път — с кадифена ръкавица. Според обстоятелствата. Най-строг беше към местните производители и търговци — заради комунистическото си образование той така и не успя да проумее, че най-важното е да процъфтява частният сектор. Но към нахлуването на исляма се отнасяше с подчертана благосклонност — въобразяваше си, че така ще подлъже хората да вярват в мита за свобода при избора на вероизповеданието. Това бе поредното доказателство за религиозното му невежество, тъй като законите на исляма се простират не само върху духовния, но и върху светския живот. Подобно на предшествениците си, и той си въобразяваше, че е обичан от народа си. Естествено това бе пълна илюзия, предназначена само за най-лековерните.

Търговският представител почука на външната врата на скромната къща, в която живееше един от най-близките приятели на местния религиозен водач — скромен и почтен мъж, любимец на всички, който повишаваше тон само когато засягаха принципите на вярата му. Прехвърлил петдесетте, той бе пострадал сериозно от преследванията при предишния режим, но нито веднъж не се бе огънал. В града нямаше по-подходящ от него за предстоящата мисия, още повече че той можеше да разчита на многобройните си сподвижници.

Размениха си обичайните приветствия, после пиха чай и едва накрая дойде ред и за деловите разговори.

— Тъжно ми е, когато видя правоверни да живеят толкова мизерно — започна търговецът.

— Винаги е било така, но днес имаме свобода при избора на религията. Моите хора започнаха да се възвръщат към правата вяра. Нашите джамии постепенно се възстановяват и с всеки ден се пълнят все повече. Какво са материалните блага пред истинската вяра? —

довърши местният религиозен водач с благ тон. Беше роден проповедник.

— Словата ти са самата истина — кимна търговецът, — но нали волята на Аллах е правоверните да живеят заможно? — Никой не се опита да му възрази. Всички присъстващи бяха просветени мюсюлмани и малцина от тях биха предпочели бедността пред охолството.

— На моите хора много повече им е нужно ислямско учение — гласеше отговорът на водача. — Освен това имаме нужда от болница. Уморих се да утешавам нещастни родители, изгубили децата си. Да, не мога да отрека, че се нуждаем от много неща.

— Ако имате пари, всичко може да се уреди — предпазливо подметна търговецът.

— Обаче нашата земя винаги е била неплодородна. Да, в недрата ѝ има руда, но никога не сме умеели разумно да я оползотворяваме, а сега изгубихме и подкрепата на централната власт — в мига, в който получихме свободата сами да избираме съдбата си. А онзи глупак, когото ни натрапиха за управник, само пиянства и развратничи в палата си. Ако имаме истински водач, правоверен, мъдър и справедлив, може би ще доживеем благоденствието да споходи нашата земя. — Говореше бавно, с тъга, без да позволява на гнева да помрачи разсъдъка му.

— Да, това ще е чудесно, но няма да е зле да се привлече капитал от чужбина — скромно предложи един от сподвижниците му.

— В Техеран смятат, че е настъпило времето правоверните да действат според предписанията на Пророка. Допуснахме много грешки, също като неверниците, заслепени от грижите за отделните държави, вместо да се стремим да задоволим нуждите на всички правоверни. Моят велик учител Махмуд Хаджи Даряеи проповядва да се завърнем към корените на нашата вяра. — Търговецът спря и отпи от чая. Говореше тихо и отмерено, като местния религиозен водач. Пазеше страстите, неуместни пред тези учени мъже, за бъдещите публични изяви. Сега трябваше да говори единствено гласът на разума. — Ние притежаваме богатство, такова богатство, каквото може да ни дари само Аллах, за да изпълним Неговите предназначения. И ето че моментът е настъпил. Вие, събраните в тази стая, сте истински крепители на вярата, защото не сте ѝ изменили въпреки

преследванията, докато други трупаха богатства. Сега ние сме длъжни да ви възнаградим, да ви приветстваме като завърнали се в братството ни, да споделим с вас благата на нашето изобилие. Това ви предлага моят учител.

— Добре е по-често да чуваме подобни слова — гласеше предпазливият отговор. Въпреки че бе посветил живота си на служба на Всевишния, местният водач не бе наивник. Отдавна бе усвоил изкуството да не издава мислите си — нали бе израснал в суровата школа на комунистическия режим, — но не можа да прикрие факта, че думите на чужденеца го накараха да се замисли.

— Нашата надежда е да обединим всички мюсюлмани под един покрив, да се обединим около вярата, както е проповядвал Пророкът, благословен да бъде, мир на праха Му. Ние се различаваме по отечество, език, дори по цвят на кожата, но във вярата си сме единни, защото всички ние сме избраниците на Аллах.

— А по-нататък?

— Ние желаем вашата република да се присъедини към нашата, да се слеем в едно непобедимо братство. Ще ви осигурим училища и болници. Ще ви помогнем да получите земята си и да разполагате с нея според вашата воля, защото вярваме, че нашите дарове ще се възвърнат многократно, когато заживеем като братя, както е било замислено от Всевишния.

Ако в този миг човек от Запада би могъл да погледне в тази стая, той би ги взел за прости селяни — заради скромното им облекло, опростената реч или дори само защото седяха по турски на пода. Всички в стаята се спогледаха и неспокойно потръпнаха. Предложението на пришълеца от Иран им подежда като появата на извънземни същества. Между тяхната и неговата нация съществуваха много различия, при това не само в езика и културата. Двата народа бяха воювали от векове, бандити и разбойници непрекъснато плячкосваха от двете страни на границата въпреки строгите предписания на Корана срещу всякакви въоръжени конфликти между правоверни. Всъщност между двете нации нямаше нищо общо, освен едно, което можеше да се разглежда като случайност, макар истински вярващите да отричаха случайностите. Когато — още по времето на царете — руснаците започнали, бавно и упорито, да завладяват земите им, те успели да им отнемат всичко: и културата, и историята, и

наследеното от бащи и прадеди, всичко освен езика — в замяна на което съветските ръководители, макар и крайно неохотно, им признаваха правото на свободна автономия. След като унищожиха ислямските училища, руснаците им построиха нови, в които нямаше място за Аллах, ала вярата остана единственото упование за простолюдието въпреки усилията на руснаците да ги превърнат в атеисти. След рухването на Съветския съюз, след парализирането на Русия, те като заварени деца бяха изоставени на съдбата.

— Длъжен съм да ви призная, че не ми беше много приятно, когато през октомври вашият отбор елиминира «Орлите» от Бостън — заяви Райън на срещата си с футболния отбор на университета в Оклахома, — но въпреки това не мога да отрека, че вашият стремеж към победа е израз на духа на Америка.

Отново избухнаха оглушителни аплодисменти. Джак толкова се зарадва на реакцията на публиката, че за миг забрави, че чете чужда реч. Усмихна се ослепително и вдигна дясната си ръка. Този път жестът му към тълпата бе съвсем спонтанен. Разликата между поведението му при първия и при втория митинг се долавяше най-осезаемо при прегледа на видеозаписите в подвижните телевизионни станции.

— Доста бързо усвоява уроците — отбеляза Едуард Килти, който не одобряваше подобни изяви. Като бивш вицепрезидент, Ед отлично знаеше, че всеки политик трябва да се старее да поддържа имиджа си, но от друга страна, трябва да бъде реалист, когато става дума за избор на тактика.

— Не забравяй, че е много добре подготвен — напомни личният му секретар. — Трудно може да се намери по-опитен учител от Арни. Нашата инициатива привлече вниманието му, Ед, и ван Дам бе длъжен да заложи на Райън.

Не бе нужно да му припомня, че оттогава тяхната инициатива затъваше с всеки изминал ден. Отначало вестниците им посветиха няколко уводни статии, но след това интересът им спадна. В следващите статии се разглеждаха предимно материалите, подавани от службата за връзки с обществеността към Белия дом. В тях Райън не се възхваляваше директно, но пък и липсваха обичайните хапливи

определения като «неуверен, смутен, объркан, неорганизиран». Защото Белият дом не можеше да бъде неорганизиран под ръководството на Арни ван Дам и това бе добре известно на всички във Вашингтон.

— Най-голямата ти грешка е, че изпусна Кали — изсумтя Ед Килти на секретаря си, без да откъсва поглед от екрана — слушаше последната реч, написана от Кали за Райън, която президентът тъкмо довършваше пред шумното множество. «Що за публика е това? Хлапаци, студентчета! Приветстват го с такъв ентузиазъм, все едно че е треньор на отбора, докопал се до шампионската титла.»

— Кали може да състави такава реч, че дори и магаре ще спечели президентските избори — обади се секретарят. Тъкмо тук се криеше най-сериозната опасност. За да спечели, от Райън се изискваше само да изглежда като президент.

— Никога не съм го мислил за глупак — призна Килти. Длъжен бе да проявява обективност, защото играта бе дотук, от утре започваше битка на живот и смърт.

25.

НЕЖНИ ПРОЛЕТНИ ЦВЕТЧЕТА

Оборът на фермата сега се използваше като гараж. Ърни Браун беше в строителния бизнес и печелеше добре — в края на седемдесетте работеше като водопроводчик, но през 1980 започна самостоятелен бизнес, за да вземе участие в бума в строителството в Калифорния. Макар че двата развода му струваха много скъпо и почти ликвидираха спестяванията му, клиентите се увеличаваха с всеки сезон и Ърни отново успя да насъбере пари, с които си купи обширен парцел — не в най-скъпата зона, но все пак в достатъчно търсен район. През зимата животът наоколо замираще напълно, защото пасищата се покриваха със скреж, и Ърни можеше да скита с дни сред дивите простори под удивителното синьо небе на Монтана.

Купи фермата заедно със стария петтонен камион. За щастие под капака му се криеше мощен дизелов двигател, а зад седалките имаше походно легло. До обора бе монтирана цистерна за нафта с вместимост девет хиляди литра. Семейството, което бе продало фермата — заедно с къщата и обора, камиона и цистерната — на този непознат пришълец от Калифорния, дори не подозираше, че дава подслон на съмнителен тип, решил да организира нелегален цех за експлозиви.

Директорът, в миналото способен лекар, а понастоящем висококвалифициран учен вирусолог, живееше в страна, в която политическата благонадеждност се измерваше чрез предаността към шиитското крило в ислямското учение, и в това отношение беше безупречен. Никога не пропускаше часовете за молитвите, дори бе организирал работното време в поверените му лаборатории така, че нищо да не смущава самовглъбяването в миговете, когато всеки бе длъжен да коленичи пред Всевишния. Директорът непрекъснато си повтаряше, че никога няма да престъпи предписанията, записани в

Свещените книги на Пророка, и за всички съмнителни и неясни въпроси винаги търсеше изход и утеха във вярата.

Затворниците, използвани като опитни животни, до един бяха с тежки присъди. Дори и крадците бяха четирикратно осъждани, и затова той смяташе, че не заслужават друго наказание освен смърт.

Един от осъдените изповядваше бахайската религия — почти унищожена заблуда, възникнала доста по-късно от исляма. Християните и евреите поне почитаха своите свещени книги и макар и да се заблуждаваха във вярванията си, поне признаваха същия Бог, чийто последен и единствен Пророк е бил и си остава Мохамед. Но бахайците се бяха появили след това, като измислили ново, напълно порочно, еретично учение, което ги превръщаше в неверници в очите на всички правоверни, защото отричаха истинската вяра и с това си навличаха гнева на властите. Затова най-подходящо беше именно този неверник да бъде първият, чрез когото да докажат, че експериментът им се е оказал напълно успешен.

Още първата взета кръвна проба беше положителна. Вирусът се пренасяше посредством аерозолите във въздуха!

— И аз съм на същото мнение — процеди Мауди. Въобще не бе изненадан от резултата.

— Но ще се наложи да изчакаме още един, не, по-добре ще е два дни до приключването на втората фаза — каза директорът. — Тогава ще бъдем напълно уверени в заключенията си.

Декларацията на официален Пекин изненада посолството на САЩ. Всичко бе завоалирано зад стандартни, нищо не означаващи изрази: китайският военен флот провеждал широкомащабни учения в района на Тайванския проток. Предвиждало се изстрелването на ракети «земя-въздух», както и «земя-земя», но все още не били определени датите (поради неясната метеорологична обстановка, уточняваше се в декларацията). Правителството на Китайската народна република щяло да се погрижи да бъдат предупредени всички авиокомпании и морски съдове в района, за да коригират своевременно маршрутите си. По-нататък в декларацията не се казваше нищо съществено и именно това смути председателя на делегацията от сенатори, която в момента бе на официално посещение в Пекин. Той

веднага се свърза с военния аташе към посолството на САЩ, както и с местния резидент на ЦРУ, обаче нито един от двамата не успя да му съобщи нещо по-конкретно. Защо в декларацията не се споменаваше нищо за Република Китай, както американците бяха свикнали да наричат остров Тайван? От една страна, това беше добра новина — защото правителството на КНР никога досега не бе пропускало повод да изрази непримиримостта си със съществуването на втора китайска държава, напълно суверенна при това, която официален Пекин считаше само за отцепническо формирование, и то с кратковременен характер. Но от друга, имаше и лоши новини — в декларацията не се уточняваше нищо за характера на ученията, нито пък се гарантираше неприкосновеността на съседните независими държави. Нито се обещаваха, че в най-скоро време ще последват още официални изявления. От посолството веднага изпратиха шифрован рапорт до националния военен команден център в Пентагона, с копия до Държавния департамент и до главната квартира на ЦРУ в Ленгли.

Даряеи трябваше да порови доста в паметта си, за да си спомни лицето, което се криеше под това име. Но образът, който изплува от мъглявите му спомени, въобще не отговаряше на сегашната физиономия на зрял мъж, който, на всичкото отгоре, му бе изпратил това донесение буквално от другия край на света. Раман... о, да, Ареф Раман, навремето забележителен момък, умен, добре сложен и прозорлив. Баща му търгуваше с коли, главно с мерцедеси — продаваше ги в Техеран на богатите, но никога не се бе отличавал с набожност. Но ето че синът му се оказва замесен от друго тесто — окото му не бе трепнало, когато беше узнал за смъртта на родителите си, убити от жандармите на шаха — по случайност, честно казано, защото бяха попаднали сред бягащата тълпа в най-злочестия миг, без да имат нищо общо с протестиращите студенти. Тогава той се бе молил за душите им заедно с обожавания си учител. Те намериха смъртта си от ръцете на тези, в които бяха вярвали — урок, който младият Раман бе запомнил, макар че не се нуждаеше от този урок, защото винаги бе бил дълбоко религиозен и бе силно засегнат от решението на по-голямата си сестра да се омъжи за офицер от американската флота, като по този начин опозори фамилията им. По време на революцията

тя също изчезна, осъдена от ислямския съд за прелюбодеяние. В Иран остана само синът им. Можеха да го използват по много начини, но избраха варианта на Даряеи. Свързаха се с двама възрастни хора, после новото «семейство» напусна страната — първо се установи в Европа, а после се премести в САЩ. Там от тях не се искаше нищо, освен да живеят тихо и незабележимо — Даряеи си каза, че по всяка вероятност двамата възрастни вече не са сред живите. Но синът им, избран за мисията, защото прекрасно владееше английски, бе продължил образованието си и бе успял да проникне в правителствените служби, а сега безупречно изпълняваше задълженията си — така както се беше подчинявал безпрекословно на заповедите в годините веднага след революцията — тогава бе убил собственоръчно двама висши военни от армията на шаха, които се наливаха с уиски в бара на някакъв престижен хотел.

Оттогава той, по заповед на Даряеи, с нищо не бе напомнял за съществуването си. Сякаш се бе стопил в мрака. Да, не забравяше за мисията си, но не предприемаше нищо. За аятолаха беше истинско щастие, че навремето бе преценил момчето правилно, защото още тогава бе разбрал, че Раман ще изпълни всичко, което му се заповяда.

И сега той разполагаше с доверен човек, внедрен в лагера на враговете. Тази задача изискваше години и затова можеше да бъде поверена само на мъж, изцяло предан на религията. Този мъж сега го очакваше на другия край на страхотно дългата верига, по която щеше да протече съобщението — тази верига досега не бе използвана нито веднъж, защото я пазеха само за извънредни обстоятелства.

И така, настъпил бе моментът Раман да изпълни мисията си. Чудесна новина.

В този миг звънна телефонът, известен само на малцина посветени сподвижници на аятолаха.

— Да?

— Имам чудесни новини — каза директорът на секретната лаборатория.

— Добро утро, Бен — сърдечно каза президентът. — Какво ново има в нашия вечно неспокоен свят?

— Военният флот на КНР е излязъл в открито море — заяви съветникът по въпросите на националната сигурност. Специалните служби току-що му бяха избрали кодовото име КАРТОИГРАЧ.

— Какво? — възкликна Райън, раздразнен, че още с влизането му отравят великолепната утрин.

— Прилича на редовно флотско учение, а и от Пекин заявиха, че се предвиждат учебни стрелби с ракети. Засега няма реакция от Тайпе.

— Нали в Тайван няма скорошни избори или нещо подобно?

— Не, тамошните избори са насрочени за следващата година. Тайван продължава да харчи от средствата на ООН и тихомълком създава лоби от представители на няколко държави, които да повдигнат въпроса за приемането му в ООН, но засега няма нищо особено. Тайпе разиграва козовете си умело и се старае да не дразни континентален Китай. Търговските им отношения са стабилни. Накратко казано, не разполагаме с обяснение за тези извънредни учения.

— Какво имаме в този район?

— Една подводница в Тайванския проток, колкото да следим движението на китайските.

— А самолетносачи?

— Най-близкият е в Индийския океан. «Джон Стенис» е в Пърл Харбър за ремонт на двигателите, заедно с «Ентърпрайс», и не могат скоро да потеглят от Хаваите.

— А какво знаем за тяхната армия? — любопитства президентът.

— И в тази област сме зле осведомени. Само сме регистрирали активност над обичайната за района, както обичат да се изразяват руснаците, но може би това раздвижване няма да трае дълго. Поговорих с няколко китайци, живеещи в САЩ. Може би военните са предприели тази стъпка заради вътрешнополитически цели, например за да увеличат влиянието си върху членовете на Политбюро в Пекин. Но ако изоставим този вариант, не ни остава нищо друго, освен да тънем в догадки, а аз не съм назначен за това, нали, господин президент?

— Е, щом не знаеш отговора на загадката, значи в момента не можем да предприемем нищо, нали? — Въпросът беше риторичен, една от любимите шеги на Райън.

— Вие сте ме научили винаги да си представям какво има на другия бряг на реката, господин президент — съгласи се Гудли, но без да се усмихне, въпреки очакванията на Райън. — Освен това ме научихте да не се примирявам, когато не мога да си обясня нещо. — Офицерът от Националната разузнавателна служба се замисли. — Те знаят, че ние ще узнаем за тези маневри; знаят, че ще проявим интерес; знаят, че отскоро сте на този пост; знаят също, че не сте склонен към демонстрация на сила и към охлаждане на отношенията. И така, защо са взели това решение? — запита Гудли, също риторично.

— Да — съгласи се Райън. — Андреа?

Както обикновено, агент Прайс бе в кабинета, без да натрапва присъствието си.

— Да, сър?

— Къде е най-близкият пушач? — безцеремонно попита Райън.

— Господин президент, нямам право да...

— По дяволите, щом ти заповядвам, значи имаш право! Искам една цигара.

След секунда Прайс се върна с дълга тънка цигара. Дамска.

Райън запали и се замисли. Китай бе мълчаливият партньор в конфликта с Япония — той още не приемаше думата «война», поне пред себе си. Поне така се предполагаше. Всичко се връзваше задоволително, обаче в данните на Службата за разузнавателни прогнози липсваха доказателства. Наистина, в пресата вече се бяха появили доста пространни анализи, обаче при тях не бе задължително условие всяко твърдение да е подплатено с непоклатими доказателства. Следователно трябваше да... Райън вдигна телефона.

— Свържете ме с директор Мъри.

За щастие свързването с Овалния кабинет никога не закъсняваше повече от десетина секунди. В случая бяха необходими само шест.

— Добро утро, господин президент.

— Добро утро, Дан. Как се казваше онзи японски полицейски инспектор, който премина на наша страна?

— Джисабуро Танака — веднага си спомни Мъри.

— Може ли да му имаме доверие?

— Винаги е изглеждал порядъчен служител на реда. Както и останалите, с които съм имал работа. Какъв е проблемът?

— Искам да разбера какво е говорил с китайците и особено с кого се е свързал.

— Ей сега ще се свържа с него. Ще ви се обадя веднага.

— Благодаря ти, Дан. Дочуване. — Джак затвори. — Хайде да се опитаме сами да се досетим какво се крие зад маневрите на китайския флот, а, Бен?

— Сигурен съм, че ще успеете да се справите и с този проблем — насърчително заяви Гудли.

— А има ли новини отнякъде другаде по света? Какво ново от Ирак?

— Няма промяна от вчера, освен че е нараснал броят на екзекутираните. Руснаците ни подхвърлиха сведението, че се готви създаването на Обединена ислямска република. Според нас това е напълно възможно, но все още не е обявено.

— Добре де, за какво е целият този шум? — попита Тони Бретано.

Роби Джексън никога не бе харесвал тези прибързани съвещания по време на полет, но това бе едно от задълженията на така наречения Джей-3^[1]. През миналата седмица за малко да започне да изпитва симпатии към новоназначения министър на отбраната. Бретано се оказа доста упорит, особено когато започваше да се мръщи на всички около себе си, но зад вечно навъсеното му лице се криеше умна глава, способна веднага да се ориентира и в най-сложната обстановка. Роби никога не бе очаквал да срещне толкова съобразителен министър, при това инженер по професия — Тони не се стесняваше да признава, когато не беше наясно по някой проблем, нито пък да ги затрупва с въпроси.

— За проверка на обстановката изпратихме в Тайванския проток «Пасадена» — щурмова подводница с отличен екипаж. Накарахме капитана ѝ да прекъсне следенето на ядрените подводници на китайците и да се отклони малко на северозапад. След това прехвърлихме в този район още две подводници, определихме им оперативните зони и им наредихме зорко да следят всичко подозрително. Открихме нова линия за комуникации с Тайван и по нея получаваме рапорти за най-новите събития. Китайците се преструват,

че всичко е детска игра. Винаги са го правели. При подобни случаи ние преместваме някой от нашите самолетоносачи малко по-близо, обаче този път не прибягнахме към този изпитан ход, защото... ами защото липсва пряка заплаха срещу Тайван. Вместо това изпратихме на остров Гуам самолет, снабден с най-новата ни електронна апаратура за следене на полетите. Доста ни затруднява фактът, че нямаме по-близо разположена база.

— Значи за момента сме се ограничили в събиране на информация и не сме предприели нищо съществено? — попита министърът на отбраната.

— Да, сър, но ми позволете да отбележа, че събирането на информация е съществена част от нашата дейност.

Бретано се усмихна, за пръв път от началото на срещата.

— Да, зная. Взел съм активно участие в изграждането на шпионските спътници, които използвате по всяко време на денонощието. Какво научихме от тях?

— Какви ли не щуротии, например предаванията на местните радиостанции. Въпреки това всеки запис може да се окаже полезен, за да добием представа за оперативните им възможности. Познавам добре адмирал Манкузо, командващ подводния флот в Тихия океан, и съм сигурен, че той ще заповяда на една или две от подводниците си да ограничат временно стандартните предпазни мерки, за да проверят дали китайските хидролокатори ще успеят да ги засекаат и да ги проследят. Но повече няма да рискува. Това е един от вариантите ни за действие, ако решим, че не ни харесва как китайците провеждат учението си.

— Какво искате да кажете?

— Искам да подчертая, че ако наистина искате да изплашите някой морски офицер, достатъчно е да му съобщите, че в близост до кораба му се спотайва подводница. Или с други думи, най-лошото е, когато чужда подводница внезапно се появи сред флотилията и после изчезне, също така внезапно. Това е отвратителна игра на котка и мишка. Нашите хора са доста добри в тази дисциплина и Барт Манкузо знае как да използва подводниците си. Ако не беше той, не знам как щяхме да се справим с японците при предишния конфликт.

— Толкова ли е добър?

— Няма по-добър от него, сър. Не може да не сте чували за него. А също и за командващия на целия ни флот в Тихия океан, Дейв Сийтън.

— Адмирал де Марко ми каза, че...

— Сър, мога ли да говоря открито? — попита Роби Джексън.

— Джексън, тук никога не се говори другояче.

— Имаше сериозни основания, за да назначат Бруно де Марко за вицеадмирал и заместник-началник на отдела за морски операции.

Бретано веднага схвана накъде клони събеседникът му.

— О, за да държи речи и да не се заема с нещо, което би могло да навреди на репутацията на нашия славен военен флот? — Роби само кимна утвърдително. — Разбрах, адмирал Джексън.

— Сър, нищо не разбирам от инженерна дейност, нито от модерната промишленост, но има нещо, което вие трябва да разберете, щом като са ви избрали на този пост. В Пентагона има два вида офицери — работяги и бюрократи. В това ведомство адмирал де Марко изкара половината си кариера. А Манкузо и Сийтън са работливи мъже, предани на професията си, и винаги са стояли по-надалеч от тези прашни и задушни канцеларии.

— Изглежда, че и вие сте от тях — отбеляза Бретано.

— Е, да предположим, че просто обичам морския въздух. Не искам да прозвучи, сякаш се самоизтъквам. Вие ще решите дали съм способен, или не, но по дяволите, нали и без това ми остава още малко, все ще се справя с това, което ме очаква. Но проклет да съм, ако не им се притека на помощ, когато Сийтън и Манкузо решат да разговарят с вас.

— Нима не мислите за следващото си повишение?

— Вижте, аз съм син на свещеник от Мисисипи. Завърших академията в Анаполис, после двадесет години летях на изстребител, но все още съм жив. — Но много от колегите му от академията вече бяха мъртви, което Роби нямаше да забрави до последния си ден. — Мога да се оттегля, когато пожелаая, и да се заловя с по-доходна работа. Представям си какво ще се случи, ако съм начело на нашия отбор, когато започне голямата игра. Но все още обичам Америка и й дължа много. Затова винаги казвам истината и само истината и върша всичко, което е по силите ми, без да треперя за евентуалните последици.

— От това следва, че и вие не сте от бюрократите — подсмихна се Бретано.

Екипите за проверки от ООН започнаха да привикват с разочарованието, че трудно ще успеят да се ориентират в обстановката. Посетиха няколко завода, където персоналът неизменно ги затрупваше с производствена документация. На практика на инспекторите почти не оставаше време за преки огледи на инсталациите. На заден план останаха многобройни второстепенни проблеми, но общото заключение клонеше към мнението, че няма съществени различия между завод за химическо оръжие и завод за производство на инсектициди.

Но играта имаше правила и едно от тях се състоеше в това, че честните хора се бяха договорили да не се произвеждат забранените химически оръжия и затова за една нощ Ирак се превърна в един от най-ревностните борци за забраната им.

Този факт стана напълно ясен при следващото заседание на Съвета за сигурност към ООН. Представителят на Ирак стана от стола си и показа на всички таблица с данни за годишното производство, посочи кои предприятия са разтворили вратите си пред екипите на международния инспекторат и наблегна на факта, че досега не е имал възможността да бъде напълно откровен. Останалите дипломати занимаха разбиращо. Мнозина от тях бяха изричали толкова лъжи през дългогодишната си кариера, че вече изпитваха сериозни затруднения да дефинират кое точно е истина и кое — не. Затова днес с облекчение приемаха думите му за чиста монета, без да се замислят каква лъжа може да се крие зад тях.

— С оглед на доброволното и безкористно съгласие на моята страна с всички резолюции на ООН, ние почтително изискваме да бъде отменено ембаргото върху търговията с хранителни продукти, при това колкото е възможно по-скоро — завърши иракският представител.

— Предоставя се думата на представителя на Ислямска република Иран — обяви китайският представител, който сега заемаше председателското място в Съвета за сигурност според приетия ротационен принцип.

— Някоя страна в този съвет няма по-основателна причина да е против признаването на Ирак. Днес бяха инспектирани заводите за химическо оръжие за масово поразяване. Тези оръжия бяха използвани за унищожаването на гражданите на страната, която имам честта да представлявам. В същото време ние смятаме, че сме длъжни да отбележим началото на нова ера, озаряваща небето над нашия съсед. Гражданите на Ирак страдаха достатъчно дълго заради действията на досегашните управници. Но след свалянето на диктатурата новото правителство в Багдад показва, че желае отново да се присъедини към семейството на нациите. С оглед на това Ислямска република Иран ще поддържа предложението за незабавна отмяна на ембаргото. Дори нещо повече — ние ще започнем незабавно да доставяме хранителни продукти, за да облекчим съдбата на иракските граждани. В заключение Ислямска република Иран предлага разрешението да бъде обвързано с условието Ирак да демонстрира действително желание за добронамереност. Така ще спазим изискванията на Резолюция 3659 на Съвета за сигурност...

[1] Съкратено название за шефа на отдела за оперативно планиране към Обедините генерални щабове на трите рода войски във въоръжените сили на САЩ. — Б.пр. ↑

26.

ПЛЕВЕЛИ В ГРАДИНАТА

Надали на този свят има по-тъжна гледка от болно дете. Сохайла, да, така се казваше, припомни си Макгрегър. Хубаво име, също като момиченцето, красиво като фея. Баща му го донесе на ръце. Зад гърба му надничаше съпругата му, заедно с още един мъж, арабин, а зад него чакаше някакъв чиновник, може би суданец. Лекарят ги огледа набързо и веднага забрави за тях, защото не те, а Сохайла беше зле.

Очевидно тези хора бяха известни в града, защото всички се отнасяха към тях с подчертано внимание. Макгрегър ги заведе в кабинета за прегледи. Първо докосна челото на детето. Пламтеше, най-малко 39 градуса. Изми старателно ръцете си и надяна хирургическите ръкавици — нали бяха в Африка, където предпазните мерки трябва да се съблюдават строго. Пулсът беше ускорен, ала при децата това често се наблюдава. Набързо провери със стетоскопа за шумове в белите дробове — никакви отклонения, макар че дишаше забързано. Реши да разпита близките ѝ, преди да продължи прегледа.

— Какво ви направи впечатление в поведението на дъщеря ви?
— обърна се той към бащата.

— Не се храни, а освен това...

— Повръщане, диария? — попита Макгрегър и се наведе да провери очите ѝ. И в тях не долови никакви отклонения.

— Да, докторе.

— Нали наскоро сте пристигнали в Судан? — Той зачака, защото бащата се поколеба при отговора. — Трябва да знам.

— Да. Пристигнахме от Ирак преди няколко дни.

— И дъщеря ви е страдала от лека форма на астма. Не се е оплаквала от друго заболяване, нали?

— Да. Понякога се давеше и кашляше силно, но никога не е изглеждала толкова зле — каза майката.

— Какво е яла? — попита докторът. — А може би причината е във водата? Нали ви казах да не ѝ давате чешмяна вода.

— Не ѝ даваме. Дадох ѝ лекарство, но от него ѝ стана още по-зле — намеси се майката.

В този миг Сохайла простена и повърна върху кушетката и върху пода. Нещо му направи впечатление — цветът не беше както при другите страдащи от стомашни отравяния. Какви бяха тези необичайни червени и черни нишки? Може би червеното бе от изхвърлената прясна кръв, а черното — от кръвни съсиреци? Да не би да имаше язва? Майката понечи да почисти изцапания под...

— Не пипайте нищо — тихо рече лекарят, после измери кръвното налягане на малката пациентка. Оказа се ниско, което потвърждаваше съмненията му за вътрешен кръвоизлив.

Симптомите можеха да означават много неща, но той вече имаше достатъчно практика в Африка, за да знае, че е длъжен да се подготви за най-лошото.

Не беше точно както в доброто старо време, но професията продължаваше да доставя радост на адмирал Манкузо. Бе преживял успешна война — за него това си беше истинска война, а не някакъв си конфликт — и неговите подводници бяха изпълнили точно това, което трябваше. След загубата на «Ашвил» и «Шарлот» не бе допуснал повече загуби. Неговите подводници изпълняваха точно заповедите на щаба в Пърл Харбър, заплашваха врага с грижливо планирани маневри, поддържаха брилянтно планирани операции, изстрелваха ракети от дълбочина и както винаги събираха данни за тактическото разузнаване.

Ала най-доброто му постижение беше спасяването на стратегическите атомни подводници като най-важната ударна групировка във ВМС на САЩ. А ето че сега се появи нова задача.

— И така, какво се говори в щаба за новата задача? — попита той прекия си командир, адмирал Дейв Сийтън.

— Изглежда, никой не е наясно. — Сийтън бе пристигнал в базата, за да се ориентира в обстановката на място, и като опитен офицер, се стараше да не се задържа прекалено много в кабинета си и винаги търсеше повод да посети някоя от поверените му подводници. — Може би е само флотско учение, но нали имаме нов президент... нищо чудно от Белия дом да пожелаят да демонстрираме колко сме

силни и едновременно с това да проверят реакциите на китайците. — Хората в униформа никак не обичаха международните усложнения, защото обикновено именно те си изпащаха.

— Аз го познавам, шефе — спокойно заяви Манкузо.

— Нима?

— Е, не съм много близък с него, но нали знаеш историята с «Червения октомври»^[1]?

— Знам я, Барт — усмихна се Сийтън.

Историята за вълнуващото преследване си оставаше една от най-строго пазените тайни в архивите на ВМС на САЩ и малцина знаеха за нея, макар че се носеха какви ли не слухове.

— Трябва да си наясно какво се случи тогава, адмирале. Съветът на началник-щабовете едва не изпусна руснаците. А Райън беше на моята подводница.

— Шегуваш се!

— Не се шегувам. Райън беше на борда на моята атомна подводница. Всъщност беше на борда преди мен. — Манкузо затвори очи, доволен, че най-после може да сподели с някого вълнуващите спомени. Дейв Сийтън беше главнокомандващ от висок ранг и имаше право да знае що за човек издава заповедите от Овалния кабинет в Белия дом.

— Подочух нещо, в смисъл че бил замесен в тази операция, но не знам подробности. Нали е работил за разузнаването...

— Той уби един от нападателите, застреля го в хангара с ракетите — но това е станало преди аз да се появя на борда. Беше до щурвала, когато ликвидирахме «Алфата». Преживя доста тежки мигове, ала не се огъна. Този мъж, сегашният ни президент, извърши много ценна услуга на флота. И дори някой да се съмнява в президента, аз съм за него. Може да не е много привлекателен на телевизионния екран, но аз съм готов да го последвам и в ада. — Манкузо сам се изненада от решителността си. За пръв път даваше израз на чувствата си към Джак Райън.

— Интересно — замислено процеди Сийтън.

— И каква е новата ни задача? — попита командващият на Тихоокеанския подводен флот на САЩ.

— Джей-3 иска да им осигурим прикритие.

— Познаваш Джексън по-добре от мен. Какви са параметрите?

— Ако китайците провеждат редовно морско учение, ще се ограничим само с наблюдение. Но ако в района настъпят нежелани промени, трябва да им дадем да разберат, че сме нащрек и плуваме зад опашките им. Сигурен съм, че ще се справиш, Барт.

— Ще ме опазиш ли от домогванията на де Марко? — попита Манкузо.

— Какво имаш предвид?

— Познаваме се още от Академията в Анаполис. Той винаги си е въобразявал, че е ужасно, ако врагът засече корабите ни. А понякога и от това има полза, нали ме разбираш.

— Вижте — каза Кларк, — нека да разсъждаваме по-зряло. Ирак и Иран се сливат и създават тази така наречена Обединена ислямска република. И какво от това? Ще им са необходими години, за да организират новата държава. В това време опозиционните сили, каквито има стаени в Иран — знаем това със сигурност, — ще отслабят теократичния режим, дори могат да му нанесат толкова тежки удари, че той повече никога да не успее да се съвземе. Можем да очакваме, че светските среди в Ирак ще проникнат, макар и бавно, в управлението на Иран. Ако изпаднем в паника и започнем да се налагаме безцеремонно, само ще налеем вода в мелницата на Даряеи и неговите фанатици. Но ако запазим спокойствие, ще ги лишим от аргументите, че задушаваме свободата им и прочие дрънканици. Явно не можем да попречим на сливането им, нали? В такъв случай какво ни остава? Длъжни сме още отсега да подготвим почвата за диалог с новообразуваната република.

Адлер веднага си отбеляза, че предложението не е лишено от здрав разум. И знаеше какво ще последва — всички щяха да заговорят за възможностите, за диалог...

— А Саудитска Арабия? — възрази някакъв глас от другия край на масата. Беше Бърт Васко, най-младият от присъстващите. — Според мен вие недооценявате ситуацията. Иран поощрява терористите...

— Но какво да предприемем, като не разполагаме с доказателства?

— И Ал Капоне не е бил осъден, но е бил виновен. — Адлер учудено вдигна вежди. Изглежда, поканата за заседанието в Овалния

кабинет бе отприщила скритите ораторски заложи на този третостепенен чиновник. — Някой дирижира цялата тази игра, някой заповядва да започне стрелбата, сетне продължава с ликвидирането отначало на висшия команден кадър, а после и на водачите на Баасистката партия. А ето че сега се подготвя възкресяването на религиозния фанатизъм като инструмент на държавната политика. Според получената информация там се надига движение за обновяване на националната и религиозната идентичност. Именно това ще ликвидира в зародиш опитите на умерените политици, за които споменахте преди малко, да се противопоставят на лидерите на новата държава. Вътрешната съпротива в Иран ще бъде заглушена най-малко за една година от последните промени в страната — а ние не можем да измислим какво друго да предприемем. Даряеи е заговорник, и то доста талантлив. Освен това е търпелив и умен тоя проклет кучи син...

— Който всеки момент ще се пресели при своя Пророк — възрази един от привържениците на Рътлидж.

— Така ли? — гневно извика Васко. — Обаче засега се справя доста енергично с противниците си.

— Наскоро навърши седемдесет.

— Но нито пие, нито пуши. И на всеки видеозапис от публичните му изяви изглежда съвсем здрав. Да се подценява този тип е опасна грешка, от онези, които неведнъж сме правили и после сме ги заплащали скъпо.

— Не се разбира с привържениците си.

— Но това въобще не го тревожи. Напоследък не може да се оплаче от неуспехи, а победителите не ги съдят, нали?

— Бърт, може би си толкова разтревожен, защото си мислиш, че ще изгубиш службата си, когато те създадат Обединената ислямска република — пошегува се някой. Удар под пояса, отправен от старши в професията към неопитен хлапак, и кикотенията около масата потвърдиха това. Но после настъпи неловка тишина, която подсказа на държавния секретар, че се оформя единогласие по спорния въпрос, обаче не такова, каквото желаше той. Време беше да поеме нещата в свои ръце.

— Добре, да не губим време — започна Адлер. — Хората от ФБР утре сутринта ще бъдат тук и ще започнат разследванията за изчезналото писмо.

— За Бога, пак ли ще ни измъчват с проклетата си апаратура? — изпъшка някой.

— От вас се изисква да приемете всичко като рутинна проверка на мерките за опазване на секретността — обясни държавният секретар.

— По дяволите, Скот — обади се Клиф Рътлидж от името на всички. — Или ни имаш доверие, или не. Тия от ФБР вече ми загубиха достатъчно време.

— Нали знаеш, че така и не са намерили писмото с оставката на Никсън — обади се някой.

— Защото Хенри Кисинджър е успял да го скрие — пошегува се трети.

— И така, всички са длъжни да бъдат тук утре в десет сутринта. Това се отнася и за мен — завърши Адлер. Той също споделяше мнението, че само ще си изгубят времето.

Кожата му беше много светла, очите — сиви, а косата с червеникав оттенък, в резултат на някаква англичанка, омъжила се за един от прадедите му преди много години — или поне така си го обясняваше той, — освен ако не беше само шега, предавана от поколение на поколение. Но външността му предоставяше едно много ценно преимущество — спокойно минаваше за европеец. Преди всяка от малобройните си операции той си боядисваше косата, свикваше да носи непрекъснато тъмни очила и оставяше брадата да израсне — брадата му беше черна. Неслучайно всичките му познати се шегуваха с него и дори му лепнаха прякора Киноартиста.

Но вече повечето от шегаджиите не бяха между живите, а той оцеля. Може би само израелското разузнаване притежаваше негови фотографии, но иначе никой не знаеше за него нищо, нито пък можеше да узнае от трети лица, дори и американските му покровители, които между прочем се оказаха много лековерни. Затова сега не се тревожеше за нищо, дори и за онези снимки, прибрани в някой от шкафовете на архивите в Мосад...

Пристигна през международното летище «Дълес» с полета от Франкфурт, с два куфара, като сериозен бизнесмен, какъвто беше всъщност, но без нищо за деклариране освен бутилката шотландско

уиски, което бе купил от един от безмитните магазини на многолюдното франкфуртско летище. Цел на пътуването до Америка? Заради бизнеса, плюс малко развлечения. Сега било по-безопасно да се заобикаля Вашингтон. Да, ужасни събития, виждал ги е по новините стотици пъти, истински кошмар. Но нали вече всичко се е нормализирало? Прекрасно.

Отвън го чакаше колата под наем. Потегли към най-близкия хотел, изтощен от продължителния полет. После си купи вестник, поръча да му сервира вечерята в стаята и включи телевизора. След това измъкна портативния си компютър, включи го към телефона и чрез Интернет се свърза с Бадрейн, за да му докладва, че е пристигнал в страната за разузнавателната си мисия. С помощта на компютърна програма за кодиране на информацията, която можеше да се купи от всеки магазин за софтуер, съобщението потегли по мрежата във вид на поредица хаотични, неразбираеми символи.

— Добре дошли на борда. Името ми е Кларк — заяви Джон на първата група. Бяха подбрани кандидати, които напълно отговаряха на изискванията според план «Индиго». Всеки бе офицер от полицията, завършил колеж, с минимум четиригодишен стаж и чисто досие, което по-късно подлежеше на проверка от ФБР. Оказа се, че в групата няма нито една жена, което навярно бе грешка, но в момента това нямаше значение. Седмина бяха бели, двама — чернокожи и последният бе азиатец. Подбрани бяха главно от полицейски участъци от по-големите градове. Всички владееха поне по два чужди езика.

— Аз съм офицер от разузнаването. Не съм агент, нито шпионин, нито оперативен работник. Само офицер — обясни им той. — В тази професия съм сравнително отскоро. Женен съм, с две деца. Ако някой от вас има представа как се отива на среща с елегантна блондинка, след като си стрелял по хора, може да не остава повече в този курс. Тази работа е доста скучна, особено ако си по-интелигентен, отколкото се изисква. Всички вие сте ченгета, затова вече сте наясно колко важен е нашият занаят. Непрекъснато си имаме работа с изпечени престъпници, като нашата задача е да събираме такава информация, която да ни позволи да ги обезвреждаме, преди да са убили някого. Постигаме тази цел, като трупаме сведения, които после предаваме на

тези, които се нуждаят от тях. Има и такива, които по цял ден се взират с лупа в ръка в спътникови снимки или пък се ровят в чуждата кореспонденция. А ние тук вършим нещо далеч по-трудно. Ние извличаме сведения от хора, като някои от тях са напълно морални и добронамерени граждани, ала има и такива, които не са чак толкоз добрички, защото искат да им се плаща, да им се угажда, с една дума — да се почувстват важни особи. Какви са тези хора — това нас не ни интересува. Всеки от вас е имал вземане-даване с улични информатори и се е убедил, че те по нищо не напомнят на майка Тереза, нали? Същото е и при нас. Често е за предпочитане да си имате работа с по-образовани информатори или с по-влиятелни хора, но те няма да се окажат по-различни от тези, с които сте свикнали да работите. И точно както при информаторите от улицата, вие сте длъжни да бъдете лоялни с тях, да ги защитавате, а от време на време и да им извивате вратовете. Ако ги зарежете, тези хора ще намерят смъртта си, и то в някои случаи пред очите ви. Същата участ може да сполети и жените им, и децата им. Ако си мислите, че си правя майтап с нещо толкова сериозно, горчиво се заблуждавате. Ще ви се наложи да действате в страни, в които законите се тълкуват доста произволно. В повечето случаи няма да носите оръжие. Ще се наложи да оцелявате единствено благодарение на интелекта си. Понякога ще се наложи да рискувате живота си. В тази професия съм загубил не един и не двама приятели, някои в местата, за които сте отлично осведомени, но някои в такива затънтени кътчета, за които никога няма да чуете. Може би сега светът е станал по-любезен и по-приветлив, но не навсякъде. А на вас, момчета, няма да ви излезе късметът да попаднете в хубави и приятни места.

На предпоследния ред Динг Чавес едва се сдържаше да не се разсмее.

— А какво сваятно има тогава в тази професия, ще се запитате вие накрая. Е, какво му е хубавото да си ченге? Отговорът е: с всеки заловен на улицата престъпник вие спасявате нечий живот. А в нашата работа, щом се доберете до ценна информация и я предадете комуто трябва, ще спасите не един, а хиляди хора. Хиляди и дори десетки хиляди — натърти Кларк. — Защото, ако си гледаме работата както трябва, няма да има войни... Аз ще бъда вашият преподавател и ще надзиравам как усвоявате материята. Сигурен съм, че курсът ще ви се

стори доста труден, но и стимулиращ. Започваме утре сутринта, в осем и половина. — С тези думи Джон слезе от подиума и тръгна към дъното на помещението. Чавес му отвори вратата и двамата излязоха на терасата.

— Е, господин преподавател, изглежда успяхте да им вдъхнете респект още с първата лекция.

— Дяволите да го вземат, Динг, дължен бях да им кажа това. — Джон не помнеше друг път да е държал толкова дълга реч.

— И след като поемаш тази група, какво остава за Фоли?

— Ще започнат дипломатическите ходове, драги. Нима не разбираш, че сме длъжни да наваксваме прахосаните дни и седмици?

— Според мен можеше да изчакате още, защото Фоли още не е утвърден — каза Чавес и веднага се упрекна мислено: «Какво право имам да раздавам съвети, след като съм най-младият тук?»

— Хм, що за човек е този Цзян Хансан? — попита Райън.

— Прехвърлил е петдесетте, но изглежда по-млад, с десетина кила наднормено тегло. Метър и шестдесет и пет, умерен във всичко или поне така твърди нашият човек. — Дан Мъри докладваше уверено, като понякога хвърляше поглед към бележника си. — Коварен, прикрит и много умен. Неслучайно именно той успя да обезвреди Ямата.

— О, така ли! — учуди се Мери Пат Фоли. — И как?

— Ямата беше още на Сайпан^[2], когато го овладяхме. Обадил се в Пекин, защото търсел къде да се укрие. Цзян го изслушал с абсолютно хладнокръвие. «Каква уговорка? Никаква уговорка нямаше между нас?» — Шефът на ФБР умело имитираше диалога между двамата лидери, китаеца и японца. — Повече никога не са разговаряли. Нашият японски приятел сметнал това за нечувано предателство и кръвна обида.

— Не намирате ли нещо подозрително в тази история? — отбеляза Ед Фоли.

— Не — обади се Райън. — През Втората световна война японците, които успяхме да пленим, охотно даваха показания.

— Президентът е прав — потвърди Мъри. — Аз лично разпитах Танака за тази история, а той ми отвърна, че всичко е въпрос на

традиции. Ямата искал да се самоубие, и то както подобава на самурай, но те взели всички предпазни мерки. Смъкнали дори и връзките от обувките му. А той така се разлютил, че решил повече да не се съобразява с клетвите за опазването на тайните. Това се оказало подействащо дори и от най-ловките методи за водене на разпити. Но според всеобщото мнение Цзян е роден дипломат — според думите на Ямата нито една делегация не потегляла, без Цзян да е включен в титулярния ѝ състав — но ние в Щатите никога не бяхме чували за него. Кой знае защо, японците не съхраняват списъци с имената на дипломатите, посещавали страната им. Затова Цзян не е привличал интереса на нашите служби, поне доколкото съм осведомен.

— Аз намерих името му в архивите — рече Мери Пат. — Записан е като Зипо, ала кой може да ни гарантира, че не е фалшиво?

— Дори и да е истинското му име — добави съпругът ѝ, — ние и сега нищо не знаем за техните разузнавачи. Ако ми позволите да боравя с предположения, според мен той е политическа фигура. Защо мисля така ли? Защото успя да уреди едно доста важно споразумение, при това без излишен шум. Техните въоръжени сили още са в състояние на повишена бойна готовност след това споразумение, а в резултат руснаците са пред прага на нервна криза. Който и да е той, едно е извън съмнение — имаме работа с извънредно ловък играч.

— Опитал ли всички възможности, за да провериш тази хипотеза? — деликатно подпита Мъри.

Мери Пат смутено поклати глава.

— Нямаме достатъчно кадри в района или поне някой, който да ни върши работа. В Хонконг за нас работи една двойка, съпруг и съпруга, много способни, организирали са малобройна агентурна мрежа. В Шанхай разполагаме с няколко агенти, но те са способни само за операции с локален характер. В Пекин сме завербували неколцина от министерството на отбраната им, но с ограничени пълномощия. Пазим ги за дългосрочни програми и ако ги включим в тази задача, надали ще можем да ги използваме повторно. Дан, проблемът с Китай е в това, че всъщност не знаем как действа правителството им. Има толкова йерархични нива и всичко е така заплетено, че ни остава само да гадаем. Сигурни ли сте, че знаем дори имената на всички членове на тяхното политбюро?

Телохранителят се казваше Салех. Никога не беше боледувал. За мъже като него не съществуваха непреодолими трудности. Но когато, въпреки очакванията му, неразположението не отслабна, макар и лекарят да му бе обещал, че скоро ще е отново във форма, Салех разбра, че и той като всички е уязвим пред стомашните заболявания. Но нищо не го сломи така, както първите капки кръв в тоалетната. Нима се бе разболял сериозно? С желязно тяло като неговото? Обаче състоянието му се влошаваше с всеки ден и накрая той се престаши. Преди зазоряване напусна вилата с колата и се отправи към болницата. По пътя трябваше да спира на два пъти, за да повръща, с всяка минута силите му се изчерпваха — дори десетината крачки до вратата на колата му струваха неимоверни усилия. Веднага го приеха в спешното отделение. Миризмата на болницата го изплаши — напомняше му за болки и страдания.

Следващият експеримент бе с деветима криминални, които трябваше да се грижат за болните. Казаха им, че са санитарни, и ги вкараха в изолационната. Мауди наблюдаваше действията им на мониторите в кабинета си.

Оставаше само да се докаже, че вирусът не отслабва въздействието си при възпроизводителните процеси, и да се потвърди още веднъж, че се предава по въздуха, както бе регистрирано при първата група затворници. Повечето от «санитарите» изпълняваха нарежданията некачествено и лошо и непрекъснато бършеха изпотените си лица. Може би Аллах щеше да се смили над тях и да прояви милосърдието Си, когато настъпеше последният им час — най-много до десет дни от датата на експеримента.

[1] Едноименен роман на Том Кланси. — Б.пр. ↑

[2] Централният остров от Марианския архипелаг, сцена на японско нашествие в романа «Дълг на честта» от Том Кланси. — Б.пр.

↑

27.

РЕЗУЛТАТИ

ХИРУРГ весело се затича по пътеката към поляната, където я очакваше хеликоптерът. ФЕХТОВАЧ я изпрати до вратата и я целуна за довиждане — целувката беше стандартна, но изпращането на прага и стискането на ръцете им не беше както винаги или поне наскоро. Андреа Прайс не ги бе виждала да са така разнежени. Прайс погледна крадешком към двама от своите агенти и те веднага схванаха какво се иска от тях. Всички бяха опитни и реагираха гъвкаво, освен Раман, който се отличаваше с прекалено строгите си разбирания, което все пак не му пречеше да бъде един от най-интелигентните членове на екипа.

— Каква е обстановката днес? — попита я президентът, щом хеликоптерът излетя от площадката.

— ХИРУРГ във въздуха — чу Андреа в слушалката в лявото си ухо. — Всичко е чисто — рапортува екипът за следене от покривите на правителствените сгради около Белия дом. През последния час бяха обходили с биноклите си всяка педя, както всеки ден. Това бе тяхното ежедневие, «задължителните процедури», които членовете на екипа за охрана знаеха наизуст. Част от минавачите по околните улици вдигнаха глави към небето. Винаги се намираха хора, които с трепет очакваха появата на президентското семейство. Десетки психолози от Специалната служба се опитваха да открият обяснението за този несекващ интерес от страна на широката публика към мебелировката, интериора, най-незначителните подробности от живота в този най-популярен в Америка дом, защото това затрудняваше много агентите от охраната.

Всички снайперисти, разпръснати по покривите на министерските сгради около резиденцията на президента, ежедневно засичаха през оптичните си мерници струпвания на любопитни граждани, дори вече познаваха физиономииите на «дежурните» зяпачи, а агентите се бяха постарали да издирят имената им и да ги проверят в

картотеката на съмнителните и заподозрените лица от всички националности и религии. Много затруднения за снайперистите създаваше и смесването с тълпата на агентите, стараещи се да изглеждат или като случайни минувачи, или като безработни скитници. Понякога, без много шум, проследяваха някои, за да се уверят, че действително не вдъхват опасения. Но днес или поне засега нямаше опасност от инциденти.

— Променихте ли програмата си снощи? — попита Прайс. Измъчваше я, че трябва да задава такива тъпи и неловки въпроси.

— Не. Погледахме предаванията по телевизията — излъга ФЕХТОВАЧ, без да подозира, че те вече са засекли лъжата му. Дори не се изчерви, отбеляза си Прайс. Лицето ѝ също запази невъзмутимото си изражение. Дори и на президента е позволено да крие своите малки тайни или поне да си въобразява, че никой нищо не е разбрал.

— Окей, ето графика. — Райън прегледа набързо първата страница и узна, че според подобното разписание след малко е длъжен да седне на масата пред чаения сервиз. — Министърът на финансите вече е на път. Ще бъде тук веднага след редовния сутрешен доклад на КАРТОИГРАЧ.

— А как наричате Джордж? — интересува се Джак, преди да се запъти към Западното крило.

— ТЪРГОВЕЦ. Много му допадна — докладва Андреа.

— Добро утро, господин президент. — Както винаги, Бен Гудли се изправи, щом Райън влезе в Овалния кабинет.

— Здравей, Бен. — Райън остави графика за деня на бюрото си, набързо огледа най-важните документи, подредени отгоре, и се отпусна в креслото. — Да започваме.

— Снощи не ми дадохте възможност да поприказвам с хората от персонала в Белия дом, сър. Очертават се неприятности с Цзян Хансан. Мога да ви представя последната версия, но предполагам, че вече ви е известна. — Президентът кимна утвърдително и му даде знак да продължи.

— Добре, а сега относно събитията в Тайванския проток. Пекин разполага в района с петнадесет бойни кораба в две формации — едната от шест, а другата от девет флотски единици. Ако желаете, мога да ви покажа картата с разположението им, но е достатъчно да знаете, че са разрушители и фрегати. Разгърнати са в боен ред, така ни

осведомиха от Пентагона. Изпратили сме един самолет ЕС-135 за подслушване на радиообмена в района. Разполагаме с една подводница, «Пасадена», базирана в участъка между двете китайски бойни формации, а още две подводни лодки са на път от централната част на Тихия океан. Очаква се да пристигнат в района след тридесет и шест, съответно след петдесет часа плаване. Главнокомандващият на Тихоокеанския флот, адмирал Дейв Сийтън, е тук, за да разговаря по въпроса с вас, сър. Ще се обсъжда пълен комплект от мерки за надзор на ситуацията в района. Най-важните предложения, в резюмиран вид, веднага бяха оставени на бюрото на секретаря на господин Бретано. Разговарях с него по телефона. Според първата му реакция адмирал Дейв Сийтън си разбира от работата. В политически план правителството в Тайпе не е получило официално предизвестие за военноморските учения в непосредствена близост до бреговете на Тайван. Те ще излязат с протестна декларация в пресата. Техните военни веднага се свързаха с нашите агенти. Според държавния секретар не може да се постигне нещо особено, но те не искат да се откажат от срещата с вас.

— А как е общата преценка? — попита Райън.

— Може би става дума за редовно учение на техния военен флот, но моментът не е подходящ за нас. Още не са предприели никакви заплашителни действия.

— Е, докато не го сторят, няма да се оттеглим от района и няма да публикуваме официален протест по този повод. Искам военните да разгръщат подразделенията си без излишен шум. Никакви изявления пред медиите. Ако някой се опита да протестира, знаете как да го отпратите.

Гудли разбиращо кимна.

— Именно така действаме, господин президент. Но за събитията в Ирак отново не разполагаме с достатъчно информация. Местната телевизия е изцяло залята с религиозни беседи и молитви. При това само с шиитска насоченост. Дори и новинарските им емисии са посветени предимно на кадри от джамии и най-различни мюсюлмански ритуали. Особено често излъчват вдъхновени проповеди. Екзекуциите продължават. Нямаме точни данни за броя на загиналите, но със сигурност са повече от сто. Може би скоро ще приключат, защото върхушката на Баасистката партия е успяла да се

измъкне благополучно от страната, а в мрежите се е уловила само дребната риба. Има нещо подозрително в прекалено благосклонното отношение на тамошните власти към «гражданите с по-леки криминални прояви» — цитирам техните говорители. Религията им поощрявала опрощението. Нагледах се на телевизионни кадри с окъсани затворници, коленичили пред някой имам, за да го молят за милост и да му обещават, че повече никога няма да повтарят грешките си. Да не пропусна и още един тревожен факт: забелязано е необичайно оживление в иранските въоръжени сили. Зачестяват сигналите за учебни маневри в широки мащаби. Засякохме усилен радиообмен от тактически характер. Екипите от военното разузнаване дежурят денонощно, за да се ориентират в целия този хаос. Помощникът на държавния секретар, Рътлидж, ги е пришпорил да побързат с резултатите.

— Какви са изводите? — попита Джак. — Искам да кажа, до какви заключения стигнаха експертите след прослушване на иранските радиовръзки?

— Още няма никакви изводи. След около час отново ще се свържа с тях.

— Обърни повече внимание на докладите на отдела за разузнаване и анализи, особено на...

— ... на Бърт Васко. Да, сър, зная — съгласи се Гудли. — Той е много способен, но висшестоящите му създават доста неприятности. Разговарях с него преди двадесет минути. Каза ми, че можем да очакваме влошаване на обстановката до две денонощия. Никой не е съгласен с тази мрачна прогноза. Никой.

— Но нали... — Райън се облегна в креслото си.

— Според мен Васко не греша, сър, макар и в момента да не разполагам с данни, подкрепящи мнението му. Специалистите от ЦРУ не са съгласни с него. Държавният секретар също не го подкрепя... дори не ме запознаха с анализа си, но аз успях да го получа от Васко. Работата е там, че досега с нито една дума не съм подкрепил цялата глутница, в която всички до един твърдят, че той се заблуждава кардинално. — Бен Гудли замълча, защото се досети, че говори не помалко пристрастно от тях. — Трябва да обсъдим това по-грижливо. Васко винаги се е отличавал с нюха си към предстоящите промени и освен това не го е страх да се опълчи срещу всички.

— Скоро ще разберем кой е прав. Но независимо дали Васко е прав, или не, аз съм съгласен с теб, че той е най-способният от тях. Погрижи се Адлер да поговори с него. И да не спира работата му, независимо от постигнатите досега резултати.

— Васко ще получи пълното ми съдействие — кимна енергично Бен. — Може би вашето решение ще насърчи и други от сътрудниците ни да се поразмърдат.

— Какво ново от Саудитска Арабия?

— Още няма реакция, сър. Като че ли изчакват. Според мен се страхуват да поискат помощ от нас, освен ако наистина не настъпи драматичен обрат в събитията в района на Персийския залив.

— Свържи ме с Али, най-късно до един час — заповяда президентът. — Искам да се запозная с оценката му.

— Слушам, сър.

— И ако той пожелае да разговаря с мен, веднага ще ме свържеш, независимо дали е денем, или нощем. Предай му, че го смятам за свой приятел и винаги ще намеря време да го изслушам.

— Идва ред на сутрешните новини, сър. — Бен се надигна от стола. — Кой ми измисли този прякор, КАРТОИГРАЧА?

— Избрахме го, след като се запознахме с досието ти — обади се Андреа Прайс — Много ти върви на покер.

— И с жените съм така, сигурно и това знаеш — недоволно подхвърли Гудли и излезе.

— Не знаех тези подробности за него, Андреа — обади се президентът.

— Напоследък е спечелил доста крупни суми в игралните домове в Атлантик Сити — засмя се тя.

Райън погледна програмата за деня. Сега идваше ред на обсъждането на речта на Джордж пред Сената.

— Остави ни сами, Андреа — каза Райън миг преди на прага да се появи Джордж Уинстън.

— Добро утро, сър — поздрави министърът на финансите. Както винаги бе облечен в костюм по поръчка. Държеше кафява папка. Настаниха се на фотьойлите от двете страни на масичката за кафе.

— Какво е положението на Уолстрийт? — попита Райън и си наля кафе.

— Ако управлявах моята брокерска къща като онези хитреци от борсата, отдавна да са ме линчували, дори щяха да окачат главата ми над камината. Тук е пълно с лентяи и никой за нищо не желае да поеме отговорност. По дяволите, тук има прекалено много излишни чиновници, господин президент...

— Поне тук, в този кабинет, можеш да ме наричаш Джак.

— Чудесно, Джак. Докъде да се разпростирам в доклада си?

— Нали вече го обсъдихме. Трябваше да се заемеш с промените в министерството. Но искам да знам с какво възнамеряваш да започнеш.

— Добре, ще ти кажа. Първо смятам да посъкратя персонала. Искам да организирам министерството като бизнес кантора. — Той млъкна за миг, после продължи още по-разпалено: — И освен това искам да ревизирам данъчния закон. За Бога, допреди два дни не знаех как ще се справя с проблемите около данъците. Повиках най-добрите юристи, с които разполагам, и...

— Но не трябва да засягаме приходите в бюджета, запомни това.

— Ще експериментираме с няколко математически модела. Очакваме ефектът от замразяването на приходите в бюджета да се окаже независим от входните параметри, Джак, но има вероятност да дочакаме общо нарастване на фондовете, достъпни на правителството.

— Сигурен ли си? Дали няма да се наложи да провериш още веднъж...

— Не, Джак. Няма да си губя времето с допълнителни проучвания. За няколко месеца ще взема Марк Грант, той се справя с компютърното моделиране по-добре от всички, с които съм си имал работа. Миналата седмица по цели дни не се отделяше от компютрите, за да се оправи сред цялата тази бъркотия... нима още не са ти докладвали? Оттогава никой не смее да предлага промени в системата за събиране на данъците. На бюрото ми ме очакват архивните документи — общо хиляда страници, — в които се описват промените в данъчните закони, приети през 1952 година, както и резултатите от тях. Най-подробно са дадени ефектите от данъчното законодателство за всеки сектор от икономиката ни... или поне това, което хората тогава са очаквали от тези закони. Особено ценни са сравненията между прогнозните и реалните резултати, обобщени на база на състоянието на най-големите компании през 1960 година. Смятам, с

твое разрешение, да изложи някои изводи пред Сената, в рамките на час и половина.

— Сигурен ли си, че не грешиш, Джордж? — попита президентът. Това бе един от най-тревожните проблеми, и то не само напоследък. Президентът не бе в състояние да проверява всичко, което се върши от негово име — не можеше да прочете дори само една стотна от документите, които се появяваха с неговото име отдолу — но бе отговорен за всичко. Не един или двама президенти преди него безуспешно се бяха опитвали да се преборят с това зло.

— Да, сигурен съм, Джак.

Спогледаха се. Всеки знаеше на какво е способен другият. Президентът имаше пълното право да заяви, че благоденствието на нацията е много по-важно от съдбата на милиардите долари, които Уинстън управляваше чрез финансовата групировка «Колумб», но предпочете да премълчи. Не забравяше, че Уинстън бе съградил тази свръхмогъща инвестиционна къща буквално от основите. И подобно на Райън, той също бе човек от скромен произход, преуспял в големия бизнес единствено благодарение на интелекта си, на желязната си воля и на моралните си качества. За него парите, поверени му от клиентите, бяха по-важни от неговите собствени приходи — затова не бе чудно, че успя да забогатее стремително и въпреки това да не забрави откъде е започнал. Първото официално изявление от висш представител на администрацията на Райън неминуемо щеше да се отрази извънредно благоприятно на репутацията на Уинстън.

— Тогава започвай с дебатите по закона — каза Райън.

— Знаеш ли, погледнато от политически аспект, това ще доведе до...

— Джордж, нали това, което ще предложиш на Сената, ще бъде изключително от полза за страната ни?

— Да — уверено кимна Джордж.

— Тогава не ми губи повече времето.

Министърът на финансите сведе поглед.

— Нали знаеш, че когато всичко това свърши и отново се върнем към нормалния живот, можем да поработим още. Заедно. Не се срещат често хора като теб, Райън.

— Срещат се, и то доста често — отговори президентът след кратък размисъл. — Проблемът е, че не им позволяват да се издигат. И

знаеш ли от кого научих тази истина? От Кати. Ако някой от пациентите ѝ звънне вечер, защото бил много зле, тя може и да се ядоса, ала няма да го изостави в труден за него момент. Какво ще стане, ако всички започнат да пренебрегват задълженията си? Никога няма да забравя хирурзите в спешното отделение и как помогнаха на Кати и Сали. Тези момчета работят буквално до припадък и поемат страхотен риск. Същото съм го наблюдавал сред хората от разузнаването. Виждал съм го и сред войниците, сред моряците от подводниците. И това е много по-силно от всички правила за търговската етика, за която толкова много се приказва. Длъжен си да вдигнеш тревога, и то още сега, иначе ще се случи нещо много лошо. Жалко, че истински честните хора не са тук, във Вашингтон, откъдето се управлява страната. А именно такива хора са нужни тук — унило констатира Райън. — Истински честни, смели и безкористни американци.

— Обаче тези морални и порядъчни хора не харесват това, което се върши в столицата. Може би затова стоят по-надалеч от Вашингтон, а? — Уинстън си припомни миналото си, спомни си колко му бе струвало да се издигне сам, без ничия подкрепа, до най-горните етажи на американските финансови кръгове.

— Все пак има и изключения — например Адлер от Държавния департамент. Освен него открих още един сътрудник, на когото явно може да се разчита. Казва се Васко. Един от хората, които не се оставят да бъдат стъпкани от системата. Именно такива личности, будни, със силен и независим дух, сме длъжни да откриваме и да ги закриляме. Повечето от тях заемат третостепенни постове, но действията им имат първостепенно значение. Те поддържат системата в действие и то главно защото не се стремят да бъдат забелязани, защото не обичат да се самоизтъкват. Повече ги вълнуват реалните постижения, ползата, която ще имат гражданите на страната. Знаеш ли за какво си мечтая понякога? — попита Райън, за пръв път разкривайки пред някого съкровенията си стремежи, които не се осмеляваше да споделя дори и с Арни.

— Предполагам, че очакваш с нетърпение деня, когато принудиш системата да заработи както трябва. Говоря за система на управление, която да разпознава честните и трудолюбивите и да им отдава заслуженото. Знаеш ли колко е трудно да се постигне безупречна

хармония и справедливост в която и да е организация? По дяволите, Джак, нека да не се разпростирам с многочасови обяснения каква борба съм принуден да водя, и то ежедневно, в моята компания, а също и в Министерството на финансите — в него портиерите са повече от стоковедите и хората, които разбират от икономика. Дори не съм сигурен дали някога ще мога да се преборя с тази пасмина — завърши Уинстън гневно. Президентът се усмихна — никой досега не бе успял така добре да разбере мечтите му за промяна и подобряване на държавното управление.

— По-трудно е, отколкото предполагаш. Хората, които работят съвестно, никога не копнеят да управляват останалите, защото искат само да си вършат работата и никой да не им се пречка. Ето например от Кати може да излезе отличен администратор. Дори вече ѝ предложиха да оглави Медицинския факултет към Университета във Вирджиния — това би било сериозно издигане за нея, което ще промени кариерата ѝ изцяло. Но това ще означава да се лиши от половината от времето, което отделя за пациентите си, а на нея ѝ харесва това, което върши сега. Ще дойде ден, в който Бърни Кац от института «Джон Хопкинс» ще трябва да се пенсионира и те ще ѝ предложат да поеме поста му, но тя ще откаже и това предложение. «Вероятно точно така ще стане — помисли си Джак, — освен ако не успея да я разубедея да не им отказва.»

— Не вярвам да успеем да го постигнем, Джак — мрачно поклати глава ТЪРГОВЕЦ. — Макар че идеята е дяволски примамлива.

— Зная, че няма да успеем да направим системата свършена, но поне можем да се опитаме да подобрим работата ѝ. Всъщност ти вече си се заел с тази задача, поне така разбрах от думите ти. Не е зле да го обмислим.

— Добре, ще помисля и по този въпрос — обеща министърът на финансите и стана. — Но сега ме очаква друго революционно начинание. С колко ли противници ще се наложи да се преборим?

— Никой не може да се отърве от тях, Джордж. Дори и Христос е имал противници.

Прякорът му допадаше. Киноартиста. Не звучеше зле. Ако преди петнайсет години знаеше, че един ден ще го наричат така, може би щеше да се постарее да оправдае прякора. Мисията му беше строго разузнавателна, но най-ценното му оръжие си оставаше личният му чар. За целта изрепетира няколко варианта, но тъй като имаше германска входна виза, реши, че е най-разумно да използва легендата, че е от Франкфурт. От агенцията за автомобили под наем се бе сдобил с великолепен комплект пътни карти — сега всичките бяха разтворени на седалката до него.

Първо се отправи към училището «Сейнт Мери». Реши да обиколи района два пъти. Към училището водеше само едно шосе. От едната страна се редуваха двуетажни къщи, строени преди тридесетина години. Самото училище се помещаваше в единайсет сгради. Киноартиста знаеше на каква възраст приблизително са бъдещите му жертви, затова лесно отгатна в кои сгради е най-вероятно да ги открие.

В тактическо отношение обаче районът не му се стори подходящ, особено когато забеляза сградата на охраната. Училището бе разположено на голяма площ и това увеличаваше рисковете при отстъпление. Забеляза три големи черни лимузини, очевидно предназначени за пътуванията на неговите обекти и на охраната. Изглеждаха бронирани, а охраната вероятно бе снабдена с модерни автоматични оръжия. В зоната се влизаше и излизаше по единственото шосе — почти един километър до магистралата. А как е охраната откъм брега, запита се Киноартиста и потегли натам. Видя катера на бреговата охрана — малък, но сигурно имаше радиопредавател, а това сериозно объркваше плановете му.

Първоначалните му впечатления никак не бяха оптимистични — достъпът бе силно ограничен, а охраната многобройна и разпръсната. Тъкмо това бе най-опасното. Броят на пазачите беше много по-важен от размерите на площта. Най-трудно е да се пробива отбрана, организирана в дълбочина. Можеше да неутрализира няколко души за броени секунди, но останалите веднага щяха да се притекат на помощ на колегите си. Явно разполагаха с предварително отработени планове за защита, а можеха да повикат на помощ и местната полиция, дори и полицейски хеликоптери. Не, така доникъде нямаше да стигне.

— Господин председател, уважаеми членове на сенатската комисия — почна Джордж Уинстън. — Президентът Райън ме помоли да изоставя временно работата си в моята компания, за да служа на страната като министър на финансите. Позволете ми да ви разкажа с няколко думи за себе си...

— Какво знаем за него? — попита Ед Килти.

— Доста неща. Например, че е интелигентен, упорит, честен. И богат. — «По-богат и от теб» — помисли си съветникът, но не го каза на глас.

— Бил ли е проучван от службите за сигурност?

— Нито веднъж. Може би се разминал на косъм, но и това не е сигурно. Според сведенията ми този Уинстън винаги играе по правилата. Неговата инвестиционна групировка «Колумб» се оценява доста високо на борсите заради успешните ѝ операции и почтеността в сделките. Преди осем години един от служителите му бе уличен в опит за мошеничество и Джордж лично се яви в съда, за да свидетелства против него. Освен това заплати щетите от собствения си джоб — цели четирийсет милиона долара. Но онзи измамник получи присъда от пет години. Да, за Райън този Джордж е истинска находка. Не е политик, но на Уолстрийт се ползва с отлична репутация.

— По дяволите! — изруга Ед Килти.

— Господин председател, трябва да се напрани много, още много за икономиката на страната започна изявлението си Уинстън, ала внезапно отмести приготвения текст и продължи импровизирано. Или поне така изглеждаше. С лявата си ръка посочи към камарата от сборници със закони. — Погледнете тази маса, огъваща се под тежестта на тези прашни томове. Това са данъчните закони на САЩ. В общото право е валиден принципът, според който незнанието на законите не е основание за защита пред който и да било съдебен състав. Но от този принцип никой досега не е спечелил. Министерството на финансите и Данъчната служба са двете най-могъщи ведомства в страната, които оповестяват тези закони и следят

за спазването им. Моля да ме извините, че не споменах за ролята на Сената — много добре ми е известно, че всичките тези закони са гласувани именно тук, в Сената, обаче почитаемите сенатори гласуват именно текстовете, подготвени в Министерството на финансите, като само внасят промени и после ги одобряват, а ние поемаме грижата за изпълнението им в реалния стопански живот на страната. В редица случаи тълкуването на законите се предоставя на служителите от Министерството на финансите, а както всички ние добре знаем, понякога тълкуването на един закон се оказва по-важно дори и от оригиналния текст в закона. За тази цел има създадени специализирани съдебни инстанции за данъчно правораздаване, обаче в крайна сметка се стига до купища прашасали хартии, каквато виждате в момента ето там, на онази маса. Осмелявам се да заявя, и то от тази трибуна, че никой, дори и най-опитните членове на комисията, не е в състояние да се ориентира в тази бумацина, камо ли да извлече някаква полза от нея.

— И ето че сега сме изправени пред абсурдната ситуация, в която един гражданин донася своята данъчна декларация за доходите и вече платените от него предишни удръжки в някой от клоновете на данъчните агенции. Отправя молба към служителя — който е длъжен да прилага законите — да му помогне при попълването на декларацията. Ако служителят сгреши, гражданинът ще бъде лично отговорен за грешката, допусната от представител на властта, макар грешката да е причинена именно от този представител на властта. Но ако аз се намирам в моята финансова агенция и си позволя да дам лош съвет на някой от моите клиенти, отговорността за грешката поемам аз.

Уинстън пое дъх и продължи:

— Предназначението на данъците е да осигуряват приходи, необходими на правителството, за да може то да управлява страната и с това да служи на нейните граждани. Но успоредно с грижите за изпълнението на тази благородна задача ние съградихме цяла империя, чието предназначение е да изсмуква милиони долари от данъкоплатците. Защо се стигна дотам? Защото все някой трябва да тълкува данъчните закони, които се усложняват от година на година — същите тези закони, които уж са замислени като средство за облекчение на невежите, но сега са толкова объркани, че дори и най-

просветените трудно се ориентират в тях, макар че в същото време продължават да носят пълната отговорност за незнанието им и за неспазването им. Вие не може да не знаете — или поне сте длъжни да знаете, — че тези закони вече «не вършат работа». Не може да нямате поне бегла представа колко пари се харчат ежегодно, за да се осигури съблюдаването на тези закони от всички американци, но резултатите досега никак не са насърчителни. А нали от нас се очаква да се грижим за благо на нашите граждани, а не да им създаваме все нови и нови главоболия?

— И така, господин председателю, има много неща, които се надявам да постигна по време на мандата ми в Министерството на финансите, при условие че сенатската комисия одобри кандидатурата ми. На първо място възнамерявам да се преборя за цялостна преработка на съществуващите данъчни закони, за да може всеки нормален, всеки здравомислещ и порядъчен гражданин да може да ги разбира, без да пръска цяло състояние за тълкуванията на ловки, но скъпо платени юристи и консултанти. Искам закон, който не оставя вратички за измъкване на хитреците. Искам едни и същи правила да важат за всички, без никакви изключения, и в еднаква сила. Подготвил съм предложение за конкретни мерки. Искам да работя съвместно със сенатската комисия, за да се оправи хаосът в данъчното ни законодателство. Искам да работя с вас, дами и господа. Няма да позволя на нито един лобист от която и да е компания или корпорация да се опитва да влияе върху решенията ни. Още отсега мога да обещаая, че никой от тези измамници няма да прекрачи прага на кабинета ми. Умолявам ви, господин председателю, да последвате примера ми, когато настъпи моментът да се заемем с разясняването на промените в законите пред цялата нация. И когато успеем да разясним дори и на най-невежите в тази страна какво трябва да се промени, без да се съобразяваме чак толкова много със специалните прослойки от населението, които винаги имат специални претенции към законите, ще сложим край на този хаос. — Уинстън отново посочи масата, огъваща се под тежестта на томове. — Ние всички сме американци. Следователно трябва да работим всички заедно, и то здравата, за да отнемем възможността на лобисти и юристи да ограбват най-безсъвестно клиентелата си под прикритието на консултации за избягване на данъчното облагане. Законите в тази страна не се

създават, за да могат хитреци от частните адвокатски кантори да се упражняват в красноречие и остроумие, нито пък за да прикриват зад тях некадърността си бюрократите от държавния сектор. Законите, които вие одобрявате и които хора като мен са длъжни да прилагат, са предназначени да задоволяват нуждите на хората, а не на правителството.

— На второ място е намерението ми да накарам Министерството на финансите най-после да заработи ефективно. Ефективност — тази дума все още е непозната за повечето служители на правителството. Именно на това трябва да се сложи край. Е, аз, разбира се, не мога да променя всички в този град, но мога да променя стила на работа на ведомството, което президентът е решил да ми повери и което — смея да се надявам — вие ще ми възложите да ръководя. Зная как се върти бизнес. Моята финансова групировка обслужва в буквалния смисъл на думата милиони вложители и инвеститори, пряко или косвено, и аз с гордост нося това нелеко бреме. В следващите няколко месеца ще ви представя бюджета на Министерството на финансите, в който няма да фигурира нито едно излишно перо. — Последните му думи се сториха на всички присъстващи силно преувеличени, но въпреки това прозвучаха доста впечатляващо. — Тази зала и преди е била свидетел на подобни амбициозни заявления, затова няма да ви обвинявам, ако ги посрещнете с недоверие, но аз винаги съм държал на думата си. Можете да бъдете сигурни, че и този път ще спазя обещанието си.

— Президентът Райън ме повика при себе си в Овалния кабинет, за да ми възложи задачата да се преместя във Вашингтон. Но тук никак не ми харесва, господин председателю — обърна се Уинстън към масата с членовете на сенатската комисия. Знаеше, че вече е успял да ги спечели на своя страна. — Предпочитам да напусна Министерството на финансите, след като изпълня задачите, за които говорих преди малко. С това приключвам изказването си.

По традиция първият ред бе запазен за членовете на семейството на кандидата — сега там стояха само съпругата и децата на Джордж Уинстън, а вторият бе изпълнен изцяло с репортери — най-опитните хора в залата, помнещи не една и не две подобни церемонии. От кандидатите се очакваше да леят хвалебствени слова, адресирани към президента, да декларират каква чест е за тях да служат на родината, да изразяват радостта си от удостояването им с огромна власт, да

споменават за тежката отговорност, която се е стоварила на плещите им.

«Но тук никак не ми харесва»? Репортерите спряха да стенографират, надигнаха глави към трибуната, а след това си размениха смаяни погледи.

В края на краищата Киноартиста — вече Дитер Колб, учител по немски, намери подходящото място и почти два часа наблюдава градината и децата, които играеха на двора. Скъпите им дрехи му подсказаха, че това са добре гледани деца, на заможни родители, но все пак си оставаха деца. С изключение на едно. Кое бе то, това не можеше да определи от толкова голямо разстояние — когато му дойдеше времето, щяха да го снабдят с всички възможни фотографии — но за него то съвсем не беше дете, а инструмент за политическо въздействие, предмет на безброй политически изявления в бъдеще. Кой щеше да се нагърби с тези изявления и какво щяха да съдържат те — това никак не засягаше Киноартиста.

Хер Колб беше тренирал с години за такива дръзки солови акции. В началото бе започнал с религиозен плам, убеден, че така подпомага Свещената война за освобождението на своя народ, но с времето работата му се превърна в серия щедро заплащани терористични акции, в професия като всяка друга. Ако накрая се случеше нещо, от което родината му ще бъде политически облагодетелствана, толкова по-добре, но кой знае защо, този миг така и не настъпваше, въпреки всичките надежди и мечти и огнени речи на водачите. Сега го крепеше само съзнанието, че е превъзходен, всъщност ненадминат професионалист, най-опитният и най-ловкият в тези рисковани акции.

— Мнозина ще възразят срещу естеството на предложения от вас план за промени в данъчната програма — продължи сенаторът. Не бе трудно да се предвиди, че този опитен политик ще пледира именно в тази насока. — Нима за нас е толкова невъзможно да се постареем да облекчим бремето на трудовата Америка?

— Сенаторе, разбрах какво искате да ми кажете — отговори Уинстън. — Но не разбрах какво искате да кажете с думите «трудова Америка». Аз също се трудя. Изградил съм сам моята компания, като съм започнал от нищо, и повярвайте ми, това също е труд, и то не лек. Първата дама, Кати Райън, печели около четиристотин хиляди долара годишно — много повече от съпруга си, между впрочем. Но означава ли това, че тя не се труди? Тя е хирург. Според мен това е професия, в която се влага доста труд. Брат ми също е лекар и аз много добре знам по колко часа на ден дежури в клиниката си. От тези двама лекари има много по-голяма полза, отколкото от средностастическия американец, и според отдавна известния на всички нас закон за търсенето и предлагането такива специалисти получават много по-високи хонорари от хората от някои други професии. Ако ослепеете, няма да ви бъде от полза някой от профсъюзните босове, нито пък дори и най-опитният юрист по недвижими имоти. Ще ви помогне само лекарят, по-точно очният хирург. Така че не е вярно, сенаторе, че лекарят не се труди. При медиците се изисква много по-висока квалификация и продължително обучение, но в резултат на това техният труд е по-добре заплатен. Какво да кажем за един бейзболист? Това също е квалифициран труд, но от друга категория, и никой в тази зала няма да възрази срещу тарифите за продажба на звездите в този спорт. Защо? Защото те са свършени в професията си, истинските бейзболни звезди в целия свят са четирима или петима и затова получават възнаграждения, които на нас ни се струват баснословно раздути. И тук се намесва законът за търсенето и предлагането.

— Ако ми е позволено да говоря от тази трибуна не като кандидат за министерско кресло, като редови гражданин, ще възразя решително срещу изкуствено създаваното от политиците и почти винаги ненужно противопоставяне на хората на умствения и на физическия труд. Не е възможно да изкарваш честно прехраната си в нашата страна, ако не предлагаш стока, годна да служи на останалите, и общо казано, колкото по-усърдно и по интелигентно се труди човек, толкова повече пари ще спечели. Но за съжаление хората с необикновени способности се броят на пръсти. Само в холивудските филми ще срещнете представители на класата от лентяйстващи богаташи, за която толкова много се говори в Америка. Кой от присъстващите в тази зала, ако би могъл, не би желал незабавно да

размени мястото си с някоя бейзболна знаменитост, например с Кен Грифи или с Джак Никлаус? Нима всички ние не мечтаем да бъдем най-добрите в някоя професия? Аз мога да ви призная, че винаги съм мечтал за това. За съжаление не умея да размахвам така ловко бейзболната бухалка.

— А какво да кажем за талантливите компютърни програмисти? И това не мога да го върша. Или за изобретателите? Ами за опитните ръководители от едрия бизнес, които съумяват за няколко месеца да изправят на крака някоя губеща компания? Защото най-лошото, което може да се случи на един бизнесмен, е да не донесе печалба на компанията си. Защо? Защото печеливша е тази компания, която си върши работата добре. Само такива компании съумяват да компенсират достойно своите кадри и в същото време успяват да върнат парите на акционерите си — а това именно са хората, които влагат своите пари в компаниите, за да могат те да разкриват нови работни места.

— Все пак, сенаторе, нека не забравяме защо сме се събрали в тази зала. Правителството не осигурява работни места и въобще не е създадено за тази цел. Големите компании са тези, които наемат работници, за да произвеждат стоките, от които се нуждаем всички пие. Работата на правителството е да защитава тези хора, да се грижи за спазването на законите и да бди всички да играят според правилата на играта. Не е редно да наказваме играчите, които спазват правилата, защото ние събираме данъци, за да може правителството да си върши работата. Но допускаме сериозни отклонения от първоначалния замисъл. Длъжни сме да събираме данъците така, че да нанасяме минимум щети на икономиката на страната. Данъците, по своя характер, винаги имат отрицателно въздействие и това не може да се избегне, обаче може така да се структурира данъчната система, че тези щети да се намалят още, доколкото е възможно, и дори да се насърчават хората да използват парите си така, че да подпомагат цялостното ни стопанско развитие.

— Много добре схванах каква е целта ви! — скочи сенаторът. — След малко ще започнете да ни убеждавате да намалим данъците на компаниите, които създават капитал, но така ще осигурите предимства само за някои, за сметка на...

— Сенаторе, простете, че ви прекъсвам, но това просто не е вярно и вие много добре го знаете — остро възрази Уинстън. — Намалването на данъците за печелившите компании означава само едно: така ще насърчим хората да инвестират парите си в... не, почакайте, нека се върнем малко назад: да допуснем, че съм заработил хиляда долара. Плащам си данъците върху тази печалба, плащам си застраховката, храната, вноските за колата и остатъка го инвестирам, като купувам от акциите на компютърната компания Х. Те ми взимат парите и наемат някого на работа. Това лице си върши работата, точно както аз си върша моята, и от продукта на неговия труд — нали той създава стока, предназначена за продажба — компанията натрупва печалба, част от която дава на мен под формата на дивиденди. Тези дивиденди се облагат с данък като всеки друг доход. Тогава аз продавам акциите си на друга компания, която пък наема втори работник. Парите, реализирани от продажбата на акциите, се третират като натрупан капитал. Хората вече не желаят да крият парите си под дюшеците — припомни той — и ние не можем да искаме това от тях. Искаме те да инвестират в американската икономика, искаме да се подпомагат взаимно.

— И сега, след като съм платил данъците върху капитала, който съм инвестирал, какво следва? — продължи Уинстън. — Да допуснем, че съм помогнал на неколцина мои съграждани да си намерят работа. А те на свой ред ще произведат някакви стоки. Но аз се нуждая от някакъв, макар и скромнен доход, за да съм в състояние, на свой ред, да помогна на тези хора да си намерят работа и за да произведат нещо за продан. Това е от полза както за работника, така и за купувачите на неговата стока. После се заемам със същата роля, но този път с друга компания. Защо да ме наказват, защо да ме ограбват с непосилни данъци? Не е ли много по-разумно да насърчаваме нашите граждани да инвестират свободните си средства? И нека не забравяме, че вече веднъж са обложили парите ни с данъци — защото на практика абсолютно всеки долар се облага неколkokратно. А това не е добре за страната. И без това събираме немалко пари от данъкоплатците, но на всичкото отгоре го вършим така, че крайният ефект е по-скоро отрицателен. Защо, според вас, сенаторе, сме се събрали тук? Защото от нас се очаква да придвижим нещата към по-добро, а не само да си разменяме упреци. Защото крайният резултат от нескончаемите прения

в тази зала е колосалното усложняване на данъчната ни система, до такива размери, че се налага да харчим милиарди, за да я управляваме — а това са пари, изцяло хвърлени на вятъра. Защо са ни всички тези счетоводители, инспектори и юристи, които преживяват доста добре, а обществеността и до днес не може да си обясни каква полза има от тях?

— Америка не е страна на завистници. Америка не е страна на съперничащи личности. В Америка няма класова система. Никой не може да нарежда на американските граждани какво могат да правят и какво — не могат. Произходът не играе никаква роля. Погледнете членовете на сенатската комисия. Ето един син на фермери, до него — син на учител, а СЪЩО и син на шофьор, както и син на адвокат. А вие, сенатор Николидис, сте син на гръцки имигранти. Ако в Америка съществуваше класово общество, тогава как, по дяволите, щяхме да избираме кои хора ще седят в тази зала?

Уинстън отлично знаеше, че сенаторът, който непрекъснато се опитваше да го обори, е професионален политик — също като баща си, само че старият Николидис не беше чак толкова отявлен кучи син. Телевизионните камери старателно показваха в едър план, макар и за кратко, лицата на посочените от него членове на сенатската комисия.

— Господа, нека се опитаме да обясним на хората с какво се захващаме. Ако трябва да променим системата, нека го сторим така, че да осигурим шансове на нашите съграждани да се подпомагат взаимно, всеки в своя бизнес. Ако Америка страда от структурни икономически проблеми, причината е в това, че ние не сме създали възможности за просперитет. Именно оттук сме длъжни да започнем. Защото системата не е свършена. Чудесно, нека тогава да се опитаме да дефинираме проблемите, един по един, заедно с мерките за ликвидирането им. Нали за това сме се събрали?

— Но системата трябва да изисква от всеки да плаща справедлив дял — прекъсна го сенаторът.

— Какво означава «справедлив»? В речниците тази дума се тълкува много опростено — всеки да плаща по равно. Десет процента от един милион долара си остава сума, десетократно по-голяма спрямо десетте процента от сто хиляди долара. Но «справедливостта» в данъчните закони се тълкува доста своеобразно — ние събираме колкото може повече от най-способните, защото те са най-богатите, и

ги раздаваме обратно на по-некадърните — а, да, между впрочем, именно тези богаташи наемат адвокати и лобисти, които умеят да шушнат на ухото на политиците, които пък ловко напипват милионите вратички в законите за измъкване от плащането на високите данъци. Нали няма нормален човек, който с готовност да се съгласи да бъде оскубан от държавата? Да не ви губя времето, защото тази печална истина ви е до болка позната. И до какво се стига в края на краищата? Ето до какво! — Уинстън гневно протегна ръка към купчината прашни томове. — Ето откъде се поражда плеядата бюрократи, адвокати, лобисти... докато данъкоплатците остават на заден план! И хич не ни е грижа, че системата изоставя тези, за които е създадена. Докъде ще стигнем по този път? — Уинстън се наведе над микрофона. — Ще ви обясня как разбирам понятието «справедливост». Мисля, че това значи всички ние да поемаме еднакво бреме при еднакви пропорции. Според мен това ще рече да създадем прости и ясни закони, лесно разбираеми за хората. «Справедливо» ще бъде да се осигури добре разчистено игрище за всички играчи, които да бъдат поставени при равни условия в началото на играта. И тогава никой няма да изпитва ненавист към най-прославения бейзболист, че си е купил имение за десет милиона долара — нали той е играл най-талантливо. Напротив, ще му ръкопляскаме. И ще се стараем да му подражаваме, да го настигнем. Да бъдем като него. И няма да позволим никому да ни отклони от тази цел.

— Да ги оставим да изядат баницата, а? — възкликна помощникът на Ед Килти.

— Ами те сух хляб не ядат — язвително подметна Ед и се усмихна лъчезарно. Най-после Уинстън изплю камъчето.

Ето ги! Киноартиста засече времето, когато се появиха двамата мъже. Единият се обърна към някаква жена на прага, която после затвори вратата отвътре, после двамата поеха към паркинга. Шарещите им погледи ги издаваха така, все едно че бяха с униформи. От гаража се появи черната лимузина. Добро скривалище, но все пак очевидно за окоето на опитния съгледвач. След агентите се появиха две деца, едното

водено за ръка от някаква жена, а другото от мъж... да, това бе онзи, който се спотайваше в сянката до вратата, когато вчера следобед изведоха децата на площадката за игри. Едър тип със строго лице. Две жени, едната отпред, другата — отзад. Отведоха децата до втория автомобил. Бронираната лимузина спря пред разклона, след малко потегли отново, а другите коли я последваха по магистралата. Той не пропусна да забележи и нещо ново — на петнайсет секунди след третия автомобил имаше стандартна полицейска кола, завършваща ескорта.

Задачата не беше лесна, но не бе и невъзможна. При планирането се допускаха няколко варианта, всичките приемливи за неговите работодатели. Освен това той не изпитваше сантиментални чувства към децата. Вече бе провел няколко подобни акции и знаеше, че не бива да мисли за тях като за деца. Аллах не одобряваше похищението на невръстни деца, Киноартиста много добре го знаеше. На този свят нямаше религия, която да благославя насилието над беззащитни малчугани, но държавите не се управляваха с религия. Религиите биха предназначени за някакъв измислен, идеален свит, а реалният свят беше много, много далеч от идеалите. И все пак религиозни цели можеше да се постигат и с обикновени средства, а това означаваше, че... не, той просто нямаше време да мисли, и толкоз. Това беше работа, това му беше работата — да огледа всичко, да надуши какви правила спазват. Киноартиста поне не се преструваше на набожен.

28.

НИКАКЪВ ХЛЕНЧ

Няма политик, който да обича изненадите. Повечето политици обаче с радост ги поднасят на другите — главно на съперниците си, — при това колкото е възможно по-шумно.

В Туркменистан почти нищо не се бе променило. Министър-председателят на тази изостанала средноазиатска република — той имаше възможност да избира поне от десетина титли, но тази му се понрави повече от варианта да се самообяви за «президент» — се радваше на всички земни блага и бе напълно доволен от съдбата си. Като вожд на полуразпуснатата комунистическа партия на Туркменистан, той с години се бе подчинявал на строги ограничения в личния си живот и винаги бе очаквал с трепет заповедите на Москва.

Но този мъчителен период беше отминал безвъзвратно. Москва повече не можеше да го контролира. Жизнен мъж на петдесет и пет, премиерът беше, както обичаше да се шегува, «човек от народа». Сега, когато ясното нощно небе се обсипваше със звезди, «човекът от народа» се прибираще в официалната си резиденция, изтегнал се на задната дясна седалка на черния си мерцедес с доволната усмивка на мъж, доказал способностите си по най-убедителния начин — след обилна вечеря с изискани блюда и малко фолклорни танци (в които беше много талантлив) се беше оттеглил в една от спалните с най-младата танцьорка. Може да задържи това момиче при себе си... за няколко седмици. Уверен в безграничната си власт, той едва ли можеше да желае нещо повече от съдбата.

Бе извънредно популярен — държеше се естествено и непринудено, дори простовато, познаваше вкусовете на простолюдието и умееше да предразполага събеседниците си, при всяка среща стискаше ръцете на десетки свои привърженици, почти през ден се появяваше пред телевизионните камери, за да укрепва мита, че е един от тях. Предишният режим беше обявен за «култ към личността», което не бе далеч от истината и което — сигурен бе в това — и сега си

оставаше, мечта за много политици. Но само той бе намерил смелост да се нагърби с огромната отговорност за прехода, беше се справил с всички препятствия и сега имаше пълното право да си получи своето. Например тази великолепна германска лимузина. Или пък онази девойка с кръшна снага, която щеше да го приема от утрешната нощ в леглото с усмивка и копнеж. Сладък живот. Не подозираше, че от този сладък живот му остават по-малко от шестдесет секунди.

За разлика от кремълските големци, той никога не си бе правил труда да изисква полицейски ескорт за пътуванията си. И защо? Нали неговият народ го обичаше?

Обаче на кръстопътя пред забързания мерцедес се изпречи полицейска кола с мигащи светлини. Някакъв полицай, с вдигната ръка, говореше по радиотелефона, без дори да поглежда към луксозната лимузина. Премиерът се учуди какво ли е предизвикало задържането на колата му. Неговият шофьор, изпълняващ ролята и на личен телохранител, измърмори сърдито, спря наред кръстопътя озадачен и веднага провери пистолета под сакото си. Почти никога не спираха автомобила на министър-председателя. Секунди след изскърцването на спирачките отдясно се чу мощно боботене. Премиерът извърна глава и очите му се разшириха от ужас върху тях връхлиташе камион.

Защо? Нали неговият народ го обичаше!

Само два дни след приемането на резолюцията на ООН към иракското пристанище Абадан отплава с пълен ход първият кораб с жито. Сутрешните телевизионни емисии гръмогласно обявиха радостното събитие. Всички кадри бяха грижливо записани от екипите на «ПАЛМ БОУЛ» и «СТОРМ ТРАК» и предадени на вишестоящите офицери. Обаче най-важната новина за деня бе получена от съвсем друг източник.

Головко се опитваше да повярва на версията, че не е изключено премиерът на Туркменистан наистина да е загинал при пътна злополука. Пороците му не бяха тайна за офицерите от РВС, а и пътни произшествия се случваха ежедневно по цял свят. Но като всеки

професионален разузнавач, Головко никога не вярваше в случайностите, особено в тези, които причиняват сериозни затруднения пред властите в Москва. Премиерът бе мъртъв, следователно предстояха избори за държавен глава. За всички бе ясно кой ще бъде най-вероятният победител, защото покойният може и да не бе успял да направи кой знае колко, но поне бе подтикнал сформиранието на яростна и сплотена опозиция. А в същото време — според донесенията на агентурата на РВС — Иран енергично формираше военни съединения. Гибелта на двама държавни глави, и то с такава незначителна разлика в злополучните дати, при това в две страни от един и същи регион, и двете граничещи с Иран... не, дори да беше чисто съвпадение, той нямаше да го повярва. Затова Головко реши да смени тактиката. Ръката му се протегна към телефона.

«Пасадена», стратегическа ракетноядрена подводница от Тихоокеанския подводен флот на САЩ, зае позиция между двете формации китайски бойни кораби, отдалечени на девет морски мили. Беше напълно екипирана с бойни заряди и торпеда, ала въпреки това бе попаднала в положението на сам полицай посред нощ на Таймс Скуеър в Ню Йорк, който се опитва да проследи едновременно всички съмнителни минувачи.

Явно ставаше въпрос за общофлотско учение, обаче някак си не беше... да, не беше от класическия вид, при който едната формация от кораби играе ролята на «добрите», а срещу нея е формацията на «лошите». Тогава лесно може да се разбере кой какъв е — според разположението на корабите. Но сега, вместо да бъдат ориентирани една срещу друга, както първата, така и втората група от китайски крайцери, миноносци и разрушители бяха насочени на изток. Този морски строй се наричаше «нападателна ос», защото доста ясно очертаваше къде се планира да се нанесе ударът. На изток се намираше Китайската република, състояща се главно от големия остров Тайван, заедно със съседните малки острови.

— Някакви сигнали от изток? — настоятелно попита командирът.

— Сър, на изток имаме шест контакта, всичките до един класифицирани като търговски трафик. Обаче все още няма нищо

откъм Тайван.

— Това със сигурност няма да трае дълго замислено отвърна командирът.

— Докладвай, Геннадий Йосифович — каза Головко.

Бондаренко се надвеси над широката карта и заговори, като посочваше с пръст съответните райони, държави и граници.

— Според мен сме длъжни да обърнем по-специално внимание на възможността Иран да се опита да се превърне в суперсила. Чрез обединяването на Иран с Ирак те ще увеличат петролните си запаси с приблизително четирийсет процента. Освен това Иран вече ще има и сухопътна граница с Кувейт и със Саудитското кралство. Завоюването на тези две арабски държави ще удвои тяхното богатство, пък и в недалечно бъдеще нищо няма да ги спре да погълнат и съседните арабски държавици. Обективните предпоставки за това са съвсем очевидни — продължи генерал-лейтенантът със сдържан тон, като истински войник, анализираш с професионализъм надигащата се заплаха. — Комбинирайки силите си и ресурсите си, Ирак и Иран ще имат общо население, превишаващо значително населението на всичките им съседи, да кажем пет към едно, нали, другарю председател? Или повече? В момента не мога да си припомня точните цифри, обаче е сигурно, че ще се сдобият с решаващо превъзходство в жива сила, което може да ги тласне към пряка агресия или поне към установяване на дълготрайно политическо надмощие в района. Дори само това предимство ще донесе на новосъздадената Обединена ислямска република огромна икономическа мощ, главно заради възможността да пресекат снабдяването с петрол на Западна Европа и Азия.

— А сега за Туркменистан. Ако това, както подозираме, въобще не е съвпадение, тогава може да се направи изводът, че Иран желае да се разширява не само на изток, но и на север, например може би крои планове да погълне Азербайджан — пръстът му проследи границата на картата между двете държави, — а също и Узбекистан, Таджикистан и поне южната половина от Казахстан. Тогава населението на Иран ще се утрои, суровинната база на Обединената ислямска република значително ще се уголеми, а после, както лесно

може да се досетим, ще дойде редът на Пакистан и Афганистан. Тогава ще се изправим пред свръхдържава, простираща се от Червено море до Хиндукуш — по-точно ще бъде да се каже от Червено море до Китай. По цялото протежение на южните ни граници ще бъдем изправени срещу враждебно настроено срещу нас население. — С тази мрачна прогноза генерал-лейтенантът завърши доклада си и вдигна очи от картата.

— Мдаа, та това надминава и най-лошите ми очаквания... — мрачно заключи председателят на РВС. — И двамата знаем, че Китай не крие апетитите си за нашия Далечен изток. А тази нова свръхдържава ще заплашва петролните ни находища в Задкавказието. Как ще браня тази граница? Триста дяволи, та войната срещу Хитлер ми се струва детска игра в сравнение с тази перспектива!

Головко неслучайно бе повикал в кабинета си именно Бондаренко. Начело на въоръжените сили на страната все още непоклатимо стояха старите, изпитани кадри от предишната епоха, но редиците им вече оредяваха. Докато Геннадий Йосифович беше от новото поколение военачалници, придобили воинска закалка от несполучливата афганска война, вече достатъчно зрял, за да знае какво представлява съвременната война — колкото и да изглеждаше странно на пръв поглед, но именно неуспехите в Афганистан бяха научили него и съвипускниците му от военните академии на уменията да водят бой при съвременни условия — за което старите кадри нямаха дори най-бегла представа. И все пак бе достатъчно млад, за да не е обременен от идеологическите щампи — вторият важен недостатък на предишното поколение пълководци. Не беше песимист, а по-скоро оптимист, готов да усвоява новостите във военното изкуство от западните си колеги — например само преди месец Бондаренко беше сред руската делегация, поканена в САЩ да наблюдава поредните маневри на армиите от страните членки на НАТО. Учеше се жадно, особено от американските си колеги. Но сега дори и оптимист като Бондаренко не можеше да откъсне тревожния си поглед от картата.

— Колко? — попита генерал-лейтенантът. — Колко време остава до появата на тази нова държава на картата?

Головко сви рамене.

— Кой може да каже? Може би три години, или две, в най-лошия случай. Най-добре ще бъде, ако се окажат пет.

— Дайте ми пет години и възможност да реорганизираме нашите въоръжени сили и тогава ние ще можем... вероятно... не, не. — Бондаренко мрачно поклати глава. — Не мога да ви дам гаранции. Правителството не разполага с достатъчно ресурси за нова война на юг. Не е възможно. Нямаме пари.

— И тогава?

Генерал-лейтенантът се изправи и погледна председателя на РВС право в очите.

— Тогава не ми остава нищо друго, освен да си пожелаая да бъда офицер по специалните операции към противниковата страна. Ако целият Близък изток застане на тяхна страна, ние ще загубим играта. Разбира се, можем да ги заплашим с употреба на ядрени оръжия, но какво реално ще спечелим от този рискован ход? Китай може да си позволи да изгуби половин милиард от своето население и пак ще ни превъзхожда в жива сила. А тяхната икономика се съвзема с невиджани темпове, докато нашата още не може да се измъкне от стагнацията. Те могат да си позволят да закупват оръжие от Запада или поне да плащат за лицензи и после сами да си го произвеждат. Ако се решим да прибегнем до помощта на нашите ядрени средства за възпиране на агресора, това ще ни изправи пред редица опасности, както в тактически, така и в стратегически план, да не говорим за политическите усложнения. Във военно отношение те ще ни превъзхождат по всичко. Противникът ще се сдобие с надмощие във военната техника, в живата сила, а също и относно географското разположение на бойните театри. Възможността да прекъснат снабдяването с петрол на останалата част от света ще им осигури подкрепата на Запада. Започва да се очертава доста мрачна картина — картината на нашата гибел. — Това, че всички тези ужасни прогнози бяха докладвани от Бондаренко съвсем хладнокръвно, още веднъж убеди Головкин в несъмнения му професионализъм — той явно не беше паникьор, само обективно констатираше фактите и най-вероятните перспективи.

— А как можем да предотвратим това крайно неблагоприятно за нас развитие на събитията?

— Не можем да си позволим да изгубим южните републики, но, от друга страна, как да успеем да ги задържим? Да завладеем Туркменистан? И да се нагърбим с партизанската война срещу

местните сили, както бе в Афганистан? Нашата армия не е обучавана за войни от такъв вид.

И двамата знаеха, че Съветският съюз винаги бе действал на принципа на всяване на страх. Страхът от КГБ държеше гражданите в подчинение, страхът от Червената армия не само можеше, но и успяваше да предотврати всякакви опити за въстания и така се предотвратяваха сериозни политически сътресения. Но какво се случи, когато този страх се изпари? Неуспехът на Съветите да умиротворят Афганистан, въпреки извънредно бруталните мерки, послужи като сигнал за мюсюлманските републики, че вече не е необходимо да се опасяват от доскоро могъщия си северен съсед. Сега от Съветския съюз бе останало само историческото понятие, само една сянка, която непрекъснато отстъпваше пред все по-ярко надигащото се от юг на политическия небосклон слънце на Исляма. Русия вече не притежаваше силата, от която се нуждаеше, за да запази огромната си територия. Все още можеше да вдъхва страхопочитание сред западните държави — Западът не беше забравил Варшавския договор и призрака на Червената армия, готова да поеме на поход от Урал до Бискайския залив. Западна Европа и Америка още помнеха стоманения юмрук, с десетилетия размахван под носа им, макар нито веднъж да не бяха опитали ударите му. Но тези, които ги бяха опитали, първи разбраха кога отслабна силата на руската хватка. И освен това именно те най-добре оценяваха важността на това отслабване.

— Тогава от какво ще се нуждаем най-много?

— От време и от пари. И от политическа подкрепа, за да реорганизираме армията. От помощи от Запада. — Генерал-лейтенантът не откъсваше поглед от картата.

Неговата родина не можеше да се похвали с много приятели, но враговете, които бе успяла да си създаде с цената на неимоверни усилия в продължение на десетки години, бяха безброй.

— Салех? — каза лекарят.

— Да — едва чуто прошепна болният.

— Откъде пристигна тук, в болницата? Трябва да го зная, за да се опитам ти помогна.

Салех не се поколеба дори за миг, забравил за всички приказки за опазване на секретността. Пое мъчително дъх и отговори на непознатия мъж в бяла престилка.

— От Багдад. Със самолета.

— А в Африка? Бил ли наскоро в Африка?

— Не, никога. За пръв път съм в Африка.

— А да си имал наскоро сексуални контакти? Например през последната седмица или по-рано? — уточни Макгрегър. Въпросът изглеждаше неуместен на пръв поглед, обаче, поне теоретически, такива болести се пипваха най-вече по полов път.

За миг пациентът се замисли. После поклати глава.

— Не, отдавна не съм бил с жена.

— А да си давал кръв наскоро?

— Не.

— А да си бил в контакт с някой, който е пътувал някъде?

— Не. Бях в Багдад. Само в Багдад. Аз съм телохранил. Генералът никъде не ходи без мен.

— Чуй ме сега. Ще ти дадем нещо за болките, ще ти вземем кръв и ще се опитаме да те охладим с компрес с лед. След малко ще се върна. — Пациентът кимна и лекарят излезе с контейнерите с кръвните проби. Щеше веднага да ги изпрати в САЩ. Щяха да заминат експресно, по самолет, с първите полети. Но първо трябваше да се обади в Управлението за заразни болести в местното Министерство на здравеопазването.

— Тук? В Хартум? — изуми се правителственият експерт. — Сигурен ли сте? Откъде се е появил този пациент?

— Истина е — настойчиво повтори Макгрегър. — Пациентът съобщи, че е пристигнал от Ирак.

— От Ирак? Но защо ще идва това заболяване оттам? Проверихте ли за антигела?

— В най-скоро време ще разполагам с резултатите от лабораторното изследване.

— След колко по-точно?

— След около час.

— Преди да съобщите каквито и да било изводи, трябва да пристигна при вас, за да проверя лично — каза чиновникът.

Искаше да каже, че е длъжен да упражни правото си на надзор. Макгрегър затвори очи и яростно стисна слушалката. Този «набеден» медик се ползваше от мощната подкрепа на местните медицински власти, защото бе син на един от най-дългогодишните министри в суданските правителства и професионалните му задължения се изчерпваха със съвети към колегите му как да опазват здравето на пациентите си. Макгрегър едва се сдържа да не избухне. Същото беше навсякъде в Африка. И всичко това единствено заради стремежите на местното правителство да защитава туристическата индустрия — макар че такава в Судан направо липсваше. Но така бе навсякъде из този континент. Всяко африканско министерството на здравеопазването си позволяваше да крие данните за случаите на заразни болести — именно затова СПИН-ът бе успял да изскочи извън пределите на Централна Африка.

— Докторе — продължи да настоява шотландецът, отказвайки да го нарече «колега», — сигурен съм в диагнозата, а освен това съм професионално задължен да...

— Ще почакате, докато дойда — гласеше отговорът. Макгрегър разбра, че е безсмислено да настоява повече. Не можеше да спечели тази битка. Суданското Министерство на здравеопазването можеше за половин час да издейства екстрадирането му от страната и тогава кой щеше да се грижи за пациентите му?

— Добре, докторе. Моля, елате веднага — натърти шотландският лекар.

— Първо трябва да свърша една-две работи. — Това вероятно означаваше, че ще се забави цял ден или дори още повече, защото и двамата знаеха отлично с какви темпове е свикнала да оперира суданската бюрокрация. — Пациентът в изолация ли е?

— Естествено — хладно отговори Макгрегър.

— Вие сте отличен лекар, Иън. Знаех си, че винаги мога да разчитам на вас. В този случай няма нищо тревожно. — Линията се прекъсна. Лекарят разсеяно затвори телефона и в същия миг той иззвъня.

— Да?

— Докторе, елате бързо! В двадесет и първа! — припряно съобщи изплашената сестра.

Още от прага Макгрегър видя как една от сестрите вдига подлогата, измъкната от леглото Сохайла — цялата в кръв. И тогава ужасяващо прозрение вцепени мозъка му — тя също бе пристигнала в Хартум от Ирак!

— Никой от вас няма защо да се страхува.

Думите звучаха успокоително, но не се харесаха на нито един от членовете на Революционния съвет. Иранските молли вероятно казваха истината, обаче насядалите от едната страна на дългата маса генерали и полковници се бяха сражавали дълги години срещу съседен Иран и никой не бе забравил, че доскоро онези от отсрещната страна на масата бяха от отсрещната страна на фронта.

— Ние настояваме да поемете ръководството на въоръжените сили на вашата страна — продължи водачът на иранските духовници. — Ако се съгласите да ни сътрудничите, ще запазите досегашните си постове. Ние настояваме само за едно условие: да положите клетва за вярност, с която да потвърдите лоялността си спрямо новото правителство, което ще управлява в името на Аллах.

Обаче зад тези умерени слова се криеше още нещо — щяха да ги следят на всяка крачка. Всички офицери го знаеха. Както знаеха и че ще бъдат разстреляни при първата погрешна стъпка.

Все пак офицерите от генералния щаб на Ирак наистина имаха шанс — можеха да избират дали да умрат още днес, или да отложат последния си час за след две-три денонощия. Те вече не командваха войските на страната. Войниците се бяха присъединили към новата власт, която побърза да раздаде храни — за пръв път, след десет години, войниците успяха да се нахранят до насита. Сгромоляването на стария режим беше тотално и окончателно. Мъжете в тази зала можеха да запазят, макар и привидно, властта си единствено с помощта на предишните си врагове, които сега седяха срещу тях, ведро усмихнати, както подобава на победители, които нямат нищо против да подарят живота на бившите си съперници.

Най-висшият командир кимна, за да потвърди, че приема условията на капитулацията, последваха го и останалите. От този миг Ирак престана да съществува като самостоятелна държава.

Сега на онези от отсрещната страна на дългата маса им оставаше само да проведат няколко телефонни разговора.

Първите ирански войски, които прекосиха границата, бяха елитни бронетанкови дивизии — колоните веднага се устремиха към магистралата, без никакви съобщения в ефир, но тъй като денят се случи ясен, а високо, много високо над танковете се рееха двата шпионски спътника, кадрите веднага бяха транслирани до комуникационните центрове на Пентагона.

— Да — каза Райън в слушалката.

— Обажда се Бен Гудли, господин президент. Събитието вече е факт. Ирански войски са пресекли границата и досега няма никакви признаци за съпротива от страна на Ирак.

29.

ПЪЛЕН СЪДЕБЕН СЪСТАВ

Ед Килти много добре знаеше, че това е последната му възможност за атака. Бе посветил вечерта на опресняване на контактите си с медиите. Още в началото предупреди, че всичко, казано от него на тази пресконференция, трябва да е само материал за вътрешна употреба и да не се цитира в уводните статии. Разбира се, репортерите веднага се съгласиха.

— Свидетели сме на нещо извънредно смущаващо. ФБР подозира всички висши служители от Държавния департамент в опит за държавна измяна. Иначе защо ще ги подлага на проверки с детектора на лъжата? — възмутено се провикна Ед. Всички бяха уловили някакви слухове около тази история, ала все още нямаше официално потвърждение, затова приеха думите на бившия вицепрезидент именно като потвърждение на слуховете. — Но още по-тревожно е това, което се наблюдава в най-важните държавни учреждения. Вижте какво върши онзи хлапак Тони Бретано в Министерството НА ОТБРАНАТА, макар че той самият е израснал в средите на военнопromишления комплекс. Той се закани, че ще отстрани всички гаранции от системата за снабдяване на нашите въоръжени сили, с което ще пресече възможностите на Сената да упражнява надзор върху тази жизненоважна дейност. А какво да кажем за Джордж Уинстън? Дава ли си сметка той с какво се нагърбва? Ще осакати данъчната ни система, ще я върне с години назад, за да даде зелена улица на най-богатите... И защо? За да стовари цялото данъчно бреме на гърбовете на честните труженици от средната класа, на гърбовете на работниците, за да могат големите акули да плуват в спокойни води!

— Никога не съм смятал Райън за професионалист, за достатъчно компетентен и достоен да заеме президентското кресло, но сега повече не мога да мълча! — продължи Килти. — Длъжен съм да ви кажа, че дори и аз не очаквах да стигне чак дотук! Той се оказа

назадничав тип, краен консерватор... вече не знам как точно трябва да го наричаме.

— Сигурен ли сте за тази история в Държавния департамент? — запита журналистът от «Ню Йорк Таймс».

— Абсолютно, стопроцентово — енергично кимна Килти. — Може ли да откъсвате хората от служебните им задължения, и то, забележете, в разгара на кризата в Средния изток? Та той тормози най-високопоставените личности, с които разполага нашата държава, само и само за да докаже, че били откраднали някакво писмо, което никой никога не е виждал. Все пак въпросът е другаде. Въпросът е какво е решил Райън да направи с ЦРУ? Исква да утрои бройката на шпионите! Нима страната ни се нуждае в момента именно от това? С какво се е заел Райън? — възкликна Килти. — Нека да обобщим още веднъж: настройва срещу себе си цялото Министерство на отбраната, преработва данъчните закони, за да облагодетелства едрите акули, и за капак — опитва се да върне ЦРУ в годините на студената война. Нима е разумно да се връщаме към началото на петдесетте? Кому е нужно това? Какво цели с всичко това? Мисли ли въобще, или си е изгубил ума окончателно? И защо в този град само аз повдигам тези тревожни въпроси? Кога хората ще могат спокойно да си гледат работата? Той се опитва да измами Конгреса и ще успее, докато медиите спят! Нима поне един от вас няма да се опита да протестира?

— За какво намекваш, Ед? — попита журналистът от «Ню Йорк Таймс».

Жестът на оратора изразяваше пълно безсилие и беше образец на актьорско умение и плод на продължителни репетиции пред огледалото.

— В момента съм изправен на прага на моето политическо самоубийство. Много добре ми е известно, че нищо няма да спечеля с това изявление, но не мога да остана безучастен. Дори ако Райън хвърли срещу мен цялата мощ на правителството, аз не мога да му позволя да концентрира огромна власт в ръцете си и в ръцете на неколцината си придворни слуги. Тази групичка от ден на ден увеличава правата си и вече е в състояние да шпионира всеки от нас. Освен това те организират данъчната система така, че нито един от богатите граждани няма да внесе нито цент в държавната хазна въпреки огромните им доходи. Тези приятелчета хвърлиха милиарди за

отбранителната промишленост — да продължавам ли още? Да споменавам ли за въпиещите нарушения на законите за гражданските права? Или за това, че всеки ден жена му лети с правителствения самолет до клиниката си, а вие дори не сте намекнали, че нито един президент на тази страна досега не си е позволявал такова праросничество на доларите, измъкнати от джоба на данъкоплатеца? Белият дом се е превърнал в императорски дворец, за който Линдън Джонсън навремето дори не е смеел и да мечтае. А Конгресът нехае и послушно гласува закон след закон. Знаете ли, господа, кой ни управлява сега? — Килти замълча за миг, за да подсили следващите си думи. — Негово Величество цар Джак Първи. И все някой трябва да се погрижи на този маскарад да се сложи край. Защо вие да не сте тези, които ще се нагърбят с тази благородна мисия?

— Какво знаете за историята с Холцман? — любопитства представителят на «Бостън Глоуб».

— Райън има много любопитно досие в ЦРУ. Той е убивал хора.

— Много си е падал да се прави на Джеймс Бонд — добави началникът на канцеларията на Ед Килти.

— Холцман не е казал нищо такова — възрази представителят на «Поуст». — Ако имате предвид периода, когато започна да ни залива вълна от тероризъм.

— Не, не говоря за това. Холцман тепърва ще трябва да обясни за събитията в Москва. Райън още не подозира какви изненади го очакват. Но в това той не е намесен, защото там ключовата роля е била отредена на Артър Мур — тогава той бе шеф на ЦРУ. Райън е бил само изпълнител на заповедите на Мур. Цялата задача е била свързана с вътрешните промени в някогашния Съветски съюз. И от къде на къде? Нима не разбирате, че тогава сме били на прага на ядрената война? И защо, питам аз? За да спасят главите си тези приятелчета, ето защо! За да не бъдат изритани от Белия дом, след като се разкрие, че ЦРУ гъмжи от шпиони на чужди държави. Готов съм да се обзаложа, че той никога не е споменава дори и една дума за това пред Холцман.

— Не съм виждал доклада — призна репортерът. — Само подочух някои неща.

Тук Килти си позволи да пусне една снизходителна усмивчица: нали знаеше много повече за нещата от кухнята на вестника от този прочут политически коментатор.

— Окей — каза той. — Може спокойно да напишете в утрешната си статия, че Джек Райън е убивал хора, също като прославения Джеймс Бонд. А сега друго. Преди четири години, по време на агентатите в Колумбия, бяха прибрани няколко от най-влиятелните главатари на картела «Меделин». Помните ли този случай? Е, това също бе дело на ЦРУ. Тогава Райън е посетил Колумбия, но мисията му съвсем не може да се нарече омиротворителна. Зная със сигурност, че тогава той е ликвидирал най-малко двама души, и то собственооръчно.

В цялата тази бъркотия най-забавен за Килти бе фактът, че Райън мълчаливо бе одобрил плана за собственото си унищожение като политик. План «Индиго» бе предаден от ЦРУ в Разузнавателния отдел към Белия дом и много от висшите държавни служители бяха принудени да се пенсионират предсрочно, следователно бяха длъжни да предприемат нещо. Нещо повече — със своите неочаквани инициативи Райън беше настъпил по мазолите мнозина от заклетите бюрократи в Ленгли и сега бе техен ред да отвърнат на удара. Избраха най-безопасния за тях вариант — спряха се на бившия вицепрезидент на САЩ, като му намекнаха, че може да се добере до президентското кресло в Овалния кабинет, и го оставиха да действа — след като го бяха снабдили с цялата информация. Това бе много по-разумно, отколкото да се свързват директно с хората от медиите.

— До каква степен са сигурни тези сведения? — усъмни се онзи от «Бостън Глоуб».

— Мога да ви цитирам точните дати на всяко събитие. Спомнете си кога умря адмирал Джеймс Гриър. Той беше духовният наставник на Райън. Вероятно именно той е замислил операцията, макар и от смъртното си ложе. Райън не се появи на погребението. Защото тогава е бил в Колумбия. Това е факт и вие можете сами да направите проверката. — Килти наблегна на думата «проверката». — Вероятно поради тази причина Джеймс Кътър предпочете самоубийството...

— Според мен беше нещастен случай — подметна репортерът от «Ню Йорк Таймс». — Прекалил с бягането за здраве, бил преуморен...

— И по случайност се озовава под автобуса? Вижте, аз не твърдя, че Кътър е станал жертва на хитроумен заговор. Аз смятам, че той е бил замесен в незаконната операция, ръководена от Райън, и не е искал да го изправят пред съда. Защото никой не може да отрече, че от

внезапната смърт на Кътър спечели най-много Райън, понеже така успя да прикрие следите си. Оттук следва — заключи Килти, — че тогава аз, както и всички вие, съм подценявал Райън. Той е такава хитра лисица, каквато Вашингтон не помни от времето на Алън Дълес, а може би и на Бил Доноуан^[1], обаче времето на такива хитреци отдавна отмина. Вече нямаме нужда ЦРУ да увеличава трикратно броя на агентите си. Нито можем да хвърляме всяка година нови и нови милиони за ненаситния армейски бюджет, така както не се нуждаем от промени в данъчните закони, за да позволим на Райън да закриля още повече милионерите в тази страна. И със сигурност не се нуждаем от президент, когото през петдесетте години нашите бащи щяха да смятат за велика личност. Защото с онази епоха отдавна е свършено!

— Той си позволява да управлява страната сякаш е част от бащиното му наследство. Не зная — гневно махна с ръка ораторът, — може би трябва аз сам да се опълча срещу всичките тези злини, след като никой не ме подкрепя. Защото никой друг, освен мен, не е готов да рискува репутацията си, за да се бори в името на справедливостта... но, по дяволите, след като съм положил клетва пред Конституцията на нашата родина... — Килти се задъха, изтощен от пренапрягане, — още когато за пръв път седнах в сенаторското кресло... и тогава Роджър ме помоли да се изправя, за да ме обяви за свой вицепрезидент. Знаете ли, такива неща никога не се забравят... или ще ми възразите, че не съм бил достоен за този пост, така ли? Да, имам много прегрешения, изневерих на жена си, живях с години в изолация. Американците заслужават по-добър лидер от мен и това е напълно разбираемо... обаче ето че аз отново съм пред вас и не мога да се откажа от вярата си, че хората, които ме изпратиха във Вашингтон, заслужават да им се отблагодаря, каквото и да ми струва това. Райън не става за президент на Съединените щати и самият той много добре го знае. Защо иначе ще се опитва така припряно да променя основни закони? Защо ще се старае да уличи в лъжи и да обвини в корупция толкова видни личности? Какво мисли за закона за абортите? Защо осакатява данъчните закони с помощта на онзи плутократ Уинстън? Явно се опитва да го привлече на своя страна. Продължава да пренебрегва ролята на Конгреса, докато милиардерите се стараят да му създадат ореол на спасител на нацията. Затова питам: кой сега ще брани правата на народа?

— Лично аз, Ед, не съм съгласен, че това са целите на Райън — възрази му журналистът от «Бостън Глоуб». — Неговите инициативи досега не са най-доброто, което може да се направи, обаче той е искрен в намеренията си.

— Нима това вече не е най-важното правило в политиката? — прекъсна ги представителят на «Ню Йорк Таймс» и се ухили предизвикателно. — Знаете ли, че ако тази история за Русия и Колумбия се окаже вярна, то това... о, това ще бъде нечувана сензация! Така пренебрежително си позволявахме да се държим към другите правителства само в началото на петдесетте години. По-добре е засега, преди да сме уверили в достоверността на сведенията, да не предприемаме нищо, особено след като не сме наясно с източника...

— Ние никога няма да ви съобщим откъде имаме тази информация, така както и вие не сте длъжен да разкривате вашия източник, който ви измъква досиета от архивите на ЦРУ — намеси се началникът на канцеларията на Килти и размаха някакви касети. — Но съществуват неопровержими факти, записани на тези ленти, съдържащи пълни подробности за всичко, което бе коментирано преди малко.

— Ще трябва да останем в тази зала поне два или дори три дни, докато се ориентираме в тази афера — отбеляза журналистката от «Сан Франциско Екзаминър», като посочи касетите и огледа колегите си. Те се размърдаха, зашепнаха, а някои се втурнаха към изходите.

Надбягването започна. Всеки репортер копнееше пръв да съобщи на читателите горещите новини. Печелеше този, чиято редакция бе най-близо до пресцентъра.

— Господа, в заключение мога да заявя следното: историята, с която ангажирах вниманието ви, е много сериозна и вие сте длъжни да подходите към нея като професионалисти. Искях да ви доведем някой, който разполага с повече сведения, с по-доброкачествени записи, но не успях да открия такова лице. Но не мислете, че го правя заради себе си. Не! Правя го единствено заради благополучието на страната, затова и вие сте длъжни да помогнете за установяването на истината.

— Какви са последните новини от Средния изток, Бен? — попита Джак.

— В емисиите на местната телевизия все още няма нищо, но нашите техници засякоха микровълново излъчване, предназначено да бъде показано по-късно по телевизионните им канали. — Бен Гудли изчака, докато Райън се настани зад бюрото. — Качеството на картината е незадоволително, обаче имаме добър аудиозапис. Най-важният извод за момента е следният: те са посветили днешния ден на консолидирането на властта в Багдад. Вероятно утре ще последват речите и призивите по медиите. Нищо чудно жителите вече да са наясно с промените, а официалните изявления да са предназначени само за външния свят.

— Не е глупав този ход — отбеляза президентът.

— Съгласен съм — кимна Гудли. — Но има още една изненада. Министър-председателят на Туркменистан е загинал, вероятно при автомобилна катастрофа. Головко ми позвъни по този повод — малко преди пет часа, ако не се лъжа. Не беше весел. Смята, че Ирак и тюркоезичните страни от района са се забъркали в обща игра...

— Разполагаме ли с някакви сведения, които да потвърждават тази хипотеза?

— Да не се шегувате, шефе? За този случай не разполагаме с никакви донесения, нито дори със спътникови снимки.

Джак се почувства неловко и за миг сведе поглед към документите върху бюрото си.

— Нали знаеш, след всичките тези приказки, които се разнасят за всемогъществото на ЦРУ...

— Е, и аз работех в Ленгли, нали? Да благодарим на Бога, че съществува Си Ен Ен. Да, разбирам. Добрата новина в цялата тази бъркотия е в това, че руснаците споделят с нас поне част от сведенията, до които са се добрали.

— Доста оскъдна част — подметна Райън.

— Да, доста оскъдна — съгласи се Бен.

— Хм, излиза, че Иран наистина в решил да погълне Ирак. А освен това е мъртъв премиерът на Туркменистан. И какви са изводите ти?

— Не мисля, че Головко ни е заблудил. Той несъмнено разполага с много агенти в Средна Азия. По време на телефонния ни разговор ми се стори, че и той е в същата незавидна ситуация като нас. Не му остава нищо друго, освен да следи пасивно събитията и да си гризе

ноктите, защото не разполага с достатъчно оперативни възможности. Може би става дума за съвпадение, обаче в политиката съвпаденията са рядко срещано явление. Според него всичко е плод на общ план, на гигантски коварен замисъл. Според мен това е много вероятно. Ще поговоря за това и с Васко. За съжаление досега се оправдава голяма част от песимистичните му прогнози. Днес очакваме ново обаждане от Саудитска Арабия.

— А нещо около Китай?

— Мащабно общофлотско учение. Разиграват сцени на сражения между надводни и подводни кораби, засега без участието на авиацията, но на снимките от спътници се забелязва оживление в базите на техните ВВС...

— Почакай, почакай...

— Точно така, сър. Ако това е планово учение, защо не са подготвили военновъздушните си бази предварително? Към осем и половина ще поискам от Пентагона последните им сведения. Посланикът ни в комунистически Китай е разговарял с техния външен министър в Пекин, на обичайните теми, нищо особено, така че не е изключено пекинските дипломати да си въобразяват, че става дума за редовно учение.

— Глупости.

— Може би. Тайван все още изчаква развоя на събитията, но днес ще изпратят няколко кораба в открито море. Всъщност тогава тук ще е нощ. Наши кораби се концентрират в района. Тайванците помагат активно на нашите подслушвателни станции. Скоро ще станат още по-активни и ние отсега трябва да се замислим върху тази възможност. От Пентагона предадоха, че комунистически Китай не подготвя агресия, каквато бяха замислили през 1996-а. Може би защото сега тайванските ВВС са значително по-силни. И така, не мога да предвидя докъде ще доведе това оживление в района. Може би наистина става дума за учение. А може би искат да видят как ще реагираме.

— Какво мисли Адлер за събитията в Китай?

— Каза ми, че не трябвало да отдаваме прекалено голямо значение. Според мен има право. Ние придвижваме кораби и подводници, но се стремим да не бием на очи. Командващият Тихоокеанския подводен флот лично се е заел с тази операция. Да го оставим да довърши прегрупирането на морските единици?

— Да. Поддържай връзка с него посредством министъра на отбраната. Нещо ново в Европа?

— Всичко е тихо и спокойно. В Африка също. Знаете ли, ако китайците от двата бряга на Тайванския проток не се мразеха така силно, единственият ни проблем щеше да остане районът на Персийския залив — защото, честно казано, и ние имаме вина, като се забъркахме прекалено активно в играта около Кувейт. Заявихме на Саудитска Арабия, че няма да се откажем от ангажиментите си към тях, а тези наши изявления незабавно са стигнали до ушите на техните врагове. Никак не съм във възторг от появата на тази нова Обединена ислямска република, обаче мисля, че ще успеем да се справим с нея. Иран е доста нестабилен, защото хората жадуват за свобода, а когато вкусят свободата, положението ще се промени. Така ще се сложи край на сегашното драматично очакване.

Райън се усмихна и позвъни за чаша кафе без кофеин.

— Напоследък си много уверен в преценките си, Гудли.

— Вие ми плащате, за да мисля, господин президент.

— Добре. Сега отивай в кабинета си. И ме дръж в течение на всичко по-съществено. Днес трябва да измисля кой вариант ще е най-разумен относно промените в състава на Върховния съд. — Райън отпи от кафето и зачака появата на Арни. Може би все пак новата му професия нямаше да е чак толкова тежка. Разполагаше с отличен екип.

— Всичко е въпрос на съблазън — заяви Кларк. С крайчеца на окото си видя как Динг му се усмихва от дъното на тясното помещение. Учебният филм, който току-що им бяха прожектирали, бе посветен на шест важни случая. Бе разпространен само в пет копия и това, което операторът вече пренавиваше, след щеше да бъде изпратено в архива в подземие. При два от тези примери бе взел участие и той. Един от агентите бе екзекутиран в подземие на сградата на площад «Дзержински» No2, след като в Ленгли бяха ликвидирали един от най-ценните шпиони на КГБ. Другият беше притежавал малка ферма в Ню Хампшир и може би още копнееше да се прибере у дома — но Русия си оставаше сурова и непредвидима страна, в която тесногърдото отношение към най-важните човешки

ценности — като свободата например — не бе изобретение само на сталинистите. Кларк обърна страницата и продължи да чете:

— Ще се стараете да откривате хора с трудно решими проблеми. Ще проявявате симпатии към проблемите им. Хората, с които ще ви се наложи да работите, в никакъв случай няма да бъдат свършени. Всеки от тях ще има някакви недостатъци. Някои от тях сами ще дойдат при вас. От вас не се иска да ги обиквате, но сте длъжни да спазвате елементарните принципи на лоялността.

— Какво искам да кажа с термина «съблазняване»? На всеки от присъстващите в тази зала поне един или два пъти му се е случвало да съблазнява жена. В подобни ситуации вие повече слушате и по-малко приказвате. От време на време кимате разбиращо. Съгласявате се с човека срещу вас. Когато споделят с вас някоя тайна, обикновено веднага следва въпросът: «А колко ще получа за тези скъпоценни сведения?» Това е добре. Те никога не очакват да получат толкова, за колкото се пазарят. Ние разполагаме с бюджет, който може да задоволи дори и най-алчните информатори, но най-важното е да ги принудите да захаят въдицата. А след като изгубят девствеността си, за тях няма връщане назад.

— Вашите агенти или хората, които сте завербували, с течение на времето ще се пристрастят към шпионажа. Интересно е да си шпионин — особено когато всички около теб едва живуркат сред сивото си ежедневие. Дори и най-чистите в идеологическо отношение хора сред завербуваните от вас понякога ще се кискат самодоволно, защото ще знаят нещо, което не знае никой около тях.

— Те до един ще притежават по някакъв сериозен недостатък. Най-често ни създават проблеми, и то доста сериозни, идеалистите. Защото изпитват най-силно чувство на вина. И най-често тъкмо те се пропиват. Някои ще отидат да се изповядат — дори и това ми се е случвало. А други пък изведнъж ще решат да се откажат от правилата на играта и ще си въобразяват, че в този свят няма никакви правила. Агенти от тази категория са склонни да се забъркват в любовни авантюри.

— Да се общува с агентите е изкуство. За тях вие сте баща и майка, изповедник и учител. Трябва да умеете да ги утешавате. Не бива да забравяте да ги предупредите, че са длъжни да се пазят от най-близките си роднини, да внимават на всяка крачка, особено когато

агентът е със силна идеологическа «закваска». Те ще са зависими от вас за много неща, обаче никой от тях няма да харесва тази зависимост. Немалък брой агенти се самоубиват. Има и такива, които са фанатично предани на мисията си, но почти всички от тази група не доживяват до старост.

— В повечето случаи най-надежден е този агент, който държи най-много на парите. Тези хора не се нагърбват с недостижими цели. Понякога успяват да се измъкнат, за да си поживеят в Холивуд, обкръжени с пищни красавици или нещо от този род. Най-хубавото при агентите, които ламтят само за пари, е в това, че те се стремят на всяка цена да оцелеят, за да могат после да похарчат парите. От друга страна обаче, ако се налага някоя задача да се изпълни спешно или при значителен риск, можете да потърсите някой от тях, защото те са готови на всичко срещу по-богато заплащане. Естествено, ще ви поискат да ги измъкнете през границата още на следващия ден. Рано или късно такъв агент ще реши, че е свършил достатъчно работа, и ще поиска да го измъкнете в чужбина.

— Какво още да ви разкажа? В тази професия няма твърди правила. Трябва да използвате усета си, разума си, интелекта си. Длъжни сте да знаете всичко за вашите хора, какви чувства ги вълнуват, как се справят със задачите, как мислят. Трябва да изпитвате искрено съчувствие към всеки от тях, независимо дали ви се нравят, или не. Защото повечето няма да ви се харесат. Нали видяхте филма преди малко. В него нямаше нито една измислена дума. Три от показаните случаи завършиха с гибелта на агента. А един завърши със смъртта на резидента, вербувал агента. Не забравяйте тази поука.

Всички от група 2 вече се бяха разболели — като че ли едновременно ги бяха инжектирали със заразен серум. На десетия час от началото на експеримента всички се оплакваха от треска и главоболие — типичните симптоми на инфлуенца. Някои бяха разбрали, а други вече подозираха на какво са ги подложили — Мауди бе сигурен в това. Неколцина продължаваха да помагат на съседите си по килия, които не можеха да стават, а други тропяха по вратите, за да се оплакват на военните лекари и на санитарите. Имаше и пациенти от третия вид — те само седяха унило в очакване да заболеят също като

останалите. Недохранването и изтощението влошаваха състоянието на всички. Гладните и съсипаните се манипулират много по-лесно от здравите и добре нахранени затворници.

Състоянието на мъжете от първата група се влошаваше точно според очакванията. Болките се усилваха и изостряха, някои от тях дори нямаха сили да се гърчат на нарочете си, защото всяко помръдване им причиняваше нови страдания. Трима от тази група вече не бяха далеч от агонията.

— Нищо няма да постигнем, ако удължаваме тази фаза — заключи директорът на Центъра. Двамата наблюдаваха телевизионните екрани. — Трябва да преминем към следващия етап.

— Както наредите — кимна Мауди и вдигна телефона.

Само след четвърт час настъпи оживление. На екраните се появиха санитарите, които грабнаха членовете на втората група, изведоха ги от килиите, после пресякоха коридора и влязоха в хирургическа зала № 2 — оттам предаваха други камери. Всеки от пациентите бе настанен на отделна кушетка, после им дадоха някакъв медикамент и след пет минути болните до един заспаха. Военните лекари се отправиха към килиите на пациентите от първата група. Екзекуциите чрез инжектиране на много силен синтетичен наркотик отнеха само пет минути. Жертвите дори не осъзнаха края си. Започна почистването — матраците и нарочете щяха да бъдат изгорени в пещта в подземие. Напръскаха килиите с киселинен разтвор. Помещенията щяха да останат цяла седмица запечатани, после пак щяха да ги напръскат обилно с дезинфектанти, а след това целият екип можеше да съсредоточи усилията си само върху втората група пациенти, чрез които бе доказано, че щамът «Мейинга» на вируса «Ебола» може да се предава по въздуха — или поне смятаха, че са го доказали.

Цял ден бе потребен на експерта от суданското Министерство на здравеопазването, за да стигне до болницата. Макгрегър изобщо не очакваше да чуе оправдания за закъснението и естествено не ги чу. За сметка на това чу абсолютната забрана на суданеца да разпространява каквото и да било за случая. За това щяло да се погрижи министерството.

В мигове като този мразеше Африка. Представители на неговата страна бяха дошли тук преди повече от век. Тогава именно Судан бе станал английски протекторат. Вярно, бе върнат на суданците, но прекалено набързо, без да е изградена инфраструктура, без финансови възможности, без укрепнала икономика. Същата история се бе повторила в почти същия вариант и в останалите млади африкански държави. Местното население още плащаше цената на придобитата независимост без стабилна икономическа и държавническа база. Обаче нито той, нито никой от европейците не можеше да си позволи да изкаже подобни еретични мисли на глас, защото веднага щяха да го обявят за расист. Но ако той беше расист, тогава защо бе пристигнал в Хартум?

Щом влезе в Овалния кабинет, Пат Мартин извади от издутата си чанта четиринадесет папки, подреди ги по азбучен ред и каза:

— Трябва да ви призная, че никак не се зарадвах, когато ме натоварихте със задачата да подбера пай подходящото досие от тази обемиста документация.

— Защо? — любопитства Джак.

— Аз съм само прокурор, господин президент. Не съм от най-неспособните, обаче тази задача е доста...

— А как мислиш, че се чувствам аз зад това бюро? — сърдито го прекъсна Райън. — От Джордж Вашингтон насам никой не е успявал да се справи с тази задача, така че какво те кара да мислиш, че аз ще успея? По дяволите, Пат, та аз дори не съм юрист и не проумявам нищо без помощта на професионалисти като теб.

Мартин се усмихна гузно.

Райън обаче отдавна знаеше, че може безрезервно да разчита на Пат Мартин, когато се налага да се лута из юридическите лабиринти. Във всяка от четиринадесетте папки се криеше описанието на професионалната кариера на съдиите от Апелативния съд на САЩ, като се започне от председателя на съда в Бостън до колегата му от далечния Сиатъл. Президентът беше наредил на Мартин и подчинените му да подберат съдии с не по-малко от десетгодишен стаж, с най-малко петдесет писмени становища по важни дела (различаващи се от рутинните казуси, при които виновната страна

неизменно губи процеса), но при условие нито едно от тези становища да не е било отхвърлено от Върховния съд... с едно, най-много две изключения.

— Доста голяма купчина — предпазливо отбеляза Мартин.

— Няма как иначе — въздъхна Райън.

Беше отдавнашно правило за председател на Управлението за граждански права в Министерството на правосъдието да се избира политически ангажиран кандидат. Сегашният председател дълги години бе служил като юрист и лобист на една от най-мощните корпорации — плащаха му значително повече, отколкото в университета, където преподаваше, преди да се заеме с политическа дейност. Всъщност той бе доста активен още преди да го одобрят за преподавател. Досега бе обучил десетки кандидати за правителствени постове и имаше отлична представа за качествата им. Извънредно популярен, с много поддръжници, макар никога досега да не се беше кандидирал за изборите — само бе изпълнявал отделни правителствени поръчки за юридически изследвания, — той си оставаше близък до ръководните кръгове във Вашингтон.

Канеха го на всички приеми, празненства и чествания, въпреки че невинаги желаше да се запознава с десетките поканени — но се отзоваваше на поканите, защото като юрист беше задължен да се грижи за интересите на клиентите си. Всеки лобист се нуждае от хонорарите, които получава от избрано малцинство, но въпреки това е длъжен да се старее да задоволява изискванията на мнозинството — всъщност тази философия се споделяше и от правителствените кръгове. Така той неусетно заживя според прочутия афоризъм на Бен Джонсън, че «адвокатът е човек, способен да пледира както за едната, така и за другата страна в един процес, и то с еднакъв успех, но винаги съобразявайки се със закона».

Обаче председателят никога не забрави за младежката си страст — защита на правата на личността, и никога не си позволи да защитава позиции, в които вътрешно не бе убеден. Често говореше на различни форуми за защита на правата на човека и така спечели уважението на хората, чиито политически възгледи съвпадаха с неговите. След това се сдоба с неочаквано силно влияние и вече стана трудно да се определя

кое ще надделее в живота му — професионалната му кариера или политическите изяви. Тъй като навремето бе сътрудничил на Министерството на правосъдието, политиците също му обърнаха внимание. А могъщите юридически кантори във Вашингтон го харесваха заради уменията му да се справя дори и с най-заплетените дела. Когато прекрати договора си с министерството и се зае с делата на корпорацията, той не само не се отказа от контактите си с политиците, но дори ги задълбочи, от което доверието, с което се ползваше сред конгресмените, нарасна още повече. Едната ръка непрекъснато миеше другата и накрая и той вече не можеше да определи коя ръка с какво се занимава. Между другото съдебните процеси, в които пледираше, му донесоха невиджана слава и понякога се стигаше дотам, че беше достатъчно само да заяви, че ще защитава някой подсъдим, и прокурорите се предаваха. Най-после бе постигнал това, към което се бе стремил от толкова много години.

Обаче сега проблемът бе именно в това. Той познаваше и харесваше Патрик Мартин като способен колега, който много бързо успя да си пробие път сред правителствените консултанти по правните въпроси, макар да не бе назначен за главен държавен адвокат — този пост се даваше само на сенатори, и то според политическата конюнктура. Мартин бе известен като аполитичен, макар и трудолюбив юрист и тъкмо затова не бе най-подходящата личност за правен съветник на президента Райън.

Той вече бе получил списъка. Един от сътрудниците му помогна на Пат Мартин да го състави. Сътрудниците му бяха много способни и лоялни, защото знаеха, че ще се издигнат само ако се стараят с всички сили — така, както се беше издигнал навремето техният шеф. Знаеха отлично, че шефът им може да им уреди добре платена работа в някоя голяма компания само с едно вдигане на телефонната слушалка. Затова веднага след като бе наредил, той получи списъка на бюрото си, при това в първоначалния му вариант, без да е зачеркнато нито едно име.

Бе му достатъчно само да прегледа набързо списъка с четиринадесетте имена — въобще не му се наложи да се рови из папките с досиетата, тъй като отдавна познаваше всичките кандидати.

Да, поне двама очевидно трябваше да отпаднат от списъка. Възгледите им за правораздавателната система бяха твърде ограничени, пък и прекалено много се съобразяваха с решенията на

Конгреса и на останалите законодателни органи в държавата. Мнението на Пат Мартин за ролята на юристите в управлението на страната доста се различаваше от неговото. Мартин например мислеше, че съдиите невинаги преценяват правилно — те двамата често спореха на тази тема. Общо взето, Пат Мартин беше приятен събеседник и умееше да защитава позициите си, макар и прекалено упорито, независимо дали беше прав, или не. От него би излязъл отличен прокурор, ако бе по-хладнокръвен, но темпераментът му му пречеше да преценява нещата обективно. Това бе повлияло и при избора на кандидатите, а Сенатът можеше да потвърди имената от списъка — което не трябваше да се допуска. Членовете на Върховния съд трябваше да бъдат подбрани много грижливо.

Той всъщност нямаше избор. Постави списъка в един плик и го пъкна джоба на самото си, след което се уговори по телефони да обядва с един от многобройните си клиенти.

[1] Уилям Донован — шеф на военното разузнаване на САЩ през Втората световна война. Алън Дълес — основателят на ЦРУ и негов пръв председател. — Б.пр. ↑

30. НАТИСКЪТ НА ПРЕСАТА

Излъчиха го в сутрешните новини. По всичко личеше, че започва нова епоха. Зрителите обаче останаха леко озадачени: на екрана показаха новото държавно знаме: зелено, според цвета на исляма, с две малки златни звезди. Последва молитва, след което се заредиха обичайните политически новини. Вече се бе появила новата държава, наречена Обединена ислямска република, съкратено ОИР. Новата нация щяла да се ръководи от ислямските принципи за мир и братство. Щял да бъде избран меджлис. Ораторът обеща и избори, някъде към края на годината. Дотогава щял да управлява революционен съвет, съставен от политически лица от двете страни, пропорционално на населението им — което даваше предимство на Иран, обаче ораторът не го спомена, пък и не беше необходимо.

Нямало причина, продължи той, останалите страни да се страхуват от Обединената ислямска република. Новата нация обявявала своята добронамереност към всички мюсюлмански народи, а също и към всички нации, поддържали приятелски отношения с предишните две съставни части на новообединената държава. Че това изявление противоречеше на много междуправителствени спогодби и документи — като например как ще се третират руснаците, които бяха много по-близки с Багдад, отколкото с Техеран — подобни тънкости въобще не бяха обяснени. Както и добре известният факт, че останалите държави от Персийския залив, до една ислямски, не поддържаха топли отношения нито с Иран, нито с Ирак. Предвиждало се да се довърши ликвидирането на досегашните военни заводи и инсталации в Ирак, така че международната общност не трябвало да проявява враждебно отношение към новата ОИР. Политическите затворници незабавно щели да бъдат освободени...

— За да освободят килиите за новите — отбеляза майор Сабах пред сътрудниците си от «ПАЛМ БОУЛ». — И така, очакваното сливане вече е факт. — Той още не бе съобщил новината по телефона.

Телевизионното предаване се улавяше в целия район на Персийския залив. По екраните се виждаха само щастливи, усмихнати лица — докато декорът не се сменяше с изгледи от различни джамии, в които хората се събираха за утринните молитви, а после излизаха навън, за да споделят спонтанната си радост.

— Здравей, Али — рече Джак, малко изненадан от закъснението на Саудитска Арабия. И защо бяха възложили тази деликатна задача на принца, назначен като министър без портфейл? Може би са се надявали във Вашингтон да не си помислят, че в Рияд отдават прекалено голямо значение на събитието? — Да, видях го по телевизора.

— Ако не са преследвали специално целта да изненадат света, може да се каже, че заявлението им прозвуча доста обезпокоително — заяви саудитският принц.

— Нищо не може да се направи. Досещам се как ви изглежда, Ваше Височество — уморено каза Райън.

— Възнамеряваме да приведем нашите въоръжени сили в състояние на максимална бойна готовност.

— Искате ли ние да предприемем нещо? — предпазливо попита Райън.

— За момента бихме желали само да потвърдите, че не сте променили позицията си и ще продължите да ни подкрепяте.

— В това не бива да се съмнявате нито за миг. Вече ви го съобщих. Нашето секретно споразумение си остава валидно. Ако желаете да направим нещо, за да демонстрираме единство, ние сме готови на всякакви стъпки, при условие че са разумни и приемливи. А вие ще предприемете ли...

— Не, господин президент, засега няма да правим официални изявления. — Тонът на принца изненада Райън и той вдигна глава и изгледа въпросително сътрудниците си.

— В такъв случай да ви предложи среща на ваши упълномощени съветници с някои от моите хора, за да обсъдят новата ситуация?

— Ако остане в тайна. Моето правителство не желае да предизвиква ненужен интерес от страна на съседните държави. Желателно е засега да не усложняваме обстановката.

— Ще направим всичко, което е по силите ни. Може да започнете предварителни сондажи с адмирал Джексън.

— Да, господин президент, ще се срещна с него в Източния салон. А по-късно днес ще изпратя при него съветниците си.

— Окей. Ако имаш нужда от мен, Али, знаеш, че за теб винаги има пряка връзка с кабинета ми.

— Благодаря, Джек.

Разговорът приключи.

— Някакви мнения?

— Али иска от нас да предприемем нещо, обаче кралят все още не е взел решение — обади се Адлер.

— Ще се опитат да установят дипломатически контакти с новата ислямска република — намеси се Васко. — Първият им подтик ще бъде да започнат диалог и дори да се опитат да извлекат някакви дивиденди от новата ситуация. За съжаление Саудитска Арабия ще захапне въдицата. Представете си, че Кувейт и останалите държавици в района около Персийския залив поверят на Рияд ролята на свой пълномощник при преговорите с Техеран. Няма да е чудно, ако в най-скоро време и за това научим от телевизионните предавания.

— Нали разполагаме с надежден посланик в Кувейт? — попита президентът.

— Да, сър. Уил Беч — отвърна Адлер. — Дипломат от кариерата, с безупречна биография. Не е надарен с много богато въображение, но умее да се справя дори и с най-трудните задачи. Има познания по арабския език и култура. Близък е с кралското семейство. Разбира от сделки. Особено добър е като посредник между нашите бизнесмени и правителството в Рияд.

— Освен това е способен да ръководи нашия екип от информатори в района — продължи Васко. — Много добре се справят и аташетата от посолството. Доста ценни сведения дължим именно на тях.

— Добре, Бърт. — Райън свали очилата си за четене и разтри очите си. — Има ли още новини за този размирен район?

— Всичките емирства в южната част на Персийския залив са изплашени до смърт, защото се сбъдват най-страшните им кошмари.

Райън кимна и се обърна към Гудли.

— Бен, необходимо е ЦРУ да узнае нещо повече за плановете на тази новообразувана Обединена ислямска република. Освен това трябва да позвъниш на Роби и да узнаеш с какви възможности разполагаме. Свържи се и с Тони Бретано — нали той гори от желание да докаже способностите си като министър на отбраната? Крайно време е да престане да се занимава само с административни въпроси.

— Специалистите в Ленгли нямат за какво да се заловят, за да разследват промените в Близкия изток — изтъкна Адлер.

— Искам да се проучат възможностите за установяване на контакти с тази Обединена ислямска република.

— Ще размахваме ли още маслиненото клонче?

— Да, и то именно ти ще се заемеш с тази мисия — разпореди се президентът. — Очевидно на тях ще им е необходимо доста време за консолидиране, преди да предприемат нещо радикално. — Почти всички съветници, с изключение на един, кимнаха утвърдително.

— Господин президент? — намеси се Васко.

— Да, Бърт?

— Сър, ако погледнете данните, ще се убедите, че новата държава разширява значително територията, но не и населението си — уточни Васко, след което им припомни, че Саудитска Арабия например има площ, по-голяма от територията на САЩ на изток от река Мисисипи, но населението ѝ е по-малко от жителите на град Филадельфия.

— Те няма да тръгнат по пътя на агресията, поне не веднага — възрази Адлер.

— Напротив, могат и нищо няма да ги спре. Зависи най-вече от това какво се разбира под «веднага».

— Иран има прекалено много вътрешни проблеми — обади се Гудли.

— Не трябва да подценяваме религиозната страна на въпроса — каза Васко. — Това е мощен обединителен фактор, който може да заглуши, поне отчасти, вътрешните им проблеми. Това си личи дори и от новото им национално знаме, а също и от името на новообразуваната държава. Хората там се държат като победители, особено Даряеи, нали? Нещата се подреждат напълно логично.

— За какво намекваш, Бърт? — учуди се Адлер.

— Не видя ли знамето им? Двете звезди са прекалено дребни — замислено отбеляза Васко.

— Аха? — обади се Гудли.

Райън извърна поглед към екрана на телевизора и се втренчи в арабския говорител. Зад гърба му още се развяваше флагът на новопоявилата се държава и...

— Е, това може да означава само, че предвиждат място за още няколко.

Това бе един от миговете, които досега бе преживявал само насън. Но сбъдването на тези съкровени сънища беше безкрайно приятно, защото сега приветствията бяха истински, а оглушителните възторжени викове на тълпите идваха отвън, а не както досега — отвътре, от бленуващия му мозък. Днес аятолах Махмуд Хаджи Даряеи стана много рано, още преди разсъмване, и с първите лъчи на слънцето се отправи към голямата джамия в центъра на града. Влезе, смирено изслуша напевните заклинания от минарето, призоваващи правоверните на молитва — в ден като този беше греховно да се излежаваш до късно. Днес всички жители на съседните квартали се тълпяха в джамията — тази проява на набожност трогна до сълзи техния гост. Даряеи не потърси по-специално място в джамията, но оценявайки тържествеността на момента, позволи на няколко сълзи да се стекат по дълбоко набраздените страни на мургавото му лице. Вече бе изпълнил първата от божествените мисии, за които бе предопределен. Така осъществяваше желанията на Пророка. Бе възстановил единството на правоверните — първата стъпка към Джихад или Свещената война. Изправи се и пое към изхода, заобиколен от притихнали богомолци с приведени гърбове. Тогава тълпата го разпозна. За ужас на изумените си телохранители, той пое по улицата, отвърщайки на приветствията на хората, смаяни от присъствието на доскорощния заклет враг на бившата им държава, който сега се разхождаше мирно, като почетен гост, по улиците на техния град.

Жалко, че наоколо нямаше нито една телевизионна камера, за да запечата този миг за поколенията. Но всъщност така бе много по-добре — не биваше този трогателен миг да бъде оскверняван от безочливите

журналисти. Макар че рискуваше живота си, той на драго сърце пое предизвикателството. Защото само така всички правоверни щяха да се убедят, че той олицетворява силата на Вярата и ще ги върне в лоното на истинското учение, преди много векове възвестено на простосмъртните от единствения Пророк. Само така ще им подсказе, че сам Аллах го е благословил за Свещения поход срещу неверниците, защото Даряеи наистина в този миг имаше напълно смирен вид, вид на човек, който върши само това, което му се заповяда от Небето, и то не за своя изгода, а единствено за прослава на Всемогъщия.

Иначе защо, запита се той, съм избрал този житейски път, изпълнен с опасности, с лишения и отричания? Не след дълго се струпа невъобразимо гъста тълпа. Но непознати мъже, които виждаше за пръв път, доброволно се нагърбиха с неблагоприятната роля на негови телохранители и стражи — грубо изтласкваха прииждащите редици и го обградиха отвсякъде с телата си, докато той приемаше с благосклонна усмивка френетичните кръсъци отляво и отдясно, извъртайки ведрите си очи — не знаеше откъде ще се появи заплахата, обаче отвред го посрещаха само радостни лица, очаровани от щастieto да го зърнат отблизо. Той размахваше ръка към тълпата, като племенен вожд, поздравяващ потомците си, без да се усмихва, но спокоен и величествен, приемащ любовта им и почитта им, а благите му очи им обещаваха нечувани подвизи, защото великите дела бяха право само на великите личности и защото моментът за това най-последно бе настъпил.

— И така, що за човек е той? — полюбопитства Киноартиста, защото досега не бе удостоен с честта да бъде приет от Даряеи. Според плана, от летището във Франкфурт трябваше да се прехвърли на самолета за Атина, оттам да вземе полета за Бейрут, а после да отлети от ливанската столица за Техеран.

— Той знае как да се възползва от властта — лаконично му отговори Бадрейн, заслушан в призивите на демонстрантите на площада отвън. Навярно пак искаха нещо, свързано с разоръжаването. Войната между Ирак и Иран се бе проточила почти цяло десетилетие. Накрая стигнаха дотам, че изпращаха на явна смърт съвсем млади войници, почти деца. Никога нямаше да успеят да изчислят точно

загубите си в жива сила, и макар че войната бе свършила преди години, едва сега я бяха приключили в истинския смисъл на думата.

— И така — рече Бадрейн, като се обърна с гръб към прозореца, решил да не обръща повече внимание на проникващите през него шумни възгласи на правоверните, — какво узна в Америка?

— Най-интересните сведения узнах от техните телевизионни предавания. Президентът Райън се справя добре, поне засега, но има много затруднения. Обаче правителството им все още не е заработило с пълна пара. Не е подменен съставът на Камарата на депутатите — изборите ще започнат следващата седмица. Райън е доста популярен в страната. Американците много обичат предизборните анкети — обясни той. — Звънят на хората по телефона и им задават куп въпроси. Понякога анкетират само няколко хиляди абонати, а се случва и да са по-малко, но от анкетите съставят прогнози за политическите предпочитания на многомилionenния електорат.

— И каква е крайната ти преценка?

— Изглежда, че мнозинството от избирателите одобряват действията на президента, макар че той всъщност само продължава курса на своя предшественик. Нали не е бил избран дори и за вицепрезидент?

Бадрейн знаеше този факт, но не и причината, криеща се зад него, и попита:

— На какво ли се дължи това?

Киноартиста се ухили тържествуващо.

— И аз си зададох в началото същия въпрос. Такова важно решение трябвало да бъде одобрено от двете камери на техния парламент, а още не са произведени изборите. И ще мине доста време, докато всичко се уреди според законите им. Освен това имат проблем с бившия вицепрезидент, онзи симпатяга Килти, който обяви гръмогласно, че той е истинският им президент. Представяш ли си, Райън дори не го е тикнал зад решетките! Тяхната прехвалена демокрация явно не може да се справя с предателите.

— Хм, ако можехме да очистим Райън...

Киноартиста скептично поклати глава.

— Трудна работа... Охраната на Белия дом е много усилена. Не разрешават посещения на туристи. Улицата пред фасадата е затворена. Седнах на една от пейките и един час не помръднах от нея, за да

огледам терена. По всички околни сгради има снайперисти. Предполагам, че ще имаме по-големи шансове по време на някое от президентските турнета из страната, ала такъв вариант ще изисква сериозно планиране, за което не разполагаме с нужното време. И така, при това положение ни остават само...

— ... децата му — довърши Бадрейн вместо него.

«За бога, вече не ми остава никакво време за децата» — помисли си Джак. Току-що бе излязъл от асансьора заедно с Джеф Раман. Погледна часовника си. По дяволите! Не можа да се измъкне от досадната официална вечеря, макар че положи много усилия, за да ускори края ѝ, после слезе на долния етаж, за да приключи по-бързо с документите и срещите, и ето че сега навярно всички отдавна бяха заспали.

Коридорът на горния етаж беше тих и приятно усамотен, но прекалено широк, за да се почувства обкръжен с домашен уют. В дъното и на завоите се виждаха трима агенти — «междинните постове», както се изразяваше шефът на охраната, — а зад него вървеше офицерът от службата за безопасност с куфарчето с ядрените кодове. Наричаха го шеговито «футболната топка», защото всеки дежурен офицер го предаваше на ръка на колегата си от следващата смяна. Особено тихо беше в коридорите в ранните нощни часове — приличаше повече на погребален дом, отколкото на жилище. Никакво суетене, нито една вещ, която да не е на мястото си, никакви детски играчки по пода... нямаше даже една празна чаша, забравена на масата пред телевизора... Прекалено подредено, излъскано до блясък, та чак навяваше хлад. И винаги някой дебнеше наоколо. Раман и агентите му се споглеждаха дискретно, най-много по някое незабележимо кимване, означаващо на техния език: «Окей, всичко е чисто!» Тоест в радиус от две мили нямаше блуждаещи елементи с оръжие в ръце.

Спалните помещения бяха прекалено отдалечени. Той зави наляво, решил първо да се отбие в спалнята на Кейти. Отвори вратата и видя най-малкото си дете, легнало на една страна, прегърнало мъхестото си кафяво мече. Още я държаха с ританки. Джак си спомни, че и Сали навремето носеше същите. В тях децата изглеждаха така мили, като добре опаковани коледни подаръчета. Но сега Сали

очакваше с нетърпение деня, когато ще ѝ разрешат да пазарува от магазините на «Виктория» за модно дамско бельо, а Джак Младши — кой знае дали някой ден няма да възнегодува срещу този прякор — сега плачеше за къси гащета, като онези на боксьорите, защото цялата група в детската градина имала такива. Джак пристъпи към креватчето и се спря за миг, после се извърна към Кейти, с вид на доволен баща. Огледа се и в следващия миг стаята пак го подразни с необичайния си вид — абсолютно всичко беше прибрано на мястото си, без нито една играчка да е захвърлена на пода. В кой нормален дом детската стая изглежда така? Дрешките ѝ за следващия ден бяха старателно сгънати от камериера. Дори белите чорапки бяха оставени до миниатюрните маратонки. Така ли трябва да живее едно нормално дете?

След това надникна и в стаята на Сали. Най-голямата му дъщеря също спеше. Сигурно сънуваше някой младеж от класа. Някой, който се държеше хладно с нея. Подът на стаята на малкия Джак беше осеян с книжки с комикси, но грижливо изгладената му бяла ризка беше окачена на закачалката от камериера, а нечия опитна ръка бе лъснала малките му обувки.

— Лека нощ, Джеф — каза Райън.

— Лека нощ, сър — отвърна агент Раман, застанал пред отворената врата на президентската спалня, и когато Райън влезе, огледа коридора. Дясната му ръка погали служебния пистолет, пъхнат под сакото, а устните му се свиха в самодоволна усмивка. Колко бе лесно да го направи. Но още нямаше заповед. Да, досега винаги е бил извънредно предпазлив, както е редно за човек в неговото положение. Ареф Раман тази нощ бе дежурен и до сутринта всички агенти от охраната на Белия дом бяха длъжни да се подчиняват на заповедите му. Пое бавно по коридора, кимна на двамата агенти зад ъглите, зададе един-два безобидни въпроса, а после се насочи към асансьора за етаж на държавния секретар. Излезе на южната тераса, за да поеме глътка свеж въздух, но не пропусна да огледа външните постове — и тук всичко беше спокойно. Откъм отсрещния тротоар, около парка «Лафайет», се бяха струпали някакви демонстранти, настръхнали при падането на нощния мрак. Виждаше се как проблясват огънчетата на цигарите им. Раман не знаеше за какво се е събрала тази тълпа, но веднага си каза, че трябва да е нащрек.

— Възможно ли е да бъдат отвлечени?

— Хм, с двете по-големи деца ще бъде доста трудно, обаче с най-малкото може да стане. Но операцията ще е доста опасна и ще струва скъпо.

Бадрейн кимна разбиращо. Това означаваше да се подберат особено надеждни изпълнители — за щастие Даряеи разполагаше с такива хора — това бе очевидно след последните събития в Ирак. Той хвърли още един поглед на диаграмите и остана замислен над тях, докато гостът му гледаше през прозореца. Отвън демонстрацията продължаваше, но сега ожесточените тълпи скандираха: «Смърт на Америка!» Очевидно водачите им имаха доста опит при подбора на лозунгите.

— Каква точно ще е задачата ми, Али? — предпазливо попита Киноартиста.

— Стратегическа задача, която има за цел предотвратяването на намесата на Америка в нашите дела — обясни Бадрейн и го погледна в очите. Под «нашите дела» се подразбираха делата на Даряеи и неговите приближени.

«И деветимата са заразени», повтори си Мауди. Собственоръчно бе извършил тестовете за антитела, и то трикратно, за да е съвсем сигурен — всички тестове бяха положителни. Да, вече нямаше съмнение — никой от тази група нямаше да оцелее. За да не посеят подозрения сред обречените, санитарите им раздадоха хапчета и им съобщиха, че скоро ще оздравеят. Щяха да бъдат здрави, само при условие че вирусът не се разпространяваше по въздуха при стопроцентово запазване на вирулентността, но явно не им бе писано да живеят. Никакви антитела не можеха да попречат на неумолимото му въздействие. На повечето от тях инжектираха морфин, за да останат притихнали и вцепенени. И така, първо умря Бенедикт Мкуза, както и сестра Жана Батист, следваха десетте криминални престъпници от първата група, а ето че сега идваше редът и на тези — деветимата от втората група. Общо двадесет и две жертви, ако се брои и сестра Мария Магдалина. Мауди се запита дали сестра Жана Батист все още се моли за него в Рая и недоверчиво поклати глава.

Салех беше пристигнал от Ирак.
И Сохайла беше пристигнала от Ирак.
Салех беше заразен с ебола.

А при Сохайла симптомите бяха като при инфлуенца или при хранително отравяне...

Но нали в първата фаза симптомите при заразените от вируса «Ебола» напомнят на тези при инфлуенцата...

— Боже мой! — простена Макгрегър.

— Имаме случай на вируса «Ебола», господин министър.

— Сигурен ли сте? — възкликна министърът.

— Напълно — кимна суданският лекар. — Лично проверих резултатите от изследванията. По случая работи Макгрегър, един от нашите гости от Великобритания. Не мога да отрека, че се справя много добре.

— Някой да не се е разприказвал?

— Не! — енергично отрече експертът. — Няма защо да изпадаме в паника. Пациентът — казва се Салех и е от Ирак — е бил незабавно изолиран. Персоналът на болницата знае задълженията си. Очаква се да изпратим рапорт до Световната здравна организация, в който да ги информираме за случая и да...

— А няма ли риск от епидемия?

— Не. Както вече ви казах, взети са всички възможни мерки за изолирането на пациента. Вирусът е много опасен, обаче ние знаем как да процедираме в подобни случаи.

— Тогава защо трябва да уведомяваме СЗО?

— Защото при такива случаи те изпращат помощен екип, за да надзирава и да ни съветва, особено при фокусирането на огнището на заразата — уверено отвърна експертът.

— Но този... Салех... нали не се е заразил тук, в Хартум?

— По всяка вероятност — не. Ако имахме тук такъв проблем, отдавна щях да науча за него.

— Тогава... щом няма опасност от разпространение на заразата, защо да правим случая достойние на нашата общественост?

— Напълно съм съгласен с вас.

— Да, разбирам. — Унесен в размисъл, министърът се отдалечи към прозореца. Присъствието на бившите висши офицери от Ирак в столицата на Судан засега се пазеше в тайна и висшите държавнически интереси на страната налагаха да се поддържа статуквото. Но за да се опази тази важна тайна, никой от непосветените вече медицински лица не биваше да узнае за нея. Той се извърна решително към своя подчинен.

— В никакъв случай няма да уведомявате СЗО! Ако се разчуе, че в страната ни са пристигнали иракчани, ще възникнат сериозни и крайно неблагоприятни за нас дипломатически последици.

— Обаче може да се яви едно непредвидено усложнение. Макгрегър е млад, още е идеалист и...

— Вие ще му обясните. Ако започне да ви възразява, ще намеря друг, който да си поговори с него по-иначе — заплаши министърът и вдигна многозначително вежди.

— Ще бъде изпълнено точно както желаете.

— А този Салех ще оцелее ли?

— Вероятно не. Смъртността при еболата е висока, почти до осемдесет процента, а при него симптомите напредват застрашително бързо.

— Имате ли някаква хипотеза откъде може да се е заразил?

— Не. Той отрича друг път да е посещавал Африка, но на такива хора не може много да се вярва. Ще се опитам отново да поговоря с него.

— Ще бъде от полза за нас.

«ПРЕЗИДЕНТЪТ ПОДБИРА САМО КОНСЕРВАТОРИ ЗА ВЪРХОВНИЯ СЪД!» — единодушно предупреждаваха заглавията във всички вестници.

— Изглежда, че сме изправени пред сериозно изтичане на информация — отбеляза един от служителите, докато изрязваше статията от «Уошингтън Пост» за сутрешната сводка за президента.

— Така изглежда. И то се е раздрънкал някой отгук, от онези многознайковци от горните етажи съгласи се колегата му, приведен над уводната статия на «Ню Йорк Таймс».

В документ за вътрешно ползване в Министерството на правосъдието се изброяват кандидатите, определени от президентската администрация за номиниране за деветте вакантни кресла във Върховния съд.

Всеки от юристите в списъка е председател на апелативен съд в някой от щатите. Избрани са само консерватори. Няма да намерите сред тях нито един от юристите, заемали висш пост при мандатите на бившите президенти Робърт Фаулър или Роджър Дърлинг.

Кандидати за такива важни длъжности обикновено се оценяват първо от комисия, съставена от членове на Асоциацията на американските адвокати, но в случая списъкът е бил поверен само на вътрешни хора — висши служители от Министерството на правосъдието, начело с Патрик Дж. Мартин, държавен прокурор и шеф на отдела за криминални престъпления.

— На вестникарите тая работа май хич не им допада.

— Че да не е зле? Я погледни тази уводна статия! Хм, тези момчета наистина пипат много чевръсто.

Никога досега не бяха работили така усърдно — по шестнадесет часа на ден. Оборудването им не се отличаваше от това, което можеше да се види в чантата на всеки водопроводчик, плюс резервоара с пропан, необходим за вертикално закрепената горелка. Върху нея се мъдреше масивният стоманен казан, от който се издигаше гъста пара.

Лееха сачми 58-и калибър, каквито преди повече от едно столетие бяха използвали в Дивия запад за едновременните пушки, зареждани откъм цевта. Бяха поръчали от каталог десет калъпа, всеки с по четири гнезда.

Нещата се развиваха добре, особено по отношение на секретността. Никой не се интересуваше от продажбите на изкуствени торове. Нито пък от дизеловото гориво. Нито пък беше забранено да купуваш олово.

Оставаше им още много работа, изискваща доста време, но както бе споменал Пит, нищо свястно не става за броени минути. Дори и прочутият трапер Джим Бриджър не е потеглил на запад с хеликоптер. Не, повтори си той, Джим дълго се е клатушкарал на седлото, влачейки още два коня след себе си, за да изминава най-много по трийсетина километра на ден. Така че в този занаят си имаше стари, изпитани традиции и не биваше да го забравят.

Единствените затруднения им създаде докарването на циментовоза. Преровиха всички местни вестници, докато намерят обява за продажба от някакъв предприемач, който бе решил да се откаже от бизнеса си, и само за 21 хиляди долара се сдобиха с мощен циментовоз марка «Марк», само на три години. Разбира се, докараха го във фермата през нощта, и веднага го скриха в просторния обор, на седем-осем метра навътре. Сега фаровете му светеха в лицата им като очи на някакво странно гигантско същество.

Работата беше монотонна и досадна, но нямаше как да я избегнат. На стената на хамбара окачиха голяма карта на центъра на Вашингтон и докато разтриваше на ситно оловния прах, Ърни често поглеждаше към нея, за да запомни наизуст по-важните ориентири. Скоро знаеше наизуст всички разстояния, защото за тяхната задача разстоянията бяха от първостепенно значение. В никакъв случай не биваше да подценяват интелекта на агентите. Ето, неслучайно бяха затворили за минавачи Пенсилвания Авеню — така предпазваха Белия дом от терористи или маниаци, решили да запратят някоя бомба през оградата. Е, по дяволите, да не би пък те двамата да са по-глупави от онези зад оградата? Оставаше им само да проверят още една дреболия.

— Но аз съм длъжен да го направя — възрази Макгрегър. — Поточно ние сме длъжни.

— Не, това не е ваше задължение — веднага го обори експертът от Управлението за заразни болести. — И в случая въобще не е необходимо. Този пациент ще отнесе заразата със себе си в гроба, поточно в крематориума. Вие сте подбрали напълно правилно първоначалните процедури. Персоналът си е свършил добре работата — очевидно добре сте ги обучили, Иън — добави суданецът, престаравайки се с опитите да изглежда загрижен и фамилиарен. —

Ще бъде много деликатно за моята страна, ако се разчуе. Обсъдихме вече всички варианти с министъра на здравеопазването и му обещах, че нито дума за случая няма да се чуе извън стените на болницата. Ясно ли е?

— Но...

— Ако се осмелите да действате на своя глава, ще се наложи да напуснете страната.

Лицето на Макгрегър пламна.

— Какво е състоянието на пациента? — попита суданецът.

— Съмнявам се, че ще оживее.

— Много жалко, обаче с нищо не можем да му помогнем. Имате ли някакво предположение откъде може да се е заразил?

— Не. — Младият лекар отново се изчерви. — И повече не желая да разговарям за това!

— Е, щом е така, аз лично ще поговоря с пациента.

«Трудно ще се разбереш с него от три метра разстояние» — помисли си Макгрегър, но сви рамене сега имаше много по-важни грижи.

Тестът на Сохайла за антитела също се оказа положителен. Но момиченцето вече изглеждаше доста по-добре. Температурата ѝ беше спаднала с още половин градус и — което беше много по-важно — кръвоизливите престанаха. Макгрегър още веднъж повтори изследванията, след което побърза да сравни резултатите с досегашните. Черният ѝ дроб функционираше почти нормално. Сега можеше със сигурност да заяви, че детето ще оцелее. Някъде е била заразена с вируса «Ебола», но по някакъв начин организъмът ѝ бе успял да наддее — обаче той можеше само да гадае как се е стигнало до това чудо, защото нямаше никакви сведения за източника на заразата. Още веднъж си зададе въпроса дали Салех и Сохайла са заразени от общ източник. Явно не е било точно така. Колкото и да бе силна имунната система на момичето, надали е чак толкова по-мощна от тази при зрял мъж в добро общо състояние — защото при Салех не откриха никакви други нарушения, освен причинените от вируса. Но той със сигурност нямаше да живее дълго, може би най-много една-две седмици, докато Сохайла щеше да се спаси. На какво можеше да се дължи тази разлика?

Какви други общи фактори бяха наблюдавани при двата случая? Нямахте съобщения за заразяване от ебола в Ирак и дано никога не се стигнеше дотам в такава гъсто населена страна. Но нямаше ли някакво проучване във вестниците за подготовката на Ирак за биологична война? Или са имали епидемия, но са скрили данните, както суданците? В паметта му изплува споменът за едно от обзорните предавания на сателитната телевизия... беше се прибрал след тежко дежурство в апартамента си... но такива тайни не остават задълго скрити. Нали тогава би настъпила всеобща паника?

Обаче Макгрегър беше лекар, а не детектив. Лекар като него бе длъжен да работи само със СЗО, с Пастъоровия институт в Париж, с Центъра за контрол на заразните болести в Америка. Колегите там може да не са непременно по интелигенти от него, обаче са много по-обучени, по-опитни и неизмеримо по-добре екипирани.

Сохайла... Трябваше отново да я изследва, да вземе нови кръвни проби. Дали още е в състояние да разнася заразата? Длъжен бе да се консултира. Засега знаеше със сигурност само това, че една имунна система бе спечелила битката на живот и смърт, но друга я беше загубила. Ако още отначало знаеше това, щеше да проучи по-внимателно данните на двамата си пациенти. А сега трябваше на всяка цена да довърши започнатото, каквото и да му струваше това.

Накрая реши да изпрати кръвни проби в Париж и в Центъра за контрол на заразните болести в Атланта, и то без да съобщава на никого. В никакъв случай нямаше да споделя намерението си с този отблъскващ местен бюрократ. Длъжен беше да сигнализира.

31.

ПРЕДВЕСТИЦИ НА БУРЯТА

— Окей, Арни, как да се държа с господин Донър? — попита Райън.

— Той е известен с това, че пита за каквото му хрумне. Това означава, че ще се наложи грижливо да обмисляш отговорите си и да се подготвиш за всякакви теми. Желателно е да наблегнеш на факта, че се чувстваш първо гражданин, а едва след това президент. Това със сигурност никак няма да впечатли закоравял тип като Донър, обаче има значение за милионите американски граждани, които довечера ще гледат интервюто.

— Подозираш ли кой може да ни е издал? — запита Райън кисело.

— Може би никога няма да узнаем, пък и ако опитаме, само ще заприличаш на Никсън.^[1]

— Защо никой не отдава достатъчно значение на това, с което съм се заел? — въздъхна Райън. Мисис Абът тъкмо привършваше работата си. — Спомняш ли си, че вече разговарях на тази тема с Джордж Уинстън?

— Защото все още се налага да се учиш. Например, ако помогнеш на една възрастна дама да пресече оживена улица, някои феминистки веднага ще те упрекнат, че с това си я унижил. Ако обаче не го сториш, Дружеството за подпомагане на хората от третата възраст незабавно ще те обвини, че си бездушен егоист. Неизбежно е да не се засегнат нечии интереси. Целта е да не обиждаме нашите граждани или доколкото е възможно да ограничим броя на засегнатите. Това съвсем не е същото като да се стремим да не обидим никого, защото именно при опитите за постигането на тази утопична цел можем да нанесем обиди на всички, без изключение — дълбокомислено обясни ван Дам.

— Най-последно разбрах какво се искало от мен! — зарадва се президентът. — От днес ще започна да казвам, че за никого не ме е

грижа, и всички ще се влюбят в мен.

Арни не се остави да го измамят така лесно.

— И с всеки опит да се пошегуваш ще обиждаш по някой от избирателите. Защо е нужно това? Хуморът винаги е за сметка на някой потърпевш, а се намират и такива, които са се родили без капчица чувство за хумор.

— С други думи, навън е пълно с хора, които са готови да се прехласнат по какво ли не, а в тази страна в момента аз съм най-високопоставеният обект за обожание.

— Бързо усвояваш уроците — отбеляза Арни и кимна замислено. Всъщност безспорно бързият напредък на президента доста го безпокоеше.

— В Диего Гарсия имаме достатъчно кораби — заяви адмирал Роби Джексън и посочи мястото на картата на Индийския океан.

— Колко? — полюбопитства Бретано.

— Съвсем наскоро преработихме ПОБ...

— Какво означава това? — запита министърът на отбраната.

— План за организацията и оборудването — намеси се генерал Майкъл Мур, началник-щаб на сухопътните сили, който по време на войната в Персийския залив беше командвал Първа бронетанкова дивизия. — Тези кораби ще ни позволят да свалим на брега малко повече от две бригади, с пълен личен състав — едната пехотна, със съответното тежко въоръжение, а втората — от морски пехотинци, заедно с всичките боеприпаси и храни, които ще са необходими за един месец бойни действия. Освен това разполагаме с няколко бойни единици, които вече са дислоцирани в Саудитска Арабия — те са снабдени с най-нова бойна техника, включително с тежките танкове от моделите М1А2 и с бронетранспортърите «Брадли», както и със самоходните ракетни системи клас МЛРС. Новите артилерийски влекачи могат да бъдат прехвърлени за около три месеца. А пък саудитите — продължи той — могат да ни помогнат в снабдяването с храни. Част от оборудването е тяхно, или поне така е според договорите ни с тях, официално обявено като резервни части за тяхната армия, но се поддържа от наши хора. Трябва просто да изпратим там още хора, за да го измъкнат от складовете.

— Кои части първо трябва да потеглят за района, ако саудитите ни помолят за помощ?

— Зависи — веднага отвърна Джексън. По всяка вероятност първи ще замине някой от танковите полкове. В случай на реална опасност от война ще пренесем по въздуха Десета бронетанкова дивизия от пустинята Негев в Израел. Това може да стане за по-малко от един ден. Но ако говорим за учения, достатъчно е да изпратим Трета бронетанкова дивизия от Тексас или Втора бронетанкова дивизия от Луизиана.

— Всяка бронетанкова дивизия, господин министър, е добре попълнена и напълно комплектувана формация, с численост колкото една бригада или колкото корпус — ако трябва да се търси сравнение с европейските армии, — в която се набляга повече на зъбите, отколкото на опашката, тоест специално са подсилени нападателните способности. Обаче ако се разгърнат за по-продължителен престой, ще се нуждаят от тилов батальон, който да се заеме със снабдяването и ремонта на техниката.

— В Индийския океан имаме един самолетоносач. Сега е край остров Диего Гарсия заедно с останалата част от бойната формация. Екипажите се нуждаят от почивка на брега — продължи адмирал Джексън.

Атолт сред огромния океан едва ли можеше да предложи нещо интересно на многобройните екипажи, така че и най-малката възможност за отдих не беше за пренебрегване. Моряците можеха поне да изпият по една-две бири и да се поразтъпчат по крайбрежието.

— Имам и ескадрила изстребители F-16 пустинята Негев. Можем само да се гордеем с нея, както и с Десета бронетанкова дивизия. Тяхната постоянна мисия е да помагат при обучението на израелската армия, а освен това сме длъжни да намираме някаква работа на момчетата.

— Войниците с радост посрещат всяка тренировка, всяко учение, господин министър, защото нищо не ги измъчва така, както бездействието — добави генерал Мур.

— Налага се да ви оставя за малко, за да се срещна с онези бюрократи — заяви Бретано. — Но щом уредя всички проблеми около бюджета на въоръжените сили, отново ще се заемем с това, за което си

поговорихме. Има още детайли за дооглеждане и доизпипване, защото... поне засега всичко ми звучи като недостатъчно обмислено.

— И наистина е така, сър — съгласи се Джексън. — Да се предотврати една война понякога е доста по-трудно и по-благородно, отколкото да се извоюва победата.

— Ще има ли нова война в Персийския залив? — започна Том Донър без излишни предисловия.

— Нямаме основания да очакваме нови военни конфликти в района на Залива — отговори президентът.

Дразнеше го, че не успява да овладее вълнението си — тонът му го издаваше. Навярно отговорът му бе прозвучал неубедително, но зад думите се криеше увереност. И все пак това си оставаше лъжа, макар и изкусно завоалирана, защото ако кажеше истината пред целия свят, веднага щеше да наруши крехкото военно равновесие.

— Обаче, и то от доста време насам, нашите отношения с Иран и Ирак не са много приятелски.

— Миналото си е минало, Том. Никой не може да го промени и ни остава само да се учим от него. Защо да бъдем врагове с тях? — риторично запита президентът.

— Следователно трябва да очакваме преговори с новата Обединена ислямска република, така ли да ви разбирам, господин президент?

— Ние винаги сме предпочитали диалога пред дрънкането на оръжията, особено ако е в интерес на насърчаването на приятелските отношения. Персийският залив е район с огромно значение за целия свят. От всеобщ интерес е там да царува мир и стабилност. Предостатъчно войни са се водили около Залива. Иран и Ирак воюваха цели осем години, но какво спечелиха в крайна сметка? Огромни човешки загуби и от двете страни на фронта. После всички арабски страни, плюс Иран, се сплотиха срещу Израел. Стига вече с тези войни, стига се е проливала кръв. Но ето че се роди нова държава, пред която предстоят доста трудни задачи. Нейните жители се нуждаят от много стоки, най-вече храни, но за щастие разполагат с природни ресурси, чрез които ще изплатят задълженията си. Ние им желаем

доброто. И ако можем да им помогнем, ще го сторим. Америка винаги е била готова да протегне ръка на всеки свой приятел.

Спряха за малко интервюто, може би заради неизбежните реклами. Бе решено да го излъчат в девет вечерта. Том Донър се обърна към своя по-старши колега, Джон Плъмър, който пое втората половина от емисията.

— И така, как ви се харесва ролята на президент?

Райън наклони глава и се усмихна.

— Винаги съм се стараел да не храня прекалени надежди — например можеше да не бъда удостоен с привилегията да заемам сега това кресло, в този кабинет. Искате честен отговор, нали? Работният ми ден е доста продължителен, работата никак не е лека, много по-тежка от най-песимистичните ми очаквания, но в същото време се чувствам дяволски щастлив. Арни ван Дам е гениален организатор. И въобще целият персонал в Белия дом е подбран изключително сполучливо. Получавам хиляди писма, в които хората, обикновените хора от цялата страна, изразяват поддръжката си за моята кауза, и бих искал да се възползвам от тази възможност да им благодаря и да им съобщя, че наистина много ми помагат.

— Господин Райън... — Джак веднага си каза, че този Плъмър, въпреки че е доктор по философия, не умее да се съобразява с желанието на събеседника си. — Какво се каните да промените?

— Зависи от това какво разбирате вие под «промяна». Най-важната ми задача е да осигуря действащо правителство на страната. Затова е по-правилно да се каже, че се стремя не към промени, а към възстановяване на някои от занемарените функции на висшата власт. Ние все още на практика нямаме Конгрес — поне докато не се проведат изборите за Камарата на представителите — и заради това не мога да представя бюджета. Опитвам се да подбера най-достоините, които да поемат най-важните министерства и да ги накарат да работят ефективно.

— Вашият кандидат за финансов министър, Джордж Уинстън, беше критикуван за прекалено смелото си желание да промени законите за федералните данъци — отбеляза Плъмър.

— Мога да заявя само това, че напълно подкрепям финансовия министър. Данъчните закони са ненужно усложнени и това е много лошо. Той иска само да ги промени така, че да не се влияят от

доходите. Всъщност може да се окаже, че ще е трудно да постигнем успех. Чистият ефект, в края на краищата, ще увеличи приходите в държавната хазна поради намаляването на административните разходи от други области.

— Обаче бяха изказани доста отрицателни коментари заради регресивния характер на...

Райън вдигна ръка.

— Момент, Джон. Нищо регресивно няма в това да се променят с еднаква стойност данъците, заплащани от всеки от нас. Думата регресивно означава стъпка назад, например данъците да бъдат по-високи за по-бедните, отколкото за богатите. Нищо подобно няма да намерите в нашето предложение. Когато не използвате думите в точния им смисъл, вие волно или неволно заблуждавате хората.

— Само че хората от години са свикнали с досегашната ни данъчна система — недоволно репликира Плъмър, ядосан, че за пръв път от години насам получи упрек за стила си на изразяване.

— Това не оправдава старата система — изтъкна Джак. — Във всеки случай аз не съм роден политик, Джон. Знам само, че всеки е длъжен да говори откровенно, прямо и ясно. Да се облагат всички с еднакъв данък — това е илюзия, в която никой не вярва. Хайде, Джон, вие отлично сте запознат с играта и нейните правила. Вие и Том печелите доста — всъщност много повече от мен — и всяка година вашият адвокат, заедно със счетоводителя ви, полага неимоверни усилия, за да плащате по-малко данъци. Вероятно сте инвестирали някъде, за да намалите вноските си към бюджета, нали? Как се напипват вратичките в закона? Много лесно — лобистите уговарят сенаторите за незначителни промени в данъчните закони. Защо? Защото богатите им плащат скъпо и прескъпо. И какво се получава? Така наречената «прогресивна» система се оказва толкова манипулирана, че данъците за богатите не нарастват, защото адвокатите им и счетоводителите им съумяват да излъжат данъчните власти, за да си заслужат хонорара. Така че увеличените данъци, които те плащат — това се оказва пълна лъжа, не съм ли прав? А политиците, когато са прокарвали закона, са знаели прекрасно, че именно такъв ще бъде крайният ефект. Нима не разбирате накъде ни води всичко това? Доникъде, Джон! Защото така доникъде няма да стигнем. Хиляди хора си прахосват времето, за да заблуждават

обществеността, за да се спечелят нечувани богатства от хората, които задвижват тази система — но откъде се взимат тези пари? От скромните данъкоплатци, от хората, които винаги са плащали и ще плащат, за да може други да процъфтяват. Именно това иска да промени в системата Джордж Уинстън и аз съм напълно съгласен с него. Ако Уинстън успее, какво ще се случи на практика? Играчите на едро ще хвърлят в лицата ни купища думи, предназначени да ни убедят, че сега е още по-зле отпреди. Такива коварни личности, които действуват отвътре, са сред най-опасните.

— А на вас това очевидно не ви се харесва, нали? — многозначително се подсмихна Джон.

— Досега съм упражнявал няколко професии — борсов брокер, преподавател по история и какво ли не още. И винаги съм се старал да казвам истината на хората, да говоря без недомлъвки и увъртания. И нямам намерение тепърва да се отказвам от принципите си. Може би някои от нашите закони се нуждаят от спешни промени. Мога веднага да ви посоча няколко примера, но нека се ограничим само с един:

— Всеки родител в Америка обяснява на децата си, че политиката е мръсна, отвратителна работа. Сигурен съм, че баща ти го е казал, когато си бил още съвсем малък. Моят старец също ми го повтаряше. И ние сме го възприели като нещо нормално и закономерно... като някакво неизбежно зло, което трябва да търпим около себе си. Но това не е вярно, Джон. От години сме свикнали с мисълта, че политиците... не, почакайте, нека първо да уточним някои термини. Политическата ни система е всъщност лостът, инструментът, с който управляваме страната. Тук се причисляват и данъчните закони. Това са много сериозни въпроси, нали? Но в същото време ние се примиряваме с факта, че в политиката се набъркват такива типове, каквито — примерно — никога не бихме поканили в къщата си. Или типове, на които никога не бихме поверили децата си. Това не ви ли се струва доста странно? Освен това ние позволяваме на хората, ангажирани в политическата ни система, непрекъснато да изопачават фактите, което води до спекулации със законите, за да задоволят интересите на богатите си покровители. Сред тях се срещат и отявлени лъжци. А ние се примиряваме с всичко това. Включително и вие, представителите на медиите. Но ако ставаше дума за ваш колега или

началник, не бихте приели подобен стил на поведение, нали? Или пък в здравеопазването, в научните заведения, в бизнеса, в полицията...

— Има нещо гнило тук — продължи президентът и се наведе напред, за да подчертае мисълта си. — Ние сме загрижени за съдбата на нашата страна, за нормите на поведение, които ще изискваме от нашите представители в законодателните органи. Ще настояваме да бъдат избирани само интелигентни и почтени мъже и жени. Именно на това посвещавам речите си в различните щати, във всички краища на страната. Не забравяй, Джон, че съм се регистрирал като независим кандидат. Нямам зад гърба си подкрепата на някоя мощна партия. Нито пък действам по предварително съставена работна програма, в която всичко е грижливо номерирано и дискутирано с хората от предизборния ми щаб. Искам само да помогна на колкото е възможно повече хора. Кълна се, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да изпълня обещанията си, защото се отнасям напълно сериозно към тях. Да, вече разбрах, че някои от моите намерения тревожат хората, и много съжалявам за този неочакван ефект, обаче няма да правя компромиси с убежденията си само и само за да се харесам на някоя финансова групировка, въоръжена с армия от щедро заплатени лобисти в Сената. Аз съм избран за президент, за да служа на всички, а не само на хората, които умеят да вдигат шум до Бога и да раздават подкупи с пълни шепи.

По лицето на Плъмър личеше, че не е много доволен от неочаквания обрат в интервюто.

— Окей, господин президент, тогава, за начало, какво ще ни кажете за гражданските права?

— Конституцията ги определя най-точно. Пред закона ние всички сме равни.

— Но това не е ли прекалено идеалистично?

— Та какво лошо има в идеализма? — запита Райън на свой ред. — Както и в това да забравим за собствените си изгоди, поне за малко? Вместо да позволяваме на малобройна група да извлича изгоди, защо да не се заемем — всички заедно — с ликвидирането на недъзите в нашата политика? Нима не сме преди всичко американци, без значение дали произходът ни е от Европа или Азия, или Африка? Защо да не се опитаме да се потрудим по-сериозно и да открием приемливи решения

на проблемите си? Тази страна ще загине, ако всяка етническа група се хване гуша за гуша с представителите на другите народности.

— Някои биха ви възразили, че ако тръгнем по този път, няма да бъдат осигурени справедливи придобивки за всички граждани на Щатите — отбеляза Плъмър.

— И няма да постигнат нищо друго, освен да сринат окончателно нашата политическа система.

Наложи се да прекъснат интервюто, за да могат операторите да презаредят касетите към видеокамерите. Джак погледна с тайна надежда към вратата, водеща към помещението на секретарките — само оттам можеше се да се надява да получи една цигара. Потри ръце, за си придаде по-спокоен вид, ала въпреки възможността да изкаже тревогите, които го бяха измъчвали от години, нервното напрежение не го бе напуснало.

— Камерите в момента са изключени — напомни му Донър. — Всъщност наистина ли вярвате, че ще успеете да постигнете тези доста амбициозни цели?

— Ако не опитам, тогава какво търся в този кабинет? — въздъхна Джак. — Правителството е в безизходица. И това е добре известно на всички ни. Ако никой не се опита да дефинира проблемите пред нацията, ще стане още по-зле.

Едва сега Донър усети плах, но искрен прилив на симпатия към новия президент. Райън изглеждаше съвсем искрен. Но не, не биваше да се оставя да го подвежда с непринуденото си държане, и то не защото президентът играеше нечестно — не, това явно не беше така.

— Готов съм да продължим — обади се режисьорът на телевизионния екип.

— Да поговорим за проблемите около бъдещия състав на Върховния съд — чевръсто започна Донър, за да отнеме инициативата от своя колега. — В пресата се появиха съобщения, че вече обсъждате списъка с кандидатите.

— Да, така е — потвърди Райън.

— И какво можете да ни кажете относно тези съдии?

— Дадох указания на Министерството на правосъдието да ми изпратят подробни данни за най-опитните председатели на апелативните съдилища във всички щати и получих доста обемист списък. Вече съм се заел с преценката на кандидатурите.

— А ще се допитате ли до Ей Би Ей^[2]?

— Не. — Райън решително тръсна глава. — Първо, тези кандидатури до една вече са преминали през доста гъсто сито, и то преди да стигнат до Овалния кабинет. Второ, Ей Би Ей също е силно заинтересувана от промените в законите, нали? Чудесно, тогава ще имат и занапред правото да се грижат за интересите на своите членове. Обаче Върховният съд е този правителствен орган, който единствен има правото да решава как ще се прилагат законите за всички, а пък асоциацията на адвокатите е само сдружение на хора, които се прехранват чрез прилагането на същите тези закони. Няма ли да се получи конфликт на интереси, ако възложим на същите тези адвокати, които ежедневно прилагат законите в практиката си, да подбират съдиите, призвани да ги контролират?

— Не всички виждат нещата от този ъгъл.

— Да, а освен това всички знаем какъв огромен щат от юристи поддържа Ей Би Ей тук, във Вашингтон, при това повечето изпълняват и ролята на лобисти. Том, не съм в този кабинет, за да защитавам интересите на тази или онази групировка. Работата ми е да съхранявам, да защитавам и да браня Конституцията с всички средства, които са ми позволени. Затова съм длъжен да намеря хора, които да ме подкрепят, които мислят като мен, които нямат намерение да играят двойна игра.

Донър се обърна към Плъмър.

— Желаете ли да зададеш още някой въпрос, Джон?

— Нали сте прекарвали доста години в ЦРУ? — подхвана го Плъмър.

— Да, така е — съгласи се Джак.

— И с какво се занимавахте там? — продължи с невинен тон опитният телевизионен репортер.

— Работех главно за Разузнавателното управление, като пресявах информацията, постъпваща от десетки източници и канали за свързка, опитвайки се да си обясня какво се крие зад всяко сведение. После предавах обобщените доклади на началниците си. Имаше и период, когато временно оглавявах това управление, а после ме назначиха за заместник-директор. Накрая, както е добре известно, получих поста съветник по въпросите на националната сигурност — но едва когато тук, в Овалния кабинет, влезе Роджър Дърлинг — завърши Райън. С

нетърпение очакваше да престанат да се ровят в миналото му и да се заемат с проблемите на бъдещето.

— Между впрочем, понякога не ви ли възлагаха задачи на място? — заинтересува се Плъмър.

— Е, тъй като бях длъжен да съветвам екипа за преговорите по контрола на въоръженията, случвало се е да присъствам на някои конференции — любезно отвърна президентът.

— Господин Райън, разполагаме с данни, че не сте изпълнявали само тези общо взето безобидни задачи, а сте взели участие в далеч по-опасни секретни операции, при които са загинали хора, в конкретния случай съветски граждани.

Джак се поколеба, при това доста дълго. Знаеше, че именно този момент в интервюто ще заинтересува най-много зрителите.

— Джон, от много години нашите правителствени служби спазват принципа да не коментират секретните мисии на разузнавателните ведомства. И аз нямам никакво намерение да изневерявам на този изпитан принцип.

— Но американските граждани имат право да знаят какъв човек ги управлява — настоятелно заяви Плъмър.

— Висшата администрация никога не обсъжда публично подробностите около разузнавателните операции. Пък и въпросът няма нищо общо с това що за човек съм аз, което беше темата на интервюто, нали? Нашата страна е длъжна грижливо да опазва тайните си. Това се отнася и за теб, Джон — натъртено изрече Райън и го погледна в очите. — Ако разкриеш източниците, веднага ще изхвърчиш от бизнеса. Ако Америка постъпи по същия начин, ще пострадат десетки невинни хора.

— Но...

— Въпросът е изчерпан, господа. Нашите разузнавателни служби подлежат на надзор единствено от страна на Конгреса. Винаги съм поддържал това решение, при това отдавна уредено със специален закон, и няма да се откажа от него. Това е всичко, което мога да кажа по темата.

Двамата репортери замигаха недоумяващо. Райън още отсега можеше да се обзаложи, че тези кадри ще бъдат изрязани от записа на президентското интервю.

Бадрейн се нуждаеше от трийсет подобрани мъже. Дори двайсет. Не бе трудно да се намерят толкова хора — нито бройката беше прекалено голяма, нито се изискваше кандидатите да бъдат посветени по-надълбоко в планове на операцията, пък и той отдавна притежаваше всички необходими контакти. Ако в Близкия изток може да се намери нещо в изобилие, това са смели и решителни мъже, готови да се заловят с тероризъм. Мъже като самия него — ако беше по-млад, той с гордост би приел подобна задача.

— И така, как сме днес? — усмихна се Джак.

— Ледът е доста тъничък, но ми се струва, че ще се измъкнем сухи от водата — с видимо облекчение отвърна Арни ван Дам. — Доста яко настъпи интересите на някои от най-мощните групировки. Но все пак се справи много добре. Не им каза нищо, което да използват срещу теб. Ще видим какви ще са отзивите довечера и какво ще кажат в края на предаването Донър и Плъмър — защото съм убеден, че решаващи ще се окажат именно тези последни минути, посветени на заключителните реплики и обобщения.

Кръвните проби пристигнаха от Африка в Атланта сутринта. Малко след това телефонът на доктор Лоренц иззвъня.

— Гъс, здравей. Обажда се Алекс.

— Не си ли за риба? — учуди се Лоренц.

— Може би в събота или неделя. В неврохирургията един от колегите има лодка, така че остава само да намерим време.

— Какво стана? — заинтересува се Гъс.

— Проверяваме за епидемията в Заир. При теб има ли нещо ново?

— Засега нищо особено. И слава богу. Критичният период вече премина. Този път премина много бързо. Ние всички сме... Момент, тъкмо ми носят нещо... От Хартум ли идва това? — попита той секретарката.

Професор Александър търпеливо изчакваше — знаеше, че Лоренц не обича да чете набързо и мрази претрупаната работа. Може би

именно поради това бе постигнал забележителни резултати като учен. Всички знаеха, че Гъс Лоренц рядко греши в преценките си, защото грижливо обмисля всяко свое решение.

— Алекс — обади се Лоренц. — Току-що получихме две проби от Хартум. Изпратени са от Макгрегър от Британската болница в Хартум. Проби от двама пациенти, един зрял мъж и едно момиченце, четиригодишно, с вероятна диагноза хеморагична треска.

— От Хартум ли? Столицата на Судан?

— Така е записано — потвърди Гъс.

— Хм, това е доста далеч от Конго.

— Нали има самолети, Алекс — добродушно му напомни Лоренц. Ако нещо на света можеше да изплаши епидемиолозите, това бяха международните полети. От надписите на опаковката не можеше да се разберат повече подробности, обаче се виждаха номерата на телефона и факс апарата на подателя. — Окей, ще направим изследванията и ще видим какво ще излезе.

— Какво установихте за онези проби от миналата седмица?

— Днес ще имаме окончателните резултати. Но мога още сега да ти ги съобщя: вирус «Ебола», щам «Мейинга», идентичен с пробите от 1976-а, чак до последната аминокиселина.

— Хм, вследствие на пренасяне на заразата по въздушен път? — тревожно промърмори Александър.

— Това не е доказано, Алекс — припомни му Лоренц. — На твое място не бих се тревожил толкова. Судан не предлага най-подходящата среда за развитието на тази гадост. Горещо, сухо, много слънце. Вирусът няма да изтрае и два месеца на открито. Както и да е, нека първо поговоря с началника на лабораторията. Ще видя дали късно следобед ще мога да получа микрографиите. Не, струва ми се, че е вероятно да станат утре сутринта. А сега извинявай, но след един час е насрочено заседание.

— Ще се чуем утре, Гъс. — Александър затвори и тръгна към столовата. Зарадва се, когато завари там Кати Райън, придружавана, както винаги, от личния си телохранител.

— Как вървят изследванията? — попита го тя с усмивка.

— Все едно и също. Но имам нужда от една консултация.

— Не работя с вируси. — Но беше работила доста с пациенти, болни от СПИН, при които очните заболявания често се появяваха като

странични ефекти. — Какъв е проблемът?

— Главоболие — обясни й Александър, докато се придвижваше към касиерката.

— Така ли? — Кати Райън взе очилата от лицето му и ги вдигна към светлината на лампите. — Желателно е от време на време да ги почистваш. Имаш около минус два диоптъра, плюс доста силно изразен астигматизъм. Ще те запиша за преглед. Знаеш ли, можеш да се окажеш подходящ пациент за изпробване на новата ни лазерна апаратура.

Докато оформяше коментара си, Том Донър не преставаше да мисли за позицията на Райън, който изглеждаше така искрен... но защо му се струваше, че всичко беше само привидно... да, привидно! Именно в тази дума, закотвила се в съзнанието му, се криеше отговорът на загадката, която го измъчваше още преди да приключат с интервюто. Явно, че репортерският му нюх и този път не му бе изневерил. Много добре познаваше всичките играчи по висшите етажи на управлението и бе на «ти» с половината от столичния елит.

Силно развитият журналистически инстинкт му подсказваше, че никога досега не е срещал човек като Райън, поне не на политическата сцена... или и това беше само привидно? Да, този президент с целия си вид сякаш излъчваше недвусмисленото послание: «Аз съм един от вас». Но нали всеки държавник копнееше за величие, за слава, още от времето на Юлий Цезар? Затова прибягваха до какви ли не преструвки и пози, с единствената цел да внушат на избирателите си, че са същите като тях. Обаче Райън наистина вдъхваше доверие. Другите политици никога не бяха стигали толкова далеч в тази крехка и деликатна игра. Райън бил замесен в политическите операции на ЦРУ, както и останалите му колеги по съдба — да, явно е бил задължен да го стори. Дотук нищо особено. А онези слухове за действията му през периода, когато е работил за ЦРУ... дали може да изскочи нещо отгук?

Донър знаеше, че се налага да бъде много предпазлив. Не можеше да рискува с оскъдни факти. Макар че нямаше нищо повълнуващо от това да се разследва миналото на един президент, за тази игра бяха въведени строги правила. Доказателствата му трябваше да бъдат непоклатими. А това означаваше да разполага с безчет

източници на информация, и то надеждни. Донър уморено въздъхна — знаеше, че първо трябва да убеди шефа си да променят плана за следващия месец и да наемат още сътрудници, макар и временно, за да могат да се разровят в тази история.

Всеки държавник... Но нали далеч не всеки беше сътрудничил на ЦРУ, нито пък беше замесен дълбоко в мрачните дебри на шпионажа? Райън бе първият бивш шпионин, добрал се до Овалния кабинет. Нима това беше добро предзнаменование?

И целият му живот бе изпълнен с бели петна. Например онази история, когато е убил терористите, нахълтали в дома му — със сигурност бе доказано, че поне един от тях е загинал от ръката на Райън. Ами невероятната история за открадването на съветската подводница? Нали тогава е застрелял един от руските моряци? Донър бе сигурен в източника, от който беше научил за този инцидент. А имаше и още слухове за подвизите на Джак Райън. Нали точно такива пикантерии очакваха американските зрители от своите репортери, аташирани към Белия дом?

А ето че сега се опитваше да се представи за... за най-обикновен човек, човек като всички останали. Да, политик, загрижен за хората.

Не, това бе лъжа. Не бе възможно да е истина.

— Ти си само един хитър кучи син, Джак Райън! — изруга журналистът на глас.

Но ако той наистина бе толкова хитър и ако се докажеше, че е излъгал, какво по-нататък? Промени в данъчните закони. Промени в състава на Върховния съд. Промени в името на ефективността. А дейността на новия министър Тони Бретано, насочена главно към намаляването на разходите на Министерството на отбраната? По дяволите!

Следващият етап трябваше да бъде посветен на разследването на дейността на Райън в ЦРУ и ролята му в подмяната на сенаторите... не, това бе прекалено опасна тема. Райън винаги е бил опортюнист. Те всички бяха такива, нали Донър бе посветил целия си професионален живот на ровенето в кривите им ризи. Първата му задача като начинаещ репортер беше разследването на мрежата от рекетъори около Де Мойн — тогава бе спомогнал да тикнат зад решетките един от членовете на областната комисия за оценка на държавни имоти. Още тогава политиците запомниха името Том Донър, който съобщаваше

неуморно последните новини за какво ли не — за природни бедствия и за военни доставки, за пътни катастрофи и правителствени скандали. Но и досега висшите политици си оставаха любимите му жертви.

Отдавна се бе убедил, че всичките са една стока: подбират внимателно срещите си, костюмите си, съпругите си, речите си, даже и позите пред камерите и така успяват да се доберат до върховете. Донър вдигна телефона.

— Ед, здравей. Обажда се Том, Том Донър. Доколко надеждни са твоите източници? И можеш ли да ми уредиш среща, но колкото се може по-скоро?

Жалко, че не можа да види усмивката на мъжа на другия край на линията.

Сохайла вече можеше да сяда в леглото. Все още бе отпаднала, обаче това бързо щеше да отmine. Поддържаша я на системи, а тя, загубила много сили, въобще не се оплакваше. Най-важното бе, че температурата ѝ спадаше. Нормализираха се и другите външни признаци. Да, това бе победа. Смъртта нямаше да успее да открадне това дете от доктор Макгрегър. Ако всичко се развиваше нормално, не след дълго то отново щеше да играе с връстничетата си.

— Дъщеря ви ще се възстанови напълно — съобщи той на родителите ѝ. Тези простички думи, изречени тихо, с топла усмивка, за един миг върнаха надеждите им и прогониха страховете им.

Майката ахна и сълзите ѝ бликнаха. Бащата прие радостната вест по-сдържано, както подобава на офицер, но очите му го издадоха, когато ги вдигна към небето, а устните му прошепнаха някакви неразбираеми молитви на арабски. После грабна ръката на лекаря и черните му очи се впиха в умореното му лице.

— Никога няма да забравя какво направихте за нея — прошепна генералът.

Сега Макгрегър трябваше да отиде в стаята на Салех, но съзнателно отлагаше тъжния миг. Излезе от стаята на Сохайла и пое по коридора. Щом обаче прекрачи прага, веднага разбра, че е претърпял поражение. Санитарите, в отсъствието на лекуващия лекар, бяха вързали китките на пациента с въжета за леглото. Очевидно болестта бе засегнала главния мозък. Деменцията също беше сред симптомите,

причинявани от еболата, при това доста милостив симптом. В очите на Салех, приковани към невидима точка в тавана, липсваше жизнена искра. Сестрата се суетеше около лекаря с температурната диаграма в ръце, но и без нея Макгрегър разбираше, че състоянието на Салех е безнадеждно. Все пак хвърли един бегъл поглед на диаграмата, сви недоволно устни и предписа да увеличат морфина. При подобно състояние на пациента грижите на персонала нямаха особен ефект. Една победа и една загуба, и ако можеше да избира кой да се спаси и кой да загине, какво би избрал? С нищо не бе успял да помогне на Салех, освен да облекчи последните му дни. Лекарят излезе от стаята, смъкна предпазната маска от лицето си и потънал в мисли, се отправи към кабинета си.

[1] Намек за аферата Уотъргейт, довела до оставката на Ричард Никсън. — Б.пр. ↑

[2] АВА (American Bar Association) или Асоциация на американските адвокати, изключително мощно сдружение, със седалище във Вашингтон, окръг Колумбия. — Б.пр. ↑

32.

НЕКА СЕ ВЪРНЕМ НАЗАД

— Не, не мога да ви дам снимката, нито пък мога да ви разреша да я копирате на ксерокс. Единственото, което мога да направя за вас, е да ви разреша да ѝ хвърлите един поглед. — Той му подаде снимката. Още преди да отвори сейфа, благоразумно бе нахлузил памучни ръкавици, а сега подаде един чифт и на Том Донър. — Заради отпечатъците — тихо обясни той.

— Дали това е снимката, която търся? — Беше черно-бяла, гланцирана, без печат от фотоателие.

— Това е съветска атомна подводница, този мъж на мостика е Джак Райън. Може би забелязахте, че е облечен в униформа на офицер от ВМС на САЩ. Това е документ за една от тайните операции на ЦРУ, проведена заедно с Военноморските сили на САЩ, поради което притежаваме екземпляр от този фотодокумент, заедно с пълното досие на акцията. Успяхме да заблудим руснаците, че подводницата им се е взривила и е потънала някъде между Флорида и Бермудския архипелаг. Не е изключено още да вярват в тази версия. Или поне да се преструват, че ни вярват.

— А къде е сега тази подводница? — попита Донър.

— Потопиха я преди година край бреговете на Пуерто Рико — обясни офицерът от ЦРУ.

— Защо точно там?

— Защото там е най-дълбоката точка на Атлантическия океан, която същевременно е не много далеч от нашето източно крайбрежие — всичко на всичко пет морски мили. Така че никой не може да се захване с подводни издирвателни операции в този район, без да узнаем за тях.

— Да, сега си спомних! — тържествуващо прошепна Донър. — Боже мой, кога изтекоха толкова години? Тогава руснаците бяха започнали широкомащабно морско учение, тъкмо под носа ни, и ние,

разбира се, вдигнахме шум до Бога. И те май наистина бяха изгубили една от своите подводници, нали...

— Не една, а две. — От папката се появи още една фотография. — Погледнете колко зле е ударен носът на тази подводница. «Червеният Октомври» връхлетя върху една друга руска подводница и успя да я потопи недалеч от брега на Северна Каролина. Още лежи там на дъното.

— И това все още се пази в най-строга тайна? — удиви се опитният журналист, посветил много години на ровене в хиляди документи, за да изтръгва с труд и упорство компрометиращи факти от правителствените архиви.

— Райън винаги е умеел да потулва следите. — На бюрото се появи още една снимка. На нея се виждаше мъж в моряшка униформа, с отличителните знаци на руския военен флот, проснат на носилка. — Райън го е застрелял. За награда получи първото си отличие като офицер от секретните служби. Предполагам, че не очаква от нас да се осмелим да му припомним този грижливо потулван факт от биографията му. Макар че не е толкова трудно да го накараме да коригира това свое мнение, нали?

— Райън е убиец?

— Не. — Офицерът от ЦРУ явно не държеше да се стига чак до толкова дръзко и крайно обвинение. — Според официалната версия за инцидента това си е била най-обикновена престрелка, при която са пострадали и други хора, тоест имало е още двама ранени, а Райън е бил в състояние на самозащита. Поне така е документирано в тази папка, обаче...

— Мдаа... Доста объркана история, нали? — кимна Донър и се втренчи в снимката. — Възможно ли е това да е някакъв фалшификат?

— Е, не е изключено — призна събеседникът му. — Обаче точно тази фотография е автентична. Ето, отзад се вижда фигурата на адмирал Дан Фостър — тогава той командваше отдела за специални операции към щаба на флотата. А онзи до него е Барт Манкузо, тогава командир на нашата атомна подводница «Далас». Тъкмо той бе прехвърлен на борда на «Червения Октомври», за да се облекчи екипът, натоварен с деликатната задача да имитира авария в реактора на руската подводница. Още е на действителна служба, обаче сега е с чин адмирал. А четвъртият офицер на тази историческа фотография е

най-интересният от всички — капитан Марко Александрович Рамиус, от съветската военна флота. Именно той е бил командир на «Червения Октомври». Всички на тази снимка още са живи. Рамиус сега живее в Джаксънвил, Флорида. Работи в нашата военноморска база в Мейпорт под името Марк Рамзи. Като хоноруван консултант, разбирате какво имам предвид. Освен това получава и доста щедро годишно възнаграждение от нашето правителство, обаче, Бог ми е свидетел, този руснак — не, той всъщност е литовец по произход — наистина си е заслужил всеки долар.

Донър трескаво записваше всяка подробност. После отново се взря в снимките и изведнъж разпозна лицето на един от мъжете, застанал встрани. По дяволите, това не можеше да е фалшификат! При подправянето както на писмени, така и на фотодокументи си имаше правила — опитният журналист прекрасно знаеше това. Ако някой се опиташе да измами репортер, не беше много трудно да се установи кой е нарушил закона. Тогава лъжецът се превръщаше в лесна плячка за медиите, винаги дебнеци за нещо нередно — а това бе наказание, много по-жестоко от най-тежката съдебна присъда, защото съдиите и прокурорите, за разлика от вестникарите, бяха задължени стриктно да спазват законите.

— Окей, с това тук приключихме — рече журналистът. Първият комплект фотографии бе върнат обратно в папката. Появи се още една папка, а от нея — следващата снимка.

— Познавате ли това лице?

— Той беше... момент... Гера...

— Точно така, Николай Герасимов. Председател на някогашното КГБ.

— Загинал при самолетна катастрофа в...

Под първата снимка се показва втора. Човекът на нея беше същият, но си личеше, че е по-възрастен, с посивяла коса. Приличаше на преуспяващ бизнесмен от средната класа.

— Тази тук е направена в Уинчестър, две години след първата. Райън замина за Москва, под прикритието на експерт по технически въпроси в делегацията ни за преговорите за съкращаване на стратегическите оръжия СТАРТ-2. Именно той успя да склони Герасимов да дезертира. Никой не можа да проумее как го е постигнал. Знам само, че цялата операция е била ръководена пряко от кабинета на

съдията Мур, тогавашния шеф на ЦРУ. Очевидно Райън доста се е потрудил. Знаел е... хм, погледнете колко е щастливо лицето на руснака на снимката. Та тогава Райън е бил пряко подчинен на Джим Гриър, тоест на Управлението за външно разузнаване, но не и на Отдела за обработка на разузнавателната информация. Излиза, че е работил под двойно прикритие. Доколкото ми е известно, Райън никога не е допуснал грешки при провеждането дори и на най-деликатните операции и това е своеобразен рекорд — малцина са тези, които биха могли да се похвалят с подобно постижение. Една от причините за главозамайващите му успехи обаче е неоспоримият факт, че винаги си е бил безпощаден и хладнокръвен кучи син. Да, безкрайно ефективен, не мога да го отрека, ала въпреки всичко си остава кучи син. Безмилостно копеле е този Джак Райън, запомнете това от мен. Способен е да смаже всички бюрократични спънки, само и само да постигне целите си. Никога не се е отклонявал от предназначаната мисия и ако искате да се заемете с неговото минало... хм, ето, той успя да ликвидира един руснак, чийто труп ние потопихме с «Червения Октмоври», както и целия екипаж на другата им подводница «Алфа» пред бреговете на Северна Каролина, за да запазим операцията в пълна тайна. А за този тук не съм сигурен. За него в досието на операцията няма нищо, защото някои документи са иззети. Как е успял Герасимов да измъкне жена си и детето си — за това не се споменава в нашите архиви. Имаше някакви слухове, но от тях не може да се добие ясна представа.

— По дяволите, защо не разполагах с всичките тези сведения поне преди пет-шест часа!

— Май и теб е успял да преметне, познах ли? — долетя гласът на Ед Килти от говорителя на интеркома.

— Разбирам за какво става дума — кимна офицерът от ЦРУ. — Райън е хитра лисица. Още преди години успя да заблуди Дороти Хамил в Инсбрук. В Конгреса го обожават. Но защо? Той се появи като най-пробивната фигура, под маската на истински патриот, а освен това винаги се е преструвал, че е по-честен и почтен дори от Ейбрахам Линкълн. Само че президентът Линкълн никога не е стрелял по хора. — Офицерът от ЦРУ се казваше Пол Уеб, висш служител от Управлението за външно разузнаване, обаче не чак толкова

високопоставен, че да има право да представя разузнавателната централа.

«Днес можех да бъда директор на Управлението — припомни си Уеб, — ако тогава Райън не беше прошепнал няколко недотам ласкави думи по мой адрес на ухото на Джеймс Гриър, заради което трябваше да се простя с мечтата да стана директор.» Още не можеше да се примири с горчивия факт, че бе принуден да завърши кариерата си, без да е стигнал до най-високото стъпало в ЦРУ — като се изключи, разбира се, най-високият пост — председател на могъщата разузнавателна централа. Вече бе пенсиониран и никой не можеше да му нарежда какво да прави... макар че ако разберяха, че е изнесъл тайни копия на тези папки от Ленгли, щеше да се окаже в много незавидно положение... а може би нямаше. Всъщност какво се случваше с онези, които си позволяваха да приказват повече от допустимото? Медиите веднага заставаха на тяхна страна, а той бе вече в пенсия и не му се нравеше надпреварата в съкращаването на стратегическите оръжия. В друга епоха дори може би би се опитал да се свърже с... не, само това не. Само не с противника. Обаче медиите не бяха противник, нали?

— Май и теб са успели да те изиграят, Том — отново прозвуча гласът на Килти. — Добре дошъл при изиграните от онази лисица Райън. Дори и аз не знам всичко, което е надробил за толкова много години. Пол, разкажи ми за онази мътна история в Колумбия.

— Няма папки за тази афера или поне аз не можах да се добера до тях — призна Уеб. — А дори и да има... хм, сигурно са в специалния архив и ще ги разсекретят след петдесет години. Никой няма достъп до тях.

— Но как е възможно това? — настойчиво попита Донър. — Чувал съм за такива свръхсекретни материали, но не успях да получа потвърждение...

— Как съхраняват тези архиви ли? Трябва да се получи одобрението на Конгреса за правото да се надзърне в тях. Това е част от процедурата за надзор на всичко, което е класифицирано като държавна тайна. Ако ЦРУ докладва за възникването на някакъв проблем и поиска право за специален допуск, и ако Конгресът се смили, папките се преместват в друго подземно хранилище... по дяволите, според моите сведения най-важните документи отдавна са

унищожени, но мога да ти изредя няколко достоверни факта — завърши Уеб и махна с ръка.

— Слушам внимателно — отвърна Донър и посегна към касетофона си.

— Как, според теб, колумбийците успяха да се справят с картела Меделин? — многозначително започна Уеб.

— Ами... навярно са имали внедрени агенти, после няколко бомбени атентата и...

— Тези атентати бяха дело на ЦРУ. Нашите хора са създали условия за разгаряне на борба между отделните фракции в картела. Знам със сигурност само, че Райън е бил замесен в играта. Неговият наставник и покровител в Ленгли беше Джеймс Гриър, отношенията им бяха като между баща и син. Но когато Джеймс умря, Райън не дойде за погребението, нито пък посети дома му. А след това потъна вдън земя. Както много пъти преди това, между впрочем. Малко след това, при транспортна злополука, по чиста случайност загина Джим Кътър — президентски съветник по въпросите на националната сигурност. Пресякъл улицата точно пред префучаващ автобус. Поне така твърдяха хората от ФБР, обаче на кого възложиха разследването? Естествено на Дан Мъри. А знаеш ли какъв пост заема сега той? Сега той е директор на ФБР, нали? И това се е случило само защото той и Райън са се познавали още отпреди десет години. Мъри е бил специален агент за връзка не само на Емил Джейкъбс, но и на Бил Шоу. А когато на ФБР беше необходим надежден изпълнител за акции, при които не е желателно да се вдига излишен шум, винаги прибягваха до услугите на Дан Мъри. Преди той е заемал поста на аташе към посолството ни в Лондон — а всички знаят, че на такъв пост се назначават само шпиони, защото е много удобен за свързване с агентурната мрежа в която и да било страна. Мъри винаги е сътрудничил на ЦРУ, макар и неофициално, затова има отлични контакти с тях. Именно той внуши на онзи посредствен юрист Пат Мартин, че е длъжен да посъветва Райън да се заеме с новия състав на Върховния съд. Вече стана ли ти по-ясна картината?

— Почакай за минута. Та аз познавам много добре Дан Мъри. Той наистина е недодялан, но иначе, като ченге, винаги е бил честен...

— Той беше в Колумбия заедно с Райън. И двамата отпътуваха на юг точно в най-удобния за тях момент. Не помниш ли, че още в

началото на нашия разговор ти признах, че не разполагам с документи за тази операция. И затова не мога да докажа нищо. Обаче нека проследим събитията и се опитаме да ги анализираме. Директорът Джейкъбс и всички останали бяха убити, и то точно след като започнаха бомбените атентати в Колумбия, които изпратиха на онзи свят много от хората на картела Меделин, но покрай тях загинаха и не малко невинни хора. Винаги става така, когато разрешаваш проблемите си само с бомби. Спомняш ли си какво изявление направи Боб Фаулър по този случай?

— Да, спомням си.

— А какво се случи след това? Райън изчезна, а след него и Дан Мъри. Според мен са отлетели за Колумбия, за да не позволят на операцията да се изплъзне от контрола на ЦРУ — и Кътър загива от нелепа катастрофа тъкмо тогава, в най-подходящия момент. Според мен те са се изплашили да не би нервите му да не издържат и да се раздрънка пред някой твой колега. Докато Райън имаше железни нерви... и още ги има. Също и Мъри, защото се изисква много кураж, за да посегнеш на директора на ФБР. Не мога да кажа, че одобрявам този стил на работа.

— И все пак в какво по-точно го упрекваш?

— Най-после стигнахме до най-важното — кимна Уеб. — Джак Райън вероятно е най-интелигентният офицер в нашето разузнаване през последните тридесетина години, най-добрият от времето на Алън Дълес, а може би и от времето на Бил Донован. Историята с «Червения Октомври» е блестящо постижение. А да завербуваш председателя на КГБ е още по-ярък триумф. И все пак крайно време е да се намери някой смел мъж, който да му припомни, че дори и той не е по-силен от закона.

— Никога нямаше да го изберат — обади се Килти. До този момент бившият вицепрезидент се стараеше да не прекалява с намесата в монолозите на Пол Уеб. Беше в кабинета си, на почти пет километра разстояние. До него седеше началникът на канцеларията му и жадно поглъщаше всяка дума. За щастие Уеб не беше разбрал това, защото спокойно продължи разказа си.

— Тогава той свърши доста работа на ЦРУ. Винаги се е стараел да дава добре обмислени съвети на бившия президент Роджър Дърлинг, но съвсем друго е, когато сам седнеш в президентското

кресло. Да, той е успял да праметне и теб, Донър. Може би е изиграл и Дърлинг навремето, а може би не, но кой може да го докаже? Обаче това амбициозно момче сега се е заело изцяло да подмени кабинета, и то само по свой вкус. Нали няма нужда да обяснявам по-подробно какво си мисля за намеренията му?

— Защо, нека да поговорим и за тях — вметна журналистът.

— На всички постове Джак Райън назначава само хора, с които се познава, с които е работил в миналото, или пък оставя правото за избор на най-близките си сътрудници. Ето например Мъри ще поеме ФБР. Съгласен ли си Дан Мъри да ръководи най-мощната организация в Щатите, която трябва да бди за прилагането на законите? Искаш ли те двамата, Райън и Мъри, да уредят само свои хора във Върховния съд? Докъде ще стигнем, ако продължава така? — Уеб мрачно въздъхна. — Мразя такива игрички. Той бе един от нас, от екипа в Ленгли, но никой не го е готвил за президент, нали? Аз съм длъжен, заради доброто на страната ни, да попреча на Джак Райън да се превърне в диктатор. — Уеб събра снимките и отново ги напъха в папките. — Ще ги върна на мястото им. Ако някой узнае какво съм направил, току-виж ме сполетяла съдбата на Джим Кътър...

— Благодаря за беседата — рече Донър. Сега бе негов ред да вземе важно решение. Погледна часовника си — показваше четири без десет. Разбра, че ще закъснее, ако не побърза. Не можеше да отлага решението си. На този свят имаше нещо по-яростно дори и от жена, която е заловила мъжа си в изневяра — репортер, който току-що е узнал, че е бил изигран.

И деветимата бяха обречени и го разбираха. Лицата им бяха втрещени в ТВ камерите в ъглите под тавана. По погледите им личеше, че никой вече не храни илюзии. Всъщност това бе бавна екзекуция, много по-мъчителна от онази, която биха получили в съдебната зала. Или поне те си мислеха така. Тази група се очертаваше по-опасна от първата — защото тези затворници много по-добре от предшествениците си осъзнаваха на какво са подложени. Докато Мауди следеше събитията по телевизионните монитори, военните лекари продължаваха да събират кръвни проби от гаснещите

смъртници — трябваша му още данни, за да потвърди окончателно хипотезата си, както и за да уточни ефективността на вирусоносителя.

Не можеше да се твърди, че са преодолели всички проблеми. Например много затруднения им създаваше количеството вирусен материал, който се искаше от тях. В резервоара за отглеждане на микрокултурата вирусът поглъщаше кашата от кръв и маймунски бъбреци с такава скорост, че директорът на лабораторията се смрази, когато му докладваха първите резултати. Макар че всички процеси се извършваха на молекулярно ниво, общата картина наподобяваше на термити, допълзели до някой гнил плод.

Всъщност учените още спореха дали е оправдано да се причисляват вирусите към формите на живата материя. Цветът на сместа се променяше доста бързо и не бе необходимо човек да има медицинско образование, за да се досети, че резервоарът е пълен с някаква невиджана гнусотия. Понякога, по нареждане на Мауди, лаборантите понижаваха температурата на тази отвратителна каша, за да може той да проследи по-лесно последните изменения в консистенцията и другите параметри. Но дори и неговата кръв се смразяваше при вида на смъртоносната «супа». Вече се бяха сдобили с доста литри от нея, но планираха да се запасят с още от този «продукт» и поради тази причина от централната кръвна банка в Техеран непрекъснато им доставяха нови и нови контейнери с човешка кръв.

Мауди завари директора да изследва една от последните проби под електронния микроскоп. Приблужи се към апарата и хвърли бегъл поглед към етикетите на пробите. Едната се оказа от кръвта на сестра Жана Батист. А другата беше от един от «пациентите» от втората група, съдържаща девет жертви.

— Никаква разлика не мога да открия, Мауди — заяви директорът.

— Значи вече разполагаме с три стабилни поколения — каза Мауди.

— А чрез метода на екстраполация може да се очакват от седем до девет.

Върху масата бяха оставени двадесет флакона с етикета на популярна марка западноевропейска пяна за бръснене. Доскоро в тях наистина бе имало пяна за бръснене — хората на Бадрейн ги бяха

купили от дванадесет града в пет западноевропейски страни, но щом ги донесоха в лабораторията, лаборантите ги изпразниха и внимателно се заеха с разглобяването им, за да ги променят според целите на проекта. Сега във всеки флакон имаше «вирусна супа» плюс експлозивен газ с неутрален химически състав (азот, който не влизаше с химическа реакция с «вирусната супа» и освен това не позволяваше да избухне огън в добре уплътнения флакон), плюс малко охлаждаща течност. Другата част от екипа вече бе започнала проверките на системата за разпространение на флаконите. Очакваше се вирусът да запази качествата си поне за първите девет часа. След това, поради изпаряването на охлаждащата течност, щеше да започне да измира право пропорционално на изтеклото време. Но време имаше.

Всичко бе опростено до максимум. Разпространителите щяха да потеглят от Техеран, да минат през Европа — Лондон, Париж или Франкфурт на Майн — и оттам да продължат с други полети към градовете, нанесени на картата в кабинета на директора. Кой ли митничар в света би обърнал внимание на най-обикновен флакон с пяна за бръснене, чиято единствена особеност е необичайно студената му повърхност?

От Европа имаше удобни директни полети до Ню Йорк и Вашингтон, до Бостън и Филадельфия, до Чикаго, Сан Франциско и Лос Анджелис. До Атланта, Далас и Орландо във Флорида също, а само с едно прехвърляне се стигаше до Лас Вегас и Атлантик Сити — на практика до най-важните американски градове. Пратениците щяха да пътуват само в първа класа, за да се облекчи преминаването през митниците и паспортните гишета. За всички агенти предварително бяха осигурени хотелски резервации, както и билети за връщане, но от други летища, а не от тези, на които щяха да пристигнат от Европа. Очакваше се разпространението на вирусносителя да започне най-късно до 24 часа след началото на операцията, което гарантиреше жизнеспособността на поне 80% от вируса.

Но след това всичко щеше да зависи от случайни фактори, всичко щеше да бъде в ръцете на Аллах. Не! Мауди недоволно тръсна глава. Нали над него имаше директор, който бе длъжен да мисли за всичките тези проблеми, който трябваше да ръководи делото, угодно на Аллах. Каквото и да бе то, нали бе за благото на неговата родина. Той нямаше право да омърсява Вярата си с такива съмнения.

Опростено до максимум ли? Да, отначало ще бъде лесно, но после... после ще зависи от много неща. Сестра Жана Батист, чието тяло отдавна бе изгорено в крематориума... вместо да ражда деца като всяка нормална жена. Дали Аллах няма да се разгневи от този безсърдечен акт? Мауди мразеше всички западници, защото те до един бяха неверници.

В училище бе научил за кръстоносните походи и за това как воините на Христа избивали мюсюлманите, а после и за преследването на евреите от Хитлер. От тези поучителни уроци на историята следваше изводът, че всички западници и въобще всички християни с нищо не превъзхождат хората от неговата вяра, затова никак не му бе трудно да ги намрази, да ги осъди на смърт като недостойни да обитават света на истинската религия, в който имаше място само за добродетелните, набожните и достойните. Обаче онази жена... Кой олицетворяваше Запада, кое бе истинското лице на християнската вяра? Онези кръвожадни завоеватели отпреди хиляда години или тази целомъдрена жена, която се бе отказала от всички съблазни... и за какво? За да се отдаде на страданието и да се посвети на вярата. Винаги смирена, винаги вдъхваща почит.

От нея той бе научил същото, на което го бяха научили свещените книги на Пророка — имаше само един Бог. Имаше само една Свещена Книга. И в двете тя вярваше с цялото си сърце, макар че не подозираше каква заблуда е нейната религия.

Не, не беше само сестра Жана Батист. Също и сестра Мария Магдалина. И тя бе загинала, но защо? Заради лоялността към вярата, към клетвите си, към другарката си... Нали Коранът не отричаше това право на всеки правоверен. А на неверниците?

Би било много по-лесно, ако му бяха позволили да работи само с африкански негри. Коранът не зачиташе техните религиозни разбирания, защото повечето от тях още бяха езичници, прекланящи се пред шаманите на племето си, отричаха съществуването само на един Бог и той имаше право да ги презира, както презираше християните, но... но после бе срещнал Жана Батист и Мария Магдалина. Защо? Защо бе всичко това?

За нещастие, вече бе твърде късно да търси отговорите на тези въпроси. Миналото не може да се върне назад. Мауди отиде в ъгъла и си наля кафе. Не бе мигнал повече от двацет и четири часа, а с

умората идваха и съмненията. Надяваше се кафето да му помогне да се ободри поне малко, докато изтече смяната му — и после да се отпусне в леглото и може би със съня ще дойде и покоят...

— Ти се подиграваш с мен! — изкрещя Арни в слушалката.

— Може би причината е в металдетекторите на летището — обясни Том Донър. — Но така или иначе лентата със записа е повредена. Може да се чуе нещо, но с много шумове. Не става за излъчване. Повреден е звукозаписът за почти цял час от интервюто. За нищо не става.

— И сега какво? — сърдито запита ван Дам.

— Излиза, че имаме сериозен проблем, Арни. Излъчването е предвидено за девет вечерта.

— И какво искаш от мен?

— Искам да убедиш Райън да повтори записа. На живо.

Началникът на президентската канцелария едва се сдържа да не го наругае.

— Слушай, Арни, няма да променяме темите в интервюто — продължи да го увещава Донър. — Само си помисли — кога друг път президентът е имал възможност да доуточни изявленията си? Тази сутрин той се справи отлично с всички въпроси, които му зададохме с Джон.

— Не можеш ли да презапишеш отговорите му? — предпазливо предложи ван Дам.

— Арни, имам емисия на живо. Ще трае четиридесет минути и към седем и половина ще съм вече свободен. Остават ми тридесет минути да пристигна в Белия дом, да подготвим сцената и да запишем интервюто наново, след което веднага се връщам със записа тук, в студиото, някъде към девет. Може ли да ползвам един от вашите хеликоптери? — Той спря за малко. — Само този път... можеш да разчиташ на думата ми. Ще обявя в началото на излъчването, че записът е бил повреден по наша вина, но президентът любезно се е съгласил да се появи в ефир на живо. Ако сега не засенчим всички телевизионни мрежи, не знам кога друг път ще ни се удаде възможност.

В съзнанието на Арнолд ван Дам проблеснаха червените светлини, сигнализиращи за опасност. Добрата новина обаче беше, че сутринта Джак се бе справил доста добре. Е, не бе съвършено, но по отношение на искреността си заслужаваше отлична оценка.

Ако се появеше на живо в ефир и ако изглеждаше напълно естествен и убедителен, милиони зрители щяха да превключат телевизорите си на канала на Ен Би Си. А за Арни нямаше нищо важно от възможността хората по-добре да опознаят що за човек е Джак Райън.

— Окей, Том, имаш моето разрешение. Но първо трябва да го уведомя.

— Само побързай, моля те — подкани го Донър. — Ако не се съгласи, ще се наложи да преработим цялата схема за довечера, а това може да ми струва много, нали ме разбираш?

— Изчакай минутка — каза Арнолд ван Дам и излезе.

— Какво се е случило, Арни? — Райън вдигна глава от документите върху бюрото. Не се случваше често някой да нахлуе в Овалния кабинет, без да почука.

— Налага се да повториш интервюто — задъхано започна Арни още от вратата.

Джак изненадано завъртя глава.

— Защо? Да не би да съм бил с разкопчан цип?

— Не. Мери винаги следи за тези детайли. Лентата със записа се е повредила, нещо се е изтрило, напълно неволно, но сега трябва да я презапишат. Донър ме помоли да те попитам дали нямаш нищо против да се явиш в ефир в девет тази вечер. Ще ти задават същите въпроси и така нататък... — Арни внезапно се досети за нещо ново. — Какво ще кажеш да присъства и съпругата ти?

— Хм, на Кати това няма да ѝ се понрави. Защо трябва да участва и тя?

— Всъщност от нея няма да се иска нищо друго, освен да седи до теб и да се усмихва. Ще изглеждаш доста по-добре в очите на обикновените хора. Джак, та тя много рядко се появява в ролята си на първа дама. Сега ще бъде много лесно. Може би, ако към края на предаването доведем и децата ви...

— Не. Поне засега не искам да се показват пред публика. Кати и аз вече сме се разбрали по този въпрос.

— Но...

— Не, Арни, нито сега, нито утре, нито за в бъдеще.

Ван Дам знаеше, че не може винаги да печели. Явно се налагаше да изчака, но рано или късно щеше да постигне целта си. Как иначе да поддържа образа на президента като обикновен човек, ако не покаже децата му? Ала още не бе настъпил подходящият момент.

— Но ще попиташ ли Кати?

— Добре — съгласи се Райън и примирено въздъхна.

— Тогава всичко е наред. Ще съобщя на Донър, че може би и тя ще присъства, но ще добавя, че не сме сигурни, защото може да закъснее в клиниката. Ще го оставя да си помисли за тази промяна в програмата и да предложи няколко реплики и на нея. Това ще стопли сцената. Да не забравяме, че това е основната задача на всяка първа дама.

— Защо не ѝ го кажеш ти, Арни? — въздъхна Райън.

— Окей, ще ви приеме. Но иска първо да попита съпругата си дали ще се присъедини и тя.

— Защо?

— А защо не? — попита Арни. — Е, не е сигурно, защото тя още не се е върнала от клиниката — добави той и думите му накараха Донър на другия край на линията да свие устни в ехидна усмивка.

— Добре, Арни. Много ти благодаря. Дължа ти една услуга — заяви Донър и прекъсна връзката.

— Осъзнаваш ли, че току-що излъга не кого да е, а президента на Съединените щати? — замислено отбеляза Джон Плъмър.

Той бе доста по-възрастен от Донър, от по-старото поколение репортери — бе започнал кариерата си по времето на Корейската война и се бе утвърдил като съвсем млад, но надежден репортер. После бе работил като чуждестранен кореспондент в Лондон, Париж, Бон и накрая в Москва. От СССР го експулсираха и оттогава, въпреки общо взето левите му убеждения, никой не можеше да го накара да изпитва симпатии към Москва.

Беше от поколението, което вярваше, че професията се крепи на непоклатими правила, едно от които бе никога да не се лъже от екрана. Ето защо сега се тревожеше.

— Джон, нима не разбра, че той ни изпързала?

— Ти така си мислиш.

— Сведенията, които получих... хм, какво ще кажеш за тях? —

Бяха прекарали два напрегнати часа, през които почти целият проучвателен отдел на телевизионната мрежа се ровеше в архивите, за да сглоби общата картина парче по парче, да комбинира откъслечните сведения, без да могат да се похвалят с някакъв успех. Но поне бяха проверили всички достъпни източници, а това също беше значително постижение.

— Не съм сигурен в това, Том. — Плъмър разтърка зачервените си от умора очи. — Искаш да кажеш, че Райън ни казва много малко от това, което му е известно? Да, сигурно е така. Но не се ли убеди, че умее да отстоява позициите си? И то по много достоен начин. Дали беше честен с нас? Да, според мен. Да не би останалите политици да са по-честни и по-откровени от него?

— Тогава само ще му дадем още един шанс да го докаже, нали?

Плъмър не отговори нищо. Знаеше, че в главата на по-младия му колега се въртят само мисли за повдигане на рейтинга. Той самият беше отдавна утвърден коментатор, но Том Донър, като негов помощник, успя да накарат да заговорят за него всички членове на ръководството — делови хора, повече бизнесмени, отколкото журналисти, за които покачването на рейтинга бе най-важното. А нали и на Райън му харесваше да общува с бизнесмени. Нека тогава младият Донър си изпробва силите.

— Добре, щом така смяташ, дай му още един шанс.

Напоследък Бондаренко често работеше до късно или по-точно до ранните часове на деня, в зависимост от гледната точка. Не беше напускал кабинета си от двадесет часа, и то за пръв път след повишението си. Сега дори съжеляваше за отминалите дни, когато беше само полковник — тогава му оставаше време да потича в парка за поддържане на формата и дори, почти всяка нощ, да се прибира вечер вкъщи, при жена си. А сега... е, нали от години се бореше за това повишение.

Въпреки че в Афганистан доказва способностите си като командир на полк, Бондаренко бе на косъм от разжалването —

спецовете доказаха, че неговият началник-щаб предавал сведения на противника, и то за солидни суми в долари. Още изтръпваше, когато си спомняше за онези мрачни дни. Миша Филитов да е бил завербуван от западното разузнаване? Това сериозно разклати вярата му в каузата, която го бяха изпратили да брани... но така се случи, че тъкмо тогава започна разпадането на многонационалната империя.

В една леденостудена декемврийска нощ бе сложен край на съществуването на Съветския съюз — който го бе отгледал и обучил, който му бе връчил тази униформа — за да бъде заменен от по-малката и някак си... по-уютната Русия. Все пак сега се появи поне едно, обаче доста ценно предимство — много по-лесно бе да обичаш «матушка Рус», отколкото онази грамадна, многоезична империя. Като че ли осиновените деца са напуснали многолюдното семейство и са останали само кръвните, истинските, и животът в семейството постепенно се е нормализирал.

Но и сега не беше щастлив. Защо по-рано не го бе забелязал? Неговата родина притежаваше най-многобройната и най-внушителната армия в целия свят, или поне той така вярваше преди години, с безброй войници и техника, гордееща се с историческия разгром на хитлеристките нашественици в най-безмилостната война в цялата история на човечеството. Обаче войната в Афганистан погребва мита за непобедимостта на Червената армия заедно с войнствения дух и ненакърнения авторитет на въоръжените сили — също както Америка бе проиграла военния си престиж във Виетнам. Обаче докато Щатите успяха да се възстановят от поражението, в неговата родина този процес още бе съвсем в началото.

И толкова пари бяха похарчени на вятъра, главно за бившите републики, за тези неблагоприятни отцепници, които СССР поддържаше вече от три поколения, снабдяваше ги с всичко необходимо. Но републиките се разбягаха от «матушка Рус» и дори започнаха да се оглеждат с кого да се съюзят. Каква бе гаранцията, че утре няма да се превърнат във врагове?

Да-а, очевидно Головко бе прав. Нещо трябваше да се предприеме, за да се спре този гибелен процес на разпад. Ако се бяха заели с тази задача по-рано, нямаше да е така трудно, както сега. Но какво да се направи? Дори с онези малобройни чеченски бандити се

оказа дяволски трудно намирането на изход, приемлив и за двете страни.

Сега му бяха поверили ръководството на важни операции. А след още пет години току-виж оглавил Генералния щаб. Обаче Бондаренко не хранеше много илюзии. Наистина сред съвипускниците му от Военната академия нямаше по-способен офицер от него, подвизите на бойното поле му бяха спечелили огромен престиж, дори се оказаха решаващият фактор при последното повишение. Но защо спечели този важен пост тъкмо когато Русия бе изгубила битката? Или може би нищо не е загубено окончателно? До пет години, ако се намереха достатъчно средства и помощници, за да се проведе реформата във въоръжените сили, и се сменяха военните доктрини, може би, под негово ръководство, генералитетът щеше да успее да превърне руската армия в невиджана военна сила. Сега бе негов ред да копира американския модел, така както американците безсрамно бяха задигнали съветската настъпателна доктрина, за да я приложат във войната в Персийския залив. Обаче за тази грандиозна цел генерал Бондаренко се нуждаеше от няколко по-спокойни години, без глобални войни, без кървави погранични конфликти, без наказателни експедиции в съседни страни. Ако войските му бъдеха въввлечени в нескончаеми схватки по южните граници, той нямаше да успее да спаси армията.

И така, с какво да започне? Нали той оглавяваше оперативното командване? Предполагаше се, че знае откъде да започне. Това бе същността на неговата професия. Да, първо трябваше да се заеме с Туркменистан. Ако не ги/ спреше там, никога и никъде нямаше да успее.

Отляво на бюрото му бе оставен списъкът с наличните дивизии и бригади заедно с предполагаемите срокове за приключване на подготвителния период за всяко формиране. А отдясно беше картата на Средна Азия. Но комбинирани, двете никак не го успокояваха.

Колкото и да бе изненадващо, но досега Кати само два пъти бе влизала тук, и то само за да посети Джак. Внезапно потръпна, всичко това ѝ се стори странно. Та нали нейната спалня беше само на

петдесетина метра от този просторен кабинет. Старовремското бюро я порази с размерите си, а и кабинетът бе огромен, въпреки че сега беше запълнен с телевизионни камери, стативи и прожектори. Никой не би могъл да я убеди, че това е удобен, нормален работен кабинет, предназначен за простосмъртни обитатели.

— Добре дошла, скъпа. — Джак я целуна и я запозна с репортерите. — Това са Том Донър и Джон Плъмър.

— Здравейте — усмихна се Кати. — Преди да се преместим в Белия дом често ви гледах, докато вечеряхме.

— Само тогава ли? — усмихна се Плъмър.

— В стаите на горния етаж нямахме телевизори, нито пък в кухнята, за да не ми пречи да приготвям вечерята.

— А съпругът ви помага ли ви? — обади се Донър.

— Джак да ми помага в кухнята? Е, може да се справи с грила, обаче кухнята си е моя територия. — Тя седна и ги погледна в очите, но в този миг се включиха силните прожектори, заслепиха я и Кати се напрегна, за да не замига. Плъмър ѝ харесваше. Ала този Донър ѝ се струваше някак... прикрит. Тази мисъл я притесни. Доця ѝ се да прошепне нещо на ухото на Джак, но какво точно бе то...

— Остава една минута — обади се режисьорът. Андреа Прайс, както винаги, беше в кабинета, застанала между вратата към помещението на секретарките и вратата, през която беше влязла Кати. Тук беше и Джеф Раман. «И той е доста странен» — помисли си Кати, но проблемът в Белия дом беше в това, че всички се отнасяха с тях като с величия от ранга на Юлий Цезар. Нямаше нищо по-трудно от това да се държиш естествено, човешки с околните. И още нещо много важно — нито Джак, нито Кати бяха отрасли в домове, пълни с прислужници. Имаха чистачки, които идваха веднъж седмично, но не и постоянна прислуга. Санитарите и сестрите в клиниката към института «Джон Хопкинс» я обичаха, защото тя се отнасяше с тях като с равни. Същата тактика опита и тук, ала кой знае защо, не се получи. Дистанцията се запази и това не преставаха да я дразни.

— Петнадесет секунди.

— Добър вечер — каза Донър на камерата, монтирана пред семейство Райън. — Ние сме в Овалния кабинет, за да разговаряме с президента Джак Райън и нашата първа дама. Както ви обясних в новинарската емисия на Ен Би Си, поради технически дефект бе

повреден записът от сутрешното ни интервю. Президентът беше така любезен да ни разреши да се върнем и наново да излъчим интервю, но този път на живо. — Той се обърна към Райън. — Бихме искали да ви благодарим за този жест, господин президент.

— Радвам се да те видя отново, Том — приветливо заяви президентът.

— Но сега към нас се присъедини и първата дама, госпожа...

— Доктор Райън, моля — рече Кати и се усмихна. — Положила съм доста труд за тази титла.

— Да, госпожо — съгласи се Донър с очароващ тон. — Вие и двамата имате докторати, нали не греша?

— Така е. Обаче Джак има докторат по история, а аз — по офталмология.

— И сте един от най-изтъкнатите очни хирурзи, спечелили наградата «Ласкър» — отбеляза той, без да пести чара си, придобит от многогодишния опит. — Кажете ми нещо за себе си.

— Не зная откъде да започна... Работя от петнадесет години в областта на медицинските изследвания, в клиниката към института «Джон Хопкинс», където са събрани едни от най-добрите учени от цялата страна. Имам щастието да работя в чудесен екип и наградата «Ласкър» всъщност не е толкова мое лично завоевание, колкото достижение на целия ни екип.

— Истина ли е, че печелите повече пари от съпруга си? — небрежно подхвърли Донър и се усмихна пред камерите.

— Доста повече — потвърди тя и се засмя.

— Винаги съм твърдял, че Кати е изключително интелигентна — намеси се Джак и потупа ръката на жена си. — Ала е прекалено скромна, за да си признае, че в целия свят няма по-добър специалист в нейната област.

— А харесва ли ви ролята на първа дама?

— Длъжна ли съм да отговарям на въпроси като този? — Последва очарователна усмивка. Но след това тя продължи по-сериозно: — Начинът, по който стигнахме до Белия дом... е, не бих пожелала никому подобни изпитания, ала сега животът ни тук с нещо ми напомня на обстановката в болницата. Там постоянно пристигат пациенти с различни страдания и ние нямаме друг избор, освен да се постареем по-бързо да установим диагнозата, независимо от усилията.

Вече бе време да започнат със съществената част от интервюто.

— А вие, господин президент, харесва ли ви вашата работа?

— Трябва да призная, че доста често се налага да се застоявам до късно в този кабинет. Макар че съм работил много години за правителството, изглежда, не съм си давал сметка колко е трудно да си президент на САЩ. За щастие имам на разположение отличен екип, както и съдействието на хиляди опитни служители в десетките правителствени учреждения. Това много ми помага.

— А какво според вас е най-същественото в работата на един президент, сър? — попита Джон Плъмър.

— Да спазва клетвата си — тоест да опазва, защитава и гарантира правата на гражданите според Конституцията на Съединените щати — отвърна Райън. — Ние работим за възстановяването на стабилността в управлението на страната, за неговото «оздравяване». Сега Сенатът е комплектуван, само още в няколко щати предстоят местни избори, а скоро ще попълним и местата в Камарата на представителите. Аз държах най-вече да се намерят достойни кандидати за вакантните постове в правителството — например за Министерството на здравеопазването и образованието. Трябва да се признае, че много добре се справи и държавният секретар.

— Тази сутрин разговаряхме за последните събития в Персийския залив. Какво е вашето виждане за проблемите в района, сър? — отново заговори Плъмър. Успокоен, Райън се настани удобно в креслото, а Плъмър веднага забеляза загрижения поглед на съпругата му. Явно тази жена беше много интелигентна.

— Съединените щати искат само мир и стабилност в този район. Ние сме изпълнени с желание да установим приятелски отношения с новообразуваната Обединена ислямска република. Предостатъчно борби и съперничества помни този район, както впрочем и целият останал свят. Иска ми се да вярвам, че ще се сложи край на враждите. Ние жадуваме за траен мир — а не само да се утешаваме, че все пак не е избухнала нова ядрена война — мир, какъвто например имаме с руснаците, и то след доста сложни и нестабилни отношения с тях от няколко поколения насам. Този процес трябва да продължи. Може би в света никога няма да настъпи траен мир, но защо да не се постареем да го постигнем? През последните двадесет години светът много се

промени. Да, вярно е, че остава да се направи още много, но съм уверен, че ще справим.

— Пауза — каза Донър на режисьора. Очевидно Райън беше доволен от себе си. Отлично, това улесняваше плановете му.

От задната врата се появи служител от персонала с поднос с минерална вода. Всички взеха по една чаша, изчаквайки края на рекламната пауза.

— Всъщност ненавиждате всичко това, нали? — обърна се Донър към Кати.

— Откакто привикнах с трудностите в професията си, вече нищо не може да ме изненада, ала сега се безпокоя най-вече за децата. След като всичко това свърши, те ще трябва да се върнат към нормалния живот. Не искам да се стремят, като пораснат, към такъв суетен и шумен стил на живот. — Повече не проговориха до края на рекламите.

— Отново сме в Овалния кабинет с президента и първата дама — обяви Донър. — Какво ще ни кажете за очакваните промени?

— Най-важното в моята работа не е да се занимавам с «промените», Том, а да се грижа за «оздравяването» на всичко болно в нашето управление. Едновременно с това ние наистина ще се опитаме да внесем някои нови елементи. Опитвах се да подбера членовете на новия кабинет така, че в него да попаднат само хора, загрижени за подобряването на ефективността на управлението. Както ви е известно, нямам много продължителен стаж в правителствените учреждения, но въпреки това съм бил свидетел на немалко примери за ниска ефективност. Гражданите плащат огромни данъци и ние сме длъжни да им докажем, че тези пари се изразходват разумно и ефективно. Така че наредих на моите сътрудници от кабинета да проверят всички министерства и подчинените им ведомства, както и останалите правителствени агенции, за да се установят всички възможности за намаление на разходите.

— Тези думи сме ги слушали вече, при това от не един и не двама президенти преди вас.

— Но моите думи не са хвърлени напразно — пресече го Райън с напълно сериозен тон.

— Обаче основното във вашата политика досега беше атаката срещу данъчната ни система — отбеляза Донър.

— Не става дума за «атака», Том, а за «промяна». Джордж Уинстън се ползва с пълната ми подкрепа. Сегашното ни данъчно законодателство е изцяло непригодно за хората, които просто не могат да се ориентират сред десетките закони и поправки към тях. Като казвам непригодно, имам предвид няколко аспекта. Това означава, че данъкоплатците ни са принудени да наемат скъпо платени специалисти, за да им разтълкуват законите. Къде е смисълът да се заставят хората да харчат доста тлъсти суми, за да им бъде обяснено как точно ще им измъкнат парите от джоба? При това тези закони са дело на правителството! Защо тези закони са така усложнени? Защо хората вече не могат да ги разбират?

— Между другото, целта на вашата администрация е да превърне данъчната система в регресивна, а не в прогресивна, така ли?

— Вече говорихме за това — отвърна президентът.

Донър отлично помнеше, че тогава го бе притиснал именно в този пункт. Това бе едно от най-слабите места в тезата на Райън и той очевидно се опитваше да избегне коментарите. Този мъж действително не ставаше за политик. Защото професионалните политици не се отказваха от нито една тема.

— Ще събираме еднакъв данък от всеки — продължи Райън. — Тази методика е много по-разумна от досегашната. Ще го направим по такъв начин, че един принцип да стане ясен и разбираем за всички — ние не желаем повече да се прахосват парите, събирани от населението. Предлаганите от нас промени в данъчното законодателство ще бъдат неутрални по отношение на чистия доход на всеки данъкоплатец. Никой няма да страда от специални ограничения.

— Обаче поради спадането на данъците, събирани от богатите, приходите в хазната рязко ще намалееят.

— Това е вярно, но едновременно с това ние ще запушим всички пробойни, през които лобистите изсмукват постъпленията в данъчната ни система. Те всъщност така или иначе сега плащат много по-малко, отколкото им се полага според законите. Министър Уинстън е изучил много задълбочено този проблем и аз се осланям на неговата преценка.

— Сър, простете, ала как да си обясним твърдението, че ще плащат повече при намаляване на данъка с тридесет процента? Това звучи парадоксално.

— Консултирайте се с вашия счетоводител — усмихна се Райън. — Или с последната от вашите данъчни квитанции, ако можете да си я припомните. Не знам дали подозирате, Том, обаче аз също разбирам от счетоводство, защото преди да постъпя в школата на Морската пехота, ми се наложи да се явя на изпит. Правителството не спомага за задоволяване на интересите на обществото като не позволява на хората да разбират данъчните закони. Затова мнозина от нашите съграждани са объркани, а аз възнамерявам да ги облекча колкото е възможно повече.

Райън сам се напъхваше в капана. Джон Плъмър, седнал отляво на Донър, се намръщи. Режисьорът на предаването веднага превключи на дясната камера, за да не покаже гримасата на по-възрастния репортер — вместо нея на екрана разцъфтя победоносната усмивка на Том Донър.

— Радвам се, че се чувствате така, господин президент, защото има толкова много, което обикновените американци искат да узнаят за действията на своето правителство и лично за самия президент. Почти всички новоназначени правителствени служители в миналото са сътрудничили на Централното разузнавателно управление. А вие?

— Да, това е истина, но както ви обясних тази сутрин, на нито един президент на САЩ не е позволено да коментира операциите на разузнаването. И за това съществува напълно разумно обяснение. — Райън остана хладен, без да подозира, че голямата игра тепърва започва.

— Но вие, господин президент, сте отговаряли персонално за голям брой разузнавателни операции с доста важна роля в периода на завършека на Студената война. Например при дезертирането на съветската атомна подводница «Червения Октомври». Вярно ли е, че тогава сте изиграли една от ключовите роли в тази драматична история?

Режисьорът, който предварително бе информиран да бъде нащрек при този въпрос на водещия, веднага показа лицето на Джек в едър план — тъкмо в мига, в който очите на Райън се разшириха от изненада. Президентът наистина не умееше много добре да контролира реакциите си.

— Том, аз...

— Зрителите трябва да узнаят за решаващата ви роля в една от най-успешните акции на нашето разузнаване за всички времена. Защото нашите хора успяха да сложат ръка върху цяла и невредима съветска атомна подводница, при това с балистични ракети, нали правилно съм осведомен, сър?

— Отказвам да коментирам тази история! — Но дори солидният слой грим не успя да прикрие издъничкото му пребледняване. Кати се извърна към съпруга си и хвана ръката му. Беше студена като лед.

— А след по-малко от две години вие лично се заемате да уредите дезертирането на председателя на руското КГБ.

— Том, тази тема трябва да се спре. Не мога да позволя в този кабинет да се подхвърлят необосновани спекулации.

— Господин президент, обаче това лице, Николай Герасимов, бивш шеф на КГБ, сега живее със семейството си в щата Вирджиния. А капитанът на руската подводница живее във Флорида. Това не е някаква измислена «история» — той се усмихна — и вие отлично го знаете. Сър, не мога да си обясня защо сте толкова сдържан. Та вие имате огромна заслуга за опазването на мира в световен мащаб. Защо не желаете да отделим на тази тема поне няколко минути?

— Том, нека да си изясним ситуацията. На никакъв форум и при никакви обстоятелства няма да дискутирам подробности относно разузнавателните операции. Точка по този въпрос.

— Но американските граждани имат право да знаят какъв човек ги управлява — настоятелно заяви Том Донър.

Смаян, че чува от устата му абсолютно същите думи, които бе изрекъл в този кабинет преди единадесет часа, Джон Плъмър примигна неволно, но не си позволи да упрекне колегата си пред камерите.

— Том, служил съм на моята страна всеотдайно, без да се щадя, и то много години, обаче както ти не можеш да разкриваш своите източници, така и разузнавателните централи не могат да си позволят да разбулват сведения за това, което вършат, от страх, че много хора ще бъдат убити.

— Но защо, господин президент? Нали вие сте се занимавали вече с това. Искам да кажа, че вие сте убивали хора.

— Да, вършил съм го, и то неведнъж. Дори и президентът може да се нагърби с ролята на редник и да...

— Почакайте за минута — прекъсна ги Кати. Очите ѝ пламтяха. — Искам да кажа нещо. Джак стана сътрудник на ЦРУ след като нашето семейство беше нападнато от терористи. Ако не бе извършил това, в което го упреквате, сега никой от нас нямаше да е жив. Аз бях бременна със сина ни, а те се опитаха да убият мен и дъщеря ни в колата ни в Анаполис и...

— Извинете ме, госпожо Райън, но се налага още веднъж да прекъснем интервюто.

— Това трябва да се спре, Том. И то още сега! — гневно извика Райън. — Ако започнем да бръщолевим на всеослушание за секретните операции, ще загинат много от нашите агенти. Нима не разбираш? — Прожекторите бяха изгасени, но касетофоните продължаваха да записват.

— Господин президент, хората имат право да знаят, а аз съм длъжен да ги осведомявам за всички факти. Нима съм излъгал нещо досега?

— Нямам право да коментирам тези въпроси и ти много добре го знаеш — натърти Райън. «Длъжен си да се овладееш, Джак — припомни си той, — длъжен си да изглеждаш спокоен и уверен. Един президент няма право да избухва, особено при телевизионно предаване на живо.» По дяволите, Марко никога не би приел да сътрудничи с... ами ако се съгласи? Той беше литовец и може би щеше да му се понрави идеята да се превърне в национален герой, макар че Джак се надяваше да успее да го разубеди.

Но историята с Герасимов беше напълно различна. Райън го бе унизил, дори го бе заплашил със смърт — наистина, с помощта на един от неговите сънародници, ала това нямаше значение за такъв като него — и го бе лишил от огромната му власт. А сега Герасимов се наслаждаваше на много по-спокоен живот от онзи, който би го очаквал в родината му дори и при най-благоприятното стечение на обстоятелствата. Навремето самият Герасимов се домогваше до върховния пост, равностоен на този, който Райън заемаше сега в САЩ, и несъмнено би се чувствал много удобно в този кабинет или в креслото на руския президент. Но най-често се провалят именно тези, които най-силно ламтят за власт — и в това Райън и Герасимов се различаваха коренно. Макар че в момента това нямаше никакво значение. Да, Герасимов ще проговори пред камерите, Райън бе

дяволски уверен в това. И на всичкото отгоре тези нетърпимо досадни репортери знаеха къде да го намерят.

И така, какво да прави сега?

— Отново се завръщаме в Овалния кабинет с президента и госпожа Райън — произнесе Том Донър заучената встъпителна реплика за тези, които може би бяха забравили началото на интервюто.

— Господин президент, вие сте опитен дипломат и същевременно експерт по въпросите на националната сигурност — веднага започна Плъмър, за да изпревари младия си и напорист колега. — Обаче нашата страна е изправена и пред редица проблеми от друго естество. Например плановете ви да подмените състава на Върховния съд. Как смятате да се справите с този амбициозен проект?

— Обърнах се към Министерството на правосъдието с искане да ми предостави списък на опитни съдии от федералните апелативни съдилища. Сега работя върху този списък и се надявам до две седмици да представя кандидатурите пред Сената.

— Обикновено Асоциацията на американските адвокати предлага помощта си на правителството, за да се пресеят най-подходящите кандидати, обаче вече е очевидно, че в този случай няма да се процедира по традиционния начин. Мога ли да ви запitam на какво се дължи тази промяна?

— Джон, всички съдии в списъка на кандидатурите вече са били одобрени от Асоциацията, пък и всеки от тях е заемал минимум десет години председателското място в апелативния съд на някой от нашите щати.

— Но нали списъкът е съставен от прокурорите? — намеси се Донър.

— Да, и то от най-добрите професионалисти в Министерството на правосъдието. Групата се ръководи от Патрик Мартин, който наскоро оглави Управлението за криминални престъпления.

— Обаче те до един са прокурори, тоест хора, чиято професия е свързана с обвинението. Кой ви предложи кандидатурата на господин Мартин?

— Не мога да отрека, че не съм запознат отблизо с дейността на Министерството на правосъдието. Всъщност директорът на ФБР ми препоръча да възложа тази задача на господин Мартин, защото се прояви като много способен юрист при разследването на инцидента с

японския самолет, който връхлетя върху Капитолия. Така че аз поисках от него да състави списък с най-подходящите съдии.

— Но нали вие сте отдавна приятел с господин Мартин?

— Да, така е — кимна Райън.

— При една от разузнавателните ви операции обаче ви придружаваше друг служител на ФБР, по-точно господин Мъри, нали?

— Извинете, не разбрах въпроса — прекъсна го Джак.

— Говорим за операцията на ЦРУ в Колумбия, при която сте се нагърбили с отговорна роля при разгрома на картела Меделин.

— Том, ще го кажа за последен път и повече няма да повтарям: няма да обсъждам подробности за разузнавателни операции, независимо дали става дума за реални или измислени, никога, при никакви обстоятелства. Разбрахме ли се по този въпрос?

— Господин президент, в резултат на тази операция е бил убит адмирал Джеймс Кътър. Сър, носят се какви ли не слухове — продължи Донър с напълно искрено изражение — относно годините, през които сте сътрудничили на ЦРУ. Крайно време е да се сложи край на тези измислици и ние наистина желаем да ви предоставим възможността с един замах да разкриете истината и да пресечете сплетните по ваш адрес. Вие не сте влезли в този кабинет след спечелени избори и не подозирате на какъв натиск се подлага всеки политик, устремил се към Белия дом. Американският народ иска да знае какъв човек обитава Овалния кабинет, сър.

— Том, светът на разузнаването винаги е бил забулен в тайна. И така трябва да бъде. Тези детайли никога не се дискутират открито. Между другото всеки на този свят има своите тайни. Всеки от милионите зрители, които ни гледат в момента. И ти, Том, имаш свои тайни. А що се касае до дейността на правителството, то опазването на тайните е от жизнено значение за благото на страната. Става дума за опазването на живота на хората, без които нашата икономика ще замре. Никога, при никакви обстоятелства, медиите не са нарушавали това желязно правило, особено във време на война, но също и в мирно време. Искам да го спазваш и ти.

— Обаче в кой момент, господин президент, секретността започва да нанася повече, вреда, отколкото полза, на нашите национални интереси?

— Именно за тази цел е предвиден закон, с който се упълномощава Конгресът да надзирава операциите на всички разузнавателни централи и агенции. Ако взимането на такива важни решения и контролът върху тях бяха оставени само на изпълнителната власт, тогава бихме имали повод за безпокойство. Но положението е напълно различно. Конгресът също проверява всяка наша стъпка. Аз лично съм докладвал пред Конгреса за много от тези операции.

— А сред тях включваше ли се и секретната операция в Колумбия? Взехте ли участие в нея? Вярно ли е, че Даниъл Мъри е бил там с вас след смъртта на тогавашния директор на ФБР?

— Без коментар — каза президентът.

Последва ново прекъсване за реклама.

— Защо правите това? — възкликна Кати.

— Извинете ме, доктор Райън, но най-после трябва да се сложи край на тези слухове и подозрения.

— Ние вече сме преживели подобен период. Преди години злите езици се опитаха да съсипят брака ни... и тогава всичко се оказа чиста лъжа, както и всичко това, което сега...

— Кати... — тихо я спря Джак и тя се извърна към него.

— Аз узнах всичко за онази история, Джак, нима си забравил? — прошепна тя.

— Не, не знаеш. Поне не докрай.

— Тъкмо в това е проблемът — веднага се намеси Том Донър. — Тези слухове ще нарастват все повече и повече. Хората искат да знаят, хората имат право да знаят.

«Да можех да скоча — помисли си Райън, — да му напъхам микрофона в устата, за да я затъкна най-сетне, а после да го изрита надолу по стълбите!» Но това бе невъзможно и затова стоеше тук, привидно удостоен с върховна власт, ала всъщност уловен в капан. В този миг камерите отново заработиха.

— Господин президент, разбирам, че тази тематика е особено трудна за вас.

— Добре, Том. Ще говоря. Като част от службата ми към ЦРУ понякога ми се налагаше да служа на моята родина и да участвам в мероприятия, които задължително трябваше да останат в тайна много години напред. Обаче аз нито веднъж не съм престъпвал закона и всичко, с което съм се занимавал, е било докладвано най-подробно

пред съответно упълномощените членове на Конгреса. Но нека първо ви разкажа защо приех да сътруднича на ЦРУ:

— Не исках да се стига дотам. Аз съм учител по професия и преподавах история във Военноморската академия. Обичам професията си и за щастие успях да напиша няколко книги на исторически теми. Обаче по следите ми попадна терористична група. На два пъти се опитаха да избият цялото ми семейство, до крак. И за малко не успяха. Но тази история вече ти е добре позната — нали навремето медиите се постараха да я разтръбят както само те умеят. Тогава реших, че моето място е в ЦРУ. Защо? За да защитавам другите от подобни смъртни опасности. Никога не съм се прехласвал по дейността му, обаче реших, че съм длъжен да се заема с тази дейност независимо от предпочитанията си към академичната кариера. И ето че сега съм тук, в този кабинет, и знаеш ли какво? И тази дейност не ме изпълва с възторг. Не обичам да ме подлагат на натиск от всички страни. Не обичам да се натовазвам с отговорности. Твърдо вярвам, че е безумие да се дава толкова много власт в ръцете само на една личност. Обаче сега съм тук, в президентското кресло, и съм дал клетва, че ще дам всичко от себе си. И се старая да удържа клетвата си.

— Но вие, господин президент, сте първият обитател на Белия дом, който заема този кабинет, без да е политическа фигура. Вашите възгледи по редица въпроси никога не са били оформяни от общественото мнение. Ала това, което най-много смущава голяма част от хората, е фактът, че се стремите да издигате личности, които също като вас не притежават богат управленчески опит. Според някои кръгове опасността се крие в тази особеност на днешната политическа конюнктура — че малка група хора без политическа зрялост и опит ще формират външната политика на страната ни в близкото бъдеще. Как ще отговорите на тази проява на загриженост?

— За пръв път чувам за подобна «проява на загриженост», Том.

— Сър, вас ви критикуват за още много неща — например че прекарвате прекалено много време в кабинета си и не излизате достатъчно сред хората. Това не създава ли проблеми? — Ето че сега ще захапе и тази кукичка. Донър отлично умееше да придава натъжен израз на лицето си, пък и нищо не му струваше да си позволи един евтин трик.

— За нещастие има доста много задачи, а тук е най-удобно да си върша работата. А по въпроса за екипа, който формирам, откъде да започнем? — попита Джак. До него Кати едва се сдържаше да не се развика. Стисна здраво Джак за китката — сега нейната ръка беше по-студена от неговата. — Например държавният секретар, Скот Адлер, дипломат от кариерата и доскоро висш служител в Министерството на външните работи, е евреин по произход — син на имигрант, оцелял от Холокоста. От години познавам Скот. Той е най-добрият наш дипломат, достоен да оглави Държавния департамент. А министърът на финансите — Джордж Уинстън — е човек, който е започнал от низините и се е издигнал сам. По време на конфликта ни с Япония на практика той спаси нашата финансова система. Ползва се с доверието и уважението на цялата финансова общност, а освен това е задълбочен изследовател на икономическите проблеми. Министърът на отбраната Антъни Бретано е много талантлив инженер и способен бизнесмен, който вече се е заел с най-неотложните реформи в Пентагона. Начело на ФБР сега е Дан Мъри, професионален полицаи, и то от най-добрите. Знаете ли как подбирам хората си, Том? Избирам хора, за които съм сигурен, че си разбират от работата, понеже вече са го доказали, а не политически фигури, които умеят само да държат речи. Ако според теб това е грешен подход, е, в такъв случай мога само да съжалявам, че и в това не се разбираме, обаче ще отстоявам този управленчески принцип във всички етажи на властта. И ще продължавам да вярвам на хората, които са спечелили моето доверие, защото винаги съм вярвал в професионализма, и то не само в политиката, разбира се. Между впрочем, каква е разликата между мен и класическите политици, които подбираат хората в екипа измежду онези, които са били в предизборния им щаб?

— Обаче някои политици биха ви възразили, че за висшите постове в управлението на държавата се избират най-обикновени хора, хора без опит в държавните дела.

— Не бих казал, че това е вярно. Не забравяй, че с повечето от тях аз съм работил много години. Назначенията, извършени от мен, поощряват издигането на личности, чиито способности са ми добре известни. Нещо повече, за един президент се предполага, че има правото да подбира екипа, с който ще споделя отговорностите по време на мандата си.

— Но как очаквате да успеете без помощта на опитни политически дейци? Или според вас във Вашингтон не достигат мъже с достатъчно опит в политическия живот?

— Може би именно тук е проблемът в моя стил на управление — парира Райън. — Може би политическите процеси, които всички ние следим от години, все пак са ни научили на нещо. Това трябва да се разясни много добре, Том. Нали вече споменах, че не съм искал да заемам креслото в този кабинет? Идеята беше да прослужа оставащия срок и да напусна висшите етажи на властта, когато се изберат достойни кандидати — поне така се бяхме споразумели с Роджър Дърлинг, когато той ме покани да поема поста вицепрезидент на мястото на сваления Едуард Килти. Обаче дойде онази ужасна нощ и ето че аз още съм тук, в Белия дом. Но, повтарям вече за кой ли път — аз не съм професионален политик. И никога не съм мечтал за такава кариера. Според моите разбирания и сега не съм политик. Нима аз съм най-сполучливата кандидатура за този безкрайно отговорен пост? Вероятно не. Обаче сега аз съм президент на Съединените щати и ме очакват страхотно много задачи, от които за нито една няма лесно и бързо решение. Естествено, аз ще направя всичко, което е по силите ми. Това е всичко, на което съм способен.

— Очевидно това е последната ви дума. Благодаря ви, господин президент.

Джак изчака малко да изгаснат прожекторите, после свали миниатюрния микрофон от вратовръзката си и се изправи. Двамата репортери не отрониха нито дума. Кати ги изгледа многозначително и се приближи към тях.

— Защо ви бе нужно това?

— Извинете, не ви разбрах — смотолеве Донър.

— Защо хора като вас винаги се нахвърлят върху хора като нас, като Джак Райън? С какво сме заслужили това отношение? Моят съпруг е един от най-достойните мъже, които познавам.

— Ние само му зададохме няколко въпроса, това беше всичко.

— Не се опитвайте да ме правите на глупачка! Начинът, по който му сервирахте въпросите, както и техният подбор, както и поднасянето на отговорите, преди той да успее да се защити... как ще ми обясните всичко това?

Никой от двамата не ѝ отговори и семейство Райън безмълвно напусна кабинета. Но веднага след тях на вратата се появи Арни.

— Окей — рече той. — Кой уреди тази малка мръсна игричка?

33. РИКОШЕТИ

Нито един от големите вестници не бе пропуснал да посвети на събитието на деня обемиста уводна статия, а по-амбициозните дори бяха поместили фотографии на дома на Марко Рамиус — оказало се, че вчера той не си бил у дома, плюс снимки пред дома на Герасимов — той си бил вкъщи, обаче телохранителят му успял да отблъсне напористите журналисти. За отмъщение те го бяха снимали в повече от сто пози.

— И така, Том, кой е изиграният в крайна сметка?

— Какво искаш да кажеш...

— Май е изтекла информация — каза Плъмър. — Струва ми се, че хората на Килти са забъркали нова каша. Но ти сигурно още си въобразяваш, че си най-хитрият от всички в този град. Ако обаче се разбере, че лентата със записа от първото интервю не е била повредена...

— Няма да се разбере — сърдито процеди Донър. — И ако толкова искаш да знаеш, след цялата тази шумотевица интервюто ще има още по-голям успех.

— И кой ще спечели от това? — гневно изръмжа Плъмър и се запъти към кабинета си.

Двете групи бяха подготвяни поотделно от съображения за сигурност — никой от едната група не подозираше за съществуването на другата. Бадрейн обучаваше групата, наброяваща двадесет мъже, а Киноартиста — втората група от девет члена. И двете групи преминаваха еднаква подготовка.

Най-важното беше пратениците да бъдат предпазени от самозаразяване. Бадрейн знаеше, че те — до един — се опасяват за безопасното си завръщане в родината. И наистина при такава мисия по кожата и на най-отявлените смелчаци биха пролазили тръпки на страх.

Затова той се зае да ги окуражава и убеждава с всички възможни доводи.

Работата ви, каза им той, ще бъде много лесна: влизате в държавата, посочена в плана, доставяте пратката и веднага напускате тази държава. Специално им изтъкна, че се гарантира абсолютната им безопасност, при условие че ще спазват процедурите, които вече им бяха подробно разяснени. Не се предвиждаха никакви контакти. Не се нуждаеха от нечия помощ и това още повече намаляваше риска да бъдат разкрити. Всеки участник имаше право самостоятелно да измисли прикриваща версия за пътуването си, като не се забраняваше двама или повече от тях да използват едни и същи претексти. Най-благоприятен се считаше вариантът пътуването да се обяви като проучване на чужди пазари или преговори за бъдещи сделки, особено ако професията на пътника не създаваше пречки за подобна маскировка. Почти всички притежаваха университетски дипломи. На тези от тях, които не можеха да поддържат разговори за търговия или доставка на металорежещи машини или за някаква друга, позната на тях област, беше наредено да се въздържат от заговаряне с непознати пътници в самолетите.

С групата, обучавана от Киноартиста, беше по-лесно — може би защото всички в нея бяха по-млади и неопитни и се отнасяха по-лекомислено към смъртоносния риск. Младежите горяха от желание да докажат на дело привързаността си към свещеното дело, дори и да бъдат принесени в жертва. Умовете им бяха замъглени от религиозните представи, което безкрайно облекчаваше задачата на техния инструктор — на тези представители на фанатизираното младо поколение много по-лесно се внушаваше идеята за отмъщението, което трябваше да поразии неверниците.

Обучението в тази група беше по-задълбочено. Показаха им десетки фотографии, заедно с подробни карти и шосейни диаграми. Младите мъже ги наизустяваха съсредоточено и на никой не му остана време да се замисли за целта на акцията. Животът и смъртта бяха толкова прости за тези младежи, които не подозираха колко е трудно да се намерят отговорите на вечните загадки на човешкото битие, макар сред тях да имаше и такива, които си въобразяваха, че вече всичко им е ясно — именно с тях най-лесно се работеше. Нямаше опасност да се замислят за по-дребните въпроси, като например за конкретните цели

на операцията, докато умовете им бяха обсебени от Великата цел. Но Киноартиста не хранеше такива илюзии. Той самият си задаваше безброй въпроси, на които обаче никой не можеше да му даде отговор. За него Великата цел беше нещо съвсем друго — по-скоро политически акт, а не религиозна мисия, а никой не би желал да се превърне в изкупителна жертва на политиците. Поне не по свое желание. Той оглеждаше изпитателно лицата им и разбираше, че те ще изпълнят всички нареждания, без да се замислят. Наистина трудно биха могли да мечтаят за по-добри изпълнители.

В някои моменти Киноартиста се чувстваше като убиец, но нали и това не му се случваше за пръв път. И нали сега нямаше да се намесва пряко — съвсем друго бе сам да изстребва набелязаните жертви.

Чудесно беше, че младежите не знаеха цялата истина за своята мисия. Всеки от тях считаше себе си за пратеник на Аллаха, за непоклатима, каменна опора на Вярата, без да му идва наум, че Историята най-често изхвърля от пътя си такива камъчета... За да им помогне поне малко да се спасят от най-лошото, той се постара да ги научи на всички трикове, с които изобилстваше неговият занаят, без да забравя и за най-незначителните подробности. Най-подходящото време ще бъде следобед, учеше ги Киноартиста, малко преди хората да започнат да напускат работните си места — тогава най-лесно могат да се укрият сред тълпите от минавачи, за да се отърват от преследвачите си. Той самият щял да се включи в играта, успокои ги той, за да облекчи бягството им — обаче не им съобщи, че това се предвиждаше само в краен случай.

— Какво целят срещу нас, Арни? — попита Райън. Добре че за днес Кати нямаше насрочени операции — цяла нощ не бе мигнала. И той не се чувстваше по-добре, обаче нямаше основание да си изкарва яда върху ван Дам.

— По дяволите, сигурно се е раздрънкарал някой от ЦРУ! Или може би от Сената. Някой, който знае за операциите, в които си участвал.

— Много малко хора знаеха за операцията в Колумбия — само Фелоус и Трент.

Явно се налагаше да обясни някои подробности на Арни, преди да вземат решение как да се справят с деликатната ситуация. Райън махна с ръка и заговори като непокорен син, принуден да обясни поведението си пред строгия си баща:

— Всъщност операциите бяха две, с кодови наименования «Увеселителна лодка» и «Реципрочност». При първата се предвиждаше изпращане на войски в Колумбия, за да се сложи край на нелегалните полети с едноместни самолети, пренасящи наркотиците в нашата страна. Тези полети много бързо бяха пресечени...

— Какво?

— Нашите изстребители ги подгониха, да, имаше и жертви, но в повечето случаи залавяха екипажите по летищата, изпращаха ги веднага в затвора и въобще се действаше без излишен шум. Обаче възникнаха някои непредвидени усложнения, а когато по-късно загина Емил Джейкъбс, от ЦРУ дадох ход на операцията «Реципрочност». Започнаха бомбардировките по базите им в колумбийските планини. Нещата започнаха да се изплъзват от контрол. Загинаха и невинни хора, заради което се вдигна доста шум.

— Колко знаеше ти за тези секретни операции? — попита Арни ван Дам.

— Не знаех много, защото се присъединих към екипа доста късно. След това умря Джим Гриър и аз поех неговата работа. Занимавах се предимно с проблемите на НАТО. Дори ме изпратиха в главната квартира, в Брюксел, но там получих заповед да отида в Колумбия — малко след първите бомбардировки. Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че, за пръв път узнах за тях от телевизионните репортажи? Истина е, че тогава Кътър ръководеше тази операция. Той бе успял да издейства съгласието на съдията Мур и на Боб Ритър да изпратят авиация, а после, когато се надигна вълна от протести, се опита да ги спре. И тогава започнаха безумствата. Кътър реши да скрие от обществеността фактите, че наши войници са изчезнали безследно в колумбийските планини. Изпратиха ме да ги търся и аз успях да попадна на следите им. Докладвах директно на Боб Ритър. И така аз се скитах из хребетите на Колумбия с един от спасителните екипи. Открихме още от нашите хора. Но не мисли, че беше много лесно — подчерта Райън. — Колумбийците често откриваха стрелба от засада. Случваше ми се по цели часове да стоя зад картечницата на

хеликоптера, готов да отвърна на нападението. Един сержант от екипажа, Бък Зимър, беше убит при последната фаза на изтеглянето, а аз и досега не съм успял да открия някой от членовете на семейството му. Малко по-късно Лиз Елиът се опита да ме обвини, че съм бил виновен за смъртта му.

— Сега те обвиняват в много по-сериозни прегрешения — тихо добави Арни.

— Да, знам. За хода на операцията бях длъжен да докладвам на специално сформирани комитет, но на мен никак не ми допаднаше идеята да крием истината от правителството. Затова поговорих с Трент и Фелоус, а по-късно пристигнах във Вашингтон, за да се срещна с президента. Беседвахме само половин час и когато напуснах кабинета му, при него влязоха Сам и Ал. Не съм сигурен какво са се споразумели тримата, обаче...

— Обаче той се провали на следващите избори. Защото не одобри кандидатурата на този, когото най-умните му съветници предлагаха за шеф на предизборната му кампания и затова в крайна сметка Фаулър изгуби битката. За Бога, Джак, какво си сторил? — гневно го запита Арни.

Лицето му преbledня. Най-лошото бе в това, че навремето Арни ван Дам си бе въобразил, че предизборната кампания на Боб Фаулър ще се възприеме — под неговото ръководство — като образцова и ще успеят да спечелят надпреварата за Белия дом. А сега се оказва, че е бил измамен? И никога не бе подозирал, че е бил жертва на толкова хитро скроено коварство?

Райън затвори клепачи, опитвайки се със сетни усилия да изтръгне от паметта си спомена за онази кошмарна нощ.

— Приключих операцията по-бързо от планирания срок, защото в техническо отношение всичко бе добре подготвено, ала рискът беше огромен. През цялото време се стараех да не вдигам излишен шум. Колумбийците не успяха да попаднат на следите ни. Аз си въобразявах, че тогава съм предотвратил една от най-скандалните афери в нашия политически живот, нещо като Уотъргейт, а също и рязко изостряне на международната обстановка. Сам и Ал оформиха рапортите и документацията за архивите, с предписание да бъдат разпечатани след толкова дълъг срок, че дотогава никой от нас няма да е жив. Ала този, който ни е предал пред репортерите, не може да не е

знаел, че сега ще плъзнат какви ли не слухове. Добре си е направил сметката този кучи син! Но какъв избор имах тогава, Арни? Смятах, че с нищо не нарушавам законите на страната, така че, Арни, аз и сега съм на мнение, че не съм престъпник. Винаги спазвах правилата. Никак не беше лесно, но ги спазвах, въпреки всички трудности. — Президентът отвори очи. — А сега, Арни, какво ще ме посъветваш?

— Защо да не се ограничим само с отчет пред Сената и...

— Спомни си какво се случи тогава — каза президентът. — Не беше само това тогава, което ангажираше вниманието, нали? В Източна Европа напрежението нарастваше, в Съветския съюз още беше спокойно, ала под повърхността се долавяше клокоченето на вулкана, последваха сериозни промени в статуквото и ако нашето правителство се беше компрометирало точно в онези дни... по дяволите, можеше да започне страхотна бъркотия. И може би нямаше да успеем да запазим мира в Европа. Случи се така, че именно на мен се падна да оглавя операцията, но ако се бях забавил само с една седмица, онези войници щяха да бъдат разстреляни...

— Арни — продължи Джак, — нямаш право да искам помощ и съвет от никого, разбираш ли? Адмирал Гриър вече не беше между живите, Мур и Ритър бяха компрометирани. Президентът не искаше да изслуша никого. Дори по едно време имаше подозрения, че той е в дъното на кампанията, а Кътър действа като негово подставено лице... но се оказа, че тази версия е безпочвена — и той е бил подмамен от онова некадърно копеле. Не знаех към кого да се обърна за съвет. Затова потърсих помощта на ФБР. Там никой не ми вдъхваше доверие освен Дан Мъри и Бил Шоу, както и един от нашите хора, командирован от Ленгли в помощ на екипа на ФБР. Бил, който е юрист, ми разтълкува какво предвиждат законите за подобни ситуации, а Мъри ми помогна при спасителната операция. И така те двамата се заеха да следят ходовете на Кътър. Операцията беше строго секретна, дори ѝ измислиха кодирано наименование... мисля, че беше «Одисей» или нещо подобно... обаче тъкмо тогава Кътър загина при транспортна злополука. На петдесет метра зад него е бил агентът от ФБР, който го е следил, когато Кътър се хвърлил под колелата на автобуса. Ти си се срещал с този агент — той е Пат О'Дей. Никой от нас тогава не е престъпвал законите, само Кътър. Операцията бе разработена изцяло

при съблюдаване на предписанията на Конституцията. Поне така ми го обясни Шоу навремето.

— Обаче в политически аспект...

— Да, дори и аз мога да се досетя за тези пагубни последици. Но ето че сега съм тук, Арни, в Овалния кабинет. Сега служа още повсеотдайно на интересите на моята страна, правя всичко, което е по силите ми при тази доста сложна обстановка, а ето какво получавам в отплата.

— По дяволите! Излиза, че според теб Боб Фаулър нищо не е подозирал?

— Точно това бе замисълът на Сам и Ал. Те си въобразяваха, че съобщенията за убийствата в Колумбия ще провалят управлението на президента Фаулър. Освен това аз нямах представа какво са говорили те двамата пред президента. И не исках да го зная, затова никога не съм се интересувал от темите, обсъждани по време на този разговор. Защото предпочитам сам да анализирам събитията и евентуалните им последици.

— Джак, не ми се случва често да изпадам в положение, когато да не зная какво да кажа.

— Каж ми откровено какви мисли се въртят в главата ти.

— Според мен всичко ще излезе на бял свят. Репортерите вече знаят достатъчно, за да сглобят общата картина, късче по късче, а това ще принуди Конгреса да започне разследване. Какво ще им отговориш тогава?

— Ще кажа, че всичко е истина — решително заяви Райън. — Да, ние пленихме «Червения Октомври»; да, аз бях този, който доведе Герасимов в страната. Защото тази операция беше моя, замисълът беше изцяло мой, а на всичкото отгоре едва не получих куршум в гърдите по време на изпълнението ѝ. Но ако не бяхме осъществили тази операция, Герасимов щеше да осъществи заговора си срещу Андрей Нармонов и тогава отново щяхме да се изправим срещу подновен вариант на Варшавския договор, отново щяха да се върнат онези мрачни дни. Затова предложихме компромисно решение на това копеле, а на него не му бяха останали други шансове, освен да се качи на самолета. Той още не може да се примири с поражението си — въпреки всичко, което сме направили за него, за да го устроим тук —

но, доколкото ми е известно, на съпругата му и на дъщеря му им харесва животът в Америка.

— А убивал ли си? — тихо попита Арни.

— В Москва не. Но в подводницата... та онзи руски матрос се опита да я взриви! Застреля един от командирите си, рани тежко още двама, след което го ликвидирах... Този кошмар и досега не ми дава покой, макар да минаха години оттогава.

В някой друг свят, помисли си Арни ван Дам, този мъж щеше да бъде обявен за герой. Обаче реалността, изпълнена със сурови политически борби, нямаше нищо общо с този свят на мечтите. Арни си припомни, че Райън не бе споменал нищо за историята с Боб Фаулър и за изстрелването на ядрените заряди, предотвратено в последния миг. Той беше непосредствен участник в тази драма и знаеше, че три дни по-късно Джеймс Робърт Фаулър вече бе започнал да си вярва, че само благодарение на неговите усилия светът е бил спасен от масов убиец, пред който дори Адолф Хитлер би изглеждал като невинен хлапак.

Когато за пръв път бе прочел «Клетниците», Арни бе останал поразен от една мисъл: «Колко често на доброто се отплащаме със зло...». Ето че се бе появил още един пример, потвърждаващ прозрението на писателя — Райън бе служил самоотвержено на родината си, обаче нито един от подвизите му нямаше да му донесе обществено признание, ако тези операции не бяха засекретени. Тайните на разузнаването, горещият патриотизъм и личната смелост на Райън се бяха преплели в невъобразимо кълбо в тези операции, като дори само една от тях създаваше предостатъчно условия, за да избухне сериозен политически скандал. А Ед Килти умееше отлично да се възползва от подобни възможности.

— Как ще се справим с всичко това? — попита президентът.

— Има ли още нещо, за което да не подозирам?

— Архивните папки за операциите срещу «Червения Октомври» и срещу Герасимов се съхраняват в Ленгли. А документите за нашата дейност в Колумбия, хм... за тях вече знаеш всичко, което ти е необходимо, за да действаш. Не съм сигурен само дали имам законно право да ти разкривам архивите. Но от друга страна, дали целта е дестабилизирането на Русия? Тогава да се заемаме за работа.

— По дяволите, отново изскочи на бял свят онази проклета история с дезертирането на «Червения Октомври»! — сърдито изруга Головко. — И всичко само заради теб, Иван Еметович, копеле американско!

Ала дори и в ругатнята му се долавяше скрито възхищение — шефът на руската разведка с огорчение бе принуден да признае, че подценяването на Джак Райън му бе струвало скъпо — както в дните непосредствено след първата им среща, така и през следващия период на дългогодишното им полуприкрито съперничество. Колко умело бе компрометирал Герасимов навремето! И едновременно с това може би бе спасил Русия — макар че не чуждите, а те, своите, бяха длъжни да спасяват родината си. Някои факти трябваше да останат завинаги погребани в архивите на руското разузнаване, за да бъде защитена репутацията както на руските, така и на американските участници в тези свръхсекретни операции. Такива тайни бяха обречени на вечна забрава и разкриването им бе крайно нежелано както за едната, така и за другата страна. За руснаците това бе загуба на огромно национално богатство поради предателство, дори нещо повече — поради държавна измяна. Плюс признание за некадърността на тяхното разузнаване, макар че нито един от експертите в света на висшия шпионаж не би повярвал, че е възможен такъв крупен провал: загубата едновременно на две щурмови ядрени подводници, при това в една и съща операция!

Сергей Николаевич беше по-добре запознат с втората част от събитията от онези незабравими дни — когато Райън беше успял да парира заговор за държавен преврат в Кремъл. Головко тогава предполагаше, че поне по този въпрос Райън ще се съгласи да му разкрие истината и да му помогне да попълни празнотите в архивите на руското разузнаване, обаче надеждите се оказаха напразни. Разузнавателните централи са извънредно пресметливи, когато си правят взаимни услуги, а Райън съвсем не беше от лекомислените. Сигурно Герасимов бе издал всичко и след тези разкрития се е стигнало до провала на Еймс, а Еймс беше златна мина за КГБ...

Като се замисли за предстоящите усложнения и бъркотии, руснакът още веднъж яростно изпсува, забравил за всякакво чувство на възхищение — и към чужди, и към свои, и към професионалисти, и към аматьори.

Международните морски пътища са свободни за плаване за всички и затова военноморските сили нямаха друг избор, освен да попречат на малкия чартърен кораб да се приближи прекалено много до док 8-10. Не след дълго се появи втори кораб, а после и още няколко — постове преброиха общо единайсет телевизионни камери с обективи, насочени към огромния, но вече пуст сух док — всички атомни подводници от ВМС на САЩ бяха отплували, както и онази, за която се говореше, че била пленена под носа на руснаците.

Съвременните компютърни мрежи позволяват да се правят справки дори и за биографиите на офицерите и моряците от ВМС на САЩ и точно с това се бяха заели неколцина журналисти, за да научат нещо повече за екипажа на американската атомна подводница «Далас». Рано на следващата сутрин настойчиви гласове събудиха командващия Атлантическия подводен флот на САЩ, за да го разпитат за спомените от времето, когато бе командвал «Далас». Обаче веднага попаднаха на неговия адютант, специализирал във военен курс за връзки с обществеността, който умело отклони най-неуместните въпроси.

— Рон Джоунс слуша.

— На телефона е Том Донър, от новинарския екип на Ен Би Си.

— Приятно ми е — отвърна Джоунс. — Но обикновено гледам Си Ен Ен.

— Е, може би ще пожелаете да погледате и нашето вечерно предаване. И в тази връзка бих желал да поговорим за...

— Прочетох днешния «Ню Йорк Таймс». Доставят ми го всяка сутрин.

— Но...

— Но не забравяйте, че съм подводничар, а нас ни наричат «Тихата служба». Освен това оттогава са изтекли доста години. А сега се занимавам само с ежедневните си грижи. Нали знаете, децата, жената, къщата и така нататък.

— Обаче вие сте били шеф на сонарното отделение на «Далас» тъкмо когато...

— Господин Донър, когато напуснах военната флота, подписах декларация за секретност. Така че няма да разговарям за това, с което съм се занимавал, докато съм бил на «Далас», ясно ли е? — За пръв разговаряше с репортер и не смееше да се отпусна извън разрешеното.

— Тогава излиза, че ни остава само да заявим в ефира, че това никога не се е случвало.

— Какво не се е случвало? — учуди се Джоунс.

— Отвлечането на руската подводница «Червения Октомври».

— Знаете ли какво бе най-откаченото, което чух през цялата ми служба като сонарен оператор?

— Какво?

— Песните на Елвис. — Рон ядосано тресна слушалката, но само след миг пак я вдигна, за да позвъни в Пърл Харбър.

От години не се беше смял така. Всъщност понякога се смееше на комедийните предавания по телевизията, но днес се случи нещо... нещо съвсем смешно. Винаги се бе считал за експерт по въпросите за живота в Съединените щати. Освен това беше организиран безброй секретни операции срещу «Враг номер 1», както наричаха САЩ в несъществуващия вече Съветски съюз — страната, на която бе служил. Но сега бе принуден да признае, че е необходимо да дойдеш тук и да поживееш поне три-четири години, за да се убедиш с очите си колко неразбираема си остава Америка — страната, в която наистина всичко е възможно, в която се случват най-странни неща и колкото едно събитие е по-алогично и по-налудничаво, толкова е по-вероятно. Никое въображение не може да предскаже какво ще се случи на следващия ден, да не говорим за следващата година. Пред прозорците на къщата се бе струпало многобройно и шумно нагледно доказателство за това твърдение.

Бедният Райън! Той въздъхна и отпи от кафето си. В неговата родина — в мислите му тя винаги фигурираше като някогашния могъщ Съветски съюз — никога не можеше да се случи подобна щуротия. Достатъчен беше само един строг поглед и няколко униформени пазачи... но ако и това не помагаше, имаше и други начини. Обаче не и в Америка, където репортерите си бяха извоювали абсолютна свобода, като вълците в сибирската тайга — той едва не се засмя при това

сравнение — та в Америка дори вълците бяха защитени със специален закон. Нима тези глупаци не са чували, че изгладнените вълци разкъсват хора?

— Може би ще им омръзне и ще се махнат — плахо се обади Мария.

— Не ми се вярва.

— Ами ако решат да ни върнат в Москва?

— Няма да го направят. Не могат. Не се постъпва така с хората, преминали на другата страна. Това е правило, спазвано откакто е измислен шпионажът — обясни й той. — На нас нито веднъж не ни хрумна дори да върнем Ким Филби или Бърджис, или Маклийн^[1], макар да се оказаха пияници и дегенерати. О, не, ние дори ги охранявахме като най-скъпи гости, купувахме им най-изискани напитки и ги оставяхме да се развличат с техните перверзни, защото правилата са такива. — Той допи кафето си и отиде в кухнята, за да остави чашата и чинийката в миялната машина. Погледна с гримаса лъскавата машинария — нямаше нищо подобно в неговата родина, дори и в личната му комфортно обзаведена дача край Москва. За такива дейности си имаше прислуга. Никакви модерни домакински уреди. А в Америка всичко бе наопаки — удобството замества властта, комфортът замества високото обществено положение.

Прислуга... Дори само тази дума символизираше всичко онова, от което беше лишен. Преди винаги беше заобиколен от слуги, от подчинени, от усещането за необятната власт. Съветският съюз все още беше велика сила, респектираща и плашеща останалия свят. Той можеше да стане Генерален секретар на КПСС. А после щеше да се заеме с неотложните реформи, да разчисти корупцията и да тласне напред огромната страна. Вероятно щеше да се стреми към все по-тясно сътрудничество със Запада и щеше да опази мира, обаче при зачитане на равноправието във взаимоотношенията, а не при условията на тотална разруха на страната му. В края на краищата той не беше идеолог, въпреки че горкият стар Александров го смяташе за такъв, защото Герасимов се беше издигнал по партийна линия — но нима имаше друга възможност при диктата, наложен от единаединствена партия? Особено когато знаеш, че съдбата ти е предопределила да бъдеш на върха?

Но после всичко се бе провалило. Съдбата му бе изиграла зла шега, като му изпрати Джак Патрик Райън в онази ледена снежна московска нощ, когато двамата мръзнаха в спрелия трамвай. А ето че сега той имаше и комфорт, и сигурност. Дъщеря му скоро щеше да се омъжи за това, което тук наричаха «стари пари», но в неговата родина наричаха такива хора «дворяни», а той самият — безполезни търтеи. Именно това бе най-важната причина, за да победи болшевишката революция. А сега? Сега жена му беше доволна от модерните домакински уреди и няколкото си приятелки. Само неговият гняв не утихваше в гърдите му.

Райън му бе ограбил бляскавото бъдеще, за което бе избран от съдбата, бе го лишил от главозамайващото усещане за власт и могъщество, от ролята му на водач на своята нация — но ето че сега съдбата се подиграваше и със самия Райън, защото този глупак не знаеше как да се възползва от шансовете си. Истинско унижение е да бъдеш надхитрен от такъв посредствен противник. Е, все пак оставаше един изход, нали? Герасимов тръгна към външната врата. За миг се спря и се замисли, но после тръсна глава, запали цигара и продължи напред. Набързо съчини първите фрази — не биваше да забравя думите, с които ще подчертае благодарността си към президента Райън. Той никога не бе престанал да изучава Америка и наблюденията му върху работата на медиите щяха да му бъдат от голяма полза.

— Да не те събудих, шкипер? — попита Джоунс. В Пърл Харбър беше четири сутринта.

— Не съвсем — отвърна вицеадмирал Манкузо. Очевидно Рон Джоунс, един от най-старите му колеги, имаше сериозна причина, за да звъни толкова рано и то по специалния телефон.

— Обадиха ми се от Ен Би Си и ми зададоха няколко въпроса за онази работа, която свършихме навремето във водите на Атлантика.

— И какво им разказа?

— Как мислиш, шкипер? Естествено, че нищо. Обаче...

— Да-а, явно някой се е разприказвал. Винаги се намира по някой негодник.

— Вече знаят прекалено много. Следващата емисия на «Тудей Шоу» ще бъде на живо от Норфолк, от док 8-10. И сам можеш да се досетиш каква тема са избрали.

Манкузо си припомни каква суматоха бе настанала в телевизионното студио към щаба на флотата, обаче все още бе много рано за сутрешните новини на Ен Би Си... или там вече са готови с репортажа си?

— Следващия път може да ме попитат за другата ни задача, за онази с човека зад борда...

— Внимавай какво приказваш, Джоунс! Тази линия не е с кодирана защита срещу подслушване.

— Няма да кажа нищо повече, шкипер. Само си мисля, че тази история ще те заинтересува.

— Прав си — съгласи се Манкузо.

— Може би ще ми кажеш още нещо.

— Какво те интересува, Рон?

— Каква е тази голяма игра? Искам да кажа, че с никого нищо не съм споделял и няма да го направя за нищо на света, обаче някой го е направил вместо нас, сигурен съм в това. Но пък да вдигнат чак такава олелия... Да не би навремето нещо да сме оплескали?

— Не, Рон — отвърна адмиралът. — Но на журналистите много ще им допадне такава версия.

— Да, аз съм Николай Герасимов — заяви мъжът, чийто образ след секунди се появи по телевизионните екрани във всички краища на планетата. Десетките репортери, скупчени от другата страна на каменната ограда, веднага го засипаха с въпроси.

— Тишина, моля ви! — Той вдигна ръка и я задържа за петнадесет секунди, докато стихне врявата. — Да, по онова време аз бях председател на КГБ. Тогава господин Райън, вашият сегашен президент, ме убеди, че нямам друг изход, освен да емигрирам, и оттогава живея в Америка заедно със семейството си.

— Как успя да ви убеди? — извика един от репортерите.

— Няма да го разберете, защо не знаете колко безмилостна е професията на разузнавача. Рядко съм срещал по-добър играч от господин Райън. По онова време отношенията между нашите две

страни бяха много обтегнати. ЦРУ се противопостави на моята групировка, за да подкрепи тогавашния генерален секретар Андрей Илич Нармонов. И така, той пристигна в Москва под прикритието на съветник към делегацията за преговорите СТАРТ-2, поиска среща с мен... Всъщност може да си помислите, че се е опитал да ми постави капан, като ме обвини в заговор срещу Нармонов и неговата клика, но това въобще не отговаря на истината. Аз сам реших да емигрирам със семейството си в Америка. Отлетях със самолет от Москва, а семейството ми пристигна тук с подводница.

— Какво? С ядрена подводница?

— Да, с вашата подводница «Далас». — Той помълча малко, после се усмихна тъжно. — Защо се нахвърляте с такава стръв върху президента Райън? Та той винаги е служил предано на интересите на страната си. И винаги е бил отличен разузнавач — добави Герасимов с неволно възхищение.

— Боб — смутено започна главният редактор, — твоето мнение по случая доста се различава от моето. Какво от това, че той е действал напълно безцеремонно? Да, разбирам, че най-важният факт в тази история е пленяването на подводницата. Помня колко беше напрегната обстановката... приближаваше края на Студената война и прочие, обаче да се намесваме във вътрешната политика на руснаците... та това може да се тълкува като открито враждебен акт!

— Не е точно така. Той се е опитал да спаси наш агент с кодовото име КАРДИНАЛ. А Герасимов и Александров са решили да се възползват от тази акция, за да свалят Нармонов и да задушат в зародиш опитите му да започне реформи в Русия.

— Добре, но ако искаше, Райън отдавна можеше сам да обясни това пред медиите. Очевидно нещо го е принуждавало да си мълчи. Нали и двамата знаем, че в голямата игра нищо не се оставя на случайността? Ами ако и той се окаже завербуван? Представяш ли си какво ще стане?

— По дяволите! Райън не е такъв! — изруга Холцман. — Той е способен да брани страната си с оръжие в ръка...

— Да, при това стреля доста точно. Убил е поне трима. Убивал е хора, Боб! Как, по дяволите, му е повярвал Роджър Дърлинг, за да го

избере за свой вицепрезидент? Признавам, че Ед Килти не е стока, обаче поне...

— ... поне знае как да манипулира такива като нас, Бен. Той заговори по телевизията за онази десантна база, после пак той ни принуди да се забъркаме в разследването.

— Е, да, но... — Бен Седлър не желаше повече да говори на тази тема. — Нали има доста изнесени факти по този въпрос?

— Това още не доказва, че всичко е истина, и ти много добре го знаеш.

— Тогава си струва да надникнем зад завесите. На пръв поглед Райън изглежда като хлапак, който се увлича прекалено в играта и обърква всичко, до което се доближи. Но искам от теб да изровиш още факти около тази колумбийска история. И то без никакво отлагане, разбра ли? Имаш отлични познанства в ЦРУ, но съм длъжен да те предупредя, че се безпокоя дали ще запазиш обективния тон до края на разследването.

— Нямах друг избор, Бен. Ако искаш да я запазиш за себе си, длъжен съм да ти припомня, че тази история е изцяло моя, макар че ти, естествено, винаги можеш да се осланияш на версията, представена в «Ню Йорк Таймс».

Главният редактор почервеня от гняв. Работата в електронните медии никога не е била от най-лесните.

— Добре, Боб. Случаят е твой. Само провери старателно източниците. Някой е нарушил закона, а сега Райън се старае да прикрие следите и на всичкото отгоре се представя за невинен като младенец. Веднага ще се заемем с тази история. — Той стана от стола. — А аз отивам да напиша уводната статия.

Най-трудно беше да убедят Даряеи. Но едва ли друг път щеше да им се предостави такава удобна възможност. Според последните сведения имаше изгледи целта сама да се сгромоляса в пропастта, без никаква намеса от негова страна. Разбира се, ако той се намеси, провалът на враговете му ще бъде още по-съкрушителен.

— Наистина ли изгледите ни за успех са толкова благоприятни?

— Поне така изглежда — отговори Бадрейн. — Мога набързо да извърша още няколко проучвания и да разполагам с по-достоверни

резултати утре сутринта.

— И все пак продължаваш ли да твърдиш, че е възможно да успеем? — настоятелно повтори аятолахът.

— Забравихте ли за лъва и хиените? За Америка това е спортна игра, любима на цялата им нация. Няма никаква измама. Те не са любители на триковете и измамите. Но нека да проверя всичко още веднъж, за да сме напълно сигурни. Аз имам свои методи за проверка.

[1] Трима от най-опасните агенти на руското разузнаване във Великобритания през последните четиридесет години, прибрани от руснаците в Москва — Б.пр. ↑

34.

WWW.TERROR.ORG

Очакваше го още много работа, докато уреди всичко около маршрутите на пратениците. Щом се прибра в кабинета си, Бадрейн включи компютъра, свързан чрез високоскоростен модем към усъвършенстваната телефонна мрежа от Иран през посолството в Пакистан и после по друга линия до Лондон. Оттам линията се включваше в необятната компютърна мрежа www и никой не можеше да проследи откъде се изпращат файловете със съобщенията. Онова, което в миналото бе детинска игра за полицейските отдели за борба с тероризма, днес се беше превърнало в непосилно трудна задача. Благодарение на усъвършенстваната компютърна мрежа буквално милиони абонати имаха право на достъп до океана от информация, предлагана от всички краища на света.

Бадрейн започна с преглед на последните статии във вестниците — от «Лос Анджелис Таймс» до лондонския «Таймс», без да забравя за водещите вестници от Вашингтон и Ню Йорк. Във всички историята се представяше в еднаква версия. Но в коментарите се забелязваха някои разлики. Посочените данни си оставаха оскъдни и той си напомни, че упоритото повтаряне на първоначалната версия още не гарантира пълна достоверност, обаче създава подобно впечатление. Знаеше, че Райън е работил за ЦРУ, знаеше също, че се ползва с уважението на колегите си от британското, руското, а също и от израелското разузнаване. Това почтително отношение можеше да се дължи единствено на активното му участие в операции като тази, за която тръбяха сега всички водещи световни издания. Нищо чудно тази проява на внимание да му причиняваше в момента доста главоболия — но американецът очевидно умееше да действа решително в трудна обстановка, а такива хора никога не бива да бъдат подценявани.

От последните новини ставаше ясно, че тъкмо Райън ще се окаже най-важната фигура в противниковия отбор. Бадрейн извика на екрана следващата страница — уводна статия, посветена на

разследването, предприето от американския Конгрес относно дейността на Райън под прикритието на сътрудник към ЦРУ. Цитираше се доста недипломатичното настояване на колумбийското правителство да се даде обяснение за последните твърдения в американската преса, което още повече бе възбудило интереса на журналистите. Как ще отговори Райън на всичките тези обвинения и предположения? Да, доста деликатен въпрос. Но никой, включително и самият Бадрейн, не знаеше какви козове държи президентът. Именно това бе най-смущаващото в цялата история. Бадрейн распечата на принтера копия на три от най-ценните статии, а после се зае с неотложните задачи.

Потърси в компютъра данните за предстоящите конгреси, конференции и търговски изложения в Америка. Може би тези сведения щяха да се окажат полезни за неговите пратеници. Изборът не беше много богат. Продължи с градовете домакини. Почти всички мероприятия от такъв характер се предвиждаха в конгресни центрове в огромни небостъргачи, приличащи отдалеч на грамадни хамбари. За всеки конгресен център компютърната мрежа предоставяше по цяла страница, изпълнена с хвалебствени описания на съответния обект. В повечето случаи се посочваха и най-удобните маршрути, водещи към сградата. Винаги се цитираха номерата за връзки по телефон и факс. Бадрейн грижливо копира тези номера в отделен файл, защото не бе забравил, че за операцията ще разполага с много ограничено време — само едно денонощие, плюс най-много един час. Значи трябваше да организира терора.

Вече не подлежеше на съмнение, че и деветимата затворници от втората група са неизлечимо болни. Нямаше смисъл да рискуват живота на лекарите и санитарите, като ги принуждават да се грижат за тези отрепки, осъдени на смърт както от закона, така и от последните достижения на вирусологията. Затова ги ликвидираха на бърза ръка чрез инжекции, без да пестят дилаудида — както привърши цикълът от изследвания при първата група. Мауди грижливо проследи всяка фаза на телевизионните монитори.

Една от най-странните загадки в живота се крие в това, че най-често се замисляме за него едва когато е прекалено късно. Ала Мауди

не можеше да спре хода на събитията, така както не можеше да спре и въртенето на Земята.

Санитарите се заеха с откарването на заразените трупове към пещта в крематориума. Вече нямаше смисъл да седи пред мониторите, затова той стана и се отправи към лабораторията.

Завари там втория екип от технически помощници, заети с прехвърлянето на «вирусната супа» в контейнерите. Бяха събрали количество, достатъчно за хиляди операции като планираната, за да са сигурни, че няма да възникнат никакви затруднения, както им беше обяснил директорът. Всъщност никой не знаеше какво количество ще бъде необходимо.

Контейнерите бяха изработени от неръждаема стомана, по-точно от специална сплав, която не променяше качествата си при много ниски температури. Напълниха ги до три четвърти от обема им, обработиха ги с киселинен разтвор, за да са сигурни, че външната повърхност не е заразена, и ги отнесоха в хладилника за дълбоко замразяване в подземиято на сградата, където ги потопиха в течен азот. Така вирусът можеше да бъде съхраняван с десетилетия, защото температурата не беше прекалено ниска, за да загине, но се поддържаше пълно деактивиране на процесите и вирусът изчакваше следващото си появяване в топла и влажна среда, създаваща му условия да се възпроизвежда и да убива. В лабораторията остана само един флакон, поставен в неголям криогенен контейнер, снабден с електронен уред за отчитане на вътрешната температура.

Мауди изпита нещо подобно на облекчение, защото неговата роля в тази драма скоро щеше да приключи. Скоро щяха да бъдат напълнени двадесетте контейнера, предназначени за пратениците, след което цялата сграда щеше да бъде основно почистена и дезинфектирана, до последния квадратен сантиметър. През цялото това време директорът щеше да остане в кабинета си, както и Мауди, защото не би могъл отново да замине за някой от конгресите на Световната здравна организация, нали? Нали го бяха обявили за мъртъв след мнимата самолетна катастрофа близо до либийското крайбрежие? Някой щеше да се грижи за новата му самоличност, за новия му паспорт, с който той отново би могъл да се отправи на път, при условие, естествено, че въобще му позволят да напусне страната.

Или ще изберат най-строгия подход... не, дори и директорът не беше чак толкова безсърдечен, нали?

— На телефона е Макгрегър — чу се глас, явно принадлежащ на млад човек.

— Обажда се Лоренц от Атланта.

— О, здравейте, господин професор.

— Как са пациентите ви? — попита Лоренц. Хареса му гласът на Макгрегър, който явно работеше доста до късно в клиниката си. Напоследък такива ентузиастични срещания се срещаха все по-рядко.

— Мъжът никак не е добре. Обаче момиченцето се възстановява доста успешно.

— Така ли? Е, ние изследвахме пробите, които ни изпратихте. И в двете се съдържа вирусът «Ебола», щам «Мейинга».

— Напълно ли сте сигурен, професоре? — попита младият лекар.

— Няма никакво съмнение. Лично проверих резултатите.

— Много се страхувах, че ще се окаже именно това. Изпратих проби и в Париж, обаче те още не са се свързали с мен.

— Нуждая се от още някои сведения — Лоренц пригответи бележника си — относно двамата пациенти.

— Има един проблем с тях, професор Лоренц. — Шотландският лекар замълча, само преглътна бавно и мъчително. Не беше сигурен дали линията се подслушва, обаче в страна като Судан това беше много вероятно. От друга страна, все трябваше да каже нещо, затова избра по-заобиколен начин да съобщи повече подробности за пациентите си.

— Снощи те видях по телевизията — каза доктор Александър, докато сядаше на масата на Кати Райън.

— О, така ли? — Тя сведе поглед към пилешката си салата. На отсрещния стол личният ѝ телохранител го изгледа недоволено.

— Много добре се справи.

— Сериозно? — Тя го погледна. — Всъщност ми се искаше да му издера очите.

— Е, все някой ден ще си плати за всичко. Но ти много сполучливо подкрепяше съпруга си. Много интелигентно.

— Какво им стана на тези репортери? Искам да кажа, защо...

Алекс се усмихна съчувстващо.

— Доктор Райън, когато едно куче реши да се изпикае на улицата, това не се счита за проява на простацина. А онзи репортер се държеше също като някое улично псе.

Рой Олтман едва не се задави с питието си.

— Разбираш ли, никой от нас не искаше да се стига дотам! — възкликна тя. — А те дори и не помислиха да се извинят.

— Извинение? Да не би твоят съпруг да е решил да не им търси сметка?

— Той никога не постъпва така. Понякога му се чудя защо просто не си подаде оставката и да им докаже, че струва много повече.

— А как мислиш, от него би ли станал добър лекар?

Погледът ѝ светна.

— Да знаеш колко съм му говорила за това! От Джак ставаше великолепен хирург или поне така ми се струва. Или медик от друга област, например като теб. Винаги е обичал да се мотае из клиниката ми и да ми губи времето с безброй въпроси.

— И не си спестява критичните забележки, нали и този път познах?

Тя едва не се задави от смях.

— Никога не ги спестява, да, и понякога така ме вбесява...

— Знаеш ли, той явно умее да бъде добър с хората. Макар че никога не съм се срещал с него, не мога да отрека, че ми харесва как говори. Сигурен съм, че не е роден за политик, обаче в крайна сметка това за него може би ще се окаже по-скоро положително качество. Какво е най-лошото, което може да му се случи? Да напусне Белия дом и да се върне към някогашната си професия, да стане преподавател, поне така разбрах от предаването по телевизията, а пък ти си оставаш изтъкнат хирург.

— Не, Алекс, най-лошото, което може да се случи, е...

— Нали за това непрекъснато е край теб господин Олтман, за да те пази! — Александър погледна критично към телохранителя. — Изглежда ми достатъчно едър, така че ще успее да спре с тялото си пътя на всеки куршум. — Агентът предпочете да замълчи, обаче

погледът му говореше достатъчно красноречиво. — Подозирам, че вашите шефове са ви заповядали много-много да не приказвате с такива като мен, прав ли съм?

— Да, сър, но сме длъжни да отговаряме, ако ни попитат нещо — лаконично обясни Олтман. Той също бе гледал специалната емисия по телевизията и както можеше да се очаква, сутринта в Службата бяха обсъдили мерките за охрана по време на телевизионни интервюта. — Доктор Райън, ние всички харесваме цялото ви семейство, не го казвам само за да се покажа учтив пред вас. Харесваме и вашите принципи. Да, харесваме всичко във вас.

— Здравей, Кати — каза Дейвид Джеймс, докато минаваше покрай масата им.

— Здравей, Дейв. — Тя се огледа и забеляза как неколцина от колегите ѝ я приветстват от масите си. Значи не бе чак толкова самотна, колкото си въобразяваше.

— Излиза, че си била омъжена за герой от тихия фронт, по-добър дори и от Джеймс Бонд, а ние до вчера нищо да не подозираме! — пошегува се добродушно Александър и продължи вече сериозно: — Но аз всъщност искам да поговорим за друго. Днес получихме съобщение за двама пациенти в Судан, заразени с ебола.

— Как така? — възкликна тя. — В Судан няма подходящи условия за разпространението на вируса. Да не би пациентите да са пристигнали от Заир?

— Гъс Лоренц се е заел да провери тази вероятност. Ще изчакам да ми съобщи резултата. Не ми се вярва да е начало на локална епидемия.

— А защо не? — намеси се Олтман.

— Защото там климатът е възможно най-неблагоприятният за този тип вируси — обясни му Кати и реши най-после да се заеме с обяда си. — Горещо, сухо и изобилие от пряка слънчева светлина. С една дума, ултравиолетовите лъчи унищожават вируса.

— Да, действа им като огнепръскачка — съгласи се Александър. — Нито пък има джунгли с диви животни, които да играят ролята на вирусоносители.

— Но защо докладват само за два случая? — удиви се Кати.

— Двамата судански пациенти са мъж на зряла възраст и едно момиченце — това е всичко, което ми е известно до този момент. Гъс

предполага, че в лабораторията днес ще приключат с допълнителните изследвания, дори може вече да са свършили.

— По дяволите, тези микроскопични вируси понякога причиняват огромни главоболия. Още повече, когато не е известен преносителят на заразата.

— Да, търсят го вече от двадесет години — потвърди докторът. — Досега не е открито животно, заразено от ебола, макар всички да знаем, че е възможно преносителят на заразата да не се разболява.

— Като в криминален роман — каза Олтман. — Дали са проверили за следи, оставени на местопрестъплението?

— Кой знае, може пък тази хипотеза да се окаже полезна — съгласи се Александър. — Но няма да е така лесно. Дори да се опитаме да претърсим цялата страна, може би пак няма да разберем откъде се е появила заразата.

— ПЯСЪЧНИК легна да поспи — докладва Дон Ръсел по радиопредавателя и излезе на терасата, за да подиша малко свеж въздух.

Бяха паркирали камионетките в гаража на къщата отсреща. Постоянно дежуреха трима агенти, като се редуваха да наблюдават през прозореца. Понякога убиваха времето с игра на карти. На всеки четвърт час Ръсел или някой от другите излизаше отвън да се поразтъпче. ТВ камерите следяха движението на колите по магистралата. Един от екипа в детската градина прикриваше подстъпите към къщата. В момента този пост се бе паднал на Марсела Хилтън — млада и симпатична, тя никога не се разделяше с малката си кожена чанта със страничен джоб, в който криеше своя 9-милиметров автоматичен пистолет, плюс двата резервни пълнителя.

Не, тук нещо решително не му допаднаше. Местността бе прекалено леснодостъпна, зоната около паркинга бе много оголена. Добре че поне репортерите най-после се изметоха, а онези, които все още се отбиваха да си побъбрят с Ръсел, не успяваха да научат от него нищо, защото той се държеше с натрапниците доста рязко и сопнато.

При друга обстановка шестима агенти за охрана на един обект би било прекалено много, ала не и в този случай. За нещастие, шефовете бяха решили, че ако увеличат броя на агентите, детската градина ще

заприлича на армейска полева база, а напоследък президентът Райън и без това си имаше достатъчно проблеми.

— Какво е окончателното ти мнение, Гъс? — попита Александър.

— Идентификацията на вируса се потвърди. «Ебола», щам «Мейинга», също както двата случая в Заир. Мъжът нямало да се справи, обаче за момиченцето се съобщава, че се възстановяло успешно.

— О, Господи! А на какво се дължи разликата в двата случая?

— Не съм сигурен, Алекс — отговори професор Лоренц. — Няма повече сведения. Зная само първите имена на пациентите. Мъжът се нарича Салех, а момиченцето — Сохайла. Зная и възрастта им.

— Арабски имена? Странно... — Всъщност не беше чак толкова странно, защото Судан беше ислямска страна.

— Да, според мен са арабски.

— Може би това ще ни помогне да разберем откъде са пристигнали двамата пациенти.

— Вече се опитах да науча това. Лекуващият лекар се казва Иън Макгрегър. Не можа да се досети за никакви различия между двамата. Нито пък има представа откъде може да са се заразили. Появили са се в клиниката приблизително едновременно, с почти еднакви симптоми, като при инфлуенца.

— Откъде са? — прекъсна го Александър.

— Не му било известно.

— Как така?

— И аз се учудих. Но той заяви, че не може да говори повече по този въпрос. Само допълни, че между двата случая съществувала очевидна връзка. — Тонът на Лоренц подсказваше какво мисли за тази загадка. И двамата знаеха, че тук са се намесили местните политически фактори, което създаваше много проблеми в цяла Африка, особено за случаите на СПИН.

— Но нямат нищо общо със Заир, нали?

— Няма — потвърди Гъс. — Там огнището отдавна е ликвидирано. Цялата история е много объркана, Алекс. Възниква едно и също заболяване в два различни района, разделени с хиляди

километри, и на двете места се съобщава за двама пациенти, като в Заир и двамата отдавна са мъртви, а в Судан единият се очаква да умре, докато другият — да се излекува. Макгрегър е взел всички мерки за ограничаване на заразата и по телефона говореше напълно компетентно.

Какво беше подхвърлил телохранителят на Кати? Доктор Александър се замисли. Че нещо в тази история му намирисвало на криминален случай? Като преследване на масов убиец, но засега без да са попаднали на улики? Не, рече си той и тръсна сърдито глава, такива неща се случват само в романите, но не и в реалния живот.

— И така, на мен ли се пада да поема цялата вина за подбора на кандидатите за Върховния съд? — попита Пат Мартин.

— Не го взимай толкова присърце — успокои го Арни. — Всеки от нас може да сгреша. Например аз едва не си подадох оставката, когато работех за Боб Фаулър, обаче тогава се намеси Роджър Дърлинг, като нареди в никакъв случай да не ми позволяват да напусна президентския екип, така че...

— Да, всеки, освен теб — многозначително му се усмихна президентът. — Всички ние може да сбъркаме в някоя преценка. И аз се озовах в този кабинет поради случайно стечение на обстоятелствата. И така, Мартин, какви са окончателните изводи?

— Няма доказателства за нарушаване на законите. — Пат Мартин бе посветил последните три дни само за проверка на архивните документи на ЦРУ и за краткия отчет на Райън за операциите в Колумбия. — Поне вие, сър, не можете да бъдете уличен в никакво нарушение. Ритър и Мур могат да бъдат обвинени в опити да прикрият дейността от сенатската комисия, обаче те ще използват като оправдание заповедите на тогавашния президент. Могат също да се позоват на разпорежданията на Конгреса за опазването на държавна тайна при провеждане на специални операции, макар че по този метод за отричане на вината може и да се поспори. Според мен можем да ги привлечем под отговорност, но не бих искал лично да се нагърбвам с обвинението. Но тъй като става дума за борба с наркотрафика, повечето съдебни заседатели ще проявят снизходителност, още повече

че се касае за пресичане на маршрутите, използвани от картела Меделин за проникването му в САЩ.

— Много по-сериозен проблем са усложненията от междудържавен характер — продължи Мартин. — Правителството на Колумбия ще протестира и ще има пълноправни основания да го извърши. За такива акции са валидни голям брой международни споразумения и договори, обаче аз не мога да твърдя, че притежавам цялата компетенция, която се изисква за случая. От наша гледна точка ние сме длъжни да се подчиняваме на нашия върховен закон — Конституцията. Тя дава пълни права на президента в качеството му на върховен главнокомандващ на страната. Президентът решава кое е и кое не е в интерес на националната сигурност. Това е част от изпълнителните му пълномощия. Следователно президентът може да предприеме действие, което по негова преценка ще защитава нашите интереси — именно това е основната задача на изпълнителната власт. За да се ограничат злоупотребите с властта, Конгресът може да поиска проверка, за да установи дали не са нарушени законите вътре в страната, както и да откаже да гласува финансови средства за изпълнение на някоя операция. Но с това се изчерпват правомощията му. Дори и военните бюджети са били гласувани при този механизъм — това ви позволява да предприемете някое действие, преди да успеят да ви спрат. Работата е там, че текстовете в Конституцията са доста разтегливи, и то когато става дума за доста важни въпроси. Тя е била съставена като ръководство за действие на разумни хора, за да могат да се справят с всякакви проблеми чрез разумни методи. Предполага се, че конгресмените са запознати с желанията и нуждите на населението и ще действат винаги в границите на разумното.

— И какво още установи, Пат? — прекъсна го ван Дам.

— Относно операциите на ЦРУ ли? Не може да се каже, че са били нарушени законите, обаче проблемът отново се превръща в повод за политически скандал. Говоря от собствен опит, нали помните, че съм помагал при някои съдебни разследвания за шпионаж? Помните ли, господин президент, какви хубави времена бяха? Но още по-хубави бяха за проклетите представители на медиите — припомни им той.

Арни си каза, че засега началото е обнадеждаващо. Явно третият президент, на когото служеше, нямаше да се тревожи с мисли за

затворническата килия. Защото при такъв печален изход нищо добро не очакваше съветниците му, особено най-близките.

— Как ще се изслушват показанията в съда? Ще прибегнат ли до закрито съдебно заседание? — попита ван Дам.

— Това е въпрос на политически избор. Най-важното в случая е ефектът, оказван върху международните отношения. Най-добре ще бъде да се прехвърли този заплетен казус на колегите от Държавния департамент. Между впрочем, вие ме поставяте в доста затруднено положение — говоря за етичния аспект на нещата. Ако при разследването на някой от тези три случая се натъкна на някакво нарушение на законите, според елементарната юридическа етика няма да имам правото да ги обсъждам с вас. Но мога да се прикрия зад евентуално изявление, че вие, господин президент, сте ми наредили да проверя дали няма извършени криминални престъпления от други лица — защото именно разследвания от подобен род са част от служебните ми задължения.

— Знаеш ли, най-добре ще бъде, ако започнеш да говориш с мен като нормален човек, а не като адвокат — сърдито го прекъсна Райън. — Изправен съм пред куп проблеми. В Близкия изток се появи нова държава, която ще ни създаде много главоболия, китайците мътят нещо неразбираемо около Тайванския проток, а ето че сега ми се струпват и тези разправии с Конгреса.

— Да, този проблем наистина е много сериозен — кимна Арни.

— И сам виждам. — Райън махна с ръка към купчината вестници и документи на бюрото си. — Добре, първо ще се заемем с Върховния съд. Прочетох повечето досиета на кандидатите. Изглеждат почтени и опитни юристи. Следваща седмица ще обявя окончателния списък.

— Асоциацията на адвокатите ще вдигне шум до Бога — отбеляза Арни.

— Да правят каквото искат. Аз в никакъв случай не бива да се показвам слаб и отстъпчив както пред тях, така и пред Конгреса. Това злополучно интервю беше горчив урок. Какво ново от Килти? — внезапно попита президентът.

— Занимава се само с това, на което е способен — опитва се да подронва влиянието ти, като те заплашва със скандални разкрития, за да те принуди да се оттеглиш — каза Арни. — Не бих твърдял, че има много полза да се занимаваме с него точно в такъв напрегнат момент.

— В този град тайните се опазват много трудно, Арни. Затова ще се опитам да парирам ходовете му.

Особено критичен в процеса на укрепването на новата държава се оказа проблемът с нейните въоръжени сили. Поделенията на досегашната републиканска гвардия щяха да бъдат запазени. Предвиждаха се промени само в офицерския състав. Екзекуциите през предишните седмици не бяха успели да ликвидират до крак неблагонадеждните елементи, обаче в интерес на запазването на приятелските отношения между двата народа бе решено да ги заменят с по-смекчена мярка — предсрочни уволнения. Заповедите бяха кратки и недвусмислени: да напуснат казармите и повече да не се опитват да се намесват в живота на армията. Невъзможно бе някой да не се съобразява с това предупреждение. Уволнените офицери безропотно се подчиниха на заповедите, благодарни, че поне са останали живи.

Конвоите потеглиха от Иран по магистралата към Абадан, през вече разоръжените гранични постове. Придвижваха се под прикритието на нощния мрак, при максимално ограничен радиообмен, обаче нищо не можеше да ги скрие от зорките шпионски спътници.

— Три дивизии, при това тежковъоръжени — констатира аналитикът. Резултатите от анализа веднага бяха предадени на ЦРУ и Агенцията за национална сигурност (АНС). Всички щабни специалисти се заеха с изчисления и не им бе нужно много време, за да преценят, че новообразуваната държава ще разполага с два пъти по-голяма военна мощ от всички останали държави в района на Залива.

— Но не мога да си обясня накъде се насочват — обади се висшият офицер от дежурния екип, когато дойде ред на паузата за пренавиване на видеолентите със записи на излъченото от спътниците.

— Южната част на Ирак винаги е била населявана от шиити, сър — припомни му картографът.

— И е най-близо до нашите приятели от Саудитска Арабия.

— Напълно вярно, сър.

Аятолах Махмуд Хаджи Даряеи трябваше внимателно да обмисли много неща, а той разсъждаваше най-добре когато бе навън, в някоя градина, а не на затворено. Сега бе заобиколен от високите стени на една от най-старите джамии в някогашния Ирак, недалеч от един от най-древните градове на Земята — библейския Ур. Посветил изцяло живота си на своя Бог и на своята Вяра, Даряеи винаги бе обичал историята, а тя го бе научила да се съобразява с политическите реалности.

Всички признаци сочеха, че приближава денят, когато правоверните ще променят облика на света, но всичко трябваше да се обмисли грижливо. Най-лесно бе в моменти на слабост или ентузиазъм (за него и двете състояния бяха проява на безразсъдство) да се утешава с мисълта, че има събития, които са предначертани от безсмъртната ръка на Пророка, но нали Свещеният Коран учеше, че благоразумието също е една от най-важните добродетели на мъжа... Той отдавна бе установил, че най-лесно постига това извисено състояние на духа, когато се разхожда в градината около джамията.

Оттук бе започнала цивилизацията. Вярно, това е била езическа цивилизация, обаче началото е било сложено, и то пет хиляди години преди Бог да се разкрие напълно на правоверните.

Джамията беше много занемарена. Той се наведе и вдигна парче, паднало от стената. Беше синьо — с цвета на древния град, с оттенък някъде между цветовете на небето и на морето, изработено от местните майстори преди повече от петдесет столетия, за да краси храмовете на езическите божества, дворците на царете, а сега и джамията. Можеха да се намерят хиляди такива късове от миналото само на десетина метра под земята, заровени там преди повече от три хиляди години. Тази непрекъснатост на земните цикли се усещаше тук както никъде другаде в света. Това навяваше покой в душата, особено сред прохладата на безоблачната нощ. Той крачеше бавно, сам и замислен — личната му охрана деликатно се беше отдръпнала, предугадила желанието му да се усамоти.

Високо над него светлееше бледата луна, без да затъмнява безбройните звезди, неми свидетели на неговата самота. На запад беше древният Ур, някога могъщ град според твърденията на историците — сигурно нямаше да е безполезно един ден да го посети, да се полюбува на високите му стени от изпечени глинени плочи, на извисяващия се

зикурат, издигнат за възхвала на някое от лъжовните божества, пред които са се прекланяли древните. През укрепените порти са излизали и влизали керван след керван, мъкнейки всичко — от жито до роби. Земята наоколо е тънела в зеленина — вместо да е като сега засипана с пясъците на пустинята, а плодородните ниви, напоявани от реките, са раждали изобилен плод и въздухът е кънтял от виковете на продавачите по пазарите. Нищо чудно тук да е измислена легендата за Рая, някъде тук между коритата на Тигър и Ефрат, преди да вляят водите си в Персийския залив. Да, ако цялото човечество можеше да се изобрази като едно огромно дърво, най-старите му корени бяха именно тук, буквално в центъра на новата държава, създадена от него.

Сигурен беше, че и древните са изпитвали същото чувство — че обитават центъра на света. Ето, ние сме тук, така са си мислели те, а там, извън града са... те — обобщеното наименование за всички, които не са били част от тяхната общност. Те са били опасни. Отначало те са били номадски племена, за които идеята за града е била напълно чужда. Как може постоянно да се стои в една местност и да се живее само там? Ами като свърши тревата за козите и за овцете? От друга страна, хубаво е човек да скита, да броди на воля, така са си мислели те. Заради тях градът е издигнал защитни стени, с което още повече е подчертал първенството си и окончателно е затвърдил деленето на ние и те, на цивилизованите и нецивилизованите. И така е останало до ден-днешен, Даряеи отлично знаеше това. На правоверни и на неверници. Дори и в първата категория имаше различни касти. Той стоеше в центъра на страната, която беше и център на Вярата, поне в географския смисъл на думата, защото земите на Исляма се простираха на изток и на запад, на север и на юг. Истинският център на неговата религия лежеше в посоката, към която се молеше — на югозапад, към Мека, родината на магическия камък Кааба, където именно Пророкът е произнесъл първата си проповед.

Да, цивилизацията е започнала от Ур, а после се е разпростирала, бавно и непостоянно, носена от вълните на времето, защото в града са се редували периоди на възход и на упадък. Причината е била в лъжовните божества, каза си той, в липсата на една-единствена обединяваща идея, от която се нуждае всяка цивилизация.

Замисли се за някогашните жители на древната столица. Сякаш чуваше гласовете им, които по нищо не се различаваха от неговия. Те

бяха отправяли погледи към същото небе, към същите звезди. Също като него се бяха вслушвали в тишината, поне най-добрите от тях, и сега му навяваха мислите си за бездънните въпроси на битието, мисли, останали без отговор. Затова се бяха срутили крепостните стени, затова беше загинала тяхната цивилизация — защото не бяха достигнали до истинските отговори.

Затова моята мисия ще бъде да възвърна величието на тази земя, каза Даряеи на звездите. Така както неговата религия предлагаше последното откровение, така и културата на негова страна беше израснала от тази земя, от древната Месопотамия, от великото Двуречие, произлязло от истинския Рай. Да, тук той ще изгради своя град. Мека ще си остане светиня, благословена и пречистена, без никакви нашествия на търговци, богохулници и неверници. Но тук има къде да се изградят невиджани административни сгради. Едно ново начало ще засенчи спомените за миналото, за да израсне една нова и велика нация.

Обаче първо трябваше да се заеме с...

Даряеи сведе поглед към сбръчканата си ръка, обезобразена от мъченията, съсухрена от гоненията, но все още ръка на мъж и слуга на разума му, несъвършен инструмент, така както той беше само един недодялан инструмент в ръцете на Аллах, обаче предан, способен да поражда враговете, способен да изцелява страданията на правоверните. И двете умения щяха да му потрябват. Усещаше със сърцето си истината на Корана — като всички просветени мюсюлмани знаеше наизуст цели страници, а като теолог можеше да цитира строфи от Свещената Книга за всеки житейски повод. Някои от тях, трябваше да го признае пред себе си, бяха противоречиви, ала нали такава е била волята на Аллах, нали Той сам е подредил божествените Си слова? В Неговите думи често се криеше подтекст и трябваше да се прилагат само при определени обстоятелства. Да убиеш заради самото убийство беше зло и в този случай Шериатът беше безпощаден. Но да убиеш в защита на своята Вяра въобще не се забраняваше. Понякога разликата между двете деяния бе доста замъглена и единствено волята на Аллах оставаше като ръководно начало. Аллах желаше всички правоверни да бъдат сбрани под един духовен покрив, но макар че мнозина се бяха опитвали да изпълнят тази свята мисия, хората се оказваха слаби. Ако не беше това разслоение, може би враждите между сунити и шиити

биха се разрешили с по-малко кръв, с повече любов, както е редно за братята от един общ Баща.

Аятолахът протегна двете си ръце, символи на приятелство и добросърдечие — едната на запад, а другата на изток. Искаше час по-скоро да сложи край на вековната вражда, ала първо бе длъжен да се заеме с подготовката за този велик акт. Отвъд хоризонта имаше още много мюсюлмани и макар Аллах да разпростираше и върху тях милостта Си, те не я заслужаваха, защото се гавреха с Вярата. За такива ръката му ще бъде безпощадна. Това не можеше да бъде избегнато, не можеше да бъде простено, не можеше да бъде забравено.

Защото те бяха осквернили истинската Вяра, бяха я омърсили с парите си и със странните си идеи, погълнати само от алчни стремежи за още и още петролни кладенци, докато децата им учат в училищата на неверниците. Опитваха се да ограничат ролята на Вярата дори и когато търгуваха с други правоверни. Именно те щяха да се съпротивляват на усилията му да обедини ислямския свят. Да се прикриват зад икономически или политически оправдания. Но всъщност цялата им загриженост бе насочена към една мисъл — че обединеният ислямски свят ще срути тяхното царство, защото са вероотстъпници и тяхната власт е временна. Те олицетворяваха най-лошото на този свят, те бяха по-опасни от най-коварните външни врагове, защото се кълнях в приятелство и прикриваха помислите си. За да се обедини Ислямът, ръцете им трябваше да бъдат прекършени.

Той нямаше избор. Бе дошъл тук сам, за да размишлява, за да попита мълком Бога дали може да се намери друг път за спасение. Но синьото парче от древната мозайка в ръката му подсказваше, че преди него тук са изтекли векове, изпълнени с не по-малко драматични преврати, и докато времето е следвало величествения си и неумолим ход, от древните цивилизации не е останало нищо, освен неясни спомени и загадъчни руини. А той разполагаше с идеята и вярата, която никога не е достигала на древните. Трябваше само да приложи в действие тази идея, насочван от Волята Му, от Него, Който беше разпилял тези красиви звезди сред нощното небе. Като инструменти на Вярата неговият Бог бе изпращал на грешната земя Потопа и чумата. Мохамед лично бе участвал в кръвопролитни войни. «Това ще бъде и моят път» — рече си аятолахът, намерил най-сетне духовен покой.

35.

ОПЕРАТИВНА КОНЦЕПЦИЯ

Докато иранските дивизии напредваха, специалистите от военните разузнавания в целия свят следяха с жив интерес промените в обстановката, макар че все още нямаха никакви заповеди от своите генерални щабове. Нахлуването се извърши без нито един изстрел и не след дълго всяка от трите дивизии се отправи към указаните в дислокациите нови участъци за базиране, недалеч от базите на досегашните бронетанкови дивизии на бившия Ирак. Спешното съкращаване на числеността на иракската армия освободи достатъчно място в казармите за новодошлите. Още не бяха приключили с разквартируването, когато започна сформирването на нови подразделения със смесен състав от военнослужещи на някогашните две държави. Отново настъпи бъркотия, заради езиковите и културните различия, обаче и двете страни използваха почти еднакво въоръжение и изповядваха една и съща военна доктрина. Щабните офицери, както навсякъде по света, веднага се заеха с реорганизирането на системите за управление на войските. Това също не остана незабелязано за електронните системи, монтирани в спътниците на чуждите разузнавания.

— Колко са?

— Досега преброих три корпуса — докладва дежурният офицер на адмирал Джексън. — Единият е съставен от две танкови дивизии, а другите два от по една бронетанкова тежковъоръжена дивизия. Изглежда, не им достига артилерията, обаче имат много влекачи и камиони. Забелязахме струпване на свързочни коли в пустинята, може би за да се подготвят за някакво щабно учение.

— Нещо друго? — попита Роби.

— Групираат артилерията си западно от Абу Сукаир, заедно с тежките влекачи, а във военновъздушната база северно от Негев имат няколко изстребителя — «МиГ»-ове и «Сухой» — обаче пилотите на

самолетите, които досега принадлежаха на Ирак, не са включили двигателите.

— Каква е общата ви оценка за събитията? — намеси се Тони Бретано.

— Сър, не зная как да я дефинирам — отвърна полковникът. — Новопоявилата се държава очевидно ще обедини военния потенциал на двете предишни държави, но засега остават доста неясноти. Изненадва ни обединяването на пехотните им корпуси. Това би довело до затруднения в работата на щабовете им, но пък може да се окаже ефикасен ход от политическа и психологическа гледна точка. Засега се държат като че ли наистина представляват една обща държава.

— Няма ли нещо заплашително в общата картина? — заинтересува се министърът на отбраната.

— Не, нищо, поне на пръв поглед.

— Колко бързо ще стигнат тези войски до границата със Саудитска Арабия? — запита Джексън, за да помогне на министъра да придобие по-реална представа за последствията от прегрупирането на войските.

— След като презаредят резервоарите си? Ако са добре подготвени... може би само след две или три денонощия. Нашите биха преодолели това разстояние два пъти по-бързо, защото са по-добре обучени.

— На колко възлиза общата им численост?

— Общо за трите корпуса... ние засякохме шест бронетанкови дивизии, с малко повече от хиляда и петстотин танка, но не са от най-тежките, плюс две хиляди и четиристотин полеви оръдия, около шестстотин зенитни установки... нужно ни е още време, за да обработим данните от спътниците, адмирале. Всичката им бойна техника е съветска, но още я експлоатират според старата военна доктрина.

— Какво искате да кажете?

— Бойните им машини са разпределени по дивизиони. И ние сме използвали тази схема, обаче вече поддържаме и допълнителни формации, за да постигнем повишена маневреност.

— Не е изключено да са свикали запасняците — обърна се адмирал Джексън към министъра. — Съветският модел позволява по-цялостно управление на маневриращите съединения, ала само за

началната фаза на настъплението. За разлика от нас, те не могат да поддържат това темпо при по-значителни разстояния.

— Адмиралът има право, сър — продължи дежурният офицер. — През 1990 година, когато войските на Ирак нападнаха Кувейт, те навлязоха дотам, докдето им позволяваха връзките с тиловото снабдяване. Насред марша трябваше да спрат, за да презаредят машините.

— Това е само едната страна на нещата. Разкажи и за другата — заповяда му адмирал Джексън.

— След първия престой, общо около едно денонощие, те вече бяха готови да продължат напред. Вероятно не са продължили напред не поради технически проблеми, а заради съображения от политически характер.

— И досега не мога да си обясня тази загадка. Можеха ли да стигнат до кувейтските петролни полета?

— Без никакви проблеми — уверено рапортува полковникът. — Нищо чудно да са обмисляли този вариант през последните месеци — загрижено добави той.

— И така, най-важният въпрос сега е дали сме изправени пред заплаха? — Бретано винаги бе обичал да задава прости въпроси и да получава също такива отговори. За разлика от много свои колеги, той не се срамуваше да си признае, ако не разбираше нещо.

— Да, сър. Тези три корпуса представляват потенциална ударна сила почти наполовина равна на армията, с която Саддам Хюсеин се нахвърли върху Кувейт. По всяка вероятност ще мобилизират още подразделения, но главно за ролята на окупационни войски. А тези тук са предният ешелон — поясни полковникът и посочи на картата очертаванията на бъдещия фронт.

— Но те все още не са ги вдигнали по тревога. Кога може да го направят?

— Едва след няколко месеца, сър, ако искат всичко да бъде безупречно. Зависи от глобалните политически цели, които са си поставили. Тези войскове съединения са обучавани да атакуват поотделно, говоря за иракските и за иранските военни формирования — според каноните на тяхната военна наука. Но тепърва ги очаква доста работа по съгласуването на щабовете и на средствата за свръзка.

— Обяснете по-подробно — заповяда му Бретано.

— Сър, според мен можем да го наречем учение за висшия команден състав. Трябва да се опознаят, за да могат да комуникират безпроблемно, а също и да променят доста от остарелите си военни концепции.

— Може би е най-подходящ примерът с някой футболен отбор, сър. — Роби се зае изясни мислите си. — Не може просто така да подобрете единадесет момчета и да ги изпратите наред игрището, а после да очаквате да победят. Налага се да ги научите да играят комбинирано, като сплотен тим, като всеки играч трябва да е напълно наясно какво може да очаква от съотборниците си отляво и отдясно.

Министърът на отбраната кимна.

— Излиза, че сега при тях по-важен е човешкият фактор, а не въоръжението, боеприпасите и горивото за машините.

— Точно така, сър. Мога да се науча да управлявам танк само за броени дни, но ще е нужно доста усилено да тренирам, за да се включа пълноценно в потока от десетки машини на някоя танкова дивизия.

— Това още веднъж потвърждава предчувствието ми, че в най-скоро време ще се наложи да си потърсите нов министър.

— Повечето от вашите предшественици много бързо усвоиха този урок, сър.

— И така, какво да докладвам на президента?

Военноморските формации на комунистически Китай и на Тайван поддържаха грижливо безопасната дистанция — като невидима линия, прекосяваща Тайванския проток от север на юг. Тайванската флота следваше корабите на континентален Китай, като се стараяше при всички случаи да остава откъм родния бряг, обаче засега опасенията се оказаха неоправдани — не беше регистрирано нито едно нарушение на териториалните води на Острова.

За командира на «Пасадена» това бе добра новина. Но за всеки случай той бе вдигнал по тревога всичките си сонарни специалисти, за да следят зорко ходовете на двете азиатски флотилии, надявайки се първите изстрели да не го заварят между два огъня — да потопят американската подводница по погрешка, това би било най-безславният завършек на иначе безупречната му кариера.

— Торпедо във водата, пеленг две-седем-четири! — проехтя вик откъм сонарното отделение.

— Запази хладнокръвие! — нареди капитанът. — Още данни! — Втората заповед не беше произнесена толкова тихо. — Побързай с траекторията, щурман!

— Същият пеленг както при контакта Сиера четири-две. Торпедо клас «Лоуда-II», сър, вероятно изстреляно от втората подводница.

— Обект четири-две е с пеленг две-седем-четири, дистанция тридесет хиляди метра — прекъсна ги рапортът на навигатора.

— Шумът му е като на един от нашите нови бумъри, сър, шест витла, с максимални обороти, завърта се от север на юг, имитира страничен профил на кит.

— Отлично — процеди през зъби капитанът, опитвайки се да запази присъствие на духа.

— Може би се целят в Сиера-петнадесет, сър. — Този контакт беше подводница клас «Мин» — китайско копие на някогашните руски подводници от клас «Ромео», разработка още от края на петдесетте, — която наскоро се бе издигнала, за да презареди батериите си. — Сега се извърна на две-шест-едно, дистанцията същата. — Донесението дойде откъм офицера, приведен над картата върху голямата маса в навигаторното отделение. Застаналият отляво дежурен офицер само кимна утвърдително.

Капитанът затвори очи и бавно пое дъх. Беше се наслушал на какви ли не истории за доброто старо време от епохата на Студената война, когато опитни подводничари като Барт Манкузо бяха плавали на север до Баренцово море и веднъж се бяха насадили посред бойно учение на съветския подводен флот — за малко да ги вземат за жива мишена. После всички участници се шегуваха, че надали друг път руснаците са имали по-добра възможност да изпробват торпедните си апарати. Сега разбираше какво са изпитали колегите му в онзи решаващ миг. За щастие, сега неговата подводница беше много по-добре защитена от тогавашните, ако се стигне до...

— Преходни смущения, продължават... улових го на две-шест-едно, звучи като симулатор на атомна подводница, може би е изстрелян от контакта Сиера-петнадесет. Пеленг на торпедото две-шест-седем, приблизителна скорост четири възела и четири десети, продължава да се завърта от север на юг... — Хидролокаторният офицер внезапно

прекъсна рапорта насред фразата: — Момент, сър! Нов контакт! Второ торпедо на вода, пеленг две-пет-пет!

— Няма контакт по този пеленг, да не би да е отразено ехо — промърмори дежурният офицер.

— Стиснете отвсякъде проклетото копеле! — извика навигаторът.

— Сега е нощ, нали? — внезапно запита капитанът.

— Да, сър.

— Тази седмица засякохме ли ги да провеждат нощни операции?

— Не, сър. От спътниковата мрежа докладваха, че не си падали много по нощния живот.

— Тогава ще се пораздвижим, нали? Нека да поогледаме какво има наоколо. Вдигнете ЕСМ-антената.

— Вдигам ЕСМ-антената, сър. — Един от матросите издърпа дръжката и тънката мачта с електронни сензори просъска, докато хидравличната система послушно изпъваше нагоре телескопичната ѝ снага, тънка като тръстика. «Пасадена» изплува до опасната перископна дълбочина и пусна дългата си хидроакустична «опашка» зад кърмата, докато корпусът остана приблизително в зоната, където според изчисленията на щурмана преминаваше невидимият водораздел между двете китайски флоти, изпълнени с взаимна враждебност. Това бе най-сигурното местоположение, освен ако едновременно не започне истинска подводна канонада и отляво, и отдясно.

— Проверете за...

— Засякох го, сър! — прекъснаха от радарното. — Късовълнов предавател! Пеленг две-пет-четири, самолетен тип, по честотен диапазон и по импулсната си модулация ми напомня за френските. О, ето! Няколко от радарите в зоната се завъртяха почти едновременно... една минута, за да се опитам да разпозная класовете им, сър.

— На някои от фрегатите си имат френски хеликоптери, клас «Дофин» — моментално си спомни дежурният офицер.

— Излиза, че са започнали с нощните операции — сърдито промърмори капитанът. Не го беше очаквал. Бойните хеликоптери бяха много скъпи машини, особено военноморските модели, а кацането посред нощ винаги създаваше доста проблеми. Нямахше място за повече съмнения — континентален Китай се бе заел с нещо сериозно, много по-сериозно от планово учение.

Във Вашингтон и при най-лекия снеговалеж става много хлъзгаво и столичаните неизменно изпадат в паника. Ала този път проблемите на столицата не се изчерпваха само с метеорологичните изненади. Както войските следват полковите знамена на бойното поле, така и висшите служители от Вашингтон следват партийните лидери и идеолози. Само че с приближаването на върха теренът става все по-хлъзгав.

Най-добре са си бюрократите от долното и средното ниво — те могат да бъдат спокойни за местата си и дори не е необходимо да знаят кой оглавява съответното министерство, — но колкото се отива по-нагоре, толкова по-близък става служителят до силните на деня, до хората, които взимат решенията и определят завоите в политиката. Тогава можеш да се почувстваш облечен във власт само защото препредаваш височайшите заповеди от първа ръка и от време на време имаш правото да ги видоизменяш, макар и само незначително. Ако редовно влизаш и излизаш от кабинетите на най-високопоставените личности в държавата, дори и неволно ще се считаш за приближен на върхушката. Достъпът до истинските властелини неизбежно поражда самоувереност в собствената ти тежест в политическия живот. Ако си окачил на стената в кабинета си портрет на президента, украсен с неговия подпис, това неминуемо подсказва на околните с каква важна личност си имат работа. Ако обаче се случи нещо с лицето от портрета, тогава е по-добре да го скриеш някъде, заедно с драгоценния автограф. Появата на външно лице във висшата политика, особено на най-високите постове, винаги крие повече рискове от продължаването на контактите със старите, добре познати личности — ако се окаже невъзможно да избегнеш срещите с новодошлия господар, то поне ти остават шансовете да си подготвиш пътя за оттегляне — но този мрачен вариант никога не привлича онези, които са изгубили години, за да изпълзят до подножието на върховете.

Разбира се, най-разумният способ за презастраховка си остава създаването на мрежа от приятелства сред колегите в министерството и сътрудниците от сродните ведомства. По-важното тук не е в задълбочаването на тези приятелства, а в разширяването на техния брой. Дори е желателно този кръг от познанства — наричаха го

Големия приятелски кръг — да включва представители от всичките цветове на политическия спектър. Трябва да се стремиш да станеш известен сред опитните и винаги предпазливи служители от второто и третото ниво на властта — тогава независимо от промените най-горе, на върха, винаги ще разполагаш с удобно прикритие срещу изненадващите сътресения. Такава мрежа от полезни познанства гарантира изкачването нагоре, при това без риск от сгромолясване в пропастта.

Така че дори и да си извън Големия приятелския кръг, ти всъщност си оставаш в него и си запазваш шансовете за растеж.

Във висшите етажи на властта нищо не се е променило от древни времена — още фараоните, управлявали Египет от тогавашната си столица Тива, край Нил, са знаели, че висшият царедворец, домогнал се до правото да докладва лично пред фараона, получава огромна власт, богатства и наслада от усещането за собствената си значимост, напълно компенсираща унижителните спомени за раболепните поклони пред трона на фараона.

При това и във Вашингтон, както и в древната Тива, ако си прекалено близък до победения водач, това още не означава, че поемаш риска да бъдеш изхвърлен от играта, особено ако фараонът не е решил да раздруса дървото на властта.

Ала с президента Райън всичко се оказа различно. Той си оставаше пришълец, по-точно узурпатор на трона. Не че беше чак толкова лош, но си оставаше различен от всичките тях — от хората, които от дълги години държаха юздите на управлението. Те зачакаха търпеливо да се обърне към тях — както бяха постъпвали всички президенти преди него — и да потърси техните съвети, тяхната мъдрост и компетентност, да им даде достъп до третостепенните коридори на властта, за да могат и те да му се отплатят впоследствие, както са постъпвали придворните от древността до наши дни, всъщност още откакто е била измислена държавата. Те умееха ловко да облекчават ежедневието на вечно заетия държавен глава, да раздават справедливост на дребно, да следят зорко нещата да си вървят по стария, добре утъпкан път — който, според единодушното им мнение, беше единствено правилният, защото им позволяваше да служат на президента, но в замяна и той да служи на тях.

Но сега старата система беше не толкова разрушена, колкото игнорирана и това дълбоко покрусил хилядите членове на Големия приятелския кръг. Те продължаваха с коктейл партитата и с чаша минерална вода в едната и парче пай в другата ръка разгорещено обсъждаха последните приумици на президента, посрещаха със снизходителна усмивка новите му идеи и очакваха най-сетне да блесне лъчът на надеждата. Дългогодишни кадри, назначени още отпреди епохата на администрацията на Фаулър или Дърлинг, те вече не разбираха какво става около тях. Най-опитните лобисти се опитаха да си уредят часове за прием в Овалния кабинет, но им бе отговорено, че президентът е прекалено зает и нямам свободно време.

Нямам свободно време?

Нямам свободно време за тях?

Все едно фараонът да заяви пред всичките си знатни придворни да се разотидат по родните си места, за да се грижат за именията си, разпръснати из четирите краища на речното царство! Та това въобще не... да се преселиш в провинцията... да живееш с... с простолудието?

И което беше още по-зле — новият Сенат или поне по-голямата част от членовете му, не закъсня да последва примера на президента. И дори нещо още по-лошо: мнозина от сенаторите, ако не и повечето, възприеха доста рязък тон с тях. Някакъв новоизлюпен сенатор от Индиана например курдисал на бюрото си кухненски будилник — от онези, които дрънчат оглушително, когато яйцата се сварят — за да не отпуска повече от пет минути на всеки лобист. А на посетителите, желаещи да побеседват с него за абсурдните идеи за преработка на данъчните закони, секретарят му още с влизането им посочвал вратата. А сега следва най-лошата от всички лоши новини: невъзпитаният му секретар въобще не си правел труда да изслушва предложенията за уговаряне на следващи срещи. Сенаторът дори заявил пред шефа на една от най-влиятелните юридически кантори във Вашингтон — който искал само да помогне на онзи селяндур да се научи как се уреждат нещата в столицата, — че повече въобще нямам намерение да слуша празноглави дърдорковци. Лично му го тръснал в лицето! При други обстоятелства тази история би била много забавна. И друг път се беше случвало във Вашингтон да се озове някой екземпляр от тази смешна и странна порода — колкото за да поддържа легендата, че все още се

срещат какви ли не идиоти — но по надлежния ред той бързо научаваше, че идиотите отдавна не са на мода, пък и в повечето случаи работата се ограничаваше до празна шумотевица и стремеж към самоизтъкване.

Но този път беше по-различно. Историята се разпространи мълниеносно. Пръв съобщи за нея репортер на един от местните вестници, като я описа като странен каприз на новия сенатор. Но колегите му от Индианаполис подеха случая като пример за «искрен опит за свеж полъх във вашингтонското бласто». Намесиха се и няколко синдиката. Новият сенатор успя да привлече на своя страна немалко от колегите си и дори спечели одобрението на десетина сенатори от другата партия. Не бяха кой знае колко много, ала броят им стигаше, за да създадат главоболия. Достатъчно бе само да го изберат за председател на някоя от влиятелните сенатски подкомисии, съставена от същите дръвници като него, особено пък ако — за зла участ — този тип се окажеше надарен с усет за ефектното и журналистите започнеха да го цитират във всяка уводна статия. Дори и репортерите, членове на Големия приятелския кръг, се забавляваха от сърце, когато скицираха репортажите си за новия повеи сред висшите етажи на властта, напомняйки ехидно, че отдавна не се е случвало в новините да се говори за нещо наистина «ново».

На поредното парти хората продължаваха да се смеят на приумиците на президента — всяко чудо за три дни, — но най-прозорливите отдавна бяха загубили съня си. Снизходителните им усмивки замръзваха наред смеха им след някой по-остроумен виц за опитите на провинциалистите да наложат волята си. Ами ако действително се задаваха радикални промени?

Не, не, това бе абсурд! Нищо и никога нямаше да се промени. Всички знаеха, че чудеса не стават. Особено във Вашингтон. Системата си имаше правила и те трябваше да се спазват.

Но и след това утешение от лицата на някои по време на обедните приеми не слизаше угриженото изражение. Те трябваше да изплащат вноски за луксозните си мезонети, за престижните колежи на децата, длъжни бяха да поддържат изискания си статус в обществото. Всички бяха дошли отнякъде другаде, но никой не искаше да се връща пак там.

Самата мисъл за това бе оскърбителна. Как могат новодошлите пришълци да разберат от какво се нуждаят, за да не се провалят още при първия си мандат? Как ще се справят без мъдрите напътствия и препоръки на лобистите от Големия приятелски кръг — и нали, между другото, те са и техни избраници? Нали именно затова получават заплатите си — за да изслушват гласоподавателите, такива като тях, особено тези с тежките проблеми? Нали им бяха заръчали, като на свои представители пред властта — ох, да, та нали тези натрапници въобще не бяха избирани, а бяха натрапени наготово, предимно под натиска на губернаторите на отделните щати, които пък се опасяваха за бъдещите избори и се размазаха от любезности пред президента, преструвайки се на дълбоко впечатлени от телевизионните му изяви — наистина доста темпераментни, ала изпълнени с абсолютно нереалистични блянове! Този Райън май започваше да се изживява като нов Месия...

Макар и опитни партньори в дългогодишната игра, мнозина от тях се безпокояха, че повечето от промените в законите, предлагани от новите конгресмени, ще бъдат утвърдени.

Тези новобранци в законодателството току-виж наистина се справят с новите закони, без въобще да потърсят помощта им. Като идея това наистина бе много свежо, но някак си... плашещо... но само ако започнеш да вярваш, че този кошмар наистина някой ден ще се сбъдне.

А нали приближаваха изборите за Камарата на представителите? Дори в някои краища на страната вече започнаха... Тази кампания изискваше гигантски усилия за агитиране в полза на новите кандидати. За лобистите това се равняваше на посещение в Дисниленд за децата — предстояха десетки срещи в удобно разположения комплекс от сгради — на по-малко от 80 декара се намираха всички кабинети на 435-имата законодатели и техните щабове.^[1]

Резултатите от гласуването на законопроектите, които досега се споменаваха в местните вестничета, сега се огласяваха на всеослушание от водещите национални медии и предизвикваха всеобщ шок. Просто не беше за вярване! Отнякъде във висшата политика се намесиха разни навлеци, за които никога никога нищо не бе чувал — дребни бизнесмени, профсъюзни лидерчета (за които опитните играчи чуваха за пръв път), плюс цяла сюррия третостепенни адвокатчета,

плюс някакви си пастори, та дори и лекари. Мнозина от тях събираха много привърженици с разпалените си речи в неопопулистки маниер, посветени на поддръжката на президентските инициативи. Особено нашумя лозунгът «Да излекуваме Америка!» Обаче Америка въобще не е загинала, казваха си хората от Големия приятелски кръг. Нали те все още бяха тук!

Не, всичко това бе работа само на този Райън! Защото той никога не беше бил един от тях. Нали на няколко пъти се изтърва и публично си призна, че въобще не желае да бъде президент!

Не искал да бъде начело на страната?

Как е възможно някой да не желае да се добере до тази възможност, да не му харесва да има огромна власт? Да има правото да раздава привилегии наляво и надясно, да бъде ласкан и възхваляван като някой от древните властелини, царе или фараони — титлата нямаше чак толкова голямо значение...

Не искал да бъде начело на страната?

Тогава мястото му не е в Овалния кабинет, нали така?

Да, те знаеха как да се справят с тази заплаха. Някои дори вече бяха запретнали ръкави. Изтичане на информация. И то не само от вътрешни източници. Те невинаги успяваха да се доберат до най-важното — но понякога отвън се научаваше много повече. Залогът в тази игра беше огромен, а Големият приятелски кръг наброяваше хиляди хора. Трябваше време, за да се съгласуват стотици мнения по десетки въпроси. Но нямаше да действат по строго уговорен план, нито пък да се прехласват по идеята за пълна конспирация. Защото всичко трябва да изглежда естествено и напълно непринудено, дори спонтанно, доколкото въобще може да се случи нещо спонтанно в място като Вашингтон. На практика битката вече беше започнала.

Отново бе време за връзка с компютърната мрежа. Бадрейн вече бе съвсем наясно, че успехът на операцията ще зависи в огромна степен от точния разчет на времето. И преди се беше изправял пред такъв проблем, ала никога не с такава решаваща роля — налагаше се да се сведе до минимум времето за пътуване, за да не се пропуснат фаталните срокове. Ограничаващият фактор в случая беше сравнително малкият брой полети от Иран към Западна Европа. А

полетите с удобни часове на излитане от летището в Техеран буквално се брояха на пръсти.

Подбраните хора бяха подходящи, повечето бяха образовани, умееха да се обличат прилично и да водят непринудени разговори, а също и да отклоняват учтиво опитите на околните да ги въвлекат в разговор — но нали при дългите международни полети е най-удобно да се преструват на заспали, така че в повечето случаи изобщо нямаше да им се наложи да се преструват. Все пак дори само една грешка би довела до сериозни последици. Бе им го казал още при първата лекция.

Реши да ги изпрати до Европа на групи, а оттам да се разпръснат. И все пак ставаше дума за двадесет души — това предполагаше, че трябва да очаква двадесет различни модела за възникване на грешки. Осигуряването на секретността на една операция винаги е източник на десетки главоболия. Почти половината от съзнателния му живот бе преминала в надхитряне на онези лисици, евреите, и дори само фактът, че още беше жив, бе доказателство за успеха му — или поне за липсата на тотален провал, ако искаше да бъде напълно честен пред себе си. Понякога капаните, които поставяше на враговете, го изнервяха много повече от останалата част от дейността му. Е, дотук мозайката се подреждаше задоволително: успя да планира полетите. А утре щеше да поговори с хората. Погледна часовника си — до разсъмване оставаха само три часа.

Делегацията пристигна тъкмо за вечерните молитви. След встъпителните поздравии, сърдечни и в същото време леко сдържани, тримата влязоха в джамията и изпълниха обичайния ритуал. После отново излязоха в градината. При всеки друг случай щяха да се чувстват пречистени от молитвите, но този ден беше по-различен. Само дългогодишният им опит да прикриват емоциите си им помогна и сега да не разкрият напрежението си, макар това да им струваше много усилия.

Пръв заговори саудитският принц Али бин Шейх:

— Благодаря ви, че ни приехте.

— Радвам се да ви приветствам с добре дошли — отвърна Даряеи. — Добре стана, че се помолихме заедно. — Поведе гостите си към масата, подготвена от телохранителите му — кафето вече беше

сервирано, силно и горчиво. — Нека Аллах благослови срещата ни, приятели мои. С какво мога да ви бъда полезен?

— Пристигнахме, за да обсъдим последните събития — предпазливо каза принцът. Кувейтският му придружител — министърът на външните работи Мохамед Адман Сабах — предпочете да не избързва да се намесва в разговора на по-влиятелните си събеседници — от трите представени държави неговата бе най-безпомощна във военно отношение.

— И какво желаете да узнаете? — попита Даряеи.

— Какви са вашите намерения — безцеремонно отвърна Али.

Духовният водач на новата Обединена ислямска република въздъхна замислено:

— Толкова много ни предстои. След всичките тези години на война, страдания и лишения. Всеки от нас загуби близък човек, а разрушенията са огромни. Дори и джамиите... — той махна към джамията, която наистина се нуждаеше от възстановяване, — не намирате ли, че те символизират всичките ни страдания?

— Да, има прекалено много поводи за тъга — съгласи се Али.

— Та питате какви са моите намерения? Да възстановя нашата Вяра. Да помогна на тези изстрадали хора. Толкова жертви — и за какво? Заради необузданите амбиции на шепа неверници. Въпиющата несправедливост отправя страстни призови към Аллаха и Той откликва на всеки вопъл. Но може би занапред ще станем по-благочестиви, по-набожни и преуспяващи. — Неизречената дума «отново» сякаш увисна във въздуха.

— Но затова ще трябват години — предпазливо вметна представителят на Кувейт.

— Сигурно така и ще бъде — съгласи се Даряеи. — Ала сега, след вдигането на ембаргото, ще се сдобием със значителни ресурси и ще можем да се справим с тази задача. Освен това имаме и желанието, и волята да видим мечтите си сбъднати. Започва ново начало за нашите народи.

— Ако царува мир — добави Али.

— Естествено, не може да постигнем целите си, ако няма мир — кимна Даряеи сериозно.

— Може би ще успеем да ви помогнем? Нали един от стълбовете на нашата Вяра е милосърдието? — отбеляза външният министър на

Кувейт.

Думите му бяха посрещнати с бавно кимване, изпълнено с достойнство.

— Вашата любезност заслужава нашата признателност, Мохамед Адман. Добре е, че ще бъдем направлявани от Вярата, а не от влиянието на световните тенденции, които, за жалост, напоследък проникнаха и в нашите земи. Но за момента, както сами разбирате, задачите пред нас са толкова обширни, че едва ли ще можем бързо да решим с какво ще се заемем на първо време и в какъв ред. Може би по-нататък отново ще обсъдим този въпрос.

Това беше завоалиран начин да се отблъсне ръката, протегната за сътрудничество. Явно Обединената ислямска република нямаше да прояви интерес към съвместни стопански инициативи, точно както се опасяваше принц Али.

— На следващата среща на ОПЕК ще обсъдим промените в квотите за производство на суров петрол, така че да можете да получите по-голям дял от приходите, които получаваме от нашите клиенти.

— Това навярно ще ни бъде от голяма полза — съгласи се Даряеи. — Но ние не настояваме за значителни промени. Ще се задоволим и с по-скромни квоти.

— Тогава остават валидни досегашните споразумения, така ли да го разбирам? — попита Сабах.

— Разбира се. Това е въпрос от техническо естество и за неговото уточняване ще изпратим наши упълномощени и високопоставени представители.

Двамата гости кимнаха, като всеки от тях си повтори мислено, че разпределението на квотите за производство на суров петрол винаги е било най-спорният въпрос на всяко заседание на ОПЕК. Ако всяка от страните, членуващи в ОПЕК, започнеше да черпи прекалено много петрол от сондите си, цената на световния пазар падаше и всички страдаха. Ако обаче намаляха производството, цените веднага щяха да скочат и икономиките на страните купувачи щяха да пострадат, което пък щеше да доведе до намаляване на търсенето и съответно на печалбите. Оптималният баланс от години беше тема на непрекъснати спорове и преговори между държавите в ОПЕК, всяка от които се развиваше по собствен икономически модел, нямащ нищо общо с

моделите на останалите страни. На всичкото отгоре повече от половината страни от ОПЕК нямаха нищо общо и с исляма, затова често не се съгласяваха с предложенията на арабските страни.

— Желаете ли да отнесем някакви послания към нашите правителства? — предпазливо попита Сабах.

— Ние желаем само мир, защото само в мир можем да изпълним нашите задачи за възстановяването на нашите две общности в едно цяло, така, както го е замислил Аллах. От наша страна не трябва да очаквате никакви заплахи.

Пътническият самолет, «изгубен» някъде над Средиземно море, повече не напусна страната. Може би използването му за прехвърлянето на иракските генерали в Судан беше грешка, но тази операция беше неизбежна. А може би тази странна и тайнствена мисия се беше оказала успешна. Сега го използваха главно като личен самолет на духовния водач на ОИР, защото новообразуваната ислямска държава беше обширна, а програмата на аятолаха — претрупана. Затова Даряеи приключи набързо — само за два часа — срещата с посетителите от сунитската общност и веднага потегли обратно за Техеран.

— Има ли още подробности?

Бадрейн разстла документите върху бюрото и се зае да изброява градовете, маршрутите, сроковете. Даряеи прегледа набързо плановете и не прояви загриженост, макар да му се видяха доста усложнени. Отдавна се беше нагледал на географски карти. Сега се интересуваше повече от поясненията на Бадрейн, отколкото от подробно разработената документация на операцията.

— Времето е от първостепенно значение — започна Бадрейн. — Желателно е да достигнем до всяка от целите ни най-късно до тридесет часа след отпътуването, така че всеки «пакет» да остане ефективен в размер на осемдесет и пет процента.

— Какви мерки са предприети относно секретността?

— Всички са отлично инструктирани. Специално съм подбирал по-интелигентни, образовани кандидати. От тях се иска само да бъдат съдържани по време на пътуванията. После ще им се наложи да прибъгват до елементарни предпазни мерки. Да, има и вероятност да

се провалят — според разчетите тя не надминава пет процента, — но такива бяха вашите заповеди.

— А другата група?

— Те ще заминат два дни по-късно, при същите условия — докладва Бадрейн. — Ала тяхната мисия е доста по-рискована.

— Това ми е известно. Хората предани ли са?

— Да, напълно — кимна Бадрейн. Разбираше, че всъщност въпросът е: «Да не би да си подбрал някакви слабоумни фанатици?» — Повече ме тревожат политическите рискове.

— Защо?

— Ако ги открият, веднага ще се запитат кой ги е изпратил, макар че всичките им документи ще бъдат напълно изрядни, а освен това няма да пропуснем и обичайните мерки за опазване на секретността. Не, имам предвид друго — политическия контекст в Америка. Ако на един политик му се случи да преживее някакво нещастие, това често събужда вълна от симпатии, от която той може да извлече политически дивиденди.

— Така ли мислиш? Нима вярваш, че нашата операция няма да отслаби позициите му?

— Според нашите разбирания — да, обаче техните схващания и възгледи са напълно различни от нашите.

Даряеи се замисли и сравни тези съображения с останалите — от другите анализи на обстановката в Щатите, които бе прегледал наскоро.

— Веднъж се наложи да се срещна с Райън. Той не е способен да се справя ефективно с политическите си проблеми. А освен това все още няма зад гърба си силно и действащо правителство. Между първата ни и втората ни акция той ще се пречупи и ние ще го слоим окончателно... или поне в значителна степен ще му попречим и той няма да е в състояние да осуети плановете ни за следващата цел от нашия замисъл. А след като завършим успешно и втората акция, Америка повече няма да фигурира сред най-важните ни цели.

— По-разумно е да се ограничим само с първата — благоразумно отбеляза Бадрейн. — Нали целта ни е да ги раздрусаме? Ако тази преценка относно силата на тяхното правителство е вярна, ще им нанесем такива вреди, за каквито никога не са подозирали. Ще

компрометираме водача им и така ще ликвидираме доверието, с което са го обградили американците.

Трябваше да прецени много внимателно какво да се опита да внуши на този свят човек. От друга страна, сигурно съществуваше още един фактор, за който може би той не знаеше нищо.

— Най-добре ще е, ако е възможно, разбира се, да организираме покушение срещу самия Райън. Нападението срещу децата му ще доведе до неподозирани последствия — американците са много чувствителни, когато са застрашени рожбите им.

— Втората акция ще почне само ако първата претърпи провал, нали така се предвижда в плана? — настоятелно попита Даряеи.

— Да, точно така.

— Тогава това ще е достатъчно — заяви аятолахът.

Да, имаше трети фактор. Невъзможно бе да няма.

— Той подчерта, че намеренията му са изцяло миролюбиви.

— Така е говорил и Хитлер, Али — припомни му Райън и погледна часовника си. Сега в Саудитска Арабия приближаваше полунощ. Както и трябваше да се очаква, Али не беше позвънил веднага след кацането на самолета си на летището в Рияд — вероятно защото бе решил първо да се консултира с членовете на своето правителство. — Нали си осведомен за придвижването на техните войски?

— Да, днес рано сутринта твоите агенти ме уведомиха, макар че справка им беше доста лаконична. Но ми заявиха, че на хората на аятолаха ще им бъде необходимо още доста време, преди да са готови за внезапна агресия срещу нашата страна. Сложните операции изискват време. Забрави ли, че навремето бях офицер?

— Да, наистина, същото ми докладваха и на мен. — Райън замълча за малко. — Добре, а какво ще реши вашето правителство?

— Ще следим събитията отблизо. Ще засилим ученията на армията, но няма да обявим състояние на повишена бойна готовност. Нали имаме вашето обещание, че ще ни подкрепите при евентуален конфликт? С една дума, загрижени сме, но все пак не прекалено много.

— Можем да организираме съвместни учения — предложи Джак.

— Така можем само да възпламеним бурето с барут — отвърна саудитският принц. Ала по тона му пролича, че не е напълно убеден в правотата си.

— Добре, нека вече да приключваме. Днес имах доста тежък ден. Кажи ми само едно: как изглежда Даряеи? Не съм го виждал, откакто ти ме запозна с него.

— Изглежда здрав, макар и уморен. Нищо чудно — нали сега му се струпаха доста отговорности.

— Да, разбирам. Али, чуваш ли ме?

— Да, Джак?

Президентът замълча, припомняйки си, че не беше имал възможността да се обучава на сложния дипломатически протокол.

— А аз колко загрижен трябва да бъда за всичко това?

— Какво по-конкретно ти докладваха твоите хора? — запита на свой ред принцът.

— Същото, както и на теб, макар и в още по-съкратен вариант. Но сега се налага непременно да се свързваме по-често, приятелю, за да се информираме взаимно.

— Разбирам, господин президент. Дочуване, засега...

Заклученията му след този неудовлетворителен разговор не бяха утешаващи. Райън посегна към другия телефон и огледа празния кабинет. Али не бе разкрил всичко, което го безпокоеше, защото позицията на неговото правителство не съвпаднаше напълно с личното му мнение. Джак също бе попадал в подобни деликатни положения, и то доста често, при същите правила на играта. Али бе длъжен да остане лоялен към правителството на своята страна — макар че то, дявол да го вземе, се състоеше главно от членове на семейството му — но си бе позволил известно отклонение, а принцът бе прекалено умен, за да го допусне по погрешка. Навярно биха разговаряли много по-лесно, ако Райън не беше президент — навремето бяха беседвали доста често, без да се опасяват, че всяка изречена дума ще има отражение в политиката на страните им.

Но сега за хората зад граница — а и не само за тях — Джак представляваше Америка.

[1] Избирателната колегия в САЩ се състои от 535 членове — 100 сенатори (по двама от петдесетте щата) и 435 депутати от

Камарата на представителите. — Б.пр. [↑](#)

36.

ПРАТЕНИЦИТЕ

Полет 534 на КЛМ потегли в 1:10 през нощта. Сънливите пътници веднага се стовариха по седалките, затегнаха коланите и нагласиха възглавниците и одеялата.

На борда имаше петима мъже от първата група на Бадрейн — от тях двама в първа класа. Бяха пристигнали с автобусите от центъра — като всички останали пътници — и спокойно пуснаха ръчните си чанти през рентгеновите апарати. Охраната на летището с нищо не отстъпваше по бдителност на колегите си от западните държави, дори бе още по-строга, понеже тук кацаха малко самолети, а шпиономанията се развихряше все повече и повече. Но на екраните на рентгените се показаха само безобидни предмети — принадлежности за бръснене, книги, списания и разни дреболии.

— И така, какво ще кажеш за всичко това? — попита Арнолд ван Дам.

Холцман завъртя чашата си и замислено се вгледа във въртящите се кубчета лед.

— При по-други обстоятелствата бих го нарекъл конспирация, обаче сега случаят не е точно такъв. Джак се опитва да върне нещата по местата им и неминуемо ще извърши доста неочаквани и дори... налудничави постъпки.

— «Налудничави» е малко силно казано, Боб.

— Не е, когато става дума за действията на господин Райън. Всички си повтарят, че «... той никога не е бил от нашата среда» и всячески се опитват да спъват последните му инициативи. Дори и ти не би отрекъл, че неговите идеи за промени в данъчните закони са доста екстравагантни и тъкмо това е причината за всичко, което се случи напоследък... или по-точно една от възможните причини. Защото правилата на играта всъщност никога не са се променяли.

Едно-две изтичания на поверителна информация, плюс начинът на поднасянето ѝ — това определя играта.

На Арни не му оставаше нищо друго, освен да кимне и да попита:

— Според теб кой може да е пропял?

Репортерът вдигна рамене.

— Мога само да гадая. Очевидно някой от ЦРУ, може би от онези, които имат достъп до най-секретните материали. Напоследък в Ленгли е пълно с кандидати за шпиони. Колко е орязан щатът на ЦРУ?

— Повече, отколкото беше разумно, за да се компенсира назначаването на специалисти от съвсем нови области. Идеята беше да се снижат разходите, да се подобри събирането на информация, да се увеличи общата ефективност и още много празни приказки, все от този сорт. Но лично аз не съм си позволявал да давам съвети на президента по въпросите на разузнаването — добави той. Защото поне в областта на висшия шпионаж Райън наистина си беше експерт от първа величина.

— Да, зная.

— Така ли? И сега какво...

— Какво мисля ли? Та той е най-противоречивият кучи син в този смахнат град! Но в някои отношения е направо брилянтен... Допада ми — призна Холцман. — Дяволите да ме вземат, ако се окаже, че съм се лъгал, но поне засега съм сигурен, че е почтен... и то не само когато му отърва. А аз възнамерявах да кажа цялата истина, без да спестя нищо... и ми се изпикаха върху физиономията! — Млъкна ядосано и отпи от уискито, поколеба се за миг дали да продължи, тръсна глава и заговори още по-сърдито: — Някой от «Уошингтън Поуст» е издрънкал всичко за моята история, и то най-вероятно пред онзи негодник Ед Килти... И нищо чудно после той да е уредил мръсната си игричка с онези копелета от телевизията, Донър и Плъмър!

— Нима още не си наясно с нравите във Вашингтон, Боб? — прихна Арни ван Дам.

— Знаеш ли, аз се старая да се придържам към професионалната етика — сковано поде репортерът. — А темата е дяволски благодатна, мечта за всеки репортер! Разследвах ужасно много документи и улики. Имам свой източник в ЦРУ... е, всъщност са няколко, но този път се

докопах до един, който наистина е наясно с нещата. Грабнах всичко, което успях да измъкна от него, и се зарових до гуша в двойни и тройни проверки, дяволски трудни, разбираш ли? Искях да се застраховам, да съм сигурен в най-малката дреболия, а после да сглобя мозайката късче по късче... И знаеш ли какво се оказа в крайна сметка? Че Райън започна дори да ми става симпатичен! Да, най-сериозно ти го заявявам, и хич не ми се присмивай! Е, не може да се отрече, че понякога е прекалено рязък и не уважава достатъчно висшите ведомства, ала никога не е нарушавал правилата... или поне аз не успях да попадна на такъв прецедент. Ако някога се озовем в сериозна политическа или военна криза — той е човекът, на когото може да се разчита. Ала един кучи син ми задигна историята, моята история, моята информация от моите източници, Арни! Не, няма да му го простя, никога, кълна се!

— Браво на теб — усмихна се Арнолд ван Дам и побърза да долее чашите. — И така, най-после ще ми обясниш ли защо дойде при мен?

— Не знам откъде да започна, защото както и да го извъртам, пак ще ти прозвучи доста смущаващо. И все пак наистина ми се струва, че Джек Райън заслужава по-добър шанс.

— Е, тогава... слушам те, Боб.

— И така, първо трябва да узная повече подробности за операциите в Колумбия. Освен това трябва да съм наясно за Джим Кътър и за начина, по който е загинал.

— За Бога, Боб, не знаеш ли, че нашият посланик тези дни ще започне преговори с колумбийците?

— Няма по-добър език от испанския, когато искаш да наругаеш някого — подметна репортерът и се усмихна саркастично.

— Тази история не може да се публикува, Боб! Не може — и точка по въпроса!

— Тази история ще се публикува, Арнолд! Ще се публикува — и точка по въпроса! Въпросът е само кой пръв ще повдигне завесата, защото от това ще зависи и по какъв начин ще бъде поднесена на лековерната публика. Нима не разбираш, че вече зная достатъчно, за да натракам поне пет-шест статии?

Както често се случваше във Вашингтон в такива смутни времена, всеки се влияеше от бързо променящата се обстановка.

Холцман беше длъжен да напише статиите си. Ако го направеше правдиво и майсторски, като възкреси пред читателите си неподправената истина, можеше да очаква още една номинация за наградата «Пулицър» — мечтата на всеки журналист. А Арни знаеше, че ако реши да му издаде кой от редакцията на «Уошингтън Поуст» е «пропял» пред Ед Килти, това ще гарантира незабавното изритване на този журналист на улицата — достатъчно би било Холцман само да прошепне две думи където трябва. Арни бе притиснат от задължението да защитава своя президент, но сега единственият начин да го постигне бе да престъпи закона и да злоупотреби с доверието на самия президент. «Няма ли по-лесен начин за осигуряването на прехраната?» — отчаяно си помисли шефът на президентската канцелария. Би могъл да накара Холцман да изчака с решението си, но това нямаше да реши въпроса, а те двамата не бяха от любителите на плоските водевили.

— Но без да си водиш бележки. И никакви касетофони.

— Естествено.

— А после ще ти кажа кой може да потвърди всичко това.

— Ония всичко ли знаят за тази история?

— Дори повече от мен — сърдито изсумтя Арни ван Дам. — По дяволите, съвсем наскоро узнах най-важното!

Боб отново вдигна вежди.

— Звучи прекрасно, защото и за тях ще са валидни същите правила. Всъщност кой е запознат с всичките детайли?

— Дори и президентът не го знае в пълни подробности.

Холцман отпи още една глътка и си каза, че ще е последната му за тази вечер. Не искаше да смесва работата с пиенето.

За полет 601 на «Луфтханза» бе подготвен европейският лайнер Еърбъс 310, с два реактивни двигателя, почти със същите размери и брой на пътниците, както и боингът на КЛМ. На борда му също се качиха петима от пратениците на Бадрейн. Самолетът излетя в 2:55 през нощта директно за Франкфурт. При отлитането не се случи нищо особено.

— Тази история започва да става дяволски сериозна, дори опасна, Арни. Но доколко си сигурен, че е истина?

— Всичко съвпада, Боб. — Ван Дам сви рамене. — Е, не бих казал, че ми харесва, но... нали съм длъжен да мисля как да спечелим предстоящите избори. За Бога, той прави всичко, за да ги изгуби! Непрекъснато ми повтаря, че пет пари не дава за тях, но — замислено процеди ван Дам — може да се окаже, че това ще е най-смелият и великодушен политически акт през този век. Ала не съм сигурен дали ще склони.

— Фаулър знаел ли е?

— Поне аз не съм му казвал. Може би е трябвало да му кажа.

— Почакай малко. Спомняш ли си как Лиз Елиът ми подхвърли онази версия за Райън и...

— Да, и тогава всичко се обърка. Джак се зае лично да оправи бъркотията с военните. Убиха онова момче в хеликоптера. Той още се грижи за семейството му. Обаче и на Лиз не ѝ се размина. Плати си за подлостта в нощта, когато избухна онази бомба в Денвър.

— А Джак наистина го е направил, така ли? Всъщност... знаеш ли, Арни, тази история никога не се е появявала на бял свят в пълни подробности. Фаулър губи самообладание и малко остава да заповяда да изстрелят ракета към Иран... и тогава се намесва Райън... не мога да си представя каква ли паника е царувала тук, в Белия дом... Но как е успял да се справи?

— Как ли? Веднага се обади по телефона, директна връзка с Кремъл. Но първо наруга президента и започна да разговаря директно с Нармонов. Успя да го убеди да върнат старото разпределение на силите. Фаулър побесня и се разкрещя веднага да го арестуват, обаче в това време от Пентагона бяха узнали какво става и нещата се поуспокоиха. Слава богу, Джак успя да се справи навреме!

На Холцман му бе необходима цяла минута, за да осмисли чутото — всичко съвпаднаше с малкото, което му бе известно по случая. Само след два дни президентът Фаулър бе принуден да си подаде оставката — с него бе свършено, ала въпреки това бе намерил кураж да признае, че няма моралното право да управлява страната, след като е заповядал да се изпрати ядрена ракета срещу един невинен град. Райън също беше покъртен от тази драма и искаше веднага да напусне

поста си, но после Роджър Дърлинг го бе призовал обратно в Белия дом.

— Но защо тогава Фаулър препоръча Райън пред Роджър Дърлинг? — учуди се репортерът. — Нали не можеше да го понася...

— Защото каквито и грехове да имаше, Боб Фаулър си остана честен политик. Да, не харесваше Джак Райън, може би поради някаква несъвместимост на лична почва... не зная, обаче именно Райън го спаси и тогава той заяви пред Роджър Дърлинг... всъщност знаеш ли какво му каза? «Този мъж си го бива по време на кризи!» Да, точно това му заяви.

— Жалко, че не е професионален политик.

— Но много бързо усвоява тънкостите на занаята.

— Нали е готов да зареже управлението при първа възможност? Не мога да лъжа, че като човек ми харесва много, обаче политическите му решения...

— Всеки път, когато се опитвам да го анализирам, той успява да отклони вниманието ми и после трябва отново да си припомням, че той никога не действа според предварително разработен план — промърмори Арни ван Дам. — Просто си гледа работата. Аз му нося най-различни документи, той ги изчита и взима решения. Умее да изслушва хората, задава уместни въпроси и веднага запомня отговорите на събеседниците си, но не се влияе от никого, когато взима решения, защото дяволски добре се ориентира кое е полезно и кое — вредно. Но най-важното в цялата тази работа, Боб, е умението му да праметне всеки, който се опитва да го измами. Успява да обърка дори и мен, най-опитния в Белия дом! Но знаеш ли, не това ме смущава. Понякога не съм сигурен дали въобще разбирам към какво се стреми!

— Значи е напълно чужд на методите на висшата политика — тихо отбеляза Холцман. — Но...

Ван Дам кимна разбиращо.

— Да, има едно «но». Той не е като политиците, с които сме свикнали, но умее да анализира най-сложните ситуации по-добре от всички висши ръководители, посветени в управлението на страната, а те бяха свикнали да разиграват игрите както си знаят. Опитаха се да подлъжат и него, ала тук вече се провалиха.

— Значи ключът към разбирането му е в това, че нищо не може да му се припише — никакво престъпление, никаква вина и прочие...

кучият му син! Но нали мрази тази дейност?

— Жалко, че не беше с нас в Средния запад... Да видиш какво стана! Хората се влюбиха в него, а и той се влюби в тях, и това си личеше... по едно време Джак дори се уплаши. Не можеш да схванеш каква е тактиката му, така ли? Ами че именно в това му е силата — той е дяволски праволинеен. При Джак Райън няма завои и това е цялата му стратегия и тактика!

— Но как ще го поднеса на читателите си? Никой няма да повярва — изсумтя Холцман.

— Това ли е проблемът? — замислено промълви Арни. — През целия си живот съм се занимавал само с политика и доскоро си въобразявах, че вече всичко ми е ясно. По дяволите, знам всичко за тези проклети игри! Аз съм най-добрият съветник и администратор, който е работил в Белия дом, всички го признават, а ето че този грубоват провинциалист внезапно нахълтва тук, настанява се в Овалния кабинет и ми заявява в лицето, че царят е гол. И сега никой не знае какво да прави, освен да повтаря упорито, че царят не е гол. Излиза, че системата не е била подготвена за такъв рязък обрат. Системата е била изчислена да се грижи само за себе си.

— А системата ще погуби всеки, който заяви нещо друго — пак изсумтя Холцман и си помисли, че ако Андерсен беше написал приказката си въз основа на наблюденията си върху живота във Вашингтон, хлапето, което казва истината на всеослушание, щеше да бъде убито на място от тълпата сенатори, съветници и лобисти.

Тази нощ сънят не идваше. Отдавна не му се бе случвало да не може да заспи веднага, макар че с годините часовете, които отделяше за почивка, постепенно намаляваха. В тихите нощи, когато ветровете от планините над Техеран стихваха, аятолахът чуваше буботенето на самолетите от летището — далечен тътен, напомнящ по-скоро за водопад или може би за земеръс. Някакъв дълбок и първичен стон, сякаш издигащ се от земните недра, много далечен, но вдъхващ страховити предчувствия. Ето че и сега се беше заслушал неволно, дори се запита дали го чува наистина, или само така му се струва.

Дали не действаше прекалено прибързано? Вече бе стар, и то в една страна, в която толкова много мъже умираха наполовина на

неговата възраст. Спомни си как върлуваха епидемиите по времето на младостта му, главно заради непоносимите хигиенни условия и най-вече заради замърсената вода, защото Иран почти през целия му живот беше безкрайно изостанала страна, въпреки вековната си култура. Отминалото могъщество бе възкресено благодарение на петрола и с него се появиха новите предприемачи и бързо натрупаха несметни богатства. Мохамад Реза Пахлави, шахиншахът на Иран — титлата означаваше «Цар на Царете», — се беше заел да събуди страната, ала сгрещи, като прекалено ускори събитията и така си създаде много врагове. Над Иран, както винаги, царуваше непрогледна нощ; светската власт по традиция се наследяваше от ислямското духовенство. В опитите си да разкрепости селяните шахът бе засегнал интересите на прекалено много от силните на деня и си бе създаде врагове сред хората, притежаващи духовната власт — именно от тях простолудията очакваше спасението си, от тях търсеше мъдри напътствия как да опази досегашния ред в този модерен и хаотичен свят. Но въпреки това шахът почти бе успял, макар и не съвсем, обаче това «не съвсем» го бе довело до проклятието, с което светът стъпкваше всички, които в стремежа си към величието стигат на крачка от него, но не успяват да го докоснат.

Какво бяха изпитвали мъжете като него, мъжете, решили да променят хода на историята? Застаряващ — също като Даряеи, но неизлечимо болен от рак — шахът бе станал свидетел как делото на неговия живот се бе стопило за броени седмици. На шаха и на сподвижниците му бе останала само горчивата равносметка, особено след като бе изоставен от могъщите си американски приятели. Дали накрая е осъзнал, че е стигнал прекалено далеч... или всъщност не е било чак толкова надалеч? Даряеи не знаеше отговора, а му се искаше да го узнае, докато се вслушваше в далечния тътен на самолетните двигатели, напомнящ за бучене на водопад в тихата персийска нощ.

Стремежът към прекалено ускорен и прибързан прогрес се бе оказал страхотна грешка при планирането на развитието на страната — младите изпитаха това върху гърба си, докато старите отдавна знаеха тази мъдрост: на простосмъртните е забранено да се издигат до величието на Бога, да се променят прекалено бързо, да се издигат прекалено нависоко, да се стремят към могъщество и разкош. Колко

мъчително бе сега да лежи в леглото, без да може да дочака съня, необходим на всяко човешко същество.

А може би все пак би могъл да разбере към какво се бе стремил шахът? Защото неговата страна отново се бе оставила да бъде влачена от течението. Изолирана от света също като него, самотния старец — да, никой не познаваше по-добре от него признаците на самотата. Новото течение се долавяше дори по трудно забележимите промени в облеклото на сънародниците му, особено в женските дрехи. Промените не бяха очебийни и не даваха повод на преданите му последователи да се заемат с преследването на нарушителите, защото напоследък религиозният плам бе поотслабнал, пък и съществуваха преходни зони — между добродетелта и порока, — в които хората можеха да надникнат, водени от простодушно любопитство. Да, хората все още вярваха в Исляма, вярваха и в своя духовен водач, ала вече никой не спазваше така строго предписанията на Свещения Коран — нали нацията беше забогатяла, а за да забогатее още повече, трябваше да натрупа капитали и да се залови с бизнес.

Как да се поддържа пламъкът на Вярата, когато целта е да се натрупат повече богатства? Най-интелигентните и най-заможни млади иранци заминаваха в чужбина, за да довършат образованието си, защото неговата страна не разполагаше с висши училища, с каквито изобилстваше безбожният Запад. Наистина, в повечето случаи те се завръщаха обучени за професиите, от които неговата страна отчаяно се нуждаеше. Но донасяха със себе си и други неща, предимно невидими — съмнения и въпроси, спомени за свободния и волен живот в едно друго общество, където плътските наслади са достъпни за податливите — а всички мъже по природа са податливи. Нима всичкото, което бяха постигнали Хомейни и последователите му като него, аятолах Даряеи, се изчерпваше само със забавянето на промените, започнати от шаха? Хората в Иран, които бяха потърсили убежище в лоното на Вярата като протест срещу политиката на Пахлави, сега отново мечтаеха за свободата, която той им бе обещал. Нима те не знаеха? Нима те не виждаха? Та те можеха да притежават целия блясък на властта и всичките дарове на битието, което хората от Запада наричаха цивилизация, но без да се отказват от Вярата, запазвайки я като духовна опора, без която всичко на този свят се обезсмисля.

Но за да постигне всичко това, страната трябваше да бъде много по-силна, отколкото бе сега, затова той нямаше право дори и за миг да си позволява да се отказва от Великата цел.

Убийството на иракския лидер и бедите, които се бяха стоварили върху Америка — нима това не бяха красноречиви признаци? Той ги бе изучавал внимателно. Сега Ирак и Иран бяха едно цяло — това се очакваше от десетилетия — и този акт бе нанесъл неизлечим ущърб в престижа на Америка. Не само Бадрейн му докладваше. Той имаше и други експерти по въпросите за Америка. Макар и само веднъж, но се беше срещал с Райън и помнеше очите му, помнеше и дръзките му слова, знаеше на какво е способен този мъж — мъжът, който можеше да се превърне в неговия най-сериозен враг. Знаеше също, че Райън няма да напусне поста си, защото законите на неговата страна не му позволяваха да го стори преди да бъде избран този, който ще го наследи в Белия дом. Следователно тъкмо сега бе най-удобният момент да се действа против него, ако той, Даряеи, не желаше да си навлече вечното проклятие на всички правоверни, загдето се е провалил на крачка от победата.

Не, нямаше да позволи да го запомнят като втори Мохамад Пахлави. Той не ламтеше за примамките на властта, защото за него тя бе само инструмент. Преди да удари последният му час, той щеше да стане водач на всички ислямски народи. Само до един месец щеше да владее нефтените полета в Персийския залив и ключовете на Мека — както светската, така и духовната власт. И тогава влиянието му ще се разпростре във всички посоки. Само след няколко години неговата страна ще бъде суперсила, а той ще остави на следовниците си империя, каквато светът не помни от времето на Александър Македонски, обаче подсилена с упованието, което разкриват словата на Бога. За да постигне целта си, за да обедини хората, изповядващи Исляма, за да изпълни волята на Аллаха и заклинанията на Пророка, той ще направи всичко, което е необходимо, и ако трябва да се действа бързо, и това ще стори. В края на краищата нещата бяха по същество прости — изискваха се само три стъпки, като третата, най-трудната, вече беше определена и нищо не можеше да я спре, дори и операцията на Бадрейн да се провалеше.

— Роби — рече Райън и го изгледа през новите си очила, които Кати му беше донесла преди един час, — ако не се научиш да ме наричаш просто Джак, когато сме сами, ще бъда принуден да издам заповед за понижаването ти в мичман.

— Но ние не сме сами — възрази адмирал Джексън и кимна към агент Прайс.

— Андреа не се брои... ох, по дяволите, извинявай, исках да кажа, че... — Райън се изчерви от смущение.

— Той има право, адмирале. Аз не влизам в сметката — отвърна тя и едва не се изсмя. — Господин президент, от седмици очаквам да чуя подобни думи от вас.

Джак сведе поглед към масата и поклати глава.

— Как може да се живее така? Доживях най-добрите ми приятели да ми говорят на «вие», а на всичкото отгоре започнах да се държа невъзпитано с дамите. Агент Прайс?

— Слушам, господин президент.

— Налей си една чаша и седни при нас.

— Сър, аз съм на смяна и съм длъжна да...

— Можем да си позволим едно изключение, нали? При това по заповед на президента... Изпълнявай!

Тя седна до тях.

— Разберете ме — въздъхна Джак. — И президентът има нужда да се отпусне. Притеснявам се, че една дама стои права, а приятелите ми... Не сте ли съгласни?

— Тъй вярно, шефе — шеговито козирува Роби и се обърна към агент Прайс. — Наистина ли имате заповед да ме застреляте на място, ако започна по някакъв начин да притеснявам президента?

— Право в главата — увери го Андреа.

— Предпочитам моите ракети. По-надеждни са.

— Но навремето сте се справили много добре и с пистолет, сър. Поне така ми разказа шефът. Между другото, искам да ви благодаря.

— Хм? За какво?

— За това, че сте му спасили живота. Ние наистина се стараем да опазим шефа от външни лица.

Докато те си бърбеха, Джак стана и отново напълни чашата си с уиски, смесено с вода и бучки лед.

Днес бе забележителен ден. За пръв път атмосферата в Овалния кабинет беше непринудена и той отново можеше да се почувства просто човек, а не президент.

— Роби — каза президентът, — на това момиче му се е налагало да изслушва много повече неприятни разговори, отколкото на нас двамата, взети заедно. Има висше образование и е много умна, но сега си губи времето, за да бди над спокойствието ми.

— Ех, жалко, че съм само един остарял летец изстребител, измъчван от артрит.

— А пък аз още не мога да разбера как точно трябва да се държи един президент. Андреа?

— Да, господин президент? — Беше невъзможно да я убеди да се обръща към него на малко име.

— С какво, според теб, могат да ни сюрпризират китайците?

— Нямам право на мнение, но след като ме запитахте, веднага ще ви отговоря: нищо не ми идва наум.

— Вече си запозната с този въпрос повече от най-добрите експерти — усмихна се Роби. — Дори и най-добрите съветници на президента в момента не знаят повече от теб. Пристигнаха допълнителните подводници — обърна се той към Райън вече напълно сериозно. — Манкузо реши да ги разположи по разграничителната линия, от север на юг, между двете китайски флотилии. Аз се съгласих, а министърът на отбраната подписа заповедта.

— С какво се занимава сега Бретано?

— Поне не се преструва, че разбира от всичко, Джак. Изслушва всичките ни предложения за планирането на операциите, задава само уместни въпроси, с една дума — повече слуша и по-малко приказва. Исква да замине в района на маневрите през идната седмица, за да се поогледа и да научи нещо от първа ръка. Показа ми проекта си за намаляване на бюрократичния персонал. Бива си го тоя Тони!

— Някакви затруднения?

— Никакви. Тези мерки трябваше да се предприемат още преди половин век.

— Проблемът с Китай?

— Нашите самолети не са засекли нищо, освен радиограми, обичайни за всяко флотско учение. Не можем да добием представа какви са намеренията на комунистически, извинявай, исках да кажа

континентален Китай. ЦРУ също не ни подаде нещо по-съществено. Нищо особено няма и в сигналите, засечени от спътниците. А Държавният департамент само повтаря казаното от тяхното правителство — защо трябвало да се безпокоим чак толкова и все от този род. Военният флот на Тайван е достатъчно силен, за да се справи с евентуална заплаха, но само при условие че не се остави да бъде изненадан. Поне засега не се очаква подобен сценарий. Тайванските военноморски сили са нащрек и на свой ред също провеждат учение. В общи линии — това е.

— А как е в Персийския залив?

— Струва ми се, че нашите хора в Израел няма да се доберат до ценна информация с разузнавателните методи, с които са работили досега. Най-вероятно източниците им са били сред генералите от иракската армия, които обаче избягаха в Судан и вероятно сега служат като съветници към щаба на армията в Хартум. Получих съобщение по факса от Шон Магрудър...

— Кой е той? — попита Райън.

— Полковник от сухопътните войски. Сега е в пустинята Негев с Десети бронетанков полк. Запознах се с него миналата година. Доста е проникателен. Пред него Ави Бен Яков е заявил, че Даряеи е най-опасният човек в днешния неспокоен свят. Според Магрудър го е споменал нарочно, за да стигне до нас, в Пентагона.

— И какъв извод следва?

— Че трябва да следим всяко действие на аятолаха и неговите хора. Може и да се окаже, че напразно вдигам тревога, но според мен Даряеи има амбиции да превърне Иран в могъща империя. Следващата му жертва ще бъде Саудитска Арабия. Вече сме задействали някои от нашите формации в района, за да им покажем, че няма да се откажем от участие в играта.

— Вече разговарях с Али по този въпрос. Неговото правителство желае да охладим ентузиазма си.

— Грешна политика — отбеляза Джексън.

— Напълно съм съгласен с теб — кимна президентът. — Изглежда, ще ни се отвори доста работа в района на Залива.

— А какво е състоянието на саудитската армия? — неочаквано се намеси Андреа Прайс.

— Не е така добро, както бихме желали. След войната в Персийския залив те се заеха да усилят националната си гвардия и започнаха да купуват оръжие със същия замах, с който дотогава купуваха мерцедеси, но армията им не струва. Ако новата Обединена ислямска република реши да обърне танковите си дивизии на юг, Саудитска Арабия ще претърпи жестоко поражение.

— Как можем да предотвратим това? — попита Райън.

— За начало нека изпратим там наши военни специалисти и да поканим техни офицери в Националния тренировъчен център. Вече разговарях с Дигс. Можем да повишим боеготовността на армията им... но няма да можем да повлияем на политиците им.

— До утре, Джеф — каза Андреа Прайс, докато се качваха в колите си в гаража.

«Писна ми вече от тия дежурства — помисли си Ареф Раман. — Само чакаш и се озърташ, нищо не става... ала винаги трябва да си нащрек.»

Уфф... Защо ли се оплакваше? Явно така му беше писано. Изкара колата от гаража и зави на изток. Улиците бяха пуси и той натисна педала за газта. Когато се прибра, видя, че лампата на телефонния секретар мига — очакваше го някакво съобщение.

— Господин Слоун — чу се, щом Ареф натисна копчето. — Говори господин Алахад. Пристигна килимът, който ни бяхте поръчали. Може да си го получите още утре сутринта.

37.

ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ ТОВАРА

Америка още спеше, когато самолетите с пратениците се приземиха в Амстердам, Лондон, Виена и Париж. Вече не пътуваха повече от двама в един и същи самолет.

Първият пратеник пристигна на международното летище «Шипхол» в Амстердам и се прехвърли в Боинг-747 на сингапурските авиолинии, за да поеме по трансатлантическия рейс. Времетраенето на полета беше осем часа. Пратеникът пътуваше в първа класа, в удобно кресло, което през целия полет остана със силно изтеглена назад облегалка. В следващия пункт от маршрута си иранският «търговец» трябваше да пристигне в три часа след полунощ, затова предпочете да поспи.

Другите самолети отнасяха пратениците до десетте най-важни градове в САЩ — Бостън, Филадельфия, Вашингтон, Атланта, Орландо, Далас, Чикаго, Сан Франциско, Маями и Лос Анджелис. Всеки от тях пътуваше към някакво търговско изложение, конференция или симпозиум. В още десет първостепенни градове — Балтимор, Питсбърг, Сейнт Луис, Нашвил, Атлантик Сити, Лас Вегас, Сиатъл, Финикс, Хюстън и Ню Орлиънс, се очакваха подобни срещи на производители и търговци на едро. Полетите до тях щяха да бъдат по-кратки, а в два от случаите се предвиждаше пратениците да стигнат до съответния град с автомобил под наем от най-близкото летище.

В Техеран приближаваше пладне. Киноартиста наблюдаваше тренировката на мъжете от поверената му група. Целта на занятието бе най-вече да им се вдъхне самочувствие и кураж, защото от тези пратеници съвсем не се искаше да размахват пистолети в чакалните на летищата на Европа и Америка. Пък и всеки от тях умееше да стреля, защото бе преминал курсовете за терористи в долината Бекаа, а в Америка нямаше да използват нито автомати «Калашников», нито

пластични експлозиви. Но никой не можеше да им гарантира стопроцентово, че няма да настъпи мигът, в който ще се наложи да прибегнат до помощта на оръжието. Тъкмо затова курсантите тренираха старателно.

Разбира се, не можеше да се имитират всички ситуации, с които бе възможно да се сблъскат, но поне за автомобилите бяха длъжни да имат отлични познания — прекарваха по цели часове в изучаването на различните модели и марки коли. Операцията трябваше да се проведе късно следобед, когато родителите ще започнат да пристигат, за да вземат децата си, когато телохранителите ще бъдат уморени от дългата смяна. Киноартиста разполагаше с описанията на няколко от колите, редовно посещаващи зоната, както и на марките автомобили, които най-често могат да се вземат под наем. Противниците нямаше да им отстъпват нито по опит, нито по степен на тренираност, но пък нали не бяха супермени? А и сред охраната имаше доста жени — въпреки преклонението си пред безспорните постижения на Запада, Киноартиста не можеше да приеме на сериозно жени в ролята на бодигардове, независимо дали са въоръжени, или не. Ала най-силното оръжие на неговия екип си оставаше фанатичната страст към победа на всяка цена. И какво имаха насреща си? Детска градина с двайсетина малчугани, няколко възпитателки и евентуално десетина родители, чиято съпротива лесно щяха да преодолеят. Именно затова началната фаза на операцията бе най-лесната част от плана. По-трудното беше измъкването от зоната... ако преди това не бъдеха избити до крак. Наложил му се да обясни на всички от екипа, че планът предвижда да се измъкнат, при това без да дадат нито една жертва. Но всъщност дори и това нямаше значение и всички дълбоко в сърцата си го усещаха.

Ако не горяха от желание да се пожертват в необявения Джихад, първо на първо, нямаше да се присъединят към отрядите на Хизбула. Освен това копнееха за мига, когато ще пристъпят към акта на жертвоприношението. Ала всичко това бе само удобно оправдание, защото религията нямаше нищо общо с това, с което се занимаваха. Религията само би смекчила суровата им решителност, но ислямът имаше много последователи и сред тях не бяха малко онези, които тълкуваха Свещената книга по доста необичаен начин. Никой от тези тук не се замисляше какво би казал Аллах, ако следеше отнякъде действията им, а най-малко от всички се безпокоеше Киноартиста. За

него това бе само бизнес, политическа изява, професионално предизвикателство. Може би и стъпка напред към неговата велика цел, плюс охолан живот до края на дните му, власт и финансова стабилност — макар че дълбоко в себе си не беше много сигурен в последното. Преди години вярваше, че Израел може да бъде сразен, а евреите — изтрети от лицето на земята, но тези младежки илюзии отдавна се бяха изпарили. Сега всяка задача беше само една от многото, с които трябваше да се справи, а после да мисли за следващата. Същността на задачата нямаше никакво значение, повтаряше си той, докато наблюдаваше ентузиазираниите си възпитаници, вперили погледи в мишените. Е, може би за тези младежи това имаше някакво значение. Ала той по-добре от тях знаеше какво ги очаква.

За инспектор Патрик О'Дей денят започна в пет и половина сутринта. Събуди го будилникът — той стана от леглото, отиде в банята, а после седна до масата в кухнята за първата чаша кафе. Това си оставаше най-тихото време за целия ден — повечето хора още спяха и по улиците нямаше никакво движение. Дори и птиците още клюмаха по клоните на дърветата. Излезе, за да прибере вестниците, и се зачуди защо светът не е винаги така притихнал и спокоен. През короните на дърветата започваха да прозират първите слънчеви лъчи, макар на небето още да блещукаше Зорницата. Всички околни къщи тънеха в мрак. По дяволите, само той ли започва работа по тъмно?

Отдели десетина минути, за да прегледа набързо сутрешните издания на «Уошингтън Поуст» и «Сън». Следеше най-вече новините и особено криминалната хроника. Като патрулиращ инспектор работеше главно извън сградата на полицейското управление и никога не знаеше с какви случаи ще се сблъска до края на смяната. Това често го навеждаше на мисълта да наеме детегледачка. Можеше да си го позволи, защото след изплащането на застраховката за жена му беше получил доста пари. Макар че отначало това му изглеждаше като светотатство с паметта ѝ, те така или иначе му предлагаша щедро обезщетение и накрая той го прие. Но да наеме детегледачка? Не. Не искаше в къщата си друга жена, която да измести в крехкото съзнание на Меган спомена за майка ѝ. Нямаше да може да понесе и този удар. Вместо това наемаше жена само за по няколко часа. Може би Меган

още не усещаше разликата. Може би само децата, стопляни от майчинските грижи и вкопчени в полите на майките си, можеха да не се привързват и към бащите си? Ако другите хлапета ѝ задаваха въпроси за майка ѝ, тя им обясняваше, че тя е отишла на небето, «но затова пък си имам татко!»

Понякога му се искаше да благодари на съдбата, че от години не се бе случвало да преследва престъпници. Защото ако сега му се наложеше да преследва изнудвачи, отвличащи деца като неговата Меган... не, не знаеше какво би направил, ако му причернее. Но като съвсем млад агент шест пъти се бе сблъсквал с отвратителни типове, решили да забогатеят чрез откупи за отвлечени деца. Слава богу, че през последните години нямаше много престъпления от този вид! Може би защото се ширеше мнението, че тази опасна игра вече не си струва усилията — при сигнал за отвлечено дете ФБР струпваше всичките си свободни агенти и върху престъпниците сякаш се стоварваше Божият гняв... Но Патрик О'Дей едва сега започваше да проумява защо тези отвличания събуждат такава яростна омраза както сред полицаите, така и сред гражданите. Трябва да си родител, трябва да помниш прегръдката на тънките ръчички около врата си, за да можеш да осъзнаеш колко ужасяващи са тези престъпления — но в следващия миг кръвта ти се вледенява, емоциите ти блокират, независимо че само преди час си се държал напълно естествено, като всички.

Никога нямаше да забрави първото си дежурство като млад инспектор. Доминик ди Наполи, най-безмилостният член на прочутото мафиотско семейство, ревеше като малко дете, докато той, Патрик О'Дей, носеше на ръце спасения малолетен син на Доминик. Но чак сега той бе в състояние да го разбере. Но пък онзи похитител никога нямаше да излезе от мрачната сграда на затвора в Атланта.

Време беше да събуди Меган. Завари я свита на кълбо, със синьото комбинезонче — машинално забеляза, че вече е започнало да ѝ окъсява. Децата растат толкова бързо. Той я погъделичка по нослето и тя веднага отвори очи.

— Татко!

Днес закуската ѝ беше овесена каша с парчета банан и чаша ябълков сок. Меган се зазяпа в телевизора, докато татко преглеждаше криминалните колонии във вестника.

Двамата си имаха добре отработена процедура и за качването в колата. Слънцето вече се надигаше иззад хоризонта, но уличното движение все още не беше натоварено. Меган се настани в кошчето на задната седалка и както винаги огледа другите коли на паркинга.

Пристигането в детската градина също бе част от ритуала. Край пост 7-11 ги очакваше агентът от нощната смяна, плюс дежурния екип около самата сграда. Патрик въздъхна успокоено — никой не можеше да отвлече неговата дъщеричка от този добре охраняван район. Радваше се, че децата са пазени добре и че агентите няма да допуснат в детската градина да нахлуе някой извратен тип с пистолет в ръка. Меган веднага се завтече към госпожа Дагет, която я прегърна. Сега можеше да започне поредният ден, изпълнен с игри и уроци.

— Здравей, Пат — поздрави го агентът, застанал до вратата.

— Добро утро, Норм.

— Май и твоят график е натоварен като моя — отбеляза агент Джефърс — често му се падаше нощно дежурство в смяната, към която се числеше и ПЯСЪЧНИК.

— Как е жена ти?

— Още месец и половина и после ще трябва да си потърсим някое хубаво местенце, като това например. Наистина ли е толкова добра възпитателка, или само така ми се струва?

— Госпожа Дагет? Питай президента — засмя се Пат О'Дей. — Или по-добре съпругата му. В тази детска градина са били и двете им други деца.

— И аз мисля, че тук е по-добре от другите детски градини — съгласи се агентът.

Единият от пациентите му умря, а другият бе изписан, при това приблизително по едно и също време. За пръв му се случваше да загуби пациент, заразен от ебола. Беше се нагледал предостатъчно на смъртта — от сърдечни атаки, от мозъчни удари, от рак или просто от старост. Обикновено оставяше грижите за последните мигове на пациентите си на плещите на сестрите. Обаче този път стоя до самия край.

Организмът на Салех се оказа необикновено силен, ала това в крайна сметка само удължи агонията му най-накрая силите му се

изчерпиха и той се сгърчи. Тревожното писукане на кардиографа замлъкна и на доктор Макгрегър не му оставаше нищо друго, освен да изключи апарата. Сестрите веднага отстраниха интравенозните системи и грижливо събраха крайниците в червен пластмасов контейнер. Буквално всичко, до което пациентът се беше докосвал, подлежеше на изгаряне. И при други опасни зарази трупове на жертвите се третираха като източници на смъртно опасна зараза, но само при летален изход, причинен от ебола, аутопсиите се забраняваха. А освен това се намесиха и от суданското министерство на здравеопазването.

И така, битката бе изгубена.

За свой срам, Макгрегър изпита облекчение, когато за последен път смъкна ръкавиците, изми грижливо ръцете си и веднага се запъти към стаята на Сохайла. Още беше слаба, но можеше вече да бъде изписана, за да продължи възстановяването в домашна обстановка. Последните изследвания на кръвта ѝ показаха изобилие на антитела. По някаква причина, все още загадка за младия шотландски лекар, тя бе победила болестта. В организма ѝ вече нямаше активен вирус. Заслужила си бе прегръдката му. В други държави веднага щяха да се заемат с още изследвания, да я помолят да даде още кръв за задълбочени лабораторни анализи, но местните здравни власти заявиха, че в тяхната болница не може да бъде извършено нищо такова. Отначало Макгрегър се възпротиви, понеже се страхуваше от усложнения, но сега беше уверен, че момичето ще оздравее.

— Когато се почувстваш по-добре, ще дойдеш ли да ме видиш?
— попита я той с топла усмивка. Тя кимна. Умно дете. И много красиво, с чаровна усмивка.

— Докторе... — обади се баща ѝ, навярно бивш военен, личеше си по изправената му стойка.

— Моят принос е много скромен — каза Макгрегър. — Дъщеря ви е млада и силна, само това я спаси.

— Дори и така да е, никога няма да забравя какво ви дължа. — Бащата стисна здраво ръката му.

— Още две седмици ще бъде изтощена и уязвима. Давайте ѝ да яде каквото иска, но най-добре е да спи колкото може повече.

— Ще бъде изпълнено точно както го казахте — обеща му бащата на Сохайла.

— Нали имате телефона ми? И домашния? Обадете ми се, ако имате някакви въпроси.

— И вие, докторе. Ако имате някакви проблеми, например с правителството, моля ви, обадете ми се. — Начинът, по който този мъж реши да изрази благодарността си, го трогна. Макгрегър не желаше никой да се нагърбва със закрилата му, но по пътя към кабинета си, след като поразмисли, реши, че това не би му навредило.

— И така — каза експертът от министерството, след като изслуша по телефона доклада на Макгрегър за смъртта на единия и за изписването на другия пациент, — значи всичко се стабилизира.

— Да, така е.

— А проверихте ли персонала?

— Да. Направихме и допълнителни изследвания тази сутрин, за да сме напълно сигурни. Всички заразени предмети вече са изпратени в пещта.

— А трупът?

— И той ще бъде изгорен, точно както ми наредихте.

— Отлично. Макгрегър, вие се справихте много добре и искам да ви благодаря. А сега ще е най-добре да забравим, че въобще е имало такъв трагичен инцидент.

— Но какво ще правим, ако отново се появи пациент, заразен от ебола? — попита възмутено Макгрегър.

Експертът също не знаеше отговора на този въпрос, затова гласът му зазвуча загрижено, снижен до шепот, сякаш съобщаваше някаква тайна:

— Това не ви засяга, нито пък засяга мен, ясно ли ви е, докторе? Повече няма да се повтори, сигурен съм.

— Както кажете. — Доктор Макгрегър вдигна рамене и затвори телефона. Но веднага реши, че трябва да изпрати още едно съобщение по факса до Атланта. Суданското правителство нямаше право да му забрани. Той бе длъжен да осведоми колегите си отвъд океана, че опасността от епидемия е предотвратена просто поради щастливото стечение на обстоятелствата.

Така се случи, че Кувейт реагира преди Саудитска Арабия — може би защото всички членове на кувейтското правителство бяха

обвързани с общи интереси в бизнеса или заради опасното стратегическо положение на тази малка арабска държава.

— Останах с впечатлението, че тази идея е предварително обречена на провал — каза президентът на Адлер.

— Така е — съгласи се държавният секретар.

— Или външният министър Сабах е редактирал документа с поучтиви изрази, или се е уплашил от слуховете — обади се Бърт Васко.
— Лично аз бих заложил на второто.

— Твоето мнение, Бен? — попита Джак.

— Това може би ще ни причини доста главоболия — скептично поклати глава Гудли.

— Може би ли? — възкликна Васко. — Вече няма място за никакви съмнения и догадки.

— Окей, Бърт, нали ти си специалист по прогнозите за Персийския залив — напомни му президентът. — Казвай, каквото ще казваш.

— Ще трябва да публикуваме декларация, че нищо подобно не се е случвало. Както сам казахте преди малко, господин президент, цялата работа е обречена на провал.

— Тогава защо, за разлика от властите в Кувейт, саудитите не вдигат шум?

— Нали казахте, че след телефонния разговор с принц Али сте останали с друго впечатление?

— Да — кимна Райън. — Продължавай.

— В Саудитското кралство винаги са се държали донякъде шизофренично. Те ни харесват, имат ни доверие като стратегически партньори, но в същото време не одобряват много от нашата култура и обичаи. Невинаги го показват, но постоянно се опасяват, че прекаленото отваряне към Запада ще има обратен ефект върху техния обществен живот. Те са много, консервативни спрямо обществените изяви. Всички помним какво се случи през 1991, когато изпратихме наши войски в Саудитска Арабия. Поискаха от армейските свещеници да свалят религиозните символи от униформите си, шокираха се при вида на наши жени офицери зад кормилото, при това с пистолети на кръста. От една страна, те зависят от нас, защото ние им гарантираме сигурността принц Али сигурно не е забравил да го спомене в разговора по телефона, — но от друга, се безпокоят как да

предотвратят последиците от нашето влияние. Отново всичко опира до религията. Може би предпочитат да си сътрудничат с Даряеи, отколкото отново да ни канят да защитаваме границите им. Именно затова повечето от властниците в Рияд са готови на всичко, само и само да не допуснат ново пристигане на американски войски в страната. Докато в Кувейт положението е коренно различно. Ако ги помолим да проведем военно учение, те веднага ще се съгласят, дори и ако от Саудитска Арабия се опитат да им попречат. Все пак е за добро, че и на Даряеи е известна позицията на Кувейт — това ще охлади стремежа му към бързи завоевания. Но все пак... ако аятолахът заповяда на войските да настъпят на юг...

— Ако сега изпратим наши войски в Кувейт, ще бъде преценено като акт на агресия — предупреди Адлер. — По-добре да се срещнем с Даряеи и да сондираме мнението му.

— Не, така само ще го улесним — възрази Васко.

— О, не, няма да допуснем подобна грешка. Според мен всяка политическа промяна в държавите около Персийския залив е от изключително значение за нас. Този път не бива да се оставяме да ни изненадат. — Посланичката Ейприл Гилеспи беше обвинена, че през лятото на 1990 бе помогнала на Саддам Хюсеин да се ориентира за плановете на САЩ, но бе отхвърлила това обвинение с довода, че не може да бъде съдена само въз основа на речта на иракския диктатор.

— Колко бързо ще можеш да уредиш срещата с Даряеи? — попита президентът.

— Доста бързо — увери го държавният секретар.

— Тогава заеми се с тази задача — разпореди се Райън. — С максимална бързина. Бен?

— Да, сър.

— Вече разговарях с Роби Джексън. Координирай с него плана за бързо прехвърляне в района на няколко подразделения, но засега нека да се ограничим до по-скромнен контингент. Колкото да им покажем, че сме заинтересувани от района, а не да ги провокираме. Свържете се също и с правителството на Кувейт — трябва да им съобщим, че ако поискат, ще им се притечем на помощ. С какви сили разполагаме за незабавно прехвърляне в района?

— Вече проверих, сър. Двадесет и четвърта механизирана дивизия, във Форт Стюарт, Джорджия. Втора бригада е в повишена

бойна готовност. Също и една бригада от Форт Браг. В Кувейт имаме складирано военно оборудване и тези части ще бъдат прехвърлени там за по-малко от четиридесет и осем часа. Предлагам също да обявим бойна готовност и във военноморската база на остров Диего Гарсия. Поне това няма да предизвика шумен отзвук.

— Добре свършена работа, Бен. Обади се на министъра на отбраната. Но без излишен шум.

— Да, господин президент.

— А аз ще съобщя на Даряеи, че протягаме приятелска ръка на Обединената ислямска република — намеси се Адлер. — Ще добавя, че се стремим към поддържането на мира и спокойствието в района, поради което подкрепяме стремежа на всяка държава към опазване на териториалната ѝ цялост. Но какво ли ще ми отговори той?

Всички обърнаха погледи към Бърт Васко, който в този миг проклинаше мига, когато го бяха обявили за най-мъдрия съветник на президента.

— Не ми се вярва, че ще рискува с открита конфронтация.

— За пръв път се изказваш колебливо по някой въпрос — отбеляза Райън.

— Защото нямам достатъчно информация — отвърна Васко. — Не съм сигурен, че той е решил да предизвика конфликт. Това вече се случи веднъж и целият свят беше свидетел как завърши авантюрата на Садам. Да, той явно не ни харесва. Да, той не харесва също Саудитска Арабия, нито някой от останалите си съседи. Но няма да посмее да се захване с нас. Може би само ще се опита да ни заблуди. Това е военна игра, а аз не съм специалист в тази област. Но в тази игра ние няма да вземем участие и той много добре знае това. Затова със сигурност ще започне да оказва политически натиск както върху Кувейт, така и върху Саудитското кралство. Не виждам какво друго.

— Засега — добави президентът.

— Да, сър, засега — съгласи се Васко.

— Да не би да съм те притиснал прекалено много, Бърт?

— Не, господин президент. Просто се нуждая от повече сведения.

Джак се обърна към Гудли.

— Бен, заповядвам да се задействат всичките звена към службите за външнополитическа оценка. Осигурете пълен достъп на

Бърт и неговия екип, по мое изрично разпореждане. Знам, че сега си казвате колко е лесно да се издават заповеди — добави президентът с усмивка, за да разчупи напрежението. — Но нали обсъждаме само вероятността да възникне сериозен проблем в Близкия изток, нали още не сме стигнали до размяна на ракетни удари? — Всички кимнаха утвърдително. — Окей. Благодаря на всички.

Полет 26 на сингапурските авиолинии се приземи с пет минути закъснение — 10:25 сутринта. Пратеникът намери куфара си на платформата за багажа, праметна през рамо дръжката на пътната си чанта и се нареди на опашката. В ръката си стискаше паспорта с щемпела за визата, удостоверяваща, че правителството на Съединените щати не проявява интерес към личността му. Ако правителствените служители знаеха истината, едва ли щяха да го пропуснат така лесно.

— Добър ден — поздрави митническият инспектор, взе паспорта му и го разгърна. Изглеждаше износен, изпъстрен с печати за входни и изходни визи. Най-последно намери една празна страница и се приготви да я подпечата. — С каква цел посещавате Съединените щати?

— Пътуването ми е с делова цел — отвърна пратеникът. — Пристигам заради автомобилното изложение в центъра «Джейвитс».

— Аха — промърмори инспекторът, без да се вслушва в отговора на пътника, подпечата паспорта му и посочи към следващата опашка. — Нещо за деклариране?

— Не. — Най-добре се приемаха простите и ясни отговори. Втори инспектор огледа съдържанието на чантата върху екрана на апарата, но не откри нищо интересно. Пратеникът, пропуснат отвъд граничната зона, взе чантата си, после и куфара от транспортната лента, и излезе.

Зарадван от първия успех, мъжът се нареди на втората опашка и за по-малко от пет минути дойде неговият ред. Първата му грижа — граничният контрол и митническата проверка — вече беше зад гърба му. Следващата беше свързана с таксито — ами ако са му изпратили специално подбрана кола? Притисна чантата към себе си и се остави жената зад кормилото да го поведе по непознатите улици. На няколко пъти се озърна назад, за да провери дали не ги следва някаква кола. Уличното движение бе така претоварено, че трудно можеха да се

проследят десетките автомобили, още повече че същите жълти таксита се оказаха със стотици, наблъскани по платното като стадо подплашени говеда. Единствената неприятна изненада през този ден се оказа прекалено дългото разстояние между хотела и търговския център «Джейвитс» — налагаше се да потърси второ такси. Но посещението не можеше да бъде отлагано, затова пратеникът реши да тръгне към изложението веднага след като се настани в хотела.

Макар и напрегнат, мъжът се радваше на лекотата, с която се справяше досега. Скоро щеше да поеме по обратния път и след двадесет и два часа щеше да се прибере в дома си. Досега бе пропътувал хиляди километри и се чувстваше леко уморен от пътуването, въпреки че в самолета бе поспал. Най-важното бе, че за разлика от много други, се оказа издръжлив на дълъг път. Поръча си обяд от менюто на хотела за сервиране по стаите, после се преоблече, праметна през рамо пътната си чанта, слезе във фоайето и взе такси. Автомобилно изложение ли? Е, какво пък, той винаги бе обичал автомобилите.

Останалите деветнадесет пратеници също вече идваха в Новия континент — отначало в Бостън, после в Ню Йорк, последен кацна самолетът с пратеника на летището «Дълес».

— Трябва да се научите да разбирате хората — поучаваше ги Кларк.

Този клас определено беше на ниво. За разлика от учениците в обикновените училища, тези момчета наистина искаха да научат нещо от лекциите му. Тези мисли го отведоха към онези отдавна отминали дни, когато той седеше на чина в един от класовете във Фермата — беше в разгара на Студената война — и когато всеки копнееше за мига, когато ще заприлича на Джеймс Бонд и действително вярваше донякъде в този мит — въпреки суровите предупреждения на преподавателите. Повечето от тогавашните му съученици бяха дошли във Фермата направо от колежа и познаваха повече книгите, отколкото реалността. Повечето се учеха усърдно и се представиха отлично на изпитите. Но имаше и неудачници, а в този безмилостен занаят слабите оценки причиняваха страшни последици. Мнозина осъзнаха навреме, че трябва да се захванат с друга кариера. На този

клас обаче Кларк възлагаше големи надежди. Тези момчета не бяха дошли с дипломи от престижни колежи, обаче бяха научили от живота доста неща. И знаеха, че за разлика от колегите, тук всяка добре усвоена лекция един ден може да им спаси кожата.

— А ще се опитват ли агентите ни да ни лъжат?

— Вие бяхте от Питсбърг, нали, господин Стоун?

— Да, сър.

— Прочетох в досието ви, че сте работили със засекретени информатори, с които сте си уреждали срещи по улиците. Е, те нито веднъж ли не се опитаха да ви излъжат?

— И това се е случвало — призна Стоун.

— Ето че сам си отговорихте на въпроса. Ще ви лъжат: за ролята си в операциите, за опасностите, на които уж били изложени, за всичко, дори и за най-дребното. Затова си позволявам да ви повтора най-важното от днешната ни тема: трябва да се научите да разбирате хората. Трябва да се научите да схващате промяната в настроението на всеки от тях. Ето например вие, Стоун, попадали ли сте на информатор, който ви поднася откровени небивалици?

— В повечето случаи.

— А кога се е случвало? — любопитства Кларк.

— Ами... когато знаят твърде малко и се опитват да прикрият това. Или когато има разминаване между фактите и версиите им, когато нещо не съответства на...

— Знаете ли — прекъсна го инструкторът, — вие всичките тук сте толкова интелигентни, че понякога си задавам въпроса защо ви губя времето? Но да се върнем към темата: колко е важно да разбирате хората. През годините, които ще посветите на ЦРУ, вие непременно ще се натъкнете на някои особняци, които ще ви убеждават, че днес нищо не може да се скрие от шпионските спътници, защо те всичко засичали и за всичко докладвали. Не е точно така — продължи Кларк. — И сателитите могат да бъдат лъгани, при това по-лесно, отколкото са склонни да признават някои от нашите колеги. Хората също си имат слабости, на първо място деформациите в самооценката и в самочувствието, под влияние на неукротимото им его, така че нищо не може да замени това, което ще прочетете в очите им. Но винаги е интересно да се работи с агенти на място, защото дори и лъжите им ще ви подсказват доста за тях и за обектите на проучването. Ето например,

през 1983 година в Москва, на Кутузовски проспект, имахме подобен случай. Успяхме да изтеглим агента и между другото, идната седмица ще се срещнете с него. Той бе изпаднал в доста тежко положение, когато шефът му...

В този миг на вратата се появи Чавес — държеше съобщение, получено по факса, и Кларк набързо претупа края на лекцията и отиде при него.

— Мери Пат ни иска веднага във Вашингтон — съобщи Динг. — Нещо, свързано със Службите по оценка на външнополитическите промени.

— Обзалагам се, че пак ще ни занимава с Обединената ислямска република.

— На такава «покана» трудно може да се откаже — промърмори Чавес.

В базата на ВМС на САЩ край остров Диего Гарсия девет морски съда се готвеха да излязат в открито море.

Синхронното буботене на мощните двигатели не можеше да се чуе на хиляди километри, но топлинното поле бе лесна мишена за насочване на инфрачервените детектори на шпионските спътници, особено през нощта.

Това веднага привлече вниманието на Сергей Головко и той побърза да събере екипа от специалисти, за да обсъдят промените в обстановката.

— Къде е групата американски самолетносачи? — започна Головко, защото знаеше, че Америка обича да разхвърля самолетносачите си по всички световни океани.

— Вчера бяха край атола, с курс на изток.

— Нима се изтеглят от района на Персийския залив?

— Тъй вярно. Запланували са съвместни учения с австралийски кораби, под кодовото наименование «ЮЖЕН ПРИЗ». Нямаме сведения, че това учение ще бъде отложено.

— Тогава защо подготвят за отплаване кораби, предназначени да пренасят пехотни подразделения?

Руският аналитик уморено махна с ръка.

— Редно е и те да се отправят към района на учението, но при тази суматоха в Персийския залив може би ще се наложи да коригираме изводите си.

— Нещо ново от Вашингтон? — запита Головко.

— Райън продължава да лавира между засадите на политическата сцена — докладва завеждащият секцията за американската политика. — Обаче засега не може да се похвали с успех.

— Но ще се справи ли?

— Нашият посланик вярва в успеха му, както и тамошният ни резидент, обаче никой от двамата не мисли, че Райън ще се наложи със сила. Сега там цари бъркотия. Америка винаги се е гордяла с плавните преходи при предаването на властта от един президент към друг, ала дори и техните закони не поощряват това, на което сме свидетели сега. При това положение той не може да противодейства активно на политическите си съперници...

— Действията на Килти могат да се определят само като опит за държавна измяна — отбеляза Головко.

— Не, според техните закони това не се наказва, обаче правните експерти ми обясниха, че ще е много трудно да се прогнозира изходът от тази политическа битка. Следователно Райън ще остане в Белия дом, понеже пръв се е настанил в Овалния кабинет.

Головко мрачно кимна. Отвлечането на «Червения Октомври» и аферата с Герасимов в никакъв случай не биваше да стават обществено достояние. Той и неговото правителство знаеха много за първия провал, но само подозираха за втория. При залавянето на руската подводница американските специални служби заслужиха похвалите на тогавашния президент и може би именно затова бяха избрали Райън да се справи и с Николай Герасимов или Коля, както го наричаше Головко в мислите си.

Да, сигурно точно така бе станало. От дистанцията на времето тази хипотеза изглеждаше все по-правдоподобна, а разиграната хазартна ситуация му вдъхваше неволно уважение към противника. Но опасността руската общественост да узнае за тези две позорни петна в архивите на КГБ ставаше се по-очевидна, а той още не бе успял да се свърже директно с Райън, преди да е избухнал поредният дипломатически скандал. Явно в Щатите нещо се мътеше. Проблемът

опираше до вредата, която ще бъде нанесена на пълномощията на американското правителство. Още по-зле беше навикът на Райън да работи само с малобройна група съветници — очевидно наследен от годините в ЦРУ — вместо да впрегне усилията на цялата си администрация, да ги накара да действат в синхрон, като симфоничен оркестър. Инстинктът му подсказваше, че Райън би бил склонен към сътрудничество и ще се довери на вчерашните си врагове, щом се налага да действат в името на общите им интереси, обаче онзи предател Килти вече беше извършил непоправимото, като бе издрънкал пред американските репортери тези две истории и бе поставил правителството в безизходна ситуация! Но какво друго може да се очаква от политиците?

Политиката открай време играеше важна роля в живота на Головко. Член на партията още от осемнайсетгодишна възраст, той беше изучавал писанията на Маркс и Ленин с плам и макар с годините този плам да бе угаснал, логически стройните теории продължаваха да въздействат върху съдбата му, докато накрая се изпариха от съзнанието му, за да останат само професионалните му знания и стремежи. Той успя да преодолее исторически насложилата се антипатия към Америка, към блоковото мислене и разделение на света като сфери на влияние само на двете суперсили, едновременно подтикващи света към последната световна война.

Чувството му за национална гордост още го принуждаваше да мечтае за победата на Русия, обаче Русия бе изгубила надпреварата и не му оставаше нищо друго, освен да приеме фактите. Сега най-важното бе окончателното прекратяване на Студената война и заедно с нея — смъртно опасното противопоставяне на Съединените щати и родината му. Напоследък двете велики сили действително осъзнаваха общите си интереси и понякога си сътрудничеха. Вече имаше такива прецеденти. Иван Еметович Райън се беше обърнал за помощ към него при конфликта между САЩ и Япония и двете страни заедно бяха постигнали една жизненоважна цел... но за съжаление това все още се пазеше в тайна. Но защо онзи изменник Килти ще избере да разкрие тъкмо тази тайна, а не някоя друга например? Но не, сега неговата страна отново беше изправена пред задънена улица и руските медии, получили немислима доскоро свобода, със стръв щяха да подемат темата, също както задокоеанските им колеги... или дори щеше да стане

нещо още по-лошо, дявол да го вземе — а тъкмо сега той не можеше дори да позвъни по телефона!

Тези кораби, за да включат двигателите им... хм, явно е имало някаква причина. Райън или е замислил нещо, или си е припомнил стария занаят — нали един шпионин винаги си остава шпионин, — за да изиграе чуждите разузнавания. Но и при двата варианта Головко нямаше много възможности за избор.

— Да се сформира спешно специална група за действие в района на Персийския залив. Да се използват всичките резерви, с които разполагаме. Действайте с максимална бързина. Америка ще се опита да реагира на последните промени в района на Залива. Първо, трябва да сме наясно какво става там. Второ, какво евентуално са узнали американците. И трето, какви са техните намерения. Това е в ресора на генерал Бондаренко, понеже само той се познава с висши американски командири и има представа от начина им на мислене и действие.

Условията, каза си той, са отлични. Нито е много горещо, нито пък прекалено студено. Центърът «Джейвитс» беше до реката и въздухът бе влажен, което също благоприятстваше за мисията му. Ще остави контейнера в залата и няма да има ултравиолетови лъчи, които да повредят съдържанието му. За останалото грижата не беше негова. Пратеникът излезе от таксито и тръгна към главния вход.

За пръв път попадеше в такава грамадна сграда, затова в първите минути се обърка. Връчиха му брошурата с програмата на изложбата заедно с малка пластмасова карта с надпис «Посетител», която той окачи на ревера си. В брошурата намери план на павилионите и азбучен списък на производителите. Едва успя да прикрие смутената си усмивка — ако искаше да огледа всеки щанд, нямаше да му стигнат и три дни. Затова реши просто да позяпа автомобилите, както всички останали посетители.

Оглеждаше се предпазливо за смукателните решетки и отдушниците към климатичната инсталация. Най-добре би било да постави контейнера в някоя от климокамерите, изтласкващи десетки кубични освежен въздух към тавана на залата, ала това не беше предвидено в инструкциите му. Преди години във Филадельфия бе избухнала епидемия от малария и от нея американците се бяха убедили

в необходимостта да се поддържа чистотата на климатичните съоръжения. Оттогава ги почистваха задължително с хлор, а хлорът изстребваше вируса безмилостно. Вдигна поглед от лъскавата многоцветна брошура и забеляза големите отвори на тавана за циркулацията на въздуха. От тях охладнелият въздух се подаваше в залата, за да стигне чак до пода. Но замърсеният въздух, затоплен от човешките тела, се издигаше нагоре, понеже беше по-лек от студения, и се засмукваше от инсталацията, за да бъде охладен, евентуално овлажнен, пречистен и донякъде дезинфектиран. Така че от него се искаше само да избере участък, в който циркулацията на въздуха щеше да му бъде помощник, а не враг... Продължи да се шляе привидно безцелно и все гледаше да застане под някой вентилационен отвор, за да усети по кожата си нежния полъх на хладния въздух.

Докато преценяваше силата на въздушната струя, пратеникът трескаво обмисляше къде да скрие контейнера. Този избор беше от изключително значение. Интервалът за разпръскване на спрея бе около петнадесет секунди. Щеше да се чуе леко съскане — но вероятно никой нямаше да му обърне внимание в шумната зала, — а после за няколко мига да се отдели лека мъгла. Невидимият облак щеше да се разпръсне за още няколко секунди, но дребните частици, не много по-тежки от околния въздух, щяха да се смесят с атмосферата и да се разпръснат хаотично за около половин час, а може би и по-бавно — това зависеше от техническите показатели на климатичната инсталация. Искаше му се да бъдат поразени колкото е възможно повече хора, затова продължи да търси най-подходящото скривалище.

В Атланта, Джорджия, се провеждаше Пролетното изложение на яхти и скутери. Почти половината посетители бяха пристигнали със сериозни намерения да купят ако не яхта, то поне скутер; ако не през този сезон, то може би през следващите две-три години. Останалите просто се отдаваха на бляновете си. Да ги оставим да си бленуват, каза си пратеникът на Бадрейн.

В Орландо, Флорида, имаше изложба на автомобили за отдих и туризъм. Оказа се прекалено лесно — пратеникът надникна под един

от джиповете, преструвайки се, че иска да огледа шасито, пъкна контейнера под него и напусна зоната.

В Чикаго, Илинойс, пратеникът попадна на специализирания панаир в Изложбения център «Маккормак», посветен само на домакински уреди и битова техника. Залата беше претъпкана с най-разнообразни машини, приспособления и жени, готови на всичко, за да ги притежават.

В Хюстън, Тексас, бе организирана една от най-големите в Америка изложби на расови коне. Много от посетителите бяха араби — за изумление на пратеника на Бадрейн, който прошепна молитва болестта да не поразии благородните жребци, така обичани от Аллага.

Във Финикс, Аризона, се предлагаше всичко за любителите на голфа — игра, непозната на пратеника, който отлетя обратно за Източното полукълбо с толкова килограми безплатна литература, колкото му позволяваха да натовари на самолета, без да плаща за свръхбагаж. Но преди това успя да намери една празна торба от дебела и твърда пластмаса. Извади контейнера, нагласи часовниковия му механизъм и го пусна в торбата.

В Сан Франциско, Калифорния, показваха компютри — това изложение се оказа най-посетеното от всички през този напрегнат ден. Повече от двадесет хиляди души се тълпяха в центъра «Москони», затова пратеникът се изплаши, да не би да не успее да се измъкне в градината, преди да се е освободил от контейнера. Но успя да го скрие зад едно рекламнo табло, след което се отправи към хотела, разположен на четири преки от изложбената зала, с чувство за добре изпълнен дълг.

— От теб ли ще получа инструкциите? — попита Ареф Раман.

— Няма да предприемаш нищо, без да си получил изрични указания. За нас сега най-важното е да се убедим, че си готов да изпълниш мисията си.

— Не е ли ясно? — раздразнено попита Раман. — Защо си мислиш, че...

— И аз спазвам инструкциите, които съм получил — тихо промълви Алахад, собственикът на магазина за килими.

— Мога да се справя. Готов съм да се заема с мисията си — разгорещено каза убиецът. Бе взел решение още преди години, но съвсем друго беше да го каже пред някого на висок глас.

— В подходящия час ще получиш съобщение. Този час вече приближава.

— Но политическата ситуация...

— За нея имаме грижата ние, а освен това разчитаме на твоята преданост. Засега не прави нищо на своя глава, Ареф. Предстоят велики събития. Не зная всички подробности, но усещам как нещо се надига. В определения час ти ще извършиш делото, което ще увенчае дългоочаквания Джихад. Махмуд Хаджи ти изпраца своите поздрави и благословии.

38.

ОТСРОЧКАТА

— Не съм подготвен за работа в този район — протестира Кларк. Веднъж вече бе посещавал Иран и знаеше какви трудности може да възникнат при подобна задача.

— Сигурен съм, че ще се справиш — каза Ед Фоли. — Нали непрекъснато повтаряш, че никой не бива да се нагърбва с такива сложни задачи, ако няма добър нюх и ако не си поизцапа ръцете.

— Тъкмо това обясняваше днес следобед на новобранците във Фермата — лукаво подметна Динг. — А освен това им говореше как трябвало да се гледат хората в очите, да се вниква в душите им и така нататък. И колко били полезни такива качества като проникателността, умението да надушиш следата, да предусещаш накъде ще задуха вятърът и прочие. — Той никога не бе пътувал до Иран, но пък нямаше да изпратят Кларк сам, нали?

— Вече си включен в мисията, Джон — намеси се Мери Пат Фоли. — Държавният секретар ще излети след малко. Искам от теб и от Динг да го придружавате. Да се грижите за безопасността му, да разузнаете всичко, но без да се прикривате. Никакви маскировки. Искам да разберете какви са настроенята на хората от улицата. Накратко казано, да се ориентирате в обстановката, колкото е възможно по-бързо. — Обикновено подобни политически промени можеха да бъдат оценявани просто като се следят внимателно последните новини по Си Ен Ен, обаче Мери Пат държеше да изпрати на място опитни разузнавачи, за да напипа пулса на събитията.

Боже Господи — да доживееш да ти нареждат какво да вършиш тъкмо бившите ти ученици, които си се старал да обучиш на всичко полезно и които, за беля, не са забравили твоите уроци. Но има и лошо, когато именно тези ученици започнат да те учат какво да вършиш. Кларк още си спомняше, и то много добре, времето, когато съпружеската двойка Мери Патриша и Едуард Фоли стояха на чиновете във Фермата. Още отначало тя се държеше по-

предизвикателно от него, но с изострените си инстинкти и отличните си познания по руски език, плюс вроденото си умение да чете в душите на хората... Да, може би Мери Пат бе сбъркала професията си — би трябвало да се заеме с психология. На Ед му липсваше нейната страст, затова пък умееше да анализира информация, да сглобява цялостна картина при оценките на събитията, да гледа в бъдещето. Нито един от двамата не бе съвършен. Но заедно бяха забележителна двойка и Джон се гордееше, че са усвоили най-важното от уроците му.

— Някаква предварителна информация за последните събития в района?

— Засега нищо полезно. Адлер иска да се срещне с Даряеи, за да може лично да го осведоми какви ще са правилата на играта. А ти ще спиш във френското посолство. Пътуването е секретно, първо до Париж, оттам ще ви поемат французите. Времето е малко... но искам да се поразходите из Техеран поне час-два, колкото да придобиете представа за обстановката... например каква е цената на хляба, как са облечени минувачите и прочие. Знаете си работата.

Малко им оставаше до края. Най-неприятната и изнурителна част от работата се оказа смесването на амониевия фосфат. За правилното дозиране на дизеловото гориво с изкуствения тор използваха данните от справочника. И на двамата им се стори много забавно, че този мощен експлозив се използва за тор. Припомниха си, че в артилерията често се използват взривове, синтезирани от амонячни съединения, а един германски цех за изкуствени торове се беше самовзривил през 1927 година и в съседното село не бе останала нито една здрава къща. Дизеловото гориво се използваше и като частичен източник на химическа енергия, но основното му предназначение беше да намокри азотните смеси, да предава по-добре сътресението от взрива и да ускорява детонацията. Правеха сместа в широко корито — гъста каша, от която оформиха блокове, изчакаха ги да изсъхнат и ги пренесоха на ръце до палетите.

В барабана на циментовоза вонеше отвратително, затова го пълнеха на смени, пък и вътре не можеше да работи повече от един човек. Отне им почти цяла седмица. Слоевите не бяха много добре изравнени, затова попълниха празнотите с по-рядка смес.

— Е, готови сме, Пит — рече Ърни Браун. — Хубаво би било да можехме да наблъскаме още петдесетина килограма, но...

— ... но просто няма повече място — съгласи се Холбрук. — По дяволите, така се радвам, че най-сетне му видяхме края!

Двата допълнителни резервоара вече бяха напълнени със сачми. Може би бяха попрекалили с количеството, но малко излишък никога не е вреден.

Да се изведе незабелязано държавният секретар от Вашингтон никога не е било лесна задача — репортерите винаги забелязваха отсъствието му. Затова на бърза ръка скалпиха някаква прикриваща версия — Адлер трябвало спешно да се консултира с европейските съюзници по някакви неотложни въпроси. Французите много по-лесно контролираха своите медии — при тях проблемът се свеждаше най-вече до точната синхронизация на събитията.

— Да? — каза Кларк в слушалката.

— Предвидено е за днес — отвърна гласът.

Кларк примигна и поклати глава.

— Добре, след малко тръгваме.

Поне за тази мисия не им се налагаше да изслушват инструктаж преди заминаването. Трябва само да не изпускат Адлер от поглед, после да се поразходят из улиците на иранската столица и да се върнат. И не се налагаше да се безпокоят за мерките за сигурност. Ако иранците — той все още наричаше така жителите на новата Обединена ислямска република — се опитаха да сторят нещо, двамата с Динг бяха безсилни. Иранските тайни служби разполагаха с безброй сътрудници. По-скоро заминаваха, за да бъдат забелязани от противника, защото явно нещо се мътеше в този район.

— Тръгваме ли? — попита Чавес.

— Да.

— Bueno.^[1]

Даряеи погледна часовника на бюрото, после мислено извади осем, девет, десет и единадесет часа.

Всичко щеше бъде наред.

Днес бе приел френския посланик, доста симпатичен неверник, който говореше местния език толкова добре, че Даряеи не би се учудил, ако се окажеше, че французинът познава в оригинал някои от прославените персийски поети. Посланикът, винаги учтив и почтителен, с изискани маниери, умееше да представя исканията си за различни второстепенни въпроси като събития от важно значение. И винаги поднасяше желанията на своето правителство с оптимистична усмивка.

От друга страна, американците не биха настоявали така енергично, ако бяха научили за пратениците на Бадрейн. Приятелски контакти, приятелска размяна на мнения, приятелски предложения за установяване на приятелски отношения, така бе представил нещата французинът, докато опипваше почвата за подготовката на срещата — явно се надяваше, че ако нещата потръгнат, Франция ще бъде запомнена като страната, насърчила появата на едно ново приятелство... или по-точно, «делово сътрудничество». Ако пък срещата се провали, тогава всички ще си кажат, че Франция се е постарала да изиграе ролята на почтен парламентър.

Проклети да са тези французи! Ако предводителят на войските им, Карл Мартел, не бе спрял Абд ар-Рахман в битката при Поатие през 732 година, сега може би целият свят би бил арабско владение... но дори и Аллах не може да върне назад хода на историята. Рахман бе изгубил онази битка преди почти тринадесет века, защото хората му били обзети от алчност и защото били изоставили чистотата на своята Вяра. Заобиколени от богатствата на Запада, те прекратили борбата и започнали да грабят, с което дали възможност на Карл Мартел да събере още сили и да контраатакува. Да, струваше си да се помни този суров урок на историята. Винаги има време за грабежи. Но първо трябва да се спечели решителната битка. Първо трябва да смажеш противника, а после взимай всичко, което пожелаеш.

Излизането от страната се оказа по-лесно от влизането. Като повечето от западните страни, САЩ бяха загрижени повече за това, което пришълците биха внесли през границите, отколкото за това, което биха изнесли. И бяха прави, мислеше си пратеникът, докато чакаше пред паспортното гише на летището «Джон Ф. Кенеди».

Иранският търговец мъкнеше със себе си десетки брошури за най-новите модели автомобили. Доста време бе изгубил, докато съчини десетки подробности за версията, че се прибира с възторжени впечатления от автомобилното изложение, но никой не се усъмни в него и не прояви любопитство към деловите му интереси. Той напускаше страната, а това явно много се харесваше на американците, които чевръсто му подпечатаха паспорта. Митничарите дори не си направиха труда да го запитат защо е останал само за двадесет часа в страната — щом е пристигнал с делова цел, това обясняваше всичко. Освен това още нямаше десет сутринта, а персоналът на летището знаеше отлично, че преди десет не се случваше нищо важно.

В самолета му предложиха кафе, обаче пратеникът отказа. Беше прекалено изтощен, ала едва сега започна да усеща тръпките, причинени от умората и страха. Но пък бе удивително колко лесно се оказва всичко. Бадрейн ги бе убеждавал, че всичко ще мине без никакви проблеми, но той така и не му бе повярвал напълно — бе свикнал да заобикаля израелските патрули в Ливан и да очаква в следващия миг агентите на Мосад да го разкрият.

Но щом се прибереше в Техеран и се изправеше пред Бадрейн, щеше да се засмее презрително над тези свои преживявания и да поиска нова задача. Влезе в бюфета, веднага зърна високата бутилка шампанско на бара и си поръча една чаша. Знаеше отлично, че престъпва един от каноните на своята религия, но нали така отпразнуваха на Запад всяка победа? А той имаше за какво да празнува, нали?

— Май не ти харесва много да идваш в «Андрюс», а? — попита Чавес.

— Как да ти обясня, Доминго... Когато ти още си се возил на детско велосипедче, аз бях в Техеран с толкова несъвършено прикритие, че през него можеше да се гледа като през стъкло. А навън, около посолството, се тълпяха разбеснели се младежи с автомати. «Смърт на Америка!» — така викаха. Очаквах всеки момент да ни измъкнат и да ни разстрелят. Шефът на персонала беше пребледнял от страх. А аз стоях само на петдесет метра от него и не можех да му помогна...

— За какво беше изпратен в Техеран?

— Първия път заради някаква спешна задача на ЦРУ. А втория ме включиха в акцията за спасяване на заложниците. Тогава всички проклинахме лошия си късмет. Наистина беше много опасно. Може би се оказа по-добре, че операцията не успя — заключи Джон. — Нали накрая успяхме да ги измъкнем живи и здрави.

— Значи имаш лоши спомени оттам, а?

Кларк сви рамене.

— Не съвсем. Някои неща например и досега не мога да ги проумея. Мога да разбера саудитите, дори понякога ми допадат. Ако успееш да пробиеш стената от недоверие, с която се ограждат спрямо другouverците, можеш дори да се сприятелиш с тях. Е, някои от техните обичаи си остават странни и дори смешни за нас, но иначе всичко е наред. Напомня на сцени от старите филми, със старомодните понятия за чест и достойнство и така нататък. Но пък са много гостоприемни — продължи той. — Да, доста неща преживях там. Но на другия бряг на Залива положението е съвсем различно. Дано по-рано се махнем от Иран.

Динг паркира и слязоха. Към тях се приближи жена в униформа.

— Ще летим за Париж, сержант — заяви Кларк и извади служебната си карта.

Жената ги отведе.

Боб Холцман се усамоти в кабинета си, за да сложи в ред обърканите си мисли.

Някой бе съобщил поверителните сведения на Том Донър и Джон Плъмър. Най-вероятно Килти. Мнението на Холцман за Ед Килти до голяма степен се влияеше от отношението му към Джак Райън. Политическите идеи на Килти бяха доста привлекателни, но досега не бяха донесли полза на никого. В някоя друга епоха биха погледнали със снизхождение на слабостта му към нежния пол — а и всъщност кариерата на Ед Килти не беше пострадала чак толкова. Защото Вашингтон бе пълен с жени, налитащи на политическите мъже като пчели на мед... или като мухи на нещо далеч по-неприятно... а политиците не пропускаха да се възползват от това. Много от тези млади жени напускаха столицата дълбоко огорчени, но помъдрели. В

епохата, когато абортите все още бяха забранени, често се стигаше и до по-сериозни последици. Политиците по природа бяха толкова привлекателни, че повечето от младите им секретарки се отдръпваха след приключването на поредния флирт с усмивка на уста, без да подозират, че са били използвани като средство за мимолетно развлечение. Но понякога девойките се оттегляха горчиво разочаровани, а Килти бе разочаровал не малък брой млади момичета.

Една от тях дори бе посегнала на живота си. Съпругата на Боб — Либи Холцман — беше описала тази драматична случка, която обаче потъна в забрава, защото тъкмо тогава избухна конфликтът с японците и медиите решиха да я потулят, след което Ед Килти тихомълком бе реабилитиран. Дори и феминистките обявиха, че не си струвало да се пожертва този обещаващ политик заради прегрешенията в личния му живот — а това бе косвен начин да упрекнат Боб и Либи Холцман. Но нали всеки човек би трябвало да се придържа към някакви принципи?

Обаче във Вашингтон много от общоприетите морални принципи явно не бяха валидни.

Да, само Килти можеше да е подхвърлил онези материали на Донър и Плъмър, и то в промеждутъка между сутрешното интервю с президента и следващото, излъчено на живо вечерта, в най-гледаното време. А това можеше да означава, че...

— Ох, дявол да го вземе! — изруга Холцман, осенен от внезапно прозрение.

Да, това вече щеше да предизвика сензация, и то каква! Тъкмо от тези, които неговият главен редактор обожаваше до полуда! В интервюто на живо Том Донър бе споменал, че записът от сутринта се е повредил. Сигурно е излъгал. Боже Господи, репортер, който лъже президента в очите, и то пред милионна аудитория! В журналистическата професия не бяха останали много правила, но... Но не и това! Никой не можеше да упрекне журналистите от вестниците в прекалено топли чувства към телевизионните репортери, които, на свой ред, не им оставаха длъжни — нали се бореха да спечелят една и съща аудитория, а в тази безмилостна битка нямаше място за двама победители. Понякога имаха превес журналистите от вестниците, въпреки далеч по-скромните им изразни възможности. По-скромни ли, запита се Холцман. Да, разбира се, телевизията беше много по-бляскава и привличаща погледа, защото един кадър можеше

да замени хиляди думи, особено когато целта е не толкова да се информира публиката, колкото да ѝ се осигури приятно убиване на времето. Телевизията беше като красиво момиче, след което не можеш да не се обърнеш, когато се разминаваш с него на тротоара. Докато вестниците и списанията си оставаха като доведени деца.

Ала как да докаже, че Донър е излъгал?

И кое би му доставило по-голяма наслада? С един замах да съсипе репутацията на този перко с брилянтно скроените му костюми, отблъскващ всички с обилното използване на спрея за коса... Да затъмни всички сензации, поднасяни от телевизионните новинарски емисии! Да принесе незапомнена жертва пред олтара на журналистическата етика. В миналото неведнъж бе прекършвал обещаващи кариери само с една-две остри статии. Наистина, досега не му се бе случвало да се нахвърля срещу колега, макар от друга медия, обаче специално за този подъл тип... с удоволствие щеше да помогне да го изхвърлят от бранша.

Обаче как така Плъмър се бе примирил с тази дръзка измама? Холцман го познаваше от години и винаги се бе отнасял с уважение към него. Защото Плъмър бе отишъл в телевизията в съвсем друга епоха, когато хората в нея все още се стараеха да спечелят доверието на зрителите и да внушават почтеност, когато наемаха най-добрите журналистически екипи само според професионалните им умения, а не според приликите им с прочути кинозвезди. Да, длъжен бе да уведоми Плъмър, макар че тези разкрития със сигурност нямаше да му се понаврят.

Райън не успя да отклони срещата с посланика на Колумбия, който се яви в Овалния кабинет облечен безукорно, както е редно за един дипломат «от кариерата», при това с аристократичен произход. Стиснаха си ръцете сърдечно и енергично, като си размениха обичайните любезности пред обектива на официалния фоторепортер към Белия дом, след което се оттеглиха за деловия разговор на четири очи.

— Господин президент — започна посланикът строго по протокола, — моето правителство ми възложи да ви помоля за обяснение по повод на някои не съвсем обичайни твърдения във

вашиите медии, касаещи страната, която имам честта да представявам. Райън кимна мрачно.

— Какво по-точно искате да узнаете?

— Отнася се за съобщенията, че преди няколко години правителство на Съединените щати е имало намерение да нападне моята родина. Ние намираме това твърдение за обезпокоително, да не говорим за нарушението на клаузите на международното право и на многобройните двустранни споразумения между нашите две страни, спазващи демократичните принципи на междудържавните отношения.

— Разбирам вашите чувства, предизвикани от този деликатен въпрос. На ваше място и аз бих се чувствал така. Но позволете ми да заявя, че моята администрация при никакви обстоятелства не би поощрявала подобни действия. Това мога да ви го гарантирам с цялата отговорност като президент на Съединените щати. Вярвам, че ще го предадете на вашето правителство. — Райън реши, че сега е най-удобният момент да предложи на събеседника си чаша кафе. Вече бе научил, че тези на пръв поглед дребни жестове имат голямо значение при дипломатическите срещи — и макар да не разбираше докрай на какво се дължи този парадокс, нямаше нищо напротив да ги използва, стига да допринасят за каузата му. И този път класическата хитрина успя — напрежението между двамата политици за миг се смекчи.

— Благодаря, господин президент — кимна посланикът и надигна чашата си.

— Колумбийско е — усмихна се Райън.

— За съжаление не е от най-добрия сорт, който моята страна предлага за износ — откровено сподели Педро Очоа.

— На ваше място не бих се срамувал — отвърна Джак.

— Така ли?

— Господин посланик, аз много добре знам, че вашата страна плати горчива цена за някои от лошите навици на гражданите на САЩ. Докато работех за ЦРУ, да, имаше и такъв период в живота ми, аз имах достъп до информация относно търговията с наркотици и нейните пагубни последици в Латинска Америка. Никога не съм имал участие в акции, насочени срещу вашата страна, но е вярно, че тогава се запознах с доста на брой поверителни доклади на наши агенти. Познавах полицаи, които платиха с живота си — между другото, както знаете, моят баща също беше полицейски служител — а също и съдии,

както и журналисти. Зная, че властите в Колумбия отдавна водят упорита борба за установяване на истинско демократично управление. Но сега бих искал да добавя още нещо, господин посланик. Срамувам се за някои от твърденията, които бяха произнесени в този град по адрес на вашата страна. Проблемът с наркотиците не е възникнал първоначално в Колумбия, нито в Еквадор, нито пък в Перу. Този проблем се е породил тук, в Съединените щати, и вие сте негова жертва, също както и ние... в действителност вие пострадахте повече от нас. Защото атмосферата във вашата страна се отравя заради нашите долари. Така че не вие ни дължите извинения. Тъкмо обратното — ние сме длъжни да ви се извиним.

От тази среща посланикът очакваше много, но не и такъв изненадващ обрат. Остави чашата си на масата и с периферното си зрение долови, че са сами в кабинета. Агентите от охраната мълчаливо бяха напуснали помещението. Липсваше дори и стенографката. Това бе доста необичайно при срещи с чужди посланици. Нещо повече, Райън току-що бе признал, че сведенията от телевизионното интервю са верни, ако не изцяло, то поне отчасти.

— Господин президент — започна посланикът, — не ни се случва много често да чуваме подобни изявления от северноамериканските политици.

— Но ето че сега го чухте от мен. — Погледите им се кръстосаха над масата. — Нямам намерение да критикувам вашата страна, освен ако няма основателен повод, а според сведенията, с които разполагам, липсват каквито и да било поводи за подобно критическо отношение. За да ограничим наркотрафика, ние сме длъжни да насочим усилията си към наркоманите, което именно ще бъде приоритетната задача на нашата администрация. Вече се подготвя законопроект за углавно преследване не само на търговците на едро и пласьорите на дребно, но и срещу крайните купувачи на всякакви наркотични средства. Когато приключат изборите за Конгреса, ще настоявам решително за приемането на този законопроект. Освен това искам да се сформира неофициална работна група, съставена от членове на нашето и вашето правителство, за да се обсъдят начините за подпомагане на вашата страна в борбата с наркокартелите, но без да се накърнява вашият суверенитет. За вас Съединените щати невинаги са играли ролята на добронамерен съсед. За съжаление нямам власт да коригирам

миналото, но мога да се опитам да променя бъдещето. Според вас президентът на вашата страна ще приеме ли поканата да се срещнем, за да обсъдим по-задълбочено този проблем?

— Струва ми се, че има надежди такава покана да бъде посрещната благосклонно, разбира се, с оглед на другите задължения и запланувани визити.

— Да, сеньор, напоследък и аз самият все повече се убеждавам, с всеки изминат ден, колко време й усилия поглъщат ангажиментите, които е длъжен да поема всеки държавен глава. Но очаквам — добави Джак с усмивка — да получа някакъв разумен съвет от вашия президент.

— Не бих твърдял, че трябва да очаквате много от тази среща. — Посланикът се питаше как да обясни на своето правителство необходимостта от предлаганата среща. Очевидно Съединените щати залагаха много на нея. Райън току-що му бе предложил инициатива, която в цяла Латинска Америка би била посрещната като изкусен опит за извинение за нещо, което досега Вашингтон никога не бе признавал. Но от пълните разкрития щяха да пострадат много политици и от двете страни. Ако обаче зад предложението му не се спотайваха хитроумни политически сметки, какво би могло да се крие в цялата тази инициатива?

Да, какво стоеше в дъното на предложението му?

— Относно предлагания от вас законопроект... господин президент, как смятате, че ще се гарантира спазването му?

— Тъкмо с този въпрос се занимаваме сега. Предполагам, че повечето от наркоманите прибягват до наркотиците главно заради възможността да избягат, макар и временно, от негодите на реалния свят, заради насладата и самозабравата. Съгласно статистическите данни поне половината от наркотиците се продават в САЩ от излекувани наркомани, а не от пристрастени любители на дрогата. Според мен ние сме длъжни да забраним употребата им с решителни мерки, които да включват наказания за притежание и употреба на наркотици, независимо от количествата. Но явно няма да ни стигнат затворническите килии за всички задържани. Все пак се надявам да прочистим повечето от улиците в нашите градове. За рецидивистите предвиждаме наказателен срок от тридесет дни общественополезен труд. Например почистване на улиците, събиране на отпадъците в

икономически изостаналите зони. Разбира се, ще ги облечем в специални униформи. Надявам се, че сте католик, сеньор посланик?

— Да, също като вас.

Райън се усмихна.

— Искаме рецидивистите да изпитат срам. Ще наблегнем на разяснителните лекции в училищата. Оттам трябва да се започне. Ще се наложи да преразгледаме административните мерки. Вече се разискват възможностите за нова поправка в Конституцията. Оказа се, че няма да е толкова трудно, колкото очаквах в началото на кампанията. Аз съм баща на три деца и проблемът с наркотиците ме ужасява. Все още никой не може да предложи съвършен метод за решаването му. Неизлечимите наркомани се нуждаят от помощта на професионалисти, затова сега обмисляме поредица от специални програми, както на федерално, така и на местно ниво, от които да има реална полза... но ако успеем да се справим с рецидивистите, ще успеем да пресечем поне половината от наркотрафика.

— Ще следим този процес с подчертан интерес — обеща посланик Очоа. Намалването на приходите на наркотрафикантите щеше да ограничи възможностите им да си осигуряват могъщи покровители и да помогне на колумбийското правителство да осъществи намеренията си — да изкорени влиянието на наркокартелите, разяждащи политическия живот в страната като ракови клетки.

— Съжалявам за обстоятелствата, които бяха повод за днешната ни среща, но от друга страна, се радвам, че успяхме да беседваме за тези доста тревожни въпроси. Благодаря ви, господин посланик, за вашата откровеност. Искам да ви уверя, че никога няма да се откажа от нови срещи с вас за откровена размяна на мнения. Нещо повече, бих искал да уверя както лично вас, така и вашето правителство, че винаги съм хранил дълбокото убеждение в силата на законите и то не само в пределите на моята страна. Каквото и да се е случвало в миналото, аз предлагам ново начало в нашите отношения и съм готов да подкрепя думите си с дела.

Изправиха се и Райън отново му стисна ръката, след което го поведе към вратата. След секунди се озоваха в розариума, пред камерите на телевизионните репортери. Пресцентърът към Белия дом бе уредил кратко изявление относно резултатите от приятелската

среща между двамата политици. Заснетите кадри трябваше да потвърдят на зрителите на вечерните новини, че нищо вече не може да накърни отношенията между Колумбия и САЩ.

— Тази година се очаква мека пролет — промълви сеньор Очоа, след като огледа ясното небе и долови топлия полъх на вятъра.

— Но през лятото тук понякога става доста неприятно. А как е в Богота?

— Нашата столица е високо над морското равнище. Никога не става прекалено горещо, макар че слънцето пече много силно. Имате чудесна градина. Съпругата ми обожава цветята. Дори е прочута с тази своя страст — добави посланикът. — Успя да отгледа нов сорт рози, някаква кръстоска между жълтите и тъмнорозовите, в резултат на което постигна неповторим златист цвят.

— А как е името на новия сорт? — Всичките познания на Райън за розите се изчерпваха с това, че трябваше да внимава за бодлите. Обаче камерите не спираха да записват и той беше задължен да поддържа непринудения тон.

— На английски ще се преведе като «Утринна свежест». Според нея отдавна били изчерпани всички имена, подходящи за сортовете рози — обясни Очоа с приятелска усмивка.

— Можем ли да се надяваме да получим от нейните рози за нашата градина?

— Мария ще бъде много поласкана, господин президент.

— Следователно ние с вас успяхме само с една среща да постигнем две споразумения, сеньор. — Последва още едно ръкостискане, старателно увековечено от камерите.

Очоа също знаеше правилата на играта. На мургавото му лице разцъфна усмивка.

— Утринна свежест... хм, да, това за нас е символ на настъпващото просветляване в нашите отношения, господин президент.

На Бадрейн не му оставаше нищо друго, освен да следи стрелките на часовника и да се измъчва. Отдавна бе включил компютъра към Интернет и трескаво претърсваше каналите с последните новини. Досега нямаше никакво съобщение... обаче нищо

не се знаеше със сигурност, докато всички пратеници не се върнеха и не му докладваха лично. Дори и след това щяха да останат съмнения в изхода на операцията. Налагаше се да изчака още три-четири дни, може би пет. Едва тогава щеше да знае със сигурност дали замисълът му е успял напълно.

[1] Добре (исп.). — Б.пр. ↑

39. ЧАСЪТ НА СБЛЪСЪКА

Полетът над океана премина без никакви премеждия. Екипажът беше изцяло съставен от кадри на ВВС. Спускането започна сред непрогледния нощен мрак над едно от военните летища западно от Париж.

Нямаше официална церемония, обаче Адлер се ползваше с всички привилегии, които се полагат на министър на външните работи, затова бяха длъжни да го посрещнат въпреки секретния характер на посещенията. Веднага след заглъхването на двигателите на пистата се показва високопоставено цивилно лице от френското правителство. Адлер го позна още преди да слезе по стълбата.

— Клод, нима това си ти?

— Здравей, Скот. Приеми моите поздравии за новия пост, приятелю!

— Докато подготвим самолета ви, заповядайте в салона — покани ги един полковник от френската авиация. — Може би ще пожелаете да се освежите след дългия полет.

— Мерси, мон командан — отвърна Динг. Не можеше да се отрече, че французите умеят да предразполагат гостите си.

— Благодаря ти, че помогна за уреждането на срещата — заяви Адлер на своя френски приятел. Двамата се познаваха от дипломатическите си мисии в Москва и в Претория.

— Нищо не ми струваше, Скот. — Това, разбира се, не беше напълно вярно, обаче дипломатите се изразяват предпазливо дори и в моментите, когато могат да се освободят от професионалните условности. Навремето Клод му бе помогнал да се справи с проблемите около развода си с уникалния си френски такт, като се бе нагърбил с тежката роля на посредник при преговорите. Оттогава двамата не забравяха да се пошегуват на тази тема. — Нашият посланик ни уведоми, че трябва да се подходи много внимателно.

Двамата дипломати влязоха в трапезарията, където на масата ги очакваше гарафа с великолепно «Божоле».

— Каква е твоята преценка, Клод? Какво иска Даряеи? — попита Адлер щом домакинът наля виното и отпиха.

— Не мога да кажа със сигурност. Но подозираме, че ще е нещо, свързано с внезапната смърт на президента на Туркменистан.

— Не те ли учуди тази внезапна смърт?...

— Скот, в този район отдавна се очакват смутове, нали?

— Не съвсем. — Адлер отпи още веднъж от чашата си. — Клод, ти наистина си най-добрият експерт по вината, когото съм срещал. А какво мисли той по този въпрос?

— Не знам. Изправен е пред доста вътрешни проблеми. Вие, американците, не можете да прецените добре какво се крие зад тези думи. Неговият народ е с неспокоен характер и въпреки че успяха да погълнат Ирак, проблемите си остават. Според нас той ще трябва да се погрижи първо за вътрешната консолидация на новата държава. На това разчитаме, Скот. Надяваме се крайностите в режима да се смекчат, и то в най-скоро време. Длъжен е да омекоти поне част от позициите си по доста въпроси. Осми век отдавна е отминал, дори и в този район на света.

— Да се надяваме, че ще се окажеш добър пророк — кимна Адлер. — Защото Иран винаги ми е вдъхвал опасения.

— Всички хора са смъртни. Той е на седемдесет и две, а все още работи доста напрегнато. Но трябва да сме много предпазливи с него, нали си съгласен? Ако той прояви склонност към споразумяване, и ние няма да останем пасивни. По тези въпроси поговорихме и със саудитския колега. Там са доста загрижени, макар че не прекалено много. Ние не сме променили мнението си. Нашият съвет е да бъдете нащрек и внимателно да следите събитията.

Може би Клод имаше право, Даряеи вече бе стар, а утвърждаването на властта в една новопридобита територия винаги изисква доста усилия. Нещо повече — за да се овладее страна с враждебно население, най-добре е да се отнасяш с него търпеливо — стига да имаш търпение. Ще поканиш неколцина чуждестранни инвеститори, плюс десетина журналисти, без да забравяш за репортерите от Си Ен Ен, ще внесеш западни филми, от по-евтините, и всичко ще изглежда чудесно. Но само ако има достатъчно търпение. И

време. В американските университети се учат много иранци. Това може да се окаже един от най-ефективните лостове за постепенно засилване на влиянието на САЩ сред иранското обществено мнение. Проблемът обаче беше в това, че и Даряеи можеше да се досети за този вариант. Затова той, Скот Адлер, сега бе длъжен да знае каква да бъде следващата стъпка.

— Клод, предлагам да изслушаме какво е решил да ни съобщи и да се постареем да не си създаваме нови врагове. Мисля, че и ти си склонен към този вариант.

— D'accord^[1]. — Французинът доля вино в чашата му. — За съжаление, в Техеран е невъзможно да се намери от това прекрасно вино.

— Две чаши са ми границата, когато съм по работа.

— Е, как е във Вашингтон? — запита придружителят на Кларк и Чавес просто така, за да убие времето, или поне така изглеждаше.

— Напоследък се случиха доста странни неща. Знаете ли, в страната е учудващо спокойно. Може би няма да е зле правителството да намали социалните помощи — отвърна Джон.

— А за какво е този шум около президента и неговите приключения в миналото?

— О, чисти измислици — веднага се обади Динг.

— Да е откраднал руска подводница? Сам? По дяволите, това вече граничи с фантазията. — Кларк се усмихна. — Абсолютни глупости!

— А какво ще кажете за онзи руснак, бившия шеф на тяхното КГБ? — възрази домакинът. — Той не е измислица, нали? Всички го видяхме по телевизията.

— Да, но мога да се обзаложа, че сме му платили огромна сума, за да емигрира и да остане в САЩ.

— Може би ще издаде книга със спомените си, за да изкара още някой долар — засмя се Чавес. — Нищо чудно и той да се окаже кучи син като всички останали руски шпиони. Но ние с вас, мон ами, си оставаме само работни пчелички, искам да кажа скромни изпълнители, които винаги остават настрана от бурите по върховете.

Опитът му да внесе непринудена нотка в разговора не донесе успех — французинът не подхвана темата. Очевидно работеше за френските тайни служби и много добре знаеше, че в момента разговаря с агенти от ЦРУ.

— Случвало ли ви се е да работите в Иран? — попита Джон.

— Не, но съм бил там.

— И какво ви е впечатлението? — намеси се Чавес.

— Да ви призная, иранците и до днес си остават загадка за мен.

— Да — съгласи се Кларк. — Напълно ви разбирам.

— Но вашият президент е доста интересен човек — продължи французинът, може би само от любезност — доста странно за служител на разузнаването.

Джон го погледна в очите, мислено му благодари за предупреждението и му върне жеста.

— Да, такъв е. Но нали и той е от нашата професия.

— А всичките тези забавни истории около него?

— Нищо не мога да твърдя със сигурност — откровено се усмихна Кларк. «Разбира се, че са верни. Репортерите не са чак толкова умни, че да си измислят всичко това.»

Двамата мислеха за едно и също нещо. И двамата го знаеха, въпреки че никой нямаше право да го произнесе на глас. Срамота е, че не ни е позволено тази вечер да излезем някъде заедно, в някой приличен ресторант например и да си поприказваме като хората. Но никой не можеше да го каже.

— На връщане бих се радвал да ви почерпя по едно питие.

— На връщане ще се възползваме от поканата ви.

Динг само слушаше и наблюдаваше. Старото копеле още не беше забравило занаята, а той имаше още много да учи от него.

— Добре би било да станем приятели с него — сподели той с Кларк след пет минути, докато ги караха към самолета.

— По-добре е да си останем приятели, Динг. Полезно е да разговаряш с умни хора.

Никой никога не е твърдял, че е лесно да се управлява. Но Даряеи, който управляваше Иран вече почти двадесет години, напоследък все повече се дразнеше от досадните и незначителни

въпроси, с които ежедневно го затрупваха подчинените му. И все пак нито веднъж не призна пред себе си, че вината да се стигне дотук е почти изцяло негова. Според личната му преценка той управляваше доста добре, макар останалите да смятаха, че прекалява с диктаторските си методи — за повечето от престъпленията се предвиждаше само едно наказание — смърт. Дори и най-дребните административни нарушения можеха да причинят съсипването на дългогодишна кариера, но, разбира се, опрощението зависеше от големината на грешката. Най-рядко грешаха бюрократите, които на всичко отговаряха с «не», позовавайки се на изричните забрани, предписани в законите. И никой не го беше грижа да доказва, че наистина има такива закони. Всеки, който разширяваше обхвата на правителствените пълномощия над най-важните дейности от всекидневния живот, всъщност служеше само на една цел — да укрепва личната власт на аятолах Махмуд Хаджи Даряеи. Така всяко решение се взимаше много по-лесно и същевременно избавяше правителствените служители от опасността да изпаднат в немилост.

Но нищо в реалния живот не беше толкова просто. Например практическите въпроси около търговията, дори само начинът, по който в страната се вършеше всичко — от продажбата на пъпешите и дините до забраната на автомобилните клаксони в близост до джамиите — всичко чакаше нечия забрана или разрешение, защото дори и в Свещения Коран не се обясняваше как да се постъпва при всяка конкретна ситуация. Но да се либерализира всичко беше немислимо, защото всяко либерализиране на строгите ислямски правила можеше да се тълкува като изневеряване на религиозните канони, и то в страна, в която вероотстъпничеството беше най-страшното престъпление. Така че когато низшата бюрокрация се сблъскваше с необходимостта да каже «да» на някакво прошение, го препращаше по-нагоре, за да си измие ръцете с оправданието, че «онези отгоре» са казали «не». Така се правеше по-лесно кариера, защото «онези горе» отдавна бяха обръгнали и свикнали да отказват на елементарните искания на «онези отдолу», пък и те бяха длъжни да се съобразяват с критиките на следващите, които бяха още по-нависоко. Така се оформяше пирамидата на властта.

В тази сложна йерархия между Даряеи и низшата бюрокрация се намираше Съветът на религиозните водачи (през епохата на Хомейни

Даряеи бе негов член), плюс парламентът с послушни депутати и висшите служители, но за дълбоко разочарование на религиозния водач на новата Обединена ислямска република, нищо в закостенялата система на управление не се промени и така той се оказа изправен пред сериозни проблеми в икономиката, като цените на петрола, работното време на магазините, учебните програми за девойките във висшите училища. Мрачната физиономия, с която аятолахът напоследък посрещаше подобни тривиални доклади, все повече убеждаваше висшите сановници около него, че нещо не е наред, и ги принуждаваше отново и отново старателно да обмислят с какви доводи да му поднасят за подпис следващите документи, а това още повече увеличаваше броя на абсурдите в тромавата бюрократична система, защото всички се надпреварваха да бъдат по-стриктни от останалите. Сега най-важното бе да се спечели благоволенieto на Даряеи и той неизбежно се оказа заплетен в решаването на безброй маловажни въпроси, макар че трябваше да посвети цялото си време на кардиналните проблеми, надвиснали над новата държава.

С такива мисли той пристигна в Багдад, за да се срещне с местните религиозни дейци — трябваше да решат коя от джамиите ще бъде ремонтирана първа. Всеизвестно бе, че аятолахът предпочита една от тях за молитвите си, а друга — заради архитектурните й достойнства, трета — за историческото й значение. След оживени разисквания въпросът се усложни дотолкова, че се превърна във важен фактор за гарантиране на политическата стабилност на района около Багдад.

След това на дневен ред изскочи проблемът за правото на жените да карат коли (според мнението на иранците досегашният иракски режим бил прекалено либерален по този въпрос). И тук мненията се разделиха, защото се очертаваха доста затруднения. Стана дума и за самотните жени, като вдовици например — дали да им оставят правото да шофират сами, ако нямат средства, за да си позволят да плащат на личен шофьор? Трябваше ли правителството да се намеси? За някои професии, като лекарите и частните учители например, личният автомобил беше необходимост, за да могат да посещават пациентите или учениците си. От друга страна, тъй като сега Иран и Ирак бяха едно цяло, редно бе да уеднаквят законите си. Но това означаваше да се разреши и на жените в Иран да шофират! Или пък да се забрани в

Ирак? Именно заради тези наболели въпроси той бе принуден да вземе тази вечер самолета за Багдад и да изгуби още от ценното си време.

Седнал в личния си самолет, Даряеи прегледа още веднъж дневния ред на предстоящата среща. Идеше му да изкрещи, но бе търпелив и успя и този път да потисне негодуванието си. Подготовката на тази важна среща му бе струвала много усилия. На следващата сутрин щеше да се срещне с външния министър на САЩ, който на всичкото отгоре се бе оказал евреин. Даряеи гледаше листовете толкова свирепо, че членовете на екипажа чак се изплашиха.

Полетът се извършваше с френски самолет, а екипажът бе само от двама летци от френските ВВС, плюс две чаровни стюардеси. Поне едната работеше за френските тайни служби, според Кларк, а може би и двете. Харесваше французите, особено хората от тяхното разузнаване. Наистина понякога създаваха главоболия, като всички французи, особено когато ставаше дума за преразпределянето на зоните на влияние в Африка, обаче се справяха дяволски добре със задачите си. За щастие в самолета беше доста шумно и никой не се опита да му досажда с опити да го въвлече в разговор. Може би тъкмо това обясняваше защо едната или другата стюардеса влизаше на всеки четвърт час, за да се осведоми дали не желаят нещо.

— Трябва ли да узнаем още нещо, нещо по-специално, за да сме подготвени за срещата? — попита Джон, когато държавният секретар с любезна усмивка отклони поредното предложение на една от френските стюардеси.

— Не — отвърна Адлер. — Искаме само да го преценим, да разберем какво мисли, как се чувства сега, като единствен господар на двете държави. Моят приятел Клод каза, че отблизо нещата не изглеждали чак толкова зле, дори някои от доводите на аятолаха били съвсем приемливи. Но основната цел на пътуването е да му предам обичайното дипломатическо послание.

— Вярвам, че ще се справите — усмихна се Чавес.

Държавният секретар също се усмихна.

— От дипломатическа гледна точка тази задача не е много лека, но вярвам, че няма да се върнем с празни ръце. Къде сте следвали, господин Чавес?

— В университета «Джордж Мейсън», при професор Алфър.

— По едно време тя работеше за мен. И каква тема защитихте?

— Дипломатическите усилия в Европа в началото на века.

— Англия и Германия?

— В общи линии — кимна Динг. — По-специално наблегнах на съперничеството за контрола над морските пътища.

— И до какви изводи стигнахте?

— Хората не могат да осъзнаят разликата между тактическите и стратегическите цели. Мнозина от онази епоха са си въобразявали, че са могли да надникнат в бъдещето, като си мислят само с тогавашните понятия и категории. И понеже са се оказали доста късогледи, въпреки държавническите им умения накрая се е стигнало до Първата световна война, която е разчупила съществуващия ред в Европа, но не са успели да го заменят с нещо по-добро и по-солидно. — Забележителен извод, каза си Кларк, докато слушаше краткото изложение на Динг. Дори гласът му звучеше доста по-различно от обикновено.

— И сега работите за ЦРУ? — попита държавният секретар. В погледа му се четеше недоверие.

— Е, наложи се — ухили се Динг. — Но понякога не спазвам буквално всичките им нареждания, сър.

— Тогава защо Ед Фоли нареди да ме придружавате вие двамата?

— Заради мен — намеси се Кларк. — Заповядаха ни да се поразходим из Техеран и да разузнаем обстановката.

— Защо заради вас? — учуди се Скот.

— Има малко предистория. Навремето обучавах новопостъпили курсанти в школата към ЦРУ — обясни Джон и очите на Адлер изведнъж светнаха.

— Вие сте двамата в историята с Кога! Вие сте, нали?

— Ние сме — потвърди Чавес. Вероятно държавният секретар беше осведомен за историята с японците. — Беше доста забавно.

— И пак вие сте изпратили рапорта за Брет Хансън и Гото? Да, добре се справихте тогава, дори много добре. — Доскоро той се питаше дали тези двамата ще бъдат причислени към екипа на ЦРУ за извънредни мерки относно новата Обединена ислямска република. Вече знаеше отговора.

— Обаче никой не обърна внимание — натърти Чавес.

— Няма да се повтори — успокои го Адлер. — Обаче искам подробности.

— Разбира се, сър — съгласи се Джон Кларк.

Адлер махна с ръка на едната от стюардесите — симпатичната брюнетка, за която Кларк подозираше, че е агент на френските тайни служби.

— Да, мосю министър?

— Колко ни остава до кацането?

— Четири часа.

— Окей, донесете ни тесте карти и бутилка вино.

— Веднага, мосю.

— На служба сме, сър — отбеляза Чавес.

— Не сте на служба, докато самолетът не кацне — успокои го Адлер.

Всички знаеха къде преминава разграничителната линия. Не бяха разменяни никакви официални комуникета, поне между Пекин и Тайпе, но всичко се знаеше — и самолетите от КНР, и тайванските самолети не се приближаваха на повече от 15 километра до линията, ориентирана точно по местния меридиан. От двете ѝ страни всеки беше свободен да извършва маневри, да демонстрира агресивност, да прахосва на воля артилерийски снаряди. Стриктното спазване на тази невидима преграда бе постигнато без нито един обмен на радиовръзка между двата Китай. Всичко се вършеше в интерес на поддържане на стабилността в района.

САЩ бяха изпратили в Тайванския проток четири подводници, дислоцирани под тази невидима разграничителна линия, защото там се оказа най-безопасно за тях. В северния край на протока плаваха още три надводни съда — кръстосвачът «Порт Ройъл» и двата разрушителя «Съливанс» и «Чандлър» — и трите снабдени с общо 250 ракети тип SM2-MR. Обикновено те охраняваха някой от самолетоносачите срещу въздушни атаки, но сега «техният» самолетоносач беше закотвен в Пърл Харбър за подмяна на двигателите. «Съливанс» и «Порт Ройъл» бяха оборудвани с мощни радарни системи от клас ЕГИДА, които следяха неотстъпно въздушната активност в района, а подводниците бяха поели останалите разузнавателни задачи. На борда на «Чандлър»

имаше специално оборудване за прослушване на речевия радиообмен. Ако някой решише да възрази срещу присъствието на американските кораби в района, щеше да последва отговор, че всички държави се ползват от свободата в корабоплаването. На пръв поглед не се забелязваха признаци за някакъв общ план за действие, но именно тази неизвестност тревожеше всички участници в маневрите.

Над океана се зазоряваше, когато откъм континента се появиха четири изстребителя от китайските ВВС, а след пет минути се показаха още четири. Бордовите радари на американските кораби веднага ги засякоха. Компютърната система записа данните и ги кодира с поредни номера, след което се зае да следи по-нататъшното им напредване. Но спокойствието трая само до мига, когато изстребителите направиха рязък изненадващ завой. Дежурният лейтенант вдигна слушалката на телефона и натисна бутона.

— Да? — отвърна един уморен глас.

— Капитане, засякохме четири самолета от континентален Китай, вероятно изстребители. Скоро ще пресекат разграничителната линия, азимут две-едно-нула, височина пет хиляди метра, курс нула-девет-нула, скорост петстотин. На няколко минути зад тях летят още четири.

— Идвам веднага — отвърна капитанът.

— Нова следа, сър — рапортува дежурният, щом капитанът влезе. — От запад се приближават още четири изстребителя. Не, почакайте, може би са повече от четири...

За удобство в компютъра бе въведена подпрограма за изобразяване на самолетите на Пекин с едни символи, като «вражески», а тайванските — с други, като «приятелски». (Понякога в небето се появяваха и американски самолети, но те бяха снабдени с електронни индикатори и не смущаваха работата на компютърната система.) В момента на екрана се виждаха двете групи от по четири самолета, поддържащи дистанция от 5 до 6 километра и скорост около 1 600 километра в час. Радарът бе засякъл и шест пътнически самолета, всичките откъм източната страна на разделителната линия — летяха по традиционните си маршрути и грижливо избягваха зоната на ученията.

— Цел №6 променя курса — докладва наблюдателят. За пръв път през тези учения самолети на Китайската армия се отдалечаваха

толкова много от континента в посока юг-югозапад. Тайванските изстребители веднага коригираха курса си.

— Да не са изгубили ориентация? — зачуди се офицерът от командната кабина.

— Още не се е съмнало. Може би просто са решили да проверят летателната обстановка по-далеч от брега. — Нямаха представа какви навигационни системи използват китайските пилоти, но нямаше съмнение, че не е особено приятно да се носиш над тъмните води на океана в тясната пилотска кабина.

— Появиха се сигнали от още няколко самолетни радара, откъм изток, вероятно цел №7 — обадиха се от отделението за електронно разузнаване. Това беше втората китайска ескадрила, появила се откъм континента.

— Променя ли се електронната активност на цел №6? — попита офицерът от командната кабина.

— Не, сър. — Изстребителите довършиха широкия завой и сега летяха право на запад, обратно към разделителната линия, следвани от тайванските изстребители F-16. Нещо ставаше високо над протока, но никой още нямаше обяснение.

— Цел №7 завива, новият курс е нула-девет-седем.

— Насочват се право към тайванците! Вече са в обсега на радарите им... — задъхано доложи лейтенантът. За пръв път в гласа му се прокрадна тревожна нотка. — Цел №7 следва плътно траекторията на изстребителите F-16, без да ги изпуска от радарите си.

В този миг тайванските изстребители F-16 също влязоха в широк завой.

— Хм... — процеди дребният офицер, застанал до пулта за електронно разузнаване. — Сър, цел №7 току-що превключи радарите си в следящ режим. — Сега, вместо да се ограничи с търсенето на целите, електронната система можеше да насочва и ракетите въздух-въздух. Неприятелският акт отпреди няколко секунди прерасна в открито враждебно поведение.

Тайванските изстребители се разделиха на две ята и започнаха да маневрират поотделно. Китайските последваха примера им. Първата четворка, означавана като цел № 6, вече бе достигнала разграничителната линия и се насочваше на запад, за да се прибере в някое от военните летища на континента.

— Вижте!

На екрана се появи съвсем малка точка, която започна бързо да се отдалечава от изображението на един от тайванските изстребители.

— По дяволите! — извика щурманът. — Изстрелях ракетата!

— Може би са две... — поправи го капитанът.

Високо в небето двете ракети AIM-120, също американско производство, се раздалечиха и поеха по две отделни траектории, всяка към своята цел.

— Помислили са, че онези от континента са решили да ги атакуват. Ох, Господи! — извика капитанът и се обърна към радиста. — Веднага ме свържи с щаба на Тихоокеанския флот!

Но само след няколко секунди на екрана един от китайските изстребители избухна в пламъци. Предупреден, вторият изстребител форсира двигателите си и в последната секунда успя да избегне преследващата го тайванска ракета.

После се обърна. Най-южният тайвански изстребител също се завъртя и цел №6 рязко изви на север, с включени радари. След десет секунди във въздуха полетяха още шест ракети, всяка устремена към своята цел.

— Пред очите ни се разиграва свирепа въздушна битка — отбеляза щурманът. Капитанът вдигна микрофона:

— Всеобщо повикване, всеобщо повикване! — После предупреди капитаните на другите два кораба, на десетина морски мили, единият западно, а другият източно от него. Във всички отделения на «Порт Ройъл» кънтяха звънците за бойна тревога.

— Засякох сигнала — отвърна капитанът на «Съливанс». От трите американски кораба той бе най-близо до континента.

— И аз го получих на екраните — обади се от «Чандлър». Те пък бяха най-близо до остров Тайван, но получаваха чрез сателитен канал радарната картина от електронната система ЕГИДА.

— Улучиха го! — Още един китайски изстребител полетя към мрачните океански води. След още пет секунди избухна един F-16. Повечето от свободните членове на екипажа се събраха в командния център, за да заемат позициите си за бойни действия.

— Капитане, цел №6 се опитва да симулира...

— Да, виждам. Но още не е дошъл краят на схватката.

Точно според предсказанието му във въздуха се стрелна още една ракета. Беше толкова малка, че радарите на системата ЕГИДА едва я уловиха, обаче техниците веднага коригираха усилването, като «изстреляха» в зоната мощен радиоимпулс и картината веднага се изясни.

— О, по дяволите! — извика щурманът. — Капитане, вижте!

Опитният командир веднага схвана защо се бе изплашил щурманът. Някой бе изпуснал контрола над ракетата с търсеца глава в инфрачервения обхват и най-силно излъчващата топлина цел в съседство се бе оказал пътническият «Еърбъс 310» на тайванските авиолинии, с два огромни турбодвигателя, производство на «Дженеръл електрик» — тази американска компания бе произвела и двигателите на трите американски кораба. Сега на фона на изгриващото слънце еърбъсът изглеждаше като огромно червено око.

— Капитан Албертсън, веднага го предупредете! — извика капитанът.

— Еър Чайна шест-шест-шест, говори боен кораб от флотата на САЩ. Към вас е изстреляна ракета от изстребител, който се връща от бойна мисия, откъм северозапад. Повтарям, веднага се отклонете от курса, от северозапад ви заплашва ракетен удар!

— Какво, какво? — Но огромният самолет веднага се разклати, влезе в ляв завой и започна да се снижава. Обаче вече нищо не можеше да го спаси.

Ясно очертаният на екрана вектор на траекторията на ракетата нито веднъж не изпусна мишената. За миг смаяните американски моряци си помислиха, че тя може да се самовзриви и да падне в океана, обаче ракетата летеше със скорост, трикратно по-голяма от скоростта на звука, а пътническият лайнер се движеше с доста пониска скорост, защото вече приближаваше тайванското летище. Пилотът отново гмурна надолу носа на самолета, но с това само улесни преследващата го ракета.

— Самолетът е доста голям — замислено процеди капитанът.

— Но има само два двигателя, сър — отбеляза дежурният офицер.

— Ще го улучи — предсказа наблюдателят, застанал пред радарния екран.

— Дано профучи под него, дано го подмине... Ох, по дяволите! — изохка капитанът. Искаше му се да не е свидетел на тази жестока сцена. На екрана изображението на самолета се увеличи трикратно, а около него затрепка мигащият фон за излъчен сигнал за бедствие.

— Мейдей! Той излъчи «Мейдей», сър! — провикна се радистът. — Полет шест-шест-шест на тайванските авиолинии излъчва «Мейдей», ударени са крилото и двигателя... може би на борда е избухнал пожар!

— Дотам има само петдесет мили — каза дежурният офицер. — Летеше към летището на Тайпе.

Капитанът огледа набързо трите радарни екрана. Въздушната битка бе стихнала тъй бързо и неочаквано, както и бе започнала. Три изстребителя бяха свалени, може би още няколко бяха повредени, затова сега и двете страни оттегляха самолетите си. Откъм тайванския бряг се появиха още няколко изстребителя, за да ескортират завръщащите се ескадрили.

— Капитане! — обади се дежурният офицер откъм пулта за електронно разузнаване. — Включени са радарите на всички кораби в зоната. Претърсваме целия диапазон, за да класифицираме източниците.

Но опитният капитан знаеше, че това няма да помогне на ударения пътнически самолет. Сега от значение бе само едно — дали той ще успее да се снижи и да забави скоростта си.

— Имаме сателитна връзка с щаба на Тихоокеанския флот, сър — рапортува радистът.

— Говори капитанът на «Порт Ройъл». Току-що станахме свидетели на въздушно сражение. Една ракета се отклони и улучи пътнически лайнер, летящ по маршрута Хонконг — Тайпе. Самолетът още е във въздуха, но очевидно има повреда. Преди това бяха свалени два «МиГ»-а на ВВС към КНА, плюс един F-16 от тайванските ВВС. Вероятно е повреден още един F-16.

— Кой пръв откри огън? — запита дежурният офицер в щаба в Пърл Харбър.

— Според нас битката започнаха тайванските пилоти. Може да е било по погрешка. Или не са им издържали нервите... Ще ви изпратя лентите с видеозаписите от радарите колкото е възможно по-бързо.

— Много добре. Благодаря ви, капитане. Ще докладвам на командващия. Моля, дръжте ме в течение на следващите събития.

— Ще бъде изпълнено. — Капитанът остави микрофона и се обърна към дежурния офицер, който не откъсваше поглед от радарния екран. — Да се приготвят копия от видеозаписите за изпращане в Пърл Харбър.

— Разбрано, сър.

Полет 666 на тайванските авиолинии продължаваше по маршрута си към острова, но радарната следа показваше, че корпусът му се тресе от силни вибрации — дори не можеше да поддържа прав курс. Екипът за електронно разузнаване на борда на «Чандлър» прослушваше напрегнато честотите, запазени за радиообмен в района. Всички пилоти от международните линии говореха английски. За щастие гласът на радиста от поразения самолет се чуваше доста ясно, макар да говореше забързано и задъхано — зовеше за помощ и искаше да разчистят пистата на летището за аварийно кацане, докато двамата пилоти се мъчеха да овладеят системите за управление на повредения самолет. Единствено те знаеха колко сериозни са повредите. Останалите си оставаха безпомощни зрители, шепнещи молитви самолетът да издържи поне още петнадесет минути.

Оттук нататък събитията се развиха много бързо. В щаба адмирал Дейвид Сийтън заповяда на дежурния офицер незабавно да включи аварийния канал, да се свърже с главнокомандващия на Тихоокеанския флот и същевременно да подаде спешен рапорт до Вашингтон. След това нареди да се предадат спешни заповеди до шестте американски бойни кораба и подводници в района да бъдат нащрек, готови за бойни действия. Накрая бе излъчено първото шифровано съобщение до всички американски агенти, следящи различни военни обекти в Тайван — поради сложните мерки за сигурност тези съобщения отнеха повече време. Заради ранния час не завариха никой от персонала в посолството в Тайпе, нито някой от хората на ЦРУ, за да им заповядат незабавно да потеглят към летището и да посрещнат повредения самолет. Засега нямаше какво да се предприеме, освен да се изчака пороят от въпроси, които щяха да рукнат от Вашингтон и на които той още нямаше отговорите.

— Търси ви Бенджамин Гудли, сър.

— Свържете го. — След кратка пауза президентът попита: — Бен, какво се е случило?

— Възникнал е неочакван проблем в Тайван, господин президент.

Общо взето съобщението, което получил, било доста неясно и прибързано. Еърбъсът още бил във въздуха, затова военните решили да уведомят президента на Съединените щати, че е възникнал сериозен проблем, но повече никой нищо не знаеше.

— Окей, дръж ме в течение. — Райън погледна към бюрото си. — Ох, по дяволите! — Понякога усещането за могъщество от това да си президент беше толкова приятно. Но сега той бе безпомощен. Ами ако на борда имаше пътници от САЩ? И какво означаваше всичко това? И какво точно всъщност се бе случило?

Можеше да бъде и по-зле. Даряеи се качи отново на личния си самолет след по-малко от четири часа престой в Багдад, колкото да се справи с последните проблеми — този път речта му бе по-лаконична от обичайното — и да изпита удовлетворение от страха, който всели в сърцата им, когато ги скастри, че му губят времето с дреболии. Измъчван от киселините в стомаха си, аятолахът се настани на седалката в самолета с още по-кисело изражение. Махна мълчаливо с ръка на екипажа да включва двигателите. Отдавна бе усвоил този жест — с него бе давал знак да падат толкова много глави. След тридесет секунди екипажът вдигна подвижната стълба и мощните самолетни двигатели забучаха оглушително.

— Къде си научил така картите? — попита Адлер.

— Във флотата, господин държавен секретар — отвърна Кларк, докато събираше залозите. Току-що бе успял да измъкне с блъфване две десетачки от самия държавен секретар.

— Винаги съм си мислил, че моряците не ги бива много на покер.

— Някои хора и досега поддържат това мнение — усмихна се Кларк.

— Гледайте го в ръцете — посъветва го Чавес.

Еърбъсът бе изгубил десния си двигател след ракетното попадение, но повредите му не се ограничаваха само с това. Ракетата с инфрачервено насочване го бе застигнала отзад, откъм дясната страна, и след като се бе врязала в масивния турбовитлов двигател, отломките от взрива бяха разкъсали външната обшивка на корпуса, като някои бяха засегнали един от резервоарите с гориво. Избухна пламък, не много силен, колкото да внесе паника сред екипажа.

Но имаше и друга, по-страшна опасност, за която още никой не подозираше. От пламъците в задната част на самолета нямаше да пострадат пътниците, нито пък можеше да експлодира празният резервоар — съвсем друго би било, ако ракетата бе застигнала самолети само четвърт час по-рано. Най-лошото бе в повредата на управлението на насочващите плоскости, монтирани недалеч от опашката.

Слава богу, можеха да летят безпроблемно дори само с един двигател, а левият не беше засегнат, затова го включиха на пълна мощност. Вторият пилот изключи захранването на десния и задейства ръчното управление на усъвършенстваната противопожарна система. След няколко напрегнати секунди аварийните сигнализатори млъкнаха и вторият пилот въздъхна облекчено.

— Повредени са хоризонталните стабилизатори — докладва той, докато се опитваше да ги задейства от пулта. Оказа се, че самолетът не се подчинява на командите му.

Но проблемът не се криеше само в уменията на пилотите. Еърбъсът всъщност се управляваше от компютърни програми. Мощната главна програма събираще данните директно от датчиците, пръснати по целия корпус, крилата и двигателите, плюс входните данни от уредите, ръчно задействани от двамата пилоти, анализираше ги и изпращаше следващите си команди към регулиращите плоскости. Ала при проектирането на самолета компютърните програмисти не бяха предвидили повреди от въздушни сражения. Програмата коректно регистрира спада на мощността и реши, че се е взривил десният

двигател — защото така бе научена «да мисли». Бордовият компютър оцени тази първостепенна повреда, анализира и останалите, след което взе съответните мерки.

Оставаха им само трийсет километра. Пилотът регулира клапите, а компютрите — на борда всъщност имаше седем — веднага «прецениха» решението му като правилно и намалиха мощността на левия двигател. Изконсумираше повечето от запасите си с гориво, самолетът беше олекнал. Притежаваха цялата двигателна мощност, от която се нуждаеха за кацането. Височината намаляваше доста бързо, но това не изплаши пилотите, защото можеха да приземят самолета и ръчно. След кратко обсъждане решиха, че това е най-разумният избор. Във въздуха около тях се завъртя самотен изтребител, който искаше да им помогне с нещо, но единствено успя да им съобщи за повреда на десния двигател по канала за аварийна радиовръзка. Раздразнените и объркани пилоти му отвърнаха да не им се пречка.

Петнайсет километра. Скоростта спадна под 370 километра в час. Опитаха се да спуснат задкрилките, но не успяха да задействат тези от дясната страна. Компютрите, «надушили» още няколко повреди, «не посмяха» да включат и левите. Кое то пък не позволи на пилотите да намалят достатъчно скоростта. Двамата пилоти изругаха яростно, споменаха нещо за майките на програмистите и решиха да рискуват.

— Колесника! — изрева старши пилотът. Вторият пилот натисна лостовете и масивните колела започнаха да се спускат. Двамата въздъхнаха облекчено. Но не подозираха, че десните колела са повредени от удара.

Пред погледите им се показва летището. В другия край на пистата забелязаха мигащите светлини на линейките и пожарните коли. Еърбъсът обикновено се приземяваше при скорост 250 километра в час, но сега връхлитаха върху пистата с 360...

Самолетът се приземи доста твърдо и се понесе по бетона, но не задълго. Повредените десни колела закъсняваха и само след секунда по бетона започна да стърже метал. Двамата летци и седемте компютъра се опитаха да задържат курса, но не постигнаха нищо. Корпусът рязко се изви наляво, левите колесници изтрещяха оглушително и масивният двигател с грохот се стовари върху пистата. Лявото крило се откърши и веднага избухна пламък.

Притичалите пожарникари не успяха да спасят пътниците, обгърнати от огнената стихия. По-късно съобщиха, че от огъня и от задушаване са загинали 127 души. Останалите сто и четирима, заедно с екипажа, побягнаха ужасени, окървавени, изподрани, очернени.

Според указанията френските летци насочиха самолета към терминала на ВВС, където ги очакваше подсилена охрана. Веднага след кацането им съобщиха да се отправят към съседния пътнически самолет, който се беше приземил малко преди тях.

— Да, пристигнахме — прозина се Динг. — Сега...

— Извинете — прекъсна го чернокосата стюардеса. — Наредиха ни да останем в салона, докато приключат с обслужването на самолета, пристигнал преди нас.

— Той не крие стремежите си още отсега да ни се налага дори и в най-дребните неща — измърмори Чавес.

— Моля ви, изгасете осветлението в салона — каза Кларк и даде знак на партньора си.

— Но защо... — понечи да възрази държавният секретар, но Кларк му даде знак да замълчи. Стюардесата изпълни молбата му. Динг отключи чантата си и измъкна от нея фотоапарат.

— Какво ще снимате? — тихо запита недоумяващият Адлер.

— Пред нас има правителствен самолет — каза Джон и се наведе към прозорчето. — Не се виждат други машини от този клас, пък и сега го насочват към терминала на военните. Ще проверим дали ще можем да засечем кой е долетял с него.

Шпионите си остават шпиони за цял живот, каза си Адлер, но предпочете да не го повтори гласно. Дипломатите обаче също трябваше да са добре информирани и знаеха, че с толкова скъп самолет се разрешава да пътуват само членове на правителството на новообразуваната Обединена ислямска република. След няколко секунди към съседния самолет се приближи кавалкада от луксозни автомобили.

— Някоя важна птица — отбеляза Динг.

— Какъв филм си заредил?

— Достатъчно чувствителен, господин Кларк — отвърна Чавес и регулира телеобектива. В кадъра попадна целият корпус на чуждия

самолет. Не можеше да си позволи по-силно увеличение.

— О! — пръв реагира Адлер. — Хм, това се казва изненада!

— Самият Даряеи, нали? — попита Кларк.

— Да, това е нашият приятел — потвърди държавният секретар.

Чавес на бърза ръка изщрака десетина кадъра, за да запечата мига — посрещачите наобиколиха Даряеи и го запрегръщаха като богат чичо, отдавна обявен за изгубен и внезапно завърнал се. После го поведоха към най-близката лимузина, която потегли почти веднага. Чавес направи още една снимка и пхна фотоапарата в чантата. След още пет минути им разрешиха да слязат от самолета.

— Дали ще ме информират какъв ще е дневният ред? — попита Адлер на път към изхода.

— Вероятно не — реши Кларк. — Според мен ще изгубим няколко часа преди да започне срещата.

До най-долното стъпало ги очакваше френският посланик с още един мълчалив мъж, очевидно от охраната, плюс десетина местни сановници. Потеглиха с две лимузини към френското посолство, водени от два ирански автомобила. Отзад още две коли завършваха полуофициалната процесия. Адлер и посланикът бяха в първата, а Чавес и Кларк — във втората кола. С тях беше шофьорът и още един набит мъж на предната седалка, очевидно определен за техен придружител.

— Добре дошли в Техеран, приятели — започна придружителят, щом намести автомата между краката си.

— Мерси — отвърна Динг и се прозина.

— Съобщиха ми, че не посещавате Техеран за пръв път — обади се французинът.

— А вие откога сте в страната? — полюбопитства Джон.

— От две години. Колата е проверена — допълни той, с което навярно искаше да каже, че няма микрофони.

— Имаме за вас съобщение от Вашингтон — обърна се посланикът към Адлер в предната кола, след което му преразказа накратко за инцидента в Тайпе. — Опасявам се, че ще ви очаква доста работа след завръщането ви във Вашингтон.

— Боже мой! — възкликна държавният секретар. — В този момент само това ни липсваше. Има ли някакви официални реакции?

— Поне аз не съм уведомен. Но и те няма да закъснеят. Според дневния ред ще се срещнете с Даряеи в десет и половина, така че ще имате време да си починете след дългия полет. Обратният полет до Париж е предвиден след вечерята. Ще ви бъде оказано пълно съдействие за всичко.

— Благодаря ви, господин посланик — промълви Скот Адлер. Бе прекалено уморен, за да разговаря по-обстойно.

— Имате ли представа какво се е случило? — попита Чавес в задната кола.

— Знаем само това, което ни съобщи пресслужбата на вашето правителство. Очевидно в небето над Тайванския проток се е разиграла кратка въздушна схватка и някаква ракета е поразила непредвидена цел.

— По случайност ли? — обади се Кларк.

— Засега нямаме потвърждение на тази версия.

— Вероятно е доста трудно да се улучи въздушен лайнер, без да пострада част от пътниците. — Динг затвори клепащи, замислен за мекото легло, което го очакваше в посолството.

Същите новини бяха докладвани и на Даряеи почти по същото време. За изненада на своя придружител — висш мюсюлмански духовник, аятолахът не прояви интерес. Махмуд Хаджи отдавна бе решил, че е вредно да се допускат до висшата политика хора, които винаги изостават от събитията.

Френското гостоприемство не ги разочарова, въпреки че се намираха в град, който може би най-много от всички останали столици се различаваше от Париж. Щом влязоха в сградата, трима униформени служители поеха чантите от ръцете им, а иконом в пищна ливрея ги отведе да си починат. Леглата им бяха приготвени и ги очакваха, а на нощните шкафчета бяха оставени чаши вода с лед. Чавес заспа веднага. Но Кларк дълго не можа да затвори очи. Последния път, когато се криеше в посолство в този град... но какво ставаше с него? Защо се тревожеше толкова за тази отдавна затворена страница от миналото си?

Брифингът започна с рапорта на адмирал Джексън, допълнен с видеозаписите, изпратени от корабите в Тайванския проток.

— Тези кадри са заснети от екипажа на «Порт Ройъл». Получихме дублиращи записи и от «Съливанс», с незначителни разлики, затова ще използваме само първия комплект — обясни той на присъстващите в заседателната зала и започна да показва обектите върху широкия екран.

— Изглежда, че на водещата група китайски изстребители е било възложено да симулира нападение от континента към остров Тайван, като задачата на втората група от още четири изстребителя е била да охранява първата от евентуален контраудар. Отдолу, от земята, всичко е изглеждало като добре изпълнено стандартно учение. Обаче пилотите от втората група, вместо да следват водачите си от първата, превключват радарите в режим, общоприет за начало на въздушна атака, и на тайванските летци не е оставало нищо друго, освен да си помислят, че в следващия миг ще бъдат нападнати. Именно тогава не издържат нервите на един от тайванците и той изстрелва ракета. Примерът му последва пилотът от съседния изстребител. Тогава всички откриват ожесточен огън. Изстребителите F-16 започват бързи маневри около противниците си, но попадат в следващата клопка — ето, вижте тук, един пилот катапултира, но според нас е успял да оцелее. А тук този изстребител изстрелва още четири ракети и една от тях застига пътническият лайнер. Много рядко се случва такива ракети да летят толкова надалеч. Ние проверихме разстоянието — оказа се с три километра повече от максималния разчетен диапазон на ракетите от този клас. В мига, когато ракетата поразява еърбъса, всички изстребители вече са променили курса си и са се отдалечили. В края на краищата инцидентът приключва със загуби и за двете страни.

— Инцидентът — обади се Тони Бретано.

— Да, сигурно така изглежда отстрани. И все пак има едно «но»...

— Защо са били снабдени с бойни ракети за учебни полети? — попита Райън.

— Да, господин президент. Тайванските пилоти използват бели ракети, защото възприемат като непосредствена заплаха всяко учение

на бойната авиация на континентален Китай в близост до острова...

— За какви бели ракети става дума? — отново се намеси Бретано.

— Извинете, господин министър. Белите ракети са с бойни глави, докато учебните обикновено се боядисват в синьо. Но защо пилотите от КНА са носели на борда ракети с топлинно насочване? При подобни ситуации ние обикновено не ги използваме, защото после стават неуправляеми или както казват пилотите, след като ги изстреляш, иди, че ги търси. Има още нещо подозрително. Всички останали ракети са управлявани чрез радарите. Вероятно тази злополучна ракета, която е ударила пътническия лайнер, е била единствената с независимо, топлинно насочване, изстреляна през този злополучен ден. Лично на мен цялата тази работа нещо ми намирисва.

— Това да не е намек, че сме изправени пред съзнателна провокация? — тихо попита Джак.

— Само предположение, господин президент. Цялата история ми изглежда като предварително скроена, като класическа уловка. Няколко изстребителя се нахвърлят върху нарушители на тяхното въздушно пространство, завързва се престрелка, загиват няколко пилоти и от двете страни, а ние никога няма да успеем да докажем коя от двете страни носи по-голяма вина. Ето, вижте този кадър — струва ми се, че изстребителят от КНА през цялото време държи пътническия лайнер на прицел, докато накрая го оставя за мишена на тайванския F-16. Но не мога да повярвам на тази версия...

— Защо?

— Защото така ще могат да ни насочат по погрешни следи — отвърна адмирал Джексън.

— Може би тайванският летец е бил прекалено възбуден от атаката и просто е сбъркал целта? — предположи министърът на отбраната.

— Но защо и той, и колегите му ще откриват огън по отстъпващите самолети, а не по тези, които са много по-близо до тях, господин министър? аз съм служил като пилот на изстребител. И затова смятам, че това обяснение не изглежда правдоподобно. Дори неопитен летец, попаднал неочаквано в бойна обстановка, първо ще се ориентира откъде го заплашват и ще открие огън по най-близкия неприятел.

— Колко са загиналите? — попита Джак мрачно.

— Според последните данни жертвите са повече от сто — докладва Бен Гудли. — Има и оцелели, но още нямаме точния брой. Предполага се, че на борда е имало и американски граждани. Повечето пътници са били местни бизнесмени, пътуващи от Хонконг за Тайван.

— И какво предлагате?

— Преди да предприемем някакви действия, господин президент, първо трябва да узнаем дали са замесени наши хора в този инцидент. В момента в източната половина на Тихия океан имаме само един самолетоносач — «Айзенхауер», който заедно с ескорта си от крайцери и миночистачи е на път към Австралия за общофлотското учение «ЮЖЕН ПРИЗ». Но дори и да го отзовем, аз съм готов да се обзаложа, че няма да ни помогне да подобрим отношенията между Пекин и Тайпе.

— Длъжни сме да направим изявление за пресата — напомни Арни.

— Първо трябва да узнаем дали са загинали наши сънародници — рече Райън. — Ако сред жертвите има американски граждани... е, тогава ще имаме претекст да поискаме официално разяснение по случая, нали?

— Те ще се извинят и ще го обявят за фатална грешка — повтори Джексън. — Дори могат да обвинят тайванските пилоти, че първи са открили огън, и така да свалят от себе си цялата отговорност.

— Но ние няма да се хванем на въдицата им, нали, Роби?

— Не, Джак... извинете ме, господин президент. Не мисля, че можем да им имаме доверие. Искам да покажа тези записи на няколко от най-добрите ни експерти, за да сме напълно сигурни. Може пък да се окаже, че съм сгрешил... но не искам прибързано да променям мнението си. Пилотите на изстребителите са сериозно обучавани бойци. Каква може да е причината да откриеш огън по отстъпващ изстребител, вместо по този, който се нахвърля върху теб? Само защото така ти е хрумнало ли?

— Какви са шансовете този трагичен инцидент да прерасне в по-сериозен конфликт?

— В Тайван е обявен национален траур — отвърна Ед Фоли. — Ще организират правителствена церемония за погребението на

жертвите. Тяхната преса обсипа националната си авиокомпания със сурови упреци.

— А какви са вашите намерения? — попита го Гудли.

— Ако изводите на адмирал Джексън се окажат верни — макар аз лично да не съм склонен да ги приема като доказани — предпазливо започна Ед Фоли, — ние сме изправени пред сериозен проблем, въпреки че още не мога да го формулирам. За всички би било най-добре, ако се окаже само нещастен инцидент. Не мога да твърдя, че съм във възторг от предложението да изтеглим самолетоносача от Индийския океан, защото обстановката в района на Персийския залив никак не е спокойна.

— Какъв е най-песимистичният вариант за бъдещите отношения между двата Китайа? — попита Бретано, раздразнен, че се налага да задава подобни въпроси. Все още бе нов на този пост и не се чувстваше достатъчно компетентен.

— Господин министър, комунистически Китай притежава ракети с ядрени бойни глави, и то достатъчно, за да изпепели Тайван, обаче имаме основания да вярваме, че Тайван също притежава ядрени ракети и...

— Имат някъде към двадесет броя — прекъсна го Ед Фоли. — И могат да стигнат до Пекин на един дъх. Не могат да разрушат всички цели в континентален Китай, но двадесет термоядрени бомби ще сринат икономиката им за десет години напред, а може би и за двадесет. Комунистически Китай в никакъв случай не би искал да се стига дотам. Те не са малоумни, адмирале. Затова считам, че ще се придържат към конвенционална война.

— Много добре казано, сър. Комунистически Китай не притежава потенциал за успешно нападение срещу Тайван. Липсват им необходимите десантни средства, за да прехвърлят по-голям контингент от сухопътните си сили за окупирането на острова. Но все пак какво ще стане, ако конфликтът се разрасне? Най-вероятният сценарий е да станем свидетели на ожесточени въздушни и морски сражения, ала това няма да доведе доникъде, защото нито едната, нито другата страна не може да се надява на бърза победа. А това ще причини временното блокиране на един от най-важните морски пътища, от което пък ще пострада световната търговия, с всички възможни дипломатически последици за въвличените държави.

Прекалено опустошителен вариант, за да бъде избран за политическа цел... поне аз така мисля. — Адмиралът сви рамене. Този апокалиптичен вариант му изглеждаше пълна безсмислица, обаче преднамерената атака срещу беззащитния пътнически лайнер бе неоспорим факт. Но той само се опита да убеди аудиторията, че не е изключено инцидентът да е бил предварително планиран.

— Освен това с тях поддържахме оживени търговски връзки — припомни президентът. — Следователно искаме да избегнем влошаване на отношенията, нали? Опасявам се, че точно така ще реагират, ако наредим на самолетоносача да се отправи към Източнокитайското море. Нека да обсъдим и други варианти и да се опитаме да разберем какво, по дяволите, са възнамерявали да постигнат лидерите на комунистически Китай.

Пръв се събуди Кларк, може би защото не се чувстваше удобно в чуждото легло. Но сега не бе време за разкисване. След десет минути, избърснат и напълно облечен, той тръгна към вратата. Реши да не буди Чавес. Така и така Динг не говореше фарси, затова по-разумно бе да го остави да се наспи.

— На разходка ли? — Това бе мъжът, който ги придружаваше по пътя от летището. Чакаше във фойето.

— Малко да се поразтъпча — призна Джон. — Как ви беше името?

— Марсел Льофевр.

— И вие сте местният резидент? — дръзко попита Джон.

— Всъщност съм регистриран като търговски аташе към посолството — предпазливо отвърна французинът, с което негласно призна, че американецът е налучкал истинската му мисия в иранската столица. — Ще възразявате ли, ако ви придружавам по време на разходката?

— Ни най-малко — отговори Кларк. — Има ли наблизо пазари?

— Да, има. Ще ви ги покажа.

След десетина минути вече бяха наред оживена търговска улица. Двама ирански агенти ги следваха на седем-осем метра, но явно им бяха наредили само да наблюдават чужденците.

Шумовете го върнаха години назад. Познанията му по фарси не бяха впечатляващи, особено след петнадесетгодишно отсъствие от Иран, но въпреки че не можеше да говори много добре, все пак разбираше подвикванията, бърбенето и разправиите около пазарлъците.

— Как се движат цените на хранителните продукти?

— Само нагоре и нагоре — отговори Льофевр. — Особено след като започнаха да подпомагат Ирак. Хората не спират да мърморят.

Но нещо липсваше, Джон го усети веднага. Двамата отминаха сергиите със зеленчуци и влязоха в една пресечка. Тук обстановката бе по-различна, защото от двете страни на уличката бяха подредени неголеми, но спретнати златарски магазини — в този район на света търговията със злато винаги се е радвала на огромен успех. Хората не се уморяваха да купуват и продават накити и предмети от благородния метал. Обаче сега липсваше ентузиазмът и оживлението, което Кларк помнеше от предишното си посещение. Оглеждаше напрегнато фасадите на магазините, докато се опитваше да открие на какво може да се дължи тази промяна.

— Може би търсите нещо за подарък на съпругата ви? — попита Льофевр.

Кларк се усмихна стеснително.

— Е, човек никога не знае на какво ще попадне. Но приближава годишнината от сватбата ни.

— Откъде сте? — попита го един от търговците.

— От Америка — отвърна Джон, също на английски.

Иранският златар веднага бе отгатнал националността на чужденеца, може би по облеклото му, и реши да се възползва от шанса да освежи познанията си по английски.

— Не се случва често да ни посещават клиенти от Америка.

— Много жалко. Когато бях млад, често ми се налагаше да пътувам. — Огърлицата, която привлече погледа му, беше много изящна и красива. Джон видя етикета с цената, набързо пресметна наум сумата в долари и си каза, че е напълно приемлива за него. И освен това наистина приближаваше годишнината от сватбата му.

— Може би някой ден нещо ще се промени — предпазливо подметна търговецът.

— За съжаление, все още има много различия между вашата и моята страна — натъжено констатира Джон. Да, можеше да си позволи този екзотичен подарък, пък и носеше доста пари, както винаги, когато пътуваше в чужбина. Едно от достойнствата на щатския долар бе в това, че вървеше дяволски добре по всички краища на света.

— Нещата се променят — продължи златарят.

— Нещата трябва да се променят — съгласи се Джон. Отмести поглед встрани към съседната огърлица, чиято цена обаче се оказа доста по-висока. Тук нямаше проблеми с продажбата на такива скъпи накити — поне едно предимство не можеше да се отрече на ислямските страни: в тях властите умееха да се справят със заплахите от кражби. — Много малко усмивки видях днес по улицата, макар че сме насред пазара.

— Двама мъже вървят неотклонно по стъпките ви.

— Наистина ли? Е, нали с нищо не нарушавам законите ви? — попита Кларк, ала не успя да прикрие загрижеността си.

— Не, с нищо не ги нарушавате, господине. — Но търговецът не изглеждаше много спокоен.

— Ще взема тази — рече Джон и подаде огърлицата на златаря.

— Как ще платите?

— С американски долари. Става, нали?

— Да, но тогава цената ще бъде деветстотин от вашите долари.

Джон едва успя да прикрие изненадата си. Дори и в Ню Йорк, в някоя от фирмите за продажби на едро, такава огърлица би струвала тройно по-скъпо. Преди да чуе предложението на търговеца, Кларк се колебаеше дали ще има достатъчно пари и се надяваше да получи отстъпка, още повече че в Близкия изток пазаренето беше едно от традиционните удоволствия. Очакваше с умел пазарлък да склони иранеца да намали цената някъде докъм хиляда и петстотин долара, дори и с цената на продължителен спор. А ето че необходимостта да се пазари отпадна въобще. Дали бе чул добре колко му искаше този странен търговец?

— Деветстотин долара! За тази огърлица?

С драматичен жест търговецът притисна ръка към сърцето си.

— Осемстотин и нито долар по-долу! Да не искате да се разоря заради вас?

— Много сте упорит в пазарлъка. — Кларк реши да не отстъпва, за да задоволи любопитството на двамата ирански съгледвачи, които приближаваха към него.

— А вие пък сте неверник! Да не би да просите милостиня? Това е много фина огърлица, достойна за подарък на всяка почтена съпруга, а не за някоя развратница!

Кларк съобрази, че с поведението си може да изложи този непознат, но симпатичен иранец на сериозна опасност, затова побърза да измъкне портфейла си. Отброи банкнотите и му ги подаде.

— Много ми давате. Аз не съм мошеник! — С недоволен жест златарят му върна една банкнота.

«Само седемстотин долара за този златен накит!»

— Извинете, нямах намерение да ви обидя — промълви Джон и прибра огърлицата във вътрешния джоб на самото си.

— По дяволите, какво му стана на този човек? — запита Кларк, щом се отдалечиха. Не беше очаквал толкова бурна реакция.

— Да... ентузиазмът, с който в началото посрещаха новия режим, вече е доста поохладнял. Това, което се случи с вас, е много показателно. Но и вие си изиграхте чудесно ролята, мосю Кларк. Откога работите за ЦРУ?

— Достатъчно дълго, за да не се изненадвам прекалено от подобни сцени. Доколкото си спомням, при такива ситуации вие, французите, използвате думата «merde», нали не греша?

— Да, не грешите. А тази огърлица наистина ли е за съпругата ви?

— Да — кимна Джон. — Да не би онзи иранец да пострада?

— Хм, не ми се вярва, но... но може да изгуби при обменянето на долларите. И все пак беше доста интересен, нали?

— Искам по-бързо да се прибера в посолството. Трябва да събудя помощника си.

След четвърт час се прибраха в сградата на френското посолство и Джон веднага се отправи към стаята си.

— Как е времето навън, господин Кларк? — Но Кларк само бръкна в самото си и му подаде огърлицата. Чавес я претегли в дланта си. — Хм, не е от най-леките.

— Можеш ли да отгатнеш за колко я купих, Доминго?

— Изглежда ми някъде около двадесет и един карата, на тегло е горе-долу към... хм, не мога да позная колко грама е, но ми се струва, че ще излезе някъде към две-три хиляди долара...

— Ще повярваш ли, че се сдобих с нея само за седемстотин?

— Стига де! — засмя се Чавес, но в следващия миг го погледна тревожно. — Изглежда тук не ни обичат много, познах ли?

— Нещата се променят — тихо отвърна Джон, припомняйки си думите на златаря.

— Много ли е зле? — попита Кати.

— Според последните сведения са оцелели общо сто и четирима от пътниците, за деветдесет е сигурно, че са загинали, още тридесет не са открити, но се очаквало да открият и разпознаят труповете им до два-три часа — каза Джак. Агент Раман току-що бе донесъл телеграмата до вратата на спалнята. Сред оцелелите има шестдесет американци. Петима са загинали. Деветима са в неизвестност и се предполага, че и те са сред мъртвите. За Бога, на борда е имало четирийсет пътници от комунистически Китай! — Той смаяно разтърси глава.

— Но защо търговци от комунистически Китай ще летят за остров Тайван?

— Защо ли? Защото е така, скъпа. Китайците от двата бряга на Тайванския проток се дърлят като кучета за кокал, но не могат един без друг.

— А ние какво ще предприемем?

— Не знам. За днес сутринта е насрочена пресконференция. Дано дотогава получим повече сведения. По дяволите! Имаме четиринайсет загинали американски граждани, и то на другия край на света. Нали от мен се очаква да защитавам правата им? От мен се очаква да протестирам срещу всеки опит за покушение срещу наши граждани.

— Хора умират ежедневно, Джак — напомни му първата дама.

— Но не и от ракети въздух-въздух — въздъхна Райън.

— Мир вам — започна аятолахът, като се надигна от креслото си, за да посрещне високия си гост. Разговаряха чрез преводач, обичайна практика при подобни срещи — не само за по-голяма точност при размяната на мнения, но и ако нещо се обърка, винаги може да се обвини преводачът, че той е виновен за недоразумението — така и двете страни разполагаха с удобно средство за измъкване. — Нека Аллах да благослови тази среща.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете в такъв кратък срок — заяви Адлер и се настани в приготвеното за него кресло.

— Вие идвате много отдалеч. Добре ли пътувахте? — любезно се заинтересува Даряеи.

— Нямахме никакви затруднения — призна Адлер. Успя да потисне прозявката си. Беше недопустимо да показва признаци на умора. Преди да тръгне за срещата беше изпил три чаши силно кафе и сега стомахът му се обаждаше. За всяка сериозна среща дипломатите се подготвят старателно, като хирурзи пред вратата на операционната, а той притежаваше достатъчно опит, за да си позволи да покаже, че стомахът му е неспокоен от вълнение.

— Съжалявам, че не успяхме да ви покажем повече от нашия град. Тук има толкова много красиви гледки и исторически паметници. — Дватама мъже изчакаха превода. Преводачът беше тридесетгодишен мъж, доста напрегнат, и според Адлер се страхуваше от Даряеи. Беше облечен в леко поизмачкан костюм, но пък аятолахът беше с широки персийски дрехи, може би за да подчертае духовната и националната си принадлежност. Махмуд Хаджи се държеше изтежко, но без видими признаци на враждебно отношение... ала най-странното бе, че изглеждаше напълно лишен от нормално човешко любопитство.

— Може би при следващото ми посещение.

Последва приятелско кимване.

— Да. — Този път го каза на английски, което веднага напомни на Адлер, че този иранец разбира езика на своя гост. Все пак това бе малко необичайно нарушение на протокола, машинално отбеляза държавният секретар.

— Много време измина, откакто не е осъществяван директен контакт между представители на вашата и на моята страна, поне не на толкова високо ниво.

— Това не може да се отрече, обаче ние нямаме нищо против подобни контакти. С какво мога да ви бъда полезен, господин държавен секретар?

— Ако не възразявате, бих бил радостен да обсъдим въпросите около стабилността в този район.

— Стабилността ли? — невинно подпита Даряеи. — Какво искате да кажете?

— Учредяването на Обединената ислямска република доведе до появата на нова държава в района, която превъзхожда всички свои съседи както по територия, така и по брой на населението. Това е въпрос, който донякъде ни безпокои.

— Аз бих казал, че с това стабилността в района само се е подобрила. Не беше ли именно иракският режим главният виновник за дестабилизирането на Близкия изток? Нали Ирак започна две поредни агресивни войни? Докато ние никого не сме нападали.

— Това не може да се отрече — съгласи се Адлер.

— Ислямът е религия, проповядваща мир и братство — продължи аятолахът, но сега заговори с преподавателски тон и веднага си пролича, че е посветил дълги години на тази професия. Макар и леко напевен и тих, гласът му не звучеше успокояващо и в него се долавяха стоманени нотки.

— Това също е чиста истина, обаче в света хората от вашата религия, дори и да се кълнат, че са фанатично предани на Корана, невинаги следват принципите на исляма — подчерта шефът на американската дипломация.

— За разлика от нас, другите държави не приемат правилата, определени ни от Бога. Само чрез признаването на тези предписания могат да бъдат постигнати както мирът, така и справедливостта. Зад тези прости думи се крият неподозирани дълбоки истини, които могат да бъдат разбрани само от просветени люде.

«Би трябвало да съм благодарен на неделното училище — помисли си Адлер, докато кимаше с респект. — Но щом е така, защо, по дяволите, подкрепяте онези терористи от Хизбула?»

— Моята страна не желае нищо така силно, както да цари мир в този район... всъщност в целия свят, по-точно казано.

— Каквато е и волята на Аллах, разкривана ни от предсказанията на Пророка.

Адлер веднага схвана, че високопоставеният му събеседник ще призове на помощ свещените писания. Навремето президентът Джими Картър бе изпратил свой пратеник при Хомейни — някогашния водач на сегашния аятолах, — още когато Хомейни беше в изгнание във Франция, по времето, когато започваха трудните дни за иранския шах. Опозицията в Техеран беше надигнала глава и действията ѝ много затрудняваха усилията на американците. Пратеникът се бе върнал във Вашингтон с твърдото убеждение, че е разговарял с жив «светец». Президентът Картър бе приел доклада му, без да издава предпочитанията си, но веднага след това се бе заел да помага на «светеца» да свали от престола законно избрания шах Мохамад Реза Пахлави.

Да, така се започна тогава...

Администрацията на следващия президент се беше опитала да балансира между шаха и аятолаха, но не постигна нищо, освен огромен обществен скандал, дори си заслужи присмеха на целия свят.

Болезненият спомен го накара да изтръпне.

Адлер бе решил да не допуска такива грешки.

— Сред другите принципи, от които се ръководи моята страна, е зачитането на международно признатите граници. Запазването на териториалната цялост на всяка суверенна страна е *sine qua non*^[2] както за регионалната, така и за глобалната стабилност.

— Държавен секретар Адлер, всички хора са братя — такава е волята на Аллаха. Понякога се случва братята да се поскарят, да се пождърпат, обаче да се започва война е деяние, омразно на Бога. Във всеки случай за мен същината на вашите забележки е донякъде неприемлива. Нима се опитвате да ни внушите, че ние храним враждебни намерения спрямо нашите съседи? Защо избрахте именно такива слова?

— Извинете ме, но мисля, че не сте ме разбрали правилно. Аз нищо не се опитвам да внушавам. Пристигнал съм тук единствено за да обсъдим въпроси от взаимен интерес.

— Икономическото благосъстояние както на вашата страна, така и на нейните съюзници, зависи от този район. В тази насока ние няма да създаваме затруднения. Вие се нуждаете от нашия петрол. А на нас са ни необходими богатата, които могат да се купят с парите от нашия петрол. Ние притежаваме от векове богати традиции в търговията. И

вие знаете това. Освен това нашата култура изцяло се опира на исляма, но ни причинява много страдание фактът, че хората от Запада въобще не оценяват същността на нашата Вяра. Ние не сме варвари, въпреки че така биха преценили някои от вашите приятели, например евреите. Всъщност с евреите ние нямаме религиозни спорове. Техният прародител Авраам е отишъл в Израел именно от тукашните земи. Те първи са започнали да се кълнат в истинския Бог, което един ден ще ни помогне да заживеем с тях във вечен мир.

— За мен е чест да чуя подобни слова. Но как да се погрижим този мир да ни споходи още в наши дни? — попита Адлер, докато се опитваше да си припомни кога за последен път си е позволявал да повярва на някой, който размахва маслиненото клонче пред очите му.

— Като разговаряме по-често и като не насилваме хода на времето. Може би ще е по-добре да поддържаме преки контакти. Да не забравяме, че след хората, посветени на Вярата, идва редът за преговори между хората, посветени на търговията.

Какво ли целеше с тези думи домакинът? Преки контакти с Израел? Нима това бе открито предложение или само опит за хвърляне на прах в очите на американското правителство?

— Но ще бъдат ли поканени и вашите ислямски съседи?

— Ние споделяме обща Вяра. Ние си споделяме и богатата от петрола. И вече сме едно цяло в много отношения.

Кларк, Чавес и френският посланик търпеливо изчакваха края на преговорите. До тях останаха само мъжете от охраната и за Чавес това бе шанс да разгледа иранците.

Обстановката изглеждаше доста мизерна, овехтяла, макар че сградата отвън не се бе променила много след свалянето на предишния режим — колко много време бе изтекло оттогава! Личеше си, че бяха махнали всички по-модерни мебели, но от това интериорът бе станал още по-тягостен. Дори се долавяше напрежението, витаещо във въздуха. Ако попаднеш в някое американско правителствено учреждение, всички щяха да го гледат с любопитство, но шестимата служители от иранското министерство, намиращи се в помещението, нито веднъж не вдигнаха глави към него. На какво се дължеше това?

Само един ирански служител се приближи до посланика на Франция. Но за французина, с най-богат опит в дипломатията от групата, не бе трудно да долови намерението на иранеца да разговаря на най-безобидни теми, явно за да прикрие очакванията си от преговорите. Оставаше му само да гадае какво може да е казала всяка от страните. Най-важният за него въпрос беше какво планира Даряеи. Посланикът, както и неговото правителство, се надяваха мирът в района да се запази, затова той и колегите му от посолството бяха посъветвали Адлер да бъде готов за подобен развой на разговора с аятолаха.

Да, интересна личност беше Даряеи. Висш духовник, посветил живота си на Бога, но никой не се съмняваше, че бе заповядал да разстрелят бившия президент на Ирак. Проповядваше смирение и покорство пред волята на Аллах, ала в същото време управляваше Иран с желязна ръка. Говореше за милосърдие, но ясно си личеше, че преките му помощници изпитват ужас от него. Достатъчно бе да се огледа човек във фоайето. Нима се бе появил някакъв съвременен, блискоизточен вариант на кардинал Ришельо? Интересно сравнение, каза си френският дипломат. Нямаше да е лошо да спомене за това свое хрумване, когато се прибере в посолството си и се свърже със своя министър в Париж. А точно сега с този новоизпечен следовник на Ришельо разговаряше един от най-новите членове на американското правителство. Посланикът се успокояваше с факта, че Скот Адлер имаше добра репутация като дипломат. Но дали бе достатъчно добър, за да се справи с тази задача?

— Защо да обсъждаме този въпрос? Нима аз предявям териториални претенции? — запита Даряеи с почти шеговит тон, който обаче не успя да прикрие раздразнението му. — Моите хора желаят само едно — мир на всяка цена, край на всякаква вражда. По нашите земи се е проливала прекалено много кръв. През целия си живот съм изучавал нашите Свещени книги и съм размишлявал за нашата Вяра, а ето че сега, когато приближава краят на дните ми, най-последно мога да се радвам, че царува мир.

— Ако е така, тогава и ние не бихме имали повече желания, засягащи този район, освен може би и възстановяването на

приятелските отношения с вашата страна.

— За това ще поговорим по-късно. Бих искал да благодаря на вашата страна за това, че не попречи за прекратяването на търговските санкции срещу някогашния Ирак. Може би това е само началото в промяната на вашата политика. Същевременно ние не бихме желали да крием предпочитанията си — Америка да не се намесва във вътрешните работи на нашите съседи.

— Ние сме ангажирани в поддържането на целостта на Израел — напомни му Адлер.

— Строго погледнато, Израел не ни е съсед — веднага уточни Даряеи. — Обаче ако Израел е съгласен да живее в мир, ние можем да отвърнем със същото.

«Бива си го — помисли си Адлер. — Нито разкрива много от плановете си, нито пък проявява прекалено любопитство, само отрича и отрича при всички опити да бъде изобличен. Всъщност не направи почти никакви политически изявления или оценки освен шаблонните изрази за миролюбиви намерения. Та нали всеки държавен глава посвещава поне половината от времето си на същите общи приказки, макар че малцина използват Божието име за прикритие. Мир, вечен и непоклатим, стабилен и нерушим...»

Само че Адлер нито за миг не му повярва, особено за Израел. Ако аятолахът наистина имаше миролюбиви намерения, първо щеше да спомене за Йерусалим, а не да се задълбае в отношенията между Техеран и Вашингтон. Именно Израел беше необявеният посредник в преговорите за размяна на оръжие срещу заложници и иранците не се бяха посвенили да вземат пари дори от най-върлия си противник в Близкия изток.

— Надявам се, че в бъдеще на тази основа ще успеем да съградим много.

— Ако вашата страна се отнася с уважение към моята, тогава можем да разговаряме. И ще можем да се заемем с обсъждането на подобряването на нашите отношения.

— Ще предам това на моя президент.

— Вашата страна наскоро преживя тежка загуба. Бих му пожелал да има сили да изцери раните на своя народ.

— Благодаря ви. — Двамата се изправиха едновременно, отново си стиснаха ръцете и Даряеи изпрати Адлер до вратата.

Кларк се сепна, когато иранските служители скочиха като един. Даряеи съпроводи Адлер чак до външната врата и още веднъж му подаде ръка. След две минути те вече се бяха настанили в лимузините с номера от дипломатическия корпус, за да поемат направо към летището.

— Интересно как ли са приключили преговорите — обади се Джон. Въпросът беше отправен към цялата група. Всички си мислеха точно за това, обаче никой не желаше пръв да наруши мълчанието.

Трябваше да изчакат церемонията по изпращането. Френският посланик размени няколко реплики с Адлер, без да престава да стиска ръката му. На Кларк и Чавес не им оставаше друго, освен да се оглеждат наоколо, но нямаше нищо, което да ги заинтересува — както и трябваше да се очаква естествено. Динг реши да надникне в най-близкия хангар и за негово удивление никой не го спря. Вътре имаше някакъв самолет, полуразглобен. Двигателят бе свален на широка платформа и около него се суетяха няколко механици.

— Можеш ли да повярваш, че вътре е пълно с кафези за пилета?

— Какво? — недоверчиво промърмори Кларк.

— Провери сам, господин Кларк.

Джон отиде до вратата. Покрай стените бяха подредени лавици, а върху тях бяха струпани телени кафези, от онези, с които търговците пренасят пилета. Доста смешна гледка за военновъздушна база.

На другия край на летището Киноартиста следеше изпращането на последния екип. Полетът бе до Виена.

[1] Съгласен (фр.). — Б.пр. ↑

[2] *Sine qua non* (лат.) — задължително условие; условие, без което не може. — Б.пр. ↑

40. ПРЕМИЕРИ

На сутринта повечето от жителите на Съединените щати узнаха това, за което техният президент вече бе уведомен. Единадесет американски граждани бяха мъртви, а още трима — безследно изчезнали в самолетна катастрофа на другия край на земното кълбо. Репортерите от местната телевизия бяха пристигнали на летището тъкмо навреме, за да заснемат енергичните опити на екипите от бърза помощ. Но на записа се виждаше само огнено кълбо. Десет пожарни коли заобиколиха горящите останки на самолета, но бе прекалено късно, за да спасят някого. Линейките сновяха като обезумели. Някакви изпоцапани хора, очевидно оцелелите, се щураха насамнатам. Екраните се изпълниха с плачещи жени, загубили съпрузите си, родители, търсеци изгубените си деца, с една дума — пълен хаос, от който нищо не можеше да се разбере.

Тайванското правителство незабавно протестира срещу въздушното пиратство и поиска да се свика по спешност Съветът за сигурност към ООН. Само след няколко минути Пекин излезе с декларация, в която се уточняваше, че китайският самолет, по време на безобиден учебен полет, е бил внезапно атакуван и в отговор е открил огън, като мярка за самоотбрана. Пекин напълно отричаше да е съпричастен в катастрофата с въздушния лайнер и обвиняваше за инцидента бунтовническата провинция, както китайците от континента бяха свикнали да наричат Тайван.

— Какво още можем да очакваме? — попита Райън адмирал Джексън в 7:30 сутринта.

— За около два часа техниците ще прослушат и двата записа. Повиках неколцина опитни пилоти на изстребители и двама специалисти от разузнавателния център на ВВС, за да потърсим още нещо в записите. Обаче знаеш ли — електронната сигнатура на ЕГИДА се различава съвсем ясно сред радиочестотите. От двайсет години им е известно за какво използваме този кораб. Следователно

китайците отлично са знаели, че следим движението на кораби и самолети в района. Това не бива да се забравя, когато се анализира инцидентът.

— Продължавай.

— Освен това на борда на «Чандлър» имаме разузнавателен екип за подслушване на речевите канали за връзка. Вече разполагаме с превода на разговорите между китайските пилоти. Цитирам по памет откъс от техния радиообмен, тридесет секунди след началото на схватката: «Хванах го, хванах го, ще му пусна една ракета!» В същия момент е била изстреляна ракетата с топлинно насочване към пътническия лайнер. И накрая, нашите експерти са единодушни, че е нелогично да изстрелваш ракета към пътнически самолет, намиращ се малко извън стандартния обсег на ракети от този клас, когато те преследва чужд изстребител. Джак, тази история ми намирисва на нещо... на нещо много лошо.

— Адмирале — попита Арни ван Дам, — може ли да отнесем този въпрос в съда?

— Аз не съм юрист. Разбирам само от изстребители и кораби. Не разполагам с неопровержими доказателства, но пак ще повторя, готов съм да се обзаложа сто към едно, че не греша в преценката си.

— Не мога да заявя това пред репортерите — рече Райън и погледна часовника си. Оставаха му броени минути до началото на пресконференцията. — Ако са го извършили съзнателно...

— Без «ако», Джак, разбра ли?

— По дяволите, Роби, разбрах какво ми каза още първия път! — сърдито го прекъсна Райън. — Не мога да отправя обвинение към суверенна държава за акт на насилие, без да разполагам с абсолютно надеждни доказателства. Но нека да приемем, че са го замислили предварително. Това обаче означава, че имат някаква цел, за която ние нищо не знаем. Какво може да се крие зад цялата тази проклета история? Възможно ли е да планират нахлуване на Тайван?

— Не могат да си го позволят — припряно заяви Джексън. — Няма достатъчно авиация. По базите им в този район не се забелязва повишена активност, обаче отново са се активизирали в североизточен Китай, близо до границата, с което пак изнервят руснаците. Така че от военна гледна точка отговорът е «не».

— Искаш да кажеш, че няма да нападнат по въздуха? — попита Ед Фоли.

— Не притежават необходимата бойна авиация — скептично поклати глава Роби. — Но дори и да се опитат, тайванските пилоти ще ги изпозастрелят като патици. Могат да предприемат нападение по море, но както ви споменах още вчера, това ще им коства много кораби и самолети.

— Тогава излиза, че са нападнали пътническия самолет само за да проверят как ще реагираме, така ли да го разбирам? — учуди се президентът. — Та това е глупаво!

— Може би за да проверят бойната ни готовност — предположи Джексън.

— Стига, адмирале — възрази Бен Гудли. — В пътническия самолет са пътували повече от двеста души. Нима ще заложат живота на толкова хора на карта?

— Нека да не бъдем прекалено наивни, Бен — каза Фоли. — Всички знаем, че те не споделят нашето сантиментално отношение към човешкия живот.

— Но нали...

Райън рязко ги прекъсна:

— Стига! Престанете с този безсмислен спор! Ще потвърдим, че става дума за предумишлен акт на насилие, но все още нямаме неоспорими доказателства. А освен това не знаем каква е целта на това нападение, а след като не я знаем, нямаме право да го обявим за нарушение на международното право, нали? — Всички кимнаха.

— Чудесно, тогава след петнадесет минути ще направя изявление, но после репортерите ще ме засипят с въпроси, а аз ще бъда принуден да им сервирам само куп лъжи.

— В общи линии точно така ще стане, господин президент — потвърди Арни ван Дам.

— Никак не ми допада тази роля! — гневно каза Джак. — И на всичкото отгоре онези в Пекин ще са наясно, че говоря лъжи.

— Възможно е, но не е съвсем сигурно — възрази Ед Фоли.

— Никога не съм бил добър лъжец — въздъхна Райън.

— Налага се да се научиш — посъветва го Арни ван Дам. — И то бързо.

Обратният полет от Техеран до Париж премина в мълчание. Адлер нагласи масичката пред седалката, извади бележника си и през целия път записваше диалога от срещата в Техеран, като използваше добре тренираната си памет. После добави личните си впечатления за всичко, от външния вид на Даряеи до хаотично нахвърляните документи върху бюрото му. Накрая му остана един час да прегледа обширните записки и да се заеме с аналитичните коментари. Престоят в Париж бе по-малко от час, но това се оказа достатъчно да се срещне още веднъж с Клод и придружителите му и дори да изпият по чаша вино. Накрая шефът на американската дипломация и свитата му отново се озоваха на борда на VC-20B.

— Как мина? — попита Джон, когато самолетът набра височина.

Адлер си припомни, че Кларк не е обикновен агент на ЦРУ, а член на Службата по оценка на външнополитическите промени.

— Първо ми кажете — какво успяхте да свършите, докато се разхождахте из улиците на Техеран?

Джон бръкна в джоба си и извади златната огърлица.

— Това означава ли, че сме ангажирани с някой в Техеран? — усмихна се изненадано държавният секретар.

Кларк посочи към Динг.

— Не, сър. Само той е ангажиран.

Когато самолетът се издигна още по-нависоко в небето, радистът включи свързочната апаратура. Факс апаратът веднага започна да печата.

— ... последните данни потвърдиха, че има единадесет загинали американски граждани, а трима са безследно изчезнали. Четирима от оцелелите граждани на САЩ са с тежки обгаряния и са настанени в местните болници. С това приключвам изявлението си — заяви президентът.

— Господин президент! — ревнаха едновременно тридесет гласа.

— Моля ви, един по един. — Джак посочи една журналистка от предния ред.

— Пекин твърди, че Тайван пръв е открил огън. Ще го потвърдите ли?

— Вече обсъдихме получените сведения, обаче ни е нужно още време, за да се уверим, че всичко е изяснено докрай. Не мисля, че имам право да обявявам окончателна преценка за инцидента.

— Но и двете страни са си разменили удари, нали? — продължи журналистката.

— Да, изглежда, че е станало точно така.

— Тогава знаем ли чия ракета е поразила еърбъса?

— Както вече ви обясних, все още продължаваме разследването. — «Дръж ги изкъсо, Джак!» — каза си той. Нали все още с нищо не ги бе излъгал? — Да? — посочи той към следващия репортер.

— Господин президент, при толкова много загинали американски граждани какво ще предприемете, за да ни гарантирате, че тази трагедия няма да се повтори?

Поне на този въпрос можеше да отговори напълно искрено.

— В момента се занимаваме тъкмо с това. Обаче засега няма да кажа нищо повече, освен че ще призовем правителствата на двата Китайа да се въздържат от каквито и да било ответни реакции и да обмислят грижливо следващите си действия. Нито едно правителство в света не печели от смъртта на невинни граждани. Напоследък в този район военните проведоха доста интензивни учения, а напрежението, възникнало в резултат на тези учения, не е от полза за стабилността в района.

— Излиза, че ще призовете и двете страни да ограничат маневрите, така ли да ви разбираме?

— Да. Ще им предложим да обсъдят ситуацията по-задълбочено.

— Господин президент — обади се Джон Плъмър, — това е първата външнополитическа криза, откакто влязохте в Белия дом, и...

Райън го погледна намръщено. Искаше му се да му тръсне в лицето, че първата криза не е тази, а онази, която се разрази именно по негова вина, обаче не можеше да си позволи да си създава още врагове сред журналистическата гилдия. Всеки президент бе длъжен да се старае да печели повече приятели сред представителите на всемогъщите медии, макар че, както сам се бе убедил, това бе изключително трудна задача.

— Господин Плъмър, преди да заявите нещо, първо сте длъжен да проверите фактите. Ние полагаме максимални усилия за установяването на истината. Тази сутрин събрах съветниците си по въпросите на националната сигурност...

— Но къде е държавният секретар Адлер? — прекъсна го Плъмър. Опитният репортер бе изпратил един от помощниците си да следи какви правителствени лимузини са пристигнали тази сутрин в Белия дом откъм входа за Западното крило. — Защо не присъства на тази пресконференция?

— Ще дойде по-късно. — Райън предпочете да избегне прекия отговор на въпроса на кореспондента.

— Но къде е в момента? — настоятелно попита Плъмър.

Райън поклати глава.

— Нима правителството може да се занимава само с този инцидент? Още е съвсем рано, а вие ме отрупахте с въпроси, а както вече ви обясних, днес ме чакат още много проблеми, господин Плъмър.

— Но той е най-ценният сред всичките ви съветници в областта на външната политика, сър. Затова искаме да узнаем къде е държавният секретар.

— Следващия въпрос — пресече го Райън. Този път бе на ред Бари от Си Ен Ен.

— Господин президент, преди малко споменахте за «двата Китайа». Означава ли това, че ще настъпи промяна в нашата политика спрямо Китай, и ако е така, то...

В Пекин бе осем вечерта. Нещата се развиваха добре. Видя го на телевизионния екран. Каква странна гледка бе тази жалка политическа фигура на екрана — президентът на Съединените северноамерикански щати. Цзян Хансан запали цигара и мислено се поздрави с успеха. И този път се бе справил отлично. Имаше опасност да го обвинят, че е режисирал преднамерено инцидента посред разгара на ученията на бойната авиация, обаче тайванските летци му оказаха неоценима услуга, като първи откриха огън — тъкмо на това се бе надявал китайският лидер, — и ето че се предизвика поредната криза, но този

път той успя да овладее ситуацията — достатъчно бе да заповяда на своите военни да се приберат в базите си на континента.

Да, той ще принуди Америка да реагира точно според замисъла на Даряеи, и то не толкова като накара Щатите да се обявят за защитник на Тайван, а по-скоро чрез въздържането им от решителна намеса. Жалко, че нямаше представа какво точно е замислил Даряеи. Може би ще организира някакъв атентат? Или имаше други планове? Но засега от него, от Цзян, се искаше само да следи събитията и да изчака мига, когато ще се събират плодовете на заговора — сигурен бе, че този щастлив миг ще настъпи, рано или късно. Америка не можеше завинаги да остане най-печелившата страна в света. Не и с този млад глупак в Белия дом.

— Бари, само една страна в света се нарича Китайска народна република, защото официалното име на Тайван е «Република Китай». А аз съм длъжен да спазвам общоприетите названия на държавите, нали?

— Да, господин президент. Обаче...

— ... обаче ние сме изправени пред скръбния факт, че са загинали четиринадесет американски граждани, и не бива да си губим времето с това кой как се казвал.

— И какво трябва да се направи според вас, сър? — чу се настойчив женски глас.

— Първо трябва да се опитаме да разберем какво точно се е случило, а чак след това да планираме какво да предприемем.

— Но защо още не знаем какво се е случило в Тайванския проток?

— Защото е невъзможно да се знае какво става във всеки миг, във всяка точка по земното кълбо, колкото и да ни се иска. Просто е невъзможно.

— Затова ли вашата администрация взе решение за увеличаване на персонала на ЦРУ?

— Както вече заявих, тук няма да обсъждаме въпроси, свързани с дейността на разузнаването.

— Господин президент, бяха публикувани доклади, в които...

— ... в които се съобщава, че всички летящи чинии от авиацията на НЛО са се прибрали в базите си — прекъсна я Райън. — И вие повярвахте на това, така ли?

Залата за миг притихна. Не се случваше често един президент да не може да овладее нервите си. Но на репортерите тази сцена определено им хареса.

— Дами и господа, искрено съжалявам, че в момента не мога да задоволя изцяло любопитството ви. Всъщност самият аз си задавам доста въпроси, но знам, че ще се наложи да изчакам, докато получа правдоподобни отговори. А щом като ще трябва аз да изчакам, докато се съберат всички сведения, очевидно и вие ще трябва да се въоръжите с търпение. — Той посочи следващия кореспондент.

— Господин президент, наскоро на телевизионните екрани се появи един мъж, който много приличаше на някогашния председател на руското КГБ...

— Да, Сам?

— Та този човек каза, че е Николай Герасимов. Мисля, че имам законното право да ви попитам...

— Все още не мога да разбера какъв е въпросът ти, Сам.

— Наистина ли той е този, за когото се представя?

— Разбира се, че е той. Не се нуждаеш от моето потвърждение.

— Господин президент, това събитие, тази... операция получи широк международен отзвук. Но не е изключено някои акции на нашето разузнаване, макар да са планирани прецизно, да повлияят, и то сериозно, върху нашата външна политика. Затова американските граждани имат право да узнаят повече подробности за тази загадъчна акция!

— Сам, ще го повторя, но този път ще е за последно: никога, при никакви обстоятелства, няма да говоря за действията на разузнаването. Тази сутрин се появих в тази зала, пред вас, за да информирам нашите граждани за трагичния, но за съжаление все още недоизяснен инцидент, при който загинаха много хора, включително и четиринадесет американски граждани. Правителството ще стори всичко, което е по силите му, за да разследва обстоятелствата около инцидента, но едва тогава ще може да вземе решение за бъдещите ни действия.

— Звучи много добре, господин президент. Но все пак имаме ли две различни политики към двата Китая?

— Ние не правим разлика между тях.

— Но може би след този инцидент ще започнем да я правим?

— Няма да позволя да се спекулира с този толкова важен въпрос. А сега, дами и господа, с ваше позволение, трябва да се заема със задълженията си.

— И какви са изводите, господин държавен секретар? — попита Чавес. След прочитането на дългото три страници съобщение, току-що отпечатано от факс апарата, те вече бяха наясно с последните действия на Белия дом. Адлер специално бе настоял двамата с Кларк да се запознаят с документа.

— Не знам какво да ви отговоря — призна Адлер. — А вие как мислите? Нали сте специалист?

— По кое по-точно, сър?

— Сега сте запознат с последните събития. Прилича ми на детска игра, само че залогът е много по-голям от това кой ще улови топката, нали?

Държавният секретар напъха бележките си в чантата, махна на стюарда и попита:

— Клод остави ли нещо за нас?

— Няколко бутилки вино от долината на Лоара — отвърна стюардът с усмивка.

— Отпуснете една и донесете чаши.

— А карти? — обади се Джон Кларк.

— Не, струва ми се, че една-две чаши вино ще ми дойдат добре, а после ще поспя. По всяка вероятност ми се очертава още едно пътуване, и то дълго.

— До Пекин ли? — попита Джон.

— Е, няма да е до Филадельфия — промърмори Адлер.

Този път Кларк заспа по-бързо от Чавес. Динг си мислеше, че забележката на Адлер може би ще се окаже вярна. Тезата му представляваше доста сурова критика към действията на политиците в началото на века — според Динг нито един от тях не е бил способен да гледа по-напред в бъдещето. Сега той знаеше още по-добре колко

важна е тази способност за всеки държавник. Трудно бе да се определи къде е границата между тактическите проблеми, изискващи незабавни решения, и чисто стратегическите, ако се налага непрекъснато да се избягват следващите удари на противниците. Авторите на учебниците по история не можеха да се отърсят от пристрастията си, от вживяването в духа на отминалите епохи. И въпреки старанията за обективност оценките им си оставаха деформирани и така създаваха погрешни представи сред читателите.

Държавният секретар Скот Адлер, който сега леко похъркваше, излегнат на кожената облегалка, беше дипломат от кариерата. Чавес отлично помнеше как Адлер бе успял да завоюва доверието и уважението на президента Райън. Не беше глупав. Нито пък продажен. Но като всеки човек и той понякога грешеше... само че при мъжете, родени за велики дела, и грешките не са дребни. Някога някой от бъдещите историци ще опише пътуването, от което сега се завръщаха, но дали ще разбере какво всъщност е станало... но ако не го разбере, какъв тогава ще бъде коментарът му?

Всъщност наистина, какво се бе случило, запита се Динг. Иран беше погълнал Ирак и на тяхно място се бе появила нова държава. И точно когато Съединените щати се опитваха да се справят с това ново предизвикателство, нещо внезапно бе нарушило спокойствието буквално на другия край на света. Събитието не изглеждаше значително на фона на международната обстановка, обаче човек никога не знае какви ще бъдат последиците. Кой можеше да прозре в бъдещето? Този недостатък винаги е струвал скъпо на човечеството. От векове политиците са трупали грешка след грешка, защото когато си във вихъра на събитията, не можеш да гледаш по-надалеч. А накрая народите плащат скъпо и прескъпо за късогледството на водачите си.

Доминго Чавес наскоро бе защитил дисертацията си и бе обявен за експерт по международни отношения. Обаче и това бе само една измама, помисли си Динг и отново се облегна назад. Доста често сложната плетеница в международните отношения можеше да се обясни само с няколко думи — някоя държава се опитваше да измами всички останали, за да ограби съседите си, без да рискува да бъде наказана. Доминго Чавес, който скоро щеше да стане доктор в областта на изследването на международните отношения, се усмихна на този простичък, но напълно правдив извод. Макар че никак не бе смешно,

когато загиват човешки същества. Особено когато той и господин К. бяха сред работните пчелички от предната линия на фронта. Да-а, явно нещо се е променило в Средния изток, и то сериозно. И нещо се мътеше в Китай... Възможно ли бе да има някаква връзка между двете събития, между поглъщането на Ирак от Иран и инцидента в Тайванския проток? И какво ще стане, ако тази хипотеза се оправдае? Кой би могъл да отгатне изненадите, които крие бъдещето? Историците допускат, че ако хората са достатъчно умни, ще се досещат за най-разумните решения. Обаче историците никога не са били принуждавани да вземат съдбоносни решения в обстановка, изпълнена с неясноти, въпросителни и напрежение...

— Хм, този път не беше в най-добрата си форма — отбеляза Плъмър.

— Двайсет часа не е толкова много, за да се реагира на събитие, което се е случило на другия край на света — предпазливо отбеляза Холцман.

Намираха се в типичен вашингтонски ресторант в псевдофренски стил. Луксозната папка с менюто бе изпъстрена с помпозни френски названия и раздути цени на ястия с посредствено качество, но и двамата печелеха достатъчно, така че можеха да си го позволят.

— Очакваше се да се справи по-добре — промърмори Плъмър.

— Искаш да кажеш, че не умее да лъже?

— Това е едно от качествата, които се очакват от един президент.

— И когато го уловим в лъжа... — Холцман се спря навреме.

Опасно бе да продължи.

— Боб, някой да ти е обещавал, че нашата професия е от лесните?

— Понякога се питам дали ние самите не си я усложняваме още повече.

Ала опитният Плъмър не се хвана на уловката, а попита:

— Какво ще кажеш за Скот Адлер?

— Въпросът, който зададе на пресконференцията тази сутрин, беше тъкмо на място — съгласи се репортерът от «Уошингтън Поуст»

и вдигна чашата си за на здравица. — Един от моите хора се е заел да проучи въпроса.

— Ние също. От Райън се искаше само да признае, че се подготвя среща с посланика на континентален Китай. Така щеше да успее да прикрие всичко останало.

— Но това би означавало да излъже пред всички нас, пред камерите, пред зрителите.

— Но оправдана лъжа, Боб. Такава е играта. Правителството се опитва да държи нещата в тайна, а ние се опитваме да повдигнем булото. Райън май прекалено се увлича по секретността.

— Но чий сценарий следваме ние, когато го печем на бавен огън заради това негово увлечение?

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде, Джон. Ед Килти ти е снесъл цялата тази миризлива история. Не е нужно да съм гениален, за да се досетя. Всички го знаят.

— Е, нали всичко се оказва истина. Какво още ровиш?

— Да, така е — призна Холцман. — Но май има и още нещо.

— Нима? Е, да, помня, че ти работеше върху някаква версия. — Но не добави, че за голямо съжаление е изпреварил по-младия си колега. Може би не го спомена най-вече защото всъщност не изпитваше никакво съжаление.

— Може би още не е късно да напиша по този въпрос.

— Така ли? — Сега Боб наистина успя да спечели вниманието на Джон Плъмър. Холцман бе от по-младото поколение, но не чак толкова млад, че да счита Плъмър за надут стар глупак — както мислеха начинаещите журналисти, макар да посещаваха редовно лекциите му в Колумбийския университет.

— Наистина ще го направя — увери го Боб.

— А защо толкова те привлича тази история?

— Винаги са ме привличали забранените теми — подчерта Холцман. — Разговарях със служителя от ЦРУ, който е измъкнал от Русия съпругата и дъщерята на Герасимов. Историята с онази руска подводница е вярна и...

— Да, зная. Видях Райън, фотографиран на борда на подводницата. Но защо държи всичко това да си остане в тайна... е, това вече не мога да си го обясня.

— Просто спазва правилата на играта. Може би никой не се е досетил да му обясни колко може да спечели, ако започне да ги нарушава...

— Той отделя доста време, за да изслушва съветите на Арни...

— За разлика от Ед.

— Килти няма нужда от учител в играта.

— Да, така е. Само че понякога преиграва. Знаеш ли, никога не съм успявал да си обясня едно нещо — замислено сподели Боб Холцман.

— И какво е то?

— Какви сме ние в играта? Зрители, съдии или играчи?

— Боб, нашата професия е измислена, за да има все пак някой, който да съобщава истината на хората, на твоите читатели и на моите зрители.

— За чия истина говорим, Джон?

— ... един объркан и разгневен президент, това бе единствената гледка, която можа да ни предложи днес Джак Райън... — Джак грабна приставката за дистанционното управление и намали звука точно когато дойде ред на репортера от Си Ен Ен да запита за отношението към «двата Китай». — Да, разгневен, объркан...

— Да, Джак, той има право да говори така — обади се Арни ван Дам. — Хубаво я оплеска тая каша с въпросите за Китай, както и после, когато те заядоха за Адлер. Всъщност... наистина, къде е той сега?

Президентът погледна часовника си.

— До час и половина ще се приземи в «Андрюс». Може би в момента летят над Канада. После ще дойде направо тук, а след това може би ще отлети за Китай. Какво искат те от мен, по дяволите?

— Този път ме изигра — призна ван Дам. — Но само защото за теб работи цял екип от съветници по въпросите на националната сигурност.

— Зная само това, което ми докладваха, но се оказа, че е крайно недостатъчно — недоволно процеди Джак. — Изглежда, ще се наложи да помислим за някакви мерки за ограничаване на тези суетни сборища. Не може президентът да бъде разпъван на кръст само защото

не е добре информиран. Нито пък мога да взимам решения, когато не разполагам с необходимата информация, защото засега само си играем на догадки... като изключим анализа на Роби. Хипотезата му е доста любопитна. Но не ни върши работа, защото не се подкрепя от никакви други факти.

— Крайно време е да се научиш да изчакваш развоя на събитията. Журналистите могат да си позволят да губят търпение, но не и ти. Освен това много важно е да умееш да фокусираш усилията си само върху това какво може да постигнеш в рамките на възможното. Сега ни предстои първият тур от изборите за Камарата на представителите. Ако искаш в Конгреса да попаднат свестни хора, именно с това трябва да се занимаваш. Наредих на Кали да ти подготви няколко речи.

— На какви теми?

— За данъчната политика, за усъвършенстване на управлението, за честността в държавните дела. Всичките теми са подбрани сред онези, които винаги си предпочитал. Крайно време е да започнеш по-често да се появяваш сред хората. Така ще те обикнат повече, както и ти тях. Нали веднъж вече спорихме по този въпрос: не може да киснеш само тук, в този кабинет. Президентският самолет е оборудван с всички съвременни средства за връзка и от него можеш да ръководиш страната така, както и от това кресло.

— Прав си, не би било зле да сменим декора — призна Джак.

— Знаеш ли какво би ни се отразило най-добре сега?

— Какво?

— Някакво природно бедствие — ухили се Арни. — Тогава ще бъдеш задължен да се качиш на самолета и да се държиш като истински баща на нацията — ще се появиш сред хората, ще ги утешаваш, ще им обещаваши помощи от федералния резерв и...

— По дяволите, Арни, стига с тези цинизми!

— Май ще трябва да те уча още и на изкуството да търпиш, когато някой се шегува с теб — въздъхна Арни и излезе.

И така, приключи поредният урок по президентско майсторство. Дали някога щеше да доживее края на тези уроци? Рано или късно трябваше да започне да действа като президент, нали? Но все още отлагаше... Арни не посмя да му го каже открито, нито пък Роби, но пък и не бяха длъжни. Да, излизаше, че все още не си тежи на мястото.

Наистина, полагаше всички усилия, на които бе способен, ала това май не бе достатъчно. А кога ли щеше да бъде? Може би никога.

Четиринадесет американски граждани, загинали на някакъв остров, отдалечен на тринайсет хиляди километра от САЩ, може би убити преднамерено, макар че още не можеше да отгатне целта на този престъпен акт. Какво трябваше да направи той като президент на страната? Да забрави за мъртвите и да се заеме с останалите задачи? Да държи речи, да се среща с хората, за които би трябвало да се грижи, да ги защитава, да ги брани, и в същото време да забрави, че не бе успял да опази четиринадесет от тези граждани... Не. Имаше кой да се грижи за опазването на живота им — лекари, военни, полиция. Но нали те бяха подчинени на него? Трябваше да сдържа гнева си, да прикрива смущението си, да фокусира усилията си върху нещо друго до края на този тежък ден.

Киноартиста погледна към морето на шест километра под самолета. На север се виждаше внушителен синкавосив айсберг, блестящ на яркото слънце. Забележителна гледка! Никога досега не бе виждал такъв огромен плаващ леден къс. За хората от неговата родина океанът изглеждаше много странен, необятен като пустиня, в която не може да се живее. Как странно напомняше за пустинята, макар цветовете да бяха съвсем различни, а вълните се извиваха в безкрайни дъги, донякъде като пясъчните дюни, макар и да не мамеха да потънеш сред тях.

Светът ненавиждаше такива като него. Дори и работодателите му предпочитаха да го държат на разстояние, като зло, но понякога много полезно куче.

Лицето му се сви в гримаса. Неговият народ никога не бе имал високо мнение за кучетата. А той отново се бе върнал тук, сам, докато хората му щяха да пристигнат по-късно, на групи от по трима, с други самолети. Със сигурност нямаше да ги посрещнат като добре дошли. А в далечната им родина дори се страхуваха от тях.

Успехът щеше да му донесе... какво? Агентите от Специалната служба щяха да го търсят по целия свят, обаче нали и евреите се занимаваха със същото вече от доста години, пък той все още си бе жив и здрав. Но за какво всъщност го правеше? Хм, май беше доста

късно да си задава този въпрос. Ако провалеше акцията, никой нямаше да го погледне. Но нали се бореше за славата на Аллах? За Свещената война, за Джихада? Зад това религиозно понятие се криеше чисто милитаристично съдържание — защита на Вярата в истинския Бог с оръжие в ръка. Ала той бе загубил тази вяра, вече в нищо не вярваше. Дълбоко в глъбините на душата му се надигаше смътен страх, че няма нито дом, нито родина, нито... вяра? Сепна се рязко. Нямаше право да си мисли такива неща. Той и всички като него, стига да оцеляваха, се превръщаха в автомати, в превъзходно обучени работи, машини, послушно изпълняващи нечии заповеди и захвърляни веднага, когато се наложи. Пред него оставаше само безмълвната морска шир. Не, той нямаше избор — длъжен бе да изпълни задачата си.

Деца. Никога не се бе женил, нито пък бе ставал баща, така че не знаеше какво означава да си баща. Може би жените, с които бе запълвал нощите си, разбираха малко повече от него какво богатство са децата... но не, те до една бяха подбирани от публичните домове, а неговата религия го учеше да ги презира дори и ако се бе възползвал от телата им... Ако пък се пръкнеше някакво потомство от него, то тези деца сигурно щяха да бъдат прокълнати. Как е възможно един мъж да отдаде целия си живот на една велика идея, ала в един миг внезапно да осъзнае къде е попаднал, да зърне пред себе си най-негостоприемния пейзаж, място, където никой не би пожелал да живее, ала в същото време да се почувства спокоен, като блуден син, най-после завърнал се у дома? А той щеше да прати тези деца на смърт. Децата на неверниците... От друга страна, за него те не бяха деца, а по-скоро някакви предмети, средства за постигане на политически цели. Но нали... нали на тази възраст те бяха абсолютно невинни — нямаха никакви грехове, дори телцата им още не бяха достатъчно оформени, още не осъзнаваха що е зло и що е добро?

Киноартиста си повтаряше, че и друг път са го спохождали такива мисли, че съмненията са нещо напълно естествено при такива рисковани акции, че досега винаги е успявал да ги отхвърля като ненужни, дори вредни. Нима светът вече не бе същият, нима бяха започнали някакви необясними промени...

Обаче единствените промени, на които бе свидетел, с нищо не подкрепяха делото, на което бе посветил живота си. Нима излизаше, че

е убивал за нищо? Нали нещо трябваше да го крепи, за да продължи да убива? И докъде щеше да го доведе този път?

Но нали все трябваше да вярва в нещо? Погледна часовника си. Оставаха още четири часа. Да, той имаше задача. Ето в това трябваше да вярва.

Пристигнаха с автомобили, а не с хеликоптер. Хеликоптерите винаги привличат погледите, а така може би щяха да останат незабелязани. Но за по-сигурно автомобилите се доближиха към сградата откъм входа за Източното крило. Адлер, Кларк и Чавес влязоха в Белия дом от същата врата, през която бе влязъл Джак Райън през първата си вечер като президент, придружени от охраната. На всяка цена трябваше да останат незабелязани от журналистите. В Овалния кабинет този път завариха повече хора — Бен Гудли, Ед Фоли и както винаги — Арни ван Дам.

— Как ти се видя Даряеи? — властно запита Райън, щом седнаха.

— Изглежда в добро здраве. Макар че беше малко уморен — добави Адлер. — Говореше бавно, но доколкото знам, той никога не повишава тон. Най-интересното бе, че пристигна в града едновременно с нас и...

— Така ли? — учуди се Ед Фоли и веднага вторачи поглед в бележника си.

— Да, при това с обикновен пътнически самолет — докладва Кларк. — Динг успя да направи няколко снимки.

— Хм, значи е обикалял страната? — замислено рече президентът. Странно, но Райън най-добре от присъстващите разбираше проблемите, пред които бе изправен Даряеи. Всъщност те не бяха чак толкова различни от неговите.

— Персоналът му е много напласен от него — импулсивно се намеси Чавес. — Все едно че гледах филм за нацистите.

— И аз останах с такова впечатление — допълни Адлер, все още недоволен, че са го прекъснали. — Самият Даряеи се държа доста спокойно, дори учтиво. Всъщност не ми каза нищо съществено. Това може би е за добро, но може и да ни предвещава само беди. Изяви желание да поддържа постоянни контакти. На няколко пъти

повтори, че с никого не желае да воюва. Дори показа наченки на добра воля относно отношенията им с Израел. Всъщност предимно обясняваше колко бил миролюбив и колко човечна била неговата религия. Подчерта значението на петрола и оживяването на търговските отношения за всички заинтересовани страни. Отрече да е имал териториални претенции. Дотук нищо изненадващо.

— Добре — каза президентът. — А какво успя да доловиш по жестовете му?

— Стори ми се доста самоуверен и стабилен. Явно му харесва ролята, която играе в новообразуваната държава.

— Естествено — отбеляза Ед Фоли.

— Да, така е — кимна Адлер. — Ако е необходимо да го опиша с една дума, бих казал, че беше доста спокоен, дори ведър.

— Когато се срещнах с него преди няколко години — каза Джак, — бе враждебен и агресивен, непрекъснато се озърташе за врагове и така нататък.

— Но днес няма да забележите нищо подобно — прекъсна го държавният секретар. — Както ви казах, той изглежда спокоен... но нещо успя да привлече вниманието на господин Кларк. И към него.

— Какво? — попита Бен Гудли.

— На входа ме засякоха с металдетектора — каза Джон, извади огърлицата от джоба на сакото си и я подаде на президента.

— Да не би да ти е останало време за пазаруване?

— Да, нали искахте да поогледам обстановката — припомни им той. — Какво по-добро място за целта от градския пазар? — Докато Райън оглеждаше огърлицата, Кларк продължи с разказа за случката с иранския златар.

— Щом като продава такъв накит за седемстотин долара, може би няма да е зле да ни дадеш адреса му. Какво каза, Джон? Да не би тази случка да не е типична за страната?

— С мен беше френският резидент. Според него този иранец с нищо не се отличавал от другите си сънародници.

— И какъв е изводът? — едва сега се обади Арни ван Дам.

— Може би Даряеи всъщност няма чак толкова много основания да бъде спокоен и самоуверен — предположи Скот Адлер.

— Такива като него рядко се замислят за настроенията на народа — промърмори Арни.

— Именно това доведе до падането на шаха — рече Ед Фоли. — Пък и Даряеи е един от хората, които активно помогнаха за преврата. Добре си се справил, Джон.

— Френският резидент на два пъти ми спомена, че няма да видим по улиците радостни хора. Може би преценката му е прекалено песимистична, но доколкото имах време, наблюденията ми потвърждават думите му.

— Да, знаем, че недоволството там никога не стихва. Винаги е било така в Иран, при всеки режим — обади се Бен Гудли.

— Но не знаем колко са недоволните от режима на Даряеи — отново заговори Адлер. — Според мен Даряеи залага прекалено на страха, който всява сред поданиците си. Имаше достатъчно време да се разправи с най-опасните си противници. Разбира се, възникнали са доста проблеми, които тепърва ще трябва да анализираме. Положил е много усилия, за да завладее Ирак — това си пролича от пръв поглед. Самият той изглежда уморен, а персоналът — изключително напрегнат. Бих добавил, че аятолахът едва наскоро е успял да обхване изцяло всички нишки на властта. Но най-важното сега е ясно подчертаното му желание за мир. И аз за малко да му повярвам. Според мен той просто се опитва да отложи събитията, за да укрепи властта си. Кларк ми спомена, че цените на хранителните стоки рязко са се покачили. А това е страна с огромни природни богатства. Даряеи иска да се възползва от това и да постигне по-сериозни икономически успехи, при това колкото е възможно по-скоро. Особено важно е да подобри снабдяването с храни. Така че поне за момента вниманието му е насочено към вътрешните, а не към външните проблеми. Тоест според мен не е изключено да се появи възможност за затопляне на дипломатическите отношения между нашите две държави — заключи държавният секретар.

— Да протегнем ръка и да се сприятелим с тях, това ли предлагаш? — попита Арни.

— Според мен поне за известно време трябва да поддържаме неофициални контакти с ръководителите на новата държава. Аз мога да се заема с организирането на следващите срещи. И ще изчакаме развоя на събитията.

— Добре, Скот — кимна президентът. — А сега мисля, че е време да побързаш. Налага се спешно да заминеш за Пекин.

— Кога трябва да тръгна? — попита държавният секретар, без да успее да прикрие умората си.

— Този път сме ти приготвили по-голям самолет — обеща му президентът.

41. ХИЕНИТЕ

Именно евреите го бяха научили да се прикрива така ловко. Преди падането на шаха шефовете на иранската тайна полиция — зловецата САВАК — не пестяха пари и време, за да изучават методите на израелската Мосад, пък и не всички следователи от САВАК бяха екзекутирани от новия ислямски режим. Използваха ги, за да обучат такива като Киноартиста — този подход се бе оправдал напълно, защото колкото е по-отговорна една акция, толкова повече предпазливост се изисква от изпълнителите. Ако не искаш да те открият и проследят, трябва да умееш да се сливаш с обкръжението. В държавите, в които властта не е в ръцете на религиозни водачи, не бива да демонстрираш набожността си.

А в Израел и в християнските страни трябва да прикриваш принадлежността си към исляма. В държави, които не крият недоверието си към хората от Средния изток, е по-добре да се представяш за гражданин от друга националност — или още по-добре да обясняваш, че си привърженик на друга религия. Да, аз идвам от там, обаче съм християнин, или изповядвам бахайската вяра, или съм кюрд, или пък арменец, и понеже онези подложиха на жестоки преследвания целия ми род, реших да избягам в Америка, в страната на свободата и неограничените възможности. Ако спазваш тези прости правила, е много вероятно да не те заловят, а преминеш ли граничната бариера, всичко се урежда бързо и лесно. Тази страна е свикнала да посреща чужденците с отворено сърце, което напомняше на Киноартиста за законите на гостоприемството, с които неговата родина се славеше от векове.

Ето че отново се бе озовал в царството на враговете и съмненията му стихнаха, дори на лицето му се появи бледо подобие на усмивка. Той бе най-добрият в този опасен занаят. Евреите, които макар и косвено му бяха помогнали да усъвършенства уменията си,

нито веднъж не надушиха следите му, а какво ли оставаше за тези глупаци, американците. Само трябваше да бъде много внимателен.

Във всяка група от по трима члена имаше по един като него, е, не чак толкова опитен, но все пак с една класа по-добър от останалите двама. Нямаше проблеми, ако човек е внимателен и съсредоточен.

Киноартиста пристигна на мястото на първата среща — второкласен хотел в предградията на Анаполис — и веднага провери дали е запазена стая на името на Дитер Колб. Толкова са глупави тези американци! Дори и полицаите им си въобразяват, че всички мюсюлмани са араби и забравят, че Иран е арийска страна — от същата висша, арийска раса, към която Хитлер бе причислил своя народ.

Вече бяха на шосето за следващия пункт в маршрута — Атлантик Сити, в щата Ню Джърси, където бе разположен огромният изложбен център. Щяха да представят новите модели и там. Мъжът разтърка очи. Отново го бе връхлетяло проклетото главоболие, този път придружено с лека хрема. Надяваше се да не е пипнал нещо по-сериозно. Така става, когато човек стои по цял ден в помещение със засилена климатична инсталация.

Никой не очакваше тази официална телеграма. Държавният секретар на Съединените щати настояваше за консултация на правителствено ниво, за да обсъдят въпроси от взаимен интерес. Цзян знаеше, че не може да избегне срещата, затова реши да приеме високия гост с приятелска усмивка, като не пропусне да подчертае, че страната му няма никаква вина за инцидента. Американците по всяка вероятност щяха да предложат услугите си като посредници в преговорите между Пекин и Тайпе, а това можеше да се окаже много полезно.

Мястото бе избрано сполучливо. Просторният търговски център много облекчаваше задачата да останат незабелязани сред тълпите. Първата среща всъщност бе доста особена — двете групи само се

спогледаха, и то от десетина метра, докато се разминаха. Всяка от тройките се отделяше незабележимо от останалите минувачи, колкото да бъде регистрирана от набитото му око, след което отново се разпръскваше, без да забрави да провери грижливо за евентуални преследвачи. Накрая всички се прибраха в хотелите си. Истинската среща бе запланувана за следващия ден.

Киноартиста остана доволен. Имаше нещо възбуждащо и привлекателно в това да си нащрек — именно това най-много му допадаше в професията на терориста. Очакваше го трепетно преживяване и то точно когато бе рожденият ден на лъва. Усмихна се и плъзна радостен поглед покрай лъскавите автомобили, докато крачеше към паркинга. Да, ще успее да се справи с малките лъвчета.

— С какво се занимавахте днес? — попита го Кати в мрака.

— Скот утре сутринта ще отлети за Китай — отговори Джак, изтегнат на леглото до нея. Много хора си въобразяваха, че на света няма по-могъща личност от президента на Съединените щати, обаче към края на дългия работен ден упражняването на огромната власт беше изцедило силите му. Не помнеше да се е чувствал толкова изтощен дори и по времето, когато работеше в Ленгли.

— С каква цел?

— Ще се опита да ги успокои и да намали опасността от разгаряне на конфликта.

— Ти наистина ли подозираш, че съзнателно са...

— Да. Роби е уверен в преценката си — потвърди той, без да откъсва поглед от тавана.

— И си готов да преговаряш с тях? — попита ХИРУРГ.

— Налага се.

— Но...

— Скъпа, понякога... по дяволите, всъщност в повечето от случаите, един държавен глава е длъжен да се съобразява с много фактори, когато отправя искане към друго правителство за преследване на терористи. От мен се очаква да мисля за «глобалната картина», за «по-важните цели» и за още много такива щуротии.

— Но това е ужасно! — възкликна Кати.

— Да, така е. В тази игра си има правила. С една суверенна нация не може да се разговаря безцеремонно, както с някой престъпник, докаран с белезници в полицията. Там има хиляди американци, най-вече бизнесмени. От прекалено твърдия курс могат да пострадат мнозина от сънародниците ни, а тогава събитията ще ескалират и ще стане още по-лошо.

— Какво по-лошо от това да се избиват невинни пътници?
Джак не знаеше какво да й отговори.

— ФЕХТОВАЧ е буден — чу Андреа Прайс в слушалката, обърна се към агент Олтман и попита:

— Рой?

— Очертава се още една банална смяна — промърмори той. — За тази сутрин ХИРУРГ има насрочени три процедури, следобед изнася лекция пред някакви испански лекари, осем мъже и две жени. Проверихме ги с помощта на испанската полиция. Всички са чисти. Няма съобщения за заплахи. Може би ще имаме още един спокоен ден.

— Майк? — попита тя агент Майкъл Бренан, който отговаряше за безопасността на малкия Джак.

— БЕЙЗБОЛИСТ има контролно по биология за първия срок и тренировка след часовете. Много го бива с ръкавицата, но трябва още да се поупражнява с бухалката — добави агентът. — Иначе за днес... нищо особено.

— Уенди?

— СЯНКА ще се явява на изпит по химия. Но се интересува най-вече от своя Кени. Красиво хлапе, но не е зле да си поскъси косата и да си купи нова вратовръзка.

— Какво ни е известно за семейството на този Кени? — попита агент Прайс. Дори и тя не можеше да помни всички подробности, свързани с приятелите и съучениците на децата на президента.

— Баща му и майка му са адвокати, занимават се предимно с процеси за неплатени данъци.

— Би трябвало СЯНКА да има по-добър вкус — отбеляза Бренан — шегобиецът в екипа. — Може би тук се крие потенциална заплаха, Уенди.

— Каква заплаха?

— Ако президентът успее да прокара новите данъчни закони, родителите на Кени ще закъсат с прехраната.

Андреа Прайс отбеляза още едно име в списъка си за тази сутрин.

— Дон?

— Нищо ново. Урок по рисуване. Не се радвам много на тази длъжност, Андреа. Искам да ми отпуснете повече хора, още един за вътрешна охрана и още двама отвън, откъм южната страна — заяви Дон Ръсел. — Много сме открити. И нямаме достатъчно дълбочина за отбрана. Външният периметър е по същество само един и това никак не ми допада.

— ХИРУРГ не желае повече агенти. Нали освен теб има още двама за вътрешната охрана и още трима в резерв, плюс онзи от другата страна на алеята? — припомни му Прайс.

— Андреа, казах, че са ми необходими още трима души. Прекалено сме оголени, като на показ — повтори Ръсел. Говореше разумно и професионално, както винаги. — По служебни въпроси президентската двойка би трябвало да се вслушва в съветите на професионалистите.

— Какво ще кажеш, ако утре намина, за да огледаме постовете още веднъж? — предложи Прайс. — Ако успееш да ме убедиш, ще се опитам да убедя шефа.

— Чудесно — кимна Ръсел.

— Някакви проблеми с другите родители?

— Вече не. Проблемите са други.

— Какви, Дон?

Той се усмихна.

— На тази възраст всички деца си приличат. Искам да кажа, че са подстригани почти еднакво, а на всичкото отгоре и дрешките им са все от един модел. И не се свъртат на едно място, ами непрекъснато търчат по моравата. И докато се обърна, ПЯСЪЧНИК я няма. Не мога да проумея защо всички майки са си въобразили, че са длъжни да обличат децата си като Кейти Райън!

— Между другото, щях да забравя — каза Андреа. — Пат О'Дей те кани на дуел.

— Онзи от ФБР? — Очите на Ръсел светнаха. — Кога? И къде? Кажи му да си вземе повечко пари, Андреа. — От цели седем години

Дон Ръсел не бе губил състезание по стрелба с пистолет.

Техният час настъпи. Киноартиста лично се погрижи за колите под наем. Имаше два паспорта, което се оказа достатъчно прикритие, за да спазари и четирите — три леки коли и един микробус, подбран така, че да прилича на онези, с които родителите пристигаха да приберат децата си от градината. Той им трябваше за бягството — евентуалност, за която Киноартиста не бе престанал да се тревожи.

За щастие, хората му се оказаха достатъчно интелигентни и докато оглеждаха обекта от прозорците на наетите автомобили, не извъртаха глави, а отбелязваха особеностите на ландшафта само с периферното си зрение. Вече познаваха добре всичко от снимките, но друго си беше да видят нещата на място.

След като приключиха с огледа, поеха по шосе номер 50, към укритието си.

Всички съседни мислеха, че собственикът на уединената къща е евреин, роден в Сирия — той живееше тук от единадесет години. Тук бе пунктът за последната среща. Тук щяха да докарат детето. А после шестима от похитителите незабавно щяха да напуснат страната и тук щяха да останат само трима от групата, за да потеглят с колата на собственика на къщата към следващото укритие (засега неуточнено) и да изчакат развоя на събитията.

Предвиждаха се всичко на всичко две обаждания — първото до американското правителство, а второто до приятелите на Киноартиста. Щеше да настъпи паника. Всеобщ хаос. А може би щяха да го оставят живо. Той не беше много сигурен в последното, но не изключваше и тази възможност.

42.

ХИЩНИЦИТЕ И ПЛЯЧКАТА

ЦРУ естествено имаше собствена фотолаборатория. Филмът, заснет от Доминго Чавес през прозореца на самолета, беше проявен и подложен на дообработка в компютърна система за подобряване качеството на образите. След по-малко от час лаборантът беше готов с фотосите, от които категорично можеше да се отсъди, че слизацият от самолета мъж е аятолах Махмуд Хаджи Даряеи. Образът на самолета зад гърба му бе толкова чист, че компанията производител би могла да го използва за рекламни цели. От това, което бе слушал да се говори за Даряеи, лаборантът можеше да предположи, че този странен ирански патриарх не се интересува нито от млади жени, нито от млади мъже, което напълно се потвърждаваше от строгото му лице. Но дявол да го вземе, май разбираше от самолети. «Гълфстрийм»! Ала защо не се вижда швейцарският код на опашката?

— ... държавният секретар Адлер ще замине тази сутрин за Пекин — заяви Райън. Арни не се уморяваше да му повтаря, че колкото и да са досадни тези публични изяви, всяко появяване на телевизионния екран укрепва имиджа му на деен, способен и загрижен за нацията президент — а по това щели да съдят и за степента, с която се справял с работата си.

— Господин президент, узнахте ли нещо повече за инцидента с пътническия лайнер?

— Вече беше съобщено, че издирването е приключило. Открили са и черната кутия и...

— Ще се запознаем ли със записа?

Защо ги наричаха черни кутии^[1], когато всъщност бяха оранжеви? Джак винаги си бе задавал този въпрос, но знаеше, че никога няма да получи ясен отговор.

— Вече сме отправили искане и тайванското правителство ни обеща пълно съдействие, макар че нищо не ги задължава да го сторят. Ние им изказахме нашите благодарности. Освен това искам да добавя, че нито един от оцелелите след катастрофата американски граждани не е в критично състояние. Наистина, има доста пострадали, но животът им не е застрашен.

— Кой е стрелял по самолета? — запита друг от репортерите.

— Още разследваме данните и...

— Господин президент, нашата флота е изпратила два кораба в този район. Следователно не може да нямате представа какво е станало.

— Повече няма да коментирам този въпрос. Държавният секретар Адлер ще обсъди инцидента със засегнатите страни. Преди всичко ще поискаме и от едните, и от другите участници да гарантират, че такива трагедии няма да се повторят.

— Господин президент, нека да не изоставяме така лесно темата само защото е парлива. Вие не може да не знаете доста повече, отколкото ни съобщихте. Загинали са четиринадесет американски граждани. Американските зрители имат право да узнаят истината.

По дяволите, този журналист имаше право! И майната му на всичко, което той бе решил да заобиколи.

— Засега ние наистина все още не знаем какво точно е станало. А докато не се докаже със сигурност някоя от хипотезите, аз нямам право на категорични изявления. — Което, погледнато по-абстрактно, си беше чиста истина — Джек Райън знаеше кой е изстрелял ракетата, но не можеше да си обясни причината. Адлер бе свършил добра работа вчера, като реши да не разгласява предположенията на експертите.

— Министър Адлер вчера се завърна отнякъде. Защо държите в тайна информацията за тази негова визита? — отново се намеси Плъмър — явно не беше забравил казаното на предишната пресконференция.

— Джон, държавният секретар беше ангажиран с много важни и неотложни консултации. Това е всичко, което мога да ви разкрия по този въпрос.

— Но е бил в Средния изток, нали познах?

— Следващият въпрос?

— Сър, Пентагонът обяви, че самолетоносачът «Айзенхауер» се насочва към Южнокитайското море. По ваша заповед ли?

— Да. Преценихме, че обстановката в района около Тайван изисква повишено внимание от наша страна. Защото в този район ние имаме жизнени интереси. Вече нееднократно изтъкнах, че нямаме намерение да взимаме нечия страна в този конфликт, но сме длъжни да се грижим за нашите интереси.

— Но преместването на самолетоносача ще охлади ли обстановката в района? Или ще я нажежи още повече?

— Очевидно е, че ние не се стремим да влошим ситуацията. Само се стараем да я подобрим. В интерес и на двете страни е да предприемат взаимни отстъпки, да се замислят за действията си, за последиците от тях. Вече има десетки жертви, сред тях и американски граждани. Това ни задължава да проявяваме засилен интерес към събитията в района. Предназначението на правителството и въоръжените сили е да се грижат за американските интереси и да защитават живота на нашите граждани. Военноморските формации, насочвани към района на Тайванския проток, ще следят отблизо развоя на събитията и същевременно ще провеждат планови учения. Това е всичко.

Цзян Хансан отново погледна часовника си и си каза, че това е приятен завършек на работния ден — да се убеди, че американският президент върши точно това, което той иска от него. Китай вече бе изпълнил задълженията си към варварина Даряеи. Индийският океан беше освободен от присъствието на американската флота за пръв път през последните двадесет години. След около два часа американският министър на външните работи щеше да отлети от Вашингтон, за да пристигне в Пекин, след което щеше да започне размяната на банални дипломатически любезности. А после...

— Но защо, по дяволите, им е било нужно на китайците да замислят тази игра? — възкликна Рътлидж.

— Нашата задача е да разкрием какво се крие зад цялата тази загадка. Адмирал Джексън се възползва от инцидента, за да защити

позицията си. Ако например ти си полицай, патрулиращ по улиците, и пред теб изскочи въоръжен бандит, защо ще стреляш по някоя бабичка, която кротко си върви по тротоара?

— Очевидно е, че стават и грешки. Просто случайност — продължи да настоява Рътлидж.

— Клиф, случват се най-различни инциденти. При този са загинали американски граждани, а ако някой е забравил нашата позиция, ние сме длъжни да му припомним, че се отнасяме много сериозно към такива инциденти.

Подчинените му за пръв път го виждаха толкова разгневен. Какво ставаше със Скот Адлер напоследък? Нали задачата на държавния секретар е да поддържа миролюбиви отношения с всички останали държави, да предотвратява конфликти, при които биха загинали хиляди хора. Да, случват се най-различни инциденти. Случват се, за съжаление, както и хиляди хора умират ежедневно от рак или инфаркт. Но от един държавен секретар се очаква да се занимава само с глобални въпроси.

— Благодаря ви, господин президент.

Райън слезе от подиума, доволен, че и този път бе успял да избегне хапливите въпроси на представителите на медиите. Погледна часовника си. По дяволите! Щеше да пропусне родителската среща в детската градина, и то за втори път, пък и сутринта не бе успял да целуне Кейти за довиждане. Записано ли е някъде в Конституцията, че президентът няма право на нормално, човешко щастие?

По пътя към Овалния кабинет прегледа набързо програмата за деня. След час Адлер би трябвало да отлети за Пекин. В 10:00 Уинстън ще дойде в кабинета, за да обсъдят някои подробности около административните промени в министерството му. Арни и Кали ще се появят в 11:00, за да прегледат речите му за следващата седмица. После обяд с Тони Бретано. А след това някаква среща... с кого? С хокейния отбор на Анахайм? Райън поклати глава. О, да, те не успяха да спечелят купата «Стенли» и сега за утеха щяха да бъдат възнаградени, като ги снимат с президента! Трябваше пак да си поговори с Арни за тези евтини политически трикове.

— Закъсняваш — упрекна го Дон Ръсел, когато Пат О'Дей измъкна Меган от колата си.

Инспекторът от ФБР мина покрай него, помогна на Меган да си свали палтото, извърна се към Ръсел с подчертано безразлично изражение и каза:

— Успях се.

— Труден ден ли очакваш?

Пат поклати глава.

— Да, защото до довечера няма да мога да стана от бюрото. Имам да довърша няколко отчета... нали знаеш колко държат шефовете на докладите. — И двамата знаеха колко часове поглъщат рапортите — тази дейност, чисто секретарска, винаги измъчваше патрулиращите полицаи.

— Чух, че си искал да се състезаваме — добави Ръсел.

— Всички твърдят, че си бил много добър стрелец.

— Е, мисля, че се справям — призна си агентът от Специалната служба с престорена скромност.

— Да, явно ще се наложи да изпратя всички куршуми в десетката.

— С какво оръжие?

— С моя «Смит & Уесън 1076».

— С десетмилиметрови куршуми?

— Много хубави дупки правят — отбеляза Пат О'Дей.

— Дори и деветмилиметровите винаги са били прекалено големи за мен — призна Ръсел и двамата прихнаха.

— Често ли залагаш при състезания по стрелба? — попита агентът от ФБР.

— Не, не съм го правил, откакто напуснах полицейската академия, Пат. Ще залагаме ли?

«Хм, той май го взима прекалено на сериозно» — помисли си Пат О'Дей и предложи:

— Нека да си остане само въпрос на престиж.

— Дадено. А къде ще се състезаваме? Какво ще кажеш за Белтсвил? — Това беше стрелбището към школата на Специалната служба. — На открития полигон. Никога не ми е било приятно да стрелям в подземие.

— По стандартните правила ли?

— От години не съм стрелял по живи мишени. Но не очаквам и някой от шефовете ни да успее да улучи десетката.

— И кога? — Очертаваше се приятно развлечение.

— Ще проверя дали ще съм свободен в събота. Днес следобед ще го знам със сигурност.

— Сключихме облога, нали? Е, нека победи по-добрият. — И си стиснаха ръцете.

— По-добрият винаги побеждава, Пат. — И двамата знаеха предварително кой ще бъде победителят. Знаеха също, че другият ще прояви достатъчно благородство, за да признае поражението си, а накрая никой няма да се оплаква от вкуса на бирата.

Оръжията не бяха напълно автоматични. Киноартиста и хората му отлично знаеха, че при автоматична стрелба подскачащият автомат не се удържа, освен ако нямаш ръце на горила, и стреляш само във въздуха, докато противникът може да те повали с няколко точни изстрела. А освен това може би нямаше да имат време да изпразнят повече от два пълнителя. Киноартиста познаваше тези автомати — китайско производство, като китайците бяха заимствали модела от руските АК-47, които пък бяха разработени въз основа на немския прототип от 1940 година. За секунди изстрелваха цял пълнител с 30 броя 7.62 милиметрови куршуми.

Всеки знаеше мястото си и задачата си. Всеки знаеше също, че рискува много, но се стараеха да пропъждат мрачните мисли. Нито пък се замисляха за характера на акцията, както забеляза с облекчение Киноартиста. Годишите в лагерите на терористите бяха успели да притъпят в тях всичко човешко до такава степен, че макар за повечето от тях това да беше първата истински отговорна задача, сега мислеха само за едно — как да докажат, че са калени бойци. А как точно щяха да го постигнат — това не бе чак толкова важно.

— Това ще има огромни последици — замислено рече Адлер.

— Така ли мислиш? — попита Джак.

— Искаш ли да се обзаложим? За Китай отдавна сме най-облагодетелстваната нация, която непрекъснато им вдига скандали за нарушени авторски права и така нататък.

Президентът се намръщи. За Бога, какво общо можеше да има между спора за авторските права върху най-новия компактдиск на Барбара Стрейзънд например и коварния заговор, при който бяха загинали хора...

— Да, Джак. Те просто не гледат на тези събития по същия начин като нас.

— Да не би да си прочел мислите ми?

— Забрави ли, че съм дипломат? В нашата професия е необходимо да не се осланяш само на думите, които чуваш, но и да отгатваш това, което събеседникът не желае да произнесе на глас, иначе никога няма да имаш успех при преговорите. Прилича на игра на покер, само че напрежението и изтощението са много по-големи, защото залозите са огромни.

— Не мога да забравя за нашите граждани, загинали в Тайван...

— И аз не мога да не си спомням за тях — кимна държавният секретар. — Мисля, че китайците именно на това разчитат, дори се надяват да се възползват от нашето състрадание, което според тях е признак на слабост, ала въпреки това и аз непрекъснато мисля за невинните жертви.

— Ако решим да залагаме само на човеколюбието, отсрещната страна ще схване, че това е основната ни слабост, и ще разчита винаги да ни притиска до стената със заплахата, че отново ще загинат невинни хора.

— Само ако ние им позволим подобно поведение. Китайците се нуждаят от нашата помощ, и то повече, отколкото ние от тяхната, особено в търговията. Да се изтребват хора... това вече не е само груба игра, а нещо много по-сериозно. Но и ние можем да заиграем потвърдо. И винаги съм си задавал въпроса защо не го правим.

Държавният секретар намести очилата си.

— Не че не подкрепям тази теза, обаче с нея трябва да се действа извънредно предпазливо, защото сега сме притиснати от фактора време. Говорим за радикална промяна във външната политика на САЩ. Това е задача, която нито може да се реши набързо, нито може лесно да се реализира.

— След като се върнеш от Пекин, искам да прекараш с мен един уикенд, да те запозная с някои от моите съветници, с които досега не си се срещал, за да разменим мнения по тези проблеми. Не ми харесват действията на нашето правителство във връзка с този инцидент, и то най-вече защото противната страна много лесно успява да отгатне намеренията ни.

— Как така?

— Да се играе по правилата си има своите добри, но и лоши страни. Всичко е наред, докато и двата отбора спазват правилника, но съвсем друго е, ако някой започне да хитрува — обясни Райън. — Обаче след това може и ние също да заиграем по този нечестен начин, е... може би не съвсем по същия, но без да зачитаме правилата — тогава противникът непременно ще се позамисли, преди да продължи в същия стил. Всеки човек се опитва да се държи открито с приятелите си, но с враговете е съвсем различно — ние искаме те да разберат само едно: че ще си изпатят жестоко, ако се опитат да ни нападнат. Но колко точно ще пострада... по-добре е противникът да не знае това предварително.

— Точно така трябва да се играе играта, Джак! — кимна Адлер.

— Никога не бих нарушил правилата на играта, ако и противникът ги спазва, макар че в бейзбола е позволено да се нарушават някои правила, за да се внесе оживление в играта — добави президентът.

«Понякога е позволено...» — мислеше си държавният секретар, докато крачеше към хеликоптера.

Петнадесет минути по-късно Райън още следеше с поглед отдалечаващия се хеликоптер. Преди излитането двамата политици, обърнати към групата фоторепортери, си бяха стиснали ръцете и бяха казали по няколко думи за предстоящата мисия на държавния секретар — и двамата говореха загрижено, със сериозни изражения, но въпреки това с подчертано оптимистичен тон. Но журналистите не им обърнаха внимание, само ТВ камерите безропотно заснеха сцената. Може би във вечерните емисии щяха да отпуснат на събитието една или най-много две минути, понеже петъчните дни по традиция бяха бедни на новини от Вашингтон. Но по-вероятно бе репортажът въобще да не бъде

излъчен, защото петъчната вечер се посвещаваше на седмичните политически обзори за изминалата седмица.

— Господин президент! — Джак се обърна към министъра на финансите, който бе пристигнал само преди няколко минути.

— Да, Джордж.

— Онзи тунел от моята сграда дотук...

— За какво става дума?

— Тази сутрин надникнах в него. Страхотна бъркотия. Няма ли оплаквания, че никой не се грижи за чистотата в този тунел? — попита Уинстън.

— Джордж, това е работа на Специалната служба, а те получават заплатите си от фондовете на твоето министерство, забрави ли?

— Да, зная, зная. Но тъй като работата опира до поддръжката на Белия дом, реших, че съм длъжен да те попитам за мнението ти. Добре, ще се погрижа. Ще стане много забавно, ако завалят поройни дъждове.

— Как напредва проектът за новите данъчни закони? — попита Райън по пътя към сградата на Белия дом. Един от агентите услужливо избърза пред тях и им отвори вратата. Тъкмо от такива дребни жестове Джак винаги се чувстваше неловко. Човек може и трябва сам да отваря вратите по пътя си, нали?

— През следващата седмица ще получим резултатите от компютърното моделиране. Искам този път да не бъдат допуснати никакви пропуски, да не бъдат засегнати приходи в бюджета, да облекчим данъчната тежест за по-дребните компании и да я увеличим за по-едрите. Но най-много усилия посвещаваме на проектите за съкращаване на разходите на администрацията. За Бога, Джак, едва сега разбирам колко съм се заблуждавал!

— Какво искаш да кажеш? — сепна се президентът.

— Опасявам се, че новите данъчни закони няма да получат достатъчна подкрепа от законодателите, защото прекалено много хора са заангажирани в дейностите, посветени на избягването на данъчни задължения. Това е цяла индустрия. Може да се очаква, че стотици хора ще останат без работа...

— Да не би да си очаквал, че ще се зарадвам от тази прогноза?

— Ще бъдат принудени да си намерят по-честни и по-достойни начини за препитание, с изключение на адвокатите може би. А ние ще

спестим на данъкоплатците милиони долари, като опростим законите. Но не съм наясно как ще реагират средно заможните прослойки.

Райън позвъни на секретарката да повика Арни. Нуждаеше се от кратка консултация по политическите последици от реализирането на плана на Джордж Уинстън.

— Да, адмирале?

— Нали поискахте да докладвам за групата кораби, придружаващи самолетоносача «Айзенхауер»? — припомни му Джексън, застанал с лист с последните сведения в ръка пред картата, заемаща цялата стена. — Сега са ето тук, скоростта им е доста по-висока от обичайната. — В този миг пейджърът в джоба на куртката му забръмча, адмиралът го извади, погледна номера на търсеция абонат, изписан на миниатюрния дисплей, и учудено повдигна вежди. — Сър, ще позволите ли...

— Разбира се — кимна министър Бретано. Джексън отиде до телефонния апарат в ъгъла и набра пет цифри.

— Говори Джей-3... какво? Къде са сега? Веднага ги открийте, чувате ли ме, командире? Да, точно така. — Остави слушалката в гнездото. — Обади се от Центъра за спътникови наблюдения. Според последните анализи няма и следа от индийския военен флот... по-точно от двата им самолетоносача, заедно с ескортите им.

— Какво може да означава това, адмирале?

Роби се върна при картата на стената и посочи към внушителното синьо петно на океана западно от Индийския полуостров.

— Последните данни от спътниците за този район получихме преди тридесет и шест часа. Ако приемем, че са им били необходими три часа за излизане от пристанищата и за подреждане на бойната формация, то следва, че... ако вдигнат до двадесет възела... умножено по тридесет и три часа, това прави... точно шестстотин и шейсет морски мили или малко над хиляда и четиристотин километра. Това е приблизително половината от разстоянието от индийските пристанища до Сомалия. — Той се обърна. — Господин министър, според последното донесение от базите на индийския флот са отплували в неизвестна посока два самолетоносача, заедно с ескортиращите ги

кораби и част от охраняващите танкери. Може би в най-скоро време ще излязат и останалите. Нямаме сведения от разузнаването какво може да се крие зад тази загадка. — «Както винаги», му се искаше да добави.

— Но какво може да е подплашило индийците?

— Тъкмо това е най-тревожното... никой в Пентагона нищо не знае. Ще заповядам да огледат най-подозрителните райони в северната половина на Индийския океан. Може да пренасочим и някой от шпионските спътници. Необходимо е веднага да уведомим Държавния департамент. Може би нашите хора в посолството ни в Делхи ще узнаят нещо повече.

— Надали. При първа възможност ще го съобщя на президента. Нещо друго тревожи ли те?

— Нали техните кораби доскоро бяха на доковете за ремонтни дейности?

— Толкова ли те безпокои фактът, че в момента единствените два самолетоносача в Индийския океан не са от нашата флота?

— Да, сър. «Защо тъкмо сега трябваше да пренасочваме нашия самолетоносач в съвсем друга посока?» Но министърът на отбраната сигурно също си задаваше този въпрос.

Никой не може да се наслаждава на гледката през илюминаторите по време на полет, ако усеща как болестта го завладява все по-упорито. Дали беше от сандвича, който бе изял на изложбата на компютърна техника в Сан Франциско? Той отдавна пътуваше из страната, за да пласира стоката си, и винаги си носеше най-необходимия запас от лекарства. Нещо като подвижна аптечка за първа помощ. Така че сега глътна две таблетки и реши да се опита да поспи. Ако имаше късмет, при пристигането в Нюарк щеше да се чувства по-добре. Иначе сигурно нямаше да може да се прибере у дома с колата, оставена в паркинга на летището. Отпусна облегалката, загаси лампата и затвори очи.

Време беше. Колите, взети под наем, потеглиха от фермата. Всеки шофьор знаеше маршрута до целта, както и пътя за

отстъпление. Не носеха никакви карти, нито пък никакви документи — освен снимките на набелязаните жертви. Може би някой за миг да бе изпитал пристъп на спонтанно угризение, че ще се наложи да похищава малки, невинни деца, но никой с нищо не го показва. Вместо това мълчаливо натовариха оръжието в колите. Всички бяха с костюми и вратовръзки, така че при евентуално засичане с някоя полицейска кола щяха да изглеждат като група добре издокарани солидни мъже, най-вероятно бизнесмени. Тази мисъл им се стори доста забавна. Киноартиста винаги се престараваше по отношение на външния вид, може би защото бе доста суетен. Нали затова му бяха лепнали този прякор?

Андреа Прайс проследи пристигането на хокеистите с равнодушен поглед, без да се трогне от внушителните им фигури. Вече се беше нагледала на спортни величия. Дори и най-силните мъже се държаха като изплашени деца след прекрачването на прага на Белия дом. Това, което за нея и колегите ѝ от охраната бе само част от обзавеждането, за външните посетители беше едва ли не светиня. Може би те имаха право, а тя вече бе обръгнала и не можеше да се възхищава от нищо в сградата, в която се решаваха съдбините на нацията. След като работиш продължително време дори и в най-изисканата сграда, постепенно привикваш с всичко наоколо, докато на новодошлите дори и най-малките подробности правят впечатление. Но пък това ѝ помагаше да следи зорко проверката на групата спортисти с помощта на металдетекторите — след тази задължителна процедура хокеистите пристъпиха плахо във фоайето, очаквайки съобщението от охраната на Овалния кабинет, че проточилата се среща с министъра на финансите е приключила. Спортистите бяха помъкнали със себе си подаръци за президента — както и при предишните подобни срещи в ръцете им стърчаха хокейни стикове, а освен това носеха шайби и плътни вълнени фланелки, специално надписани за всички членове на семейство Райън.

— Отивам да проверя какви ангажименти имаме още за днес с ПЯСЪЧНИК — каза Андреа на Джеф Раман.

— Дон се ядосвал за нещо. Да не би да има нещо ново?

— ФЕХТОВАЧ не е планирал нищо по-специално. Ще остане до късно с Кали Уестън. Ще редактират програмата за публичните му изяви.

— Е, това е добра новина — кимна Раман.

— Говори Прайс — съобщи тя по радиопредавателя. — Отивам за ПЯСЪЧНИК.

— Прието — потвърдиха от командната зала.

Инспектор Пат О'Дей вече пътуваше по шосе No50. Петъчните следобеди бяха най-приятните — работната седмица вече бе приключила. На съседната седалка бе оставил вратовръзката и сакото, защото отново бе облякъл коженото си яке, а на главата си бе нахлупил старото си бейзболно кепе. Този уикенд го чакаше много късна работа. Меган щеше да му помага за някои по-лесни неща. Пат не го разбираше напълно — може би се дължеше на инстинктите ѝ, а може би се залавяше с радост за всичко, което той поискаше от нея, само защото много го обичаше. Но всъщност нямаше значение къде се крие обяснението — тя наистина бе голяма помощничка и много го обичаше.

— Бива си я моята дъщеря — радостно се усмихна Пат О'Дей.

Понякога Ръсел се чувстваше като дядо сред внучета — толкова малки бяха неговите питомци. Сега бяха отвън, на площадката, до едно облечени в топли якета. Играеха унесено, личицата им издаваха непонятна за възрастните съсредоточеност. ПЯСЪЧНИК, сякаш за да оправдае кодовото име, измислено от охраната, се ровеше в пясъка заедно с дъщеричката на Пат О'Дей, която доста приличаше на баща си. До тях беше малкият Джъстин — Дон Ръсел не можеше да си обясни как онази досадна скандалджийка е родила такова симпатично момче. Агент Хилтън също бе на площадката и не откъсваше поглед от малчуганите. Странно, но навън агентите се чувстваха по-спокойни. Площадката за игри беше под наблюдението и на допълнителния екип, скрит в къщата отгатък улицата. Третият член на екипа дежуреше вътре до телефона — когато децата се прибираха в сградата, тя винаги

се връщаше в задната стая с ТВ мониторите. Децата я наричаха госпожица Ан.

«Прекалено е открито тук», за кой ли път си повтори Ръсел. Откъм шосето площадката беше напълно оголена, някой можеше да започне да стреля от прозорците на преминаващ автомобил. Знаеше, че няма много надежда да успее да убеди семейство Райън да изпратят малката Кейти в някоя по-отдалечена детска градина, защото те не отстъпваха от намерението си да възпитават малката си дъщеря в средата на други деца, като всички останали...

Но всичко това беше някакво безумие. Сега всички професионални задължения на агент Ръсел се свеждаха до едно — да следи за хора, които крият враждебни намерения спрямо президента и семейството му, за да успее да ги обезвреди навреме. Защото се срещаха всякакви типове — дори съвсем побъркани. Той специално бе изучавал психологически портрети на такива престъпници, защото бе длъжен да е наясно от какво най-много трябва да се опасява. Опитваше се да се научи да ги разпознава, дори и само по подозрителния блясък в очите, ала така и не се научи да ги разбира. Та нали ставаше дума за деца. Даже и проклетите мафиоти не закачаха децата — Дон беше сигурен в това.

— Ръсел, обади се на командната зала — чу се глас от слушалката в ухото му.

— Ръсел слуша — потвърди той.

— Прайс е тръгнала към теб — обясни му специален агент Норм Джефърс от къщата от другата страна на улицата. — До четиридесет минути ще е тук.

— Добре. Благодаря.

— Джъстин пак прави замъци, а? — засмя се Джефърс. — За да има какво да бута.

— Може би един ден ще стане строител — засмя се и Дон. Момчето вече започваше да гради втория етаж на кулата от мокър пясък под възхитените погледи на Кейти Райън и Меган О'Дей.

О'Дей пристигна тъкмо когато децата влизаха да се измият в банята — най-приятното нещо от дневната им програма, защото после си отиваха вкъщи. Загаси дизеловия двигател на пикапа си точно в

четири часа. Набитото му око веднага забеляза постовете на агентите. Ръсел се появи от предната врата — когато децата не бяха навън, той също бе длъжен да дежури вътре.

— Утре ли? — попита О'Дей.

Ръсел поклати глава.

— Не съм готов за утре. Прекалено бях зает напоследък. Две седмици бях сутрешна смяна, а следващите две — следобедна. А ти си бил по-свободен и си имал време за тренировки.

— Искаш да кажеш, че не си имал никакво време за тренировки, така ли да те разбирам? — недоверчиво попита Пат О'Дей и влезе във фойето. Видя Меган да влиза в банята за момичетата, но тя не го забеляза. Реши да излезе навън, пред вратата, за да я изненада, когато се появи на прага.

Киноартиста също бе заел позиция за наблюдение, на паркинга откъм североизточната страна на сградата. Дърветата бяха започнали да се разлистват — не че му пречеха да вижда, но все пак видимостта бе намалена. Докато продължаваше да оглежда терена, кола №1 зави на север от детската градина. Според плана тя трябваше да продължи по улицата, да задмине сградата, да обърне и да се върне обратно.

Белият линкълн или кола №2 си приличаше като две капки вода с колата на родителите на едно от децата. И двамата родители бяха лекари, макар че терористите не подозираха това. Веднага след нея се появи един червен крайслер, който пък не можеше да се отличи от автомобила на повторно забременялата съпруга на счетоводителя на детската градина. Докато Киноартиста следеше зорко за някакви изненади в последния миг, двете коли спряха на паркинга една срещу друга, но колкото бе възможно по-близо до изхода към шосето.

Прайс скоро щеше да е тук. Ръсел забеляза пристигащите автомобили и отново се замисли за спора си с Андреа. Следобедното слънце се отразяваше от стъклата на прозорците на колите и му пречеше да види хората по седалките. И двете коли май бяха подранили, но нали днес беше петък, така че...

... но какви са тези непознати номера на колите...?

Джефърс също оглеждаше двете коли през бинокъла си — това бе част от задълженията му. В този миг той не подозираше, че покъсно ще обявят, че имал фотографска памет, защото за него запомнянето на това, което се изпречваше пред погледа му, бе така естествено, както дишането. Мислеше си, че всички останали са способни на това.

— Почакай, почакай, тук нещо не е наред. Те не са... — Той вдигна микрофона към устата си: — Ръсел, това не са нашите коли!

Тревожното предупреждение прозвуча в ефира почти навреме.

Само с едно-единствено плавно движение двамата шофьори отвориха вратите на колите, изпружиха крака навън и в същия миг вдигнаха автоматите, лежали досега в краката им. Мъжете от задните седалки последваха примера им.

Ръсел напипа автоматичния си пистолет и изкрещя в микрофона:
— Нападение!

Вътре в сградата инспектор Пат О'Дей чу някакъв вик, но не беше сигурен откъде идва, затова се обърна в грешна посока и видя как агент Марсела Хилтън се извърна рязко, за да загърби детето до себе си, докато ръката ѝ вече напипваше пистолета.

Подобно на повечето ченгета професионалисти, специален агент Дон Ръсел никога не се решаваше да стреля, когато е обхванат от ярост, обаче след дългогодишните тренировки вършеше повечето движения автоматично. Първото, което видя, бяха насочените към него дула на автоматите АК-47. Сякаш в мозъка му прецрака някакъв невидим превключвател и от дежурен агент той за миг се преобрази в безупречна машина, сипеща куршуми. Лявата му ръка се притече на помощ на дясната и здраво стисна дръжката, а тялото му приклепна на коляно, за да намали опасността от поразяване и за да има по-добра опора. Мъжът отсреща щеше да стреля пръв, но куршумите щяха да прелетят високо над главата му, машинално отбеляза Ръсел. И наистина — цели три откоса надупчиха дървената каса на вратата зад

него. Едва тогава Ръсел видя очертанията на лицето на терориста зад дулото на автомата. Агентът натисна спусъка и за пръв път от петнадесет години служба улучи противника си точно в лявото око.

Меган тъкмо излизаше от банята, когато жената от Службата, която децата наричаха госпожица Ан, изскочи от задната стая с два пистолета.

— Господи! — ахна Пат О'Дей. Госпожица Ан връхлетя върху него като полузащитник от футболната лига, повали го на пода в краката на дъщеря му и в бързината дори удари главата му в стената.

От къщата отсреща изскочиха двама агенти — третият, Норм Джефърс, отчаяно крещеше по микрофона. Вече бе успял да подаде сигнал за тревога. След това трескаво натисна бутоните за алармиране на полицейските поделения в Дирекцията на щата Мериленд и в градското управление в Анаполис. Разпищя се алармената сирена, задрънчаха звънциите за общоградска тревога, падна някакъв стол, но агентите бяха добре обучени — от Джефърс се искаше да вдигне тревога, а после да се присъедини към другите двама, които вече пресичаха моравата пред детската градина... но така и не стигнаха до нея — стрелците от кола № 1 ги повалиха. Джефърс видя как се свлякоха, докато още крещеше по телефона на флегматиците от градската полиция. И щом полицаите най-после потвърдиха, че са го разбрали, той грабна оръжието си и хукна към вратата.

Още един стрелец допусна фаталната грешка да се изправи, за да стреля по-точно. На негово място Ръсел никога не би допуснал такава елементарна грешка. Агентът, неспособен вече нито да разсъждава, нито да изпитва чувства — единствено можеше да се прицелва в живите мишени отсреща, видя как куршумите му пръснаха главата на терориста като пъпеш. Куршумите на другите терористи къртеха мазилката над главата му. И изведнъж Ръсел чу ужасяващ крясък и някаква част от мозъка му докладва, че това би трябвало да е Марсела Хилтън...

В следващия миг усети как нещо тежко се сгромолясва върху гърба му и го поваля на бетона. Мили Боже, наистина беше Марсела... Още четирима идваха към него и го виждаха съвсем ясно.

Той стреля пак. Един от нападателите падна, пронизан точно в сърцето. Струваше му се, че сънува някакъв кошмар, а пистолетът в ръката му сам си върши работата. С периферното си зрение долови как една фигура пропълзя отляво... може би беше групата за поддръжка... не, беше кола на площадката за игри, точно зад онези... не беше кола на родителите. Но нямаше никакво време да я огледа, защото пистолетът му вече се насочваше към втория стрелец, ала той падна, улучен с трите куршума, излетели от пистолета на Ан. Оставаха само двама! И в същия миг улучиха Ан в корема, тя се прекърши надве и Ръсел вече знаеше, че остава сам, съвсем сам, последна преграда между ПЯСЪЧНИК и тези отрепки.

Пат О'Дей тъкмо се надигаше от пода, когато двамата нахлуха през вратата. Той трескаво огледа стаята, препълнена с онемели и изумени деца. За миг тишината надвисна като скала, после се разчупи на хиляди късчета от пронизителните викове на дечурлигата. Един от мъжете беше ранен в крака, но стискаше отчаяно и зъби, и автомата си.

Тримата нападатели от кола №1 оглеждаха входа, почервенял от човешка кръв. На бетона бяха проснати четири трупа, но те изобщо не се трогнаха от смразяващата гледка — нали първата група терористи бяха само за тяхно прикритие. Отекна изстрел и в следващия миг един от тримата зарови лице в земята. Другите двама едновременно се извърнаха, но пред смаяните им лица се изправи едрата фигура на чернокож мъж с бяла риза...

— Норм! — изкрещя Пола Майкълс, дежурната за втората смяна — тъкмо бе дошла.

Джефърс приклепна на коляно зад колата, чиито пътници току-що бе изпратил на оня свят. Тя залегна до него и попита:

— Преброи ли ги?

— Поне един се намъкна вътре...

— Двама са. Видях двама, единият е ранен в крака. Ох. Господи, убиха Дон, и Ан, и Марсела...

Е, сега вече всичко отиде по дяволите. Киноартиста изруга. Нали им бе казал поне сто пъти, че в къщата отсреща постоянно дежурят по трима агенти! Защо не изчакаха да довършат и третия? Вече трябваше да са се измъкнали заедно с детето! Е, още не всичко бе изгубено. И без това не бе очаквал акцията да е стопроцентова успешна. Дори бе подбирал хората си тъкмо с оглед на вероятността да бъдат избити до крак. А ето че сега му оставаше само ролята на безпомощен зрител, за да се увери в... в какво? Че ще убият детето? И този вариант бяха обсъждали. Но и той можеше да се провали, ако никой от хората му не оцелееше.

На Прайс ѝ оставаха още осем километра до градината, когато чу по радиопредавателя съобщението за обща тревога. След две секунди кракът ѝ притискаше педала за газта до ламарината. Не забрави да включи сирената и аварийната светлина. Автомобилът подскочи като ранен бизон и се втурна по натовареното шосе. Изплашените шофьори панически ѝ правеха път. Пристигна с няколко секунди преднина пред първия черно-зелен автомобил от управлението на щатската полиция на Мериленд.

— Прайс, ти ли си?

— Кой се обажда? — попита тя.

— Норм Джефърс. Вътре са проникнали двама от терористите. Петима от нашите са улучени. Майкълс е при мен. Ще ти я изпратя.

О'Дей тръсна глава. Ушите му още пищяха, главата му се пръскаше от болка след удара в стената. Дъщеря му бе залегнала до него, скрита зад широкия му гръб. Двамата терористи размахваха трескаво автоматите си, детските писъци отекваха от стените. Госпожа Дагет бавно пристъпи напред и застана между нападателите и «децата си», инстинктивно разперила ръце, за да ги защити. Всички крещяха «Мамо! Майчице!» — нито едно не си спомни за баща си, машинално

си каза Пат О'Дей. Но вече нищо не можеше да го учуди, дори и това, че няколко от децата се напишкаха от страх.

— Президентът? — попита Раман и притисна слушалката към ухото си. Какво ставаше, по дяволите?

— Докторе!

Сепната, Кати Райън вдигна глава от папките на бюрото си. Рой никога досега не се бе обръщал така към нея. Но и никога не бе изваждал пистолета от кобура под мишницата си — много добре знаеше, че тя се отвращава от оръжията. Лицето ѝ стана по-бяло от престилката.

— Нещо с Джак ли... или с...

— С Кейти! Нищо повече не зная. Елате с мен!

«Не! Не искам пак да се повтаря онзи ужас!» Олтман посегна да я хване за ръката, но ХИРУРГ се изтръгна от него и се втурна по коридора. Размина се с четиримата агенти, всичките с извадени пистолети и смръщени физиономии. Всички гледаха навън през прозорците, очаквайки нападение, и никой не се досети да погледне майката, ужасена от мисълта, че децата ѝ са в смъртна опасност.

— Кажи ми всичко, което знаеш, Джеф — каза Райън, след като преглътна.

— В сградата са проникнали двама от нападателите. Дон Ръсел е мъртъв, четирима от агентите също. Но няма да им позволим да се измъкнат. — Агент Раман протегна ръка към рамото на президента в плах опит да го успокои.

— Защо тъкмо моите деца, Джеф? Та нали аз съм тук, в този кабинет! Ако светът е решил да полудява, би трябвало да се нахвърли върху мен. Как може да има хора — не, те не са хора, те са чудовища... които да посягат на децата? Кажи ми, как е възможно...

— Това е недостоен акт, господин президент, противен и на Бога, и на хората — промълви Раман. Още трима агенти се появиха в Овалния кабинет. «Но какво правя аз?» — запита се убиецът. Какво му

ставаше, по дяволите! И защо тези думи се изтръгнаха от устата му, защо?

Подвикваха си на някакъв непознат език. Пат О'Дей лежеше на пода, свит в ъгъла до дъщеричката си. Не смееше да помръдне. Опита се да изглежда напълно безобиден, изплашен до смърт родител. Мили Боже, през всичките тези години беше тренирал тъкмо това — да убива хора, — но никога не бе попадал в такава ситуация, никога не се беше намесвал в такава кърваво, хладнокръвно масово изстребване.

Веднага сглоби фактите в цялостна картина. Окей, значи отвън бяха останали само от Службата, а тези убийци се бяха озовали в капан и сега навярно обмисляха как да се изплъзнат. Но нали агентите отвън веднага щяха да поискат подкрепление? Не бе възможно Специалната служба да не разполага с екип за аварийно действие. От друга страна, сградата, в която дежуреше групата на ФБР за извънредни ситуации, разполагаща с три хеликоптера, бе много по-близо. И буквално в следващата секунда инспекторът чу високо в небето бучене на хеликоптер.

Надзърнаха през прозорците, но много предпазливо, за да не ги забележат отвън. Раненият терорист се облегна на стената, а другият хвърли поглед към ъгъла, в който се бяха свили инспекторът и дъщеря му. Не беше трудно да се отгатне от какво се опасява похитителят — отвън пронизителни сирени огласиха пристигането на полицейските екипи.

Госпожа Дагет и трите възпитателки бяха събрали децата в другия ъгъл. Двамата терористи се озъртаха. Дявол да го вземе, дори започваше да става забавно, помисли си Пат О'Дей. Тези негодници явно не успяваха да изпълнят плана си и...

И в този миг единият бръкна в джоба си и измъкна снимка. Промърмори нещо на другия на неразбираемия им език и онзи побърза към прозорците, за да спусне завесите. Проклятие, това щеше да попречи на снайперистите отвън да се прицелят! Изглежда, не бяха чак толкова глупави, та да не се досетят, че отвън могат да ги улучат от стотина метра.

Първият вдигна снимката, тръгна към изплашените деца в ъгъла и посочи едно.

— Тази.

Странно, но и двамата май едва сега забелязаха Пат. Раненият терорист премигна и вдигна автомата си. Инспекторът пусна дъщеря си и бавно вдигна ръце.

— Не са ли достатъчно жертвите за днес? — предпазливо започна Пат. Едва прикриваше треперенето на гласа си. Нима бе допуснал фатална грешка, като бе прегърнал Меган? Този негодник можеше да простреля и нея, за да го обезвреди! Стомахът му се сви на ледена топка. Бавно и много предпазливо той я вдигна от пода и я отместил наляво.

— Не! — изкрещя Марлен Дагет.

— Доведи я при мен! — заповяда мъжът.

«Направи го! Направи го! — нечуто прошепна Пат. — Запази съпротивата си за после, когато има смисъл!» Но тя не можеше да чуе шепота му.

— Доведи я! — повтори терористът.

— Не!

Мъжът простреля Марлен Дагет в гърдите от упор, само от два метра.

Какво беше това? Прайс настръхна. По магистралата «Ричи» вече прииждаха линейките. Виещите им сирени се отличаваха отдалеч от монотонното пицене на полицейските автомобили. От лявата ѝ страна полицейските патрули вече блокираха шосето, отклоняваха пристигащите коли към отбивните маршрути и ръцете им инстинктивно посягаха към кобурите — всички изгаряха от нетърпение да помогнат на колегите, обкръжили двамата терористи в детската градина.

Истинско чудо бе, че нито едно от децата не беше ранено. Пат О'Дей едва сега съобрази, че ако госпожица Ан не го бе блъснала на пода, може би и той, и малката му дъщеря отдавна щяха са мъртви. Стената беше надупчена на десетки места, някои от куршумите бяха

префучали тъкмо там, където бе стоял само преди броени минути. Ръцете му се разтрепериха, когато си представи какво би могло да го сполети. Неговите здрави мъжки ръце, които винаги знаеха какво да правят, които винаги послушно изпълняваха задачите си... сега отказаха да му се подчиняват, разтърсени в неволни конвулсии. На всяка цена трябваше да овладее треперенето им — как иначе би могъл да се справи с двамата нападатели?

Мъжът, застанал в средата на помещението, хвана Кейти Райън за ръчичката, изви я и момичето изпищя от болка.

Със същата лекота можеха да изберат Меган за своя жертва, при това тя бе по-близо до тях, но в този момент терористът, който държеше ПЯСЪЧНИК, погледна в ръката си, а после насочи погледа си към Пат О'Дей и попита:

— Ти какъв си?

Партньорът му продължаваше да охка от болките в коляното.

— Кво? — нервно потръпна инспекторът. «Само се прави на глупак, изплашен до смърт», повтори си той изпитаната рецепта за оцеляване.

— Чие е това дете? — посочи онзи към Меган.

— Ами че мое, на кой друг? Ама онова чие е... не знам.

— Хлапето на президента, нали?

— Откъде да знам, по дяволите? Обикновено жена ми прибира детето. Що не ме пуснете, а?

— Вие вътре! — прокълнтя женски глас през прозорците. — Говори агент от Специалната служба към правителството на Съединените щати! Веднага излезте! Ако се подчините, никой няма да пострада. Ще ви гарантираме безпрепятствено измъкване от зоната. Излезте, за да можем да ви видим. Никой няма да открие огън по вас.

— Съветът е разумен, не изпускате този шанс — кротко рече Пат. — Щом няма да стрелят по вас... Иначе... иначе няма измъкване, нима не го разбрахте вече?

— Ти знаеш ли кое е това момиче? Това е дъщерята на вашия президент Райън! Те няма да посмеят да стрелят по мен — заяви терористът.

— Ами другите деца? Щом искате само едно, пуснете ни.

Терористът имаше право — никой нямаше да посмее да стреля по него, ако излезеше, притиснал дулото на автомата си в гърба на

дъщерята на президента — това бе така сигурно, както и това, че в момента същото това дуло сочеше право в гърдите на Пат. Не, тези негодници не бяха чак толкова глупави, та да се приближат на по-малко от два-три метра един към друг.

Но Пат О'Дей се изплаши най-вече от изумителното хладнокръвие, с което терористът бе застрелял Марлен Дагет. Нима за тях човешкият живот не струваше нищо? Никой не може да предвижда на какво са способни престъпниците. Можеш да се опитваш да завържеш разговор с тях, за да отвлечеш вниманието им, но в крайна сметка за общуване с такива нечовешки същества си остава само един начин.

— Ще вземем децата с нас. Онези отвън ще ни дадат кола, нали?

— Вижте, искам само да пуснете дъщеря ми и...

Той отпусна треперещите си ръце по-близо до пистолета.

— Внимание! — отново прозвуча отвън гласът по мегафона. — Искаме да преговаряме.

Кати Райън летеше с децата в хеликоптера. Лицата на агентите бяха мрачни и решителни. Сали и Джак тихо хлипаха и търсеха утеха в прегръдките ѝ. Хеликоптерът плавно зави на югоизток към Вашингтон — все по-далеч от мястото, където бе останала нейната малка Кейти. ХИРУРГ изхлипа и припадна в ръцете на двете си деца.

— Пат О'Дей е вътре — каза Джефърс.

— Сигурен ли си, Норм?

— Това е неговият пикап. Видях го как влезе малко преди онези да нахлуят.

— По дяволите! — изруга агент Прайс. — Може би изстрелът, който чухме преди малко...

— Може би... — тъжно кимна Джефърс.

Президентът беше в комуникационния център за извънредни ситуации, откъдето най-добре можеше да следи събитията. Можеше да

остане в кабинета си, но не можеше да овладее опасенията си за съдбата на децата.

— Джак? — обади се Роби Джексън. Единствен той се осмели да наруши усамотението на президента и дори да го прегърне — бяха приятели от много отдавна. — Помниш ли колко часове сме прекарвали в тази зала?

— Полицаите са записали номерата на колите на паркинга. Взети са под наем. Сега ще се заемат с тази следа — докладва Раман, след като изслуша съобщението от радиопредавателя. — Може би ще успеят да разберат нещо за самоличността им.

«Как може да са толкова глупави? — запита се Пат О'Дей. — Нима си въобразяват, че ще успеят да се измъкнат оттук?» Но ако не мислеха, че ще успеят, значи нямаше какво да губят... а и без това не се стъписваха от мисълта да застрелят някого. Пат си спомни, че бе чел за подобни инциденти, само че в Израел. Не си спомняше нито града, нито датата, но тогава няколко терористи бяха пленили група деца и ги бяха... преди израелските командоси да успеят да...

Беше изучавал тактически прийоми за измъкване от всякакви ситуации или поне така си бе въобразявал до днес... но съвсем друго е когато до теб е единственото ти дете...

И още много деца!...

Терористите си приказваха нещо. Раненият явно създаваше сериозни проблеми. Другият, който държеше Кейти, сърдито му отвърна нещо и посочи вратата. Най-страшното беше какво ще е решението им. Можеха да застрелят децата. А онези отвън може би щяха да нахлуят през прозорците още при първите изстрели. Може би щяха да успеят да спасят едно-две от децата, но...

Пат О'Дей започна мислено да ги нарича Ранения и Здравия. И двамата бяха решителни, но объркани от неочакваните усложнения, възбудени, но същевременно смутени, защото искаха да се спасят, макар явно да бе невъзможно.

— Хей, момчета — подвижна им Пат, все още с вдигнати ръце, и леко ги размърда, за да отвлече вниманието им от разтворения цип на якето си. — Мога ли да кажа нещо?

— Какво? — стреснато попита Ранения. Здравия само го изгледа с мълчаливо подозрение.

— Тук има прекалено много хлапета. Не можете да опазите всичките, нали? Какво ще кажете да взема дъщеричката си и няколко от останалите, а? Може би това ще ви облекчи малко?

Те забъбриха още по-оживено. Идеята май наистина се хареса на Здравия или поне на Пат му се стори така.

— Внимание! Говори агент от охраната! — проехтя отвън гласът по мегафона. Приличаше му на гласа на Андреа Прайс. Здравия се сепна и погледна тревожно към вратата. Сега бе моментът да го нападне в гръб, ала съвсем наблизко до стената бе Ранения, който не изпускаше от погледа си всяко негово движение.

— Пуснете ни де! — примоли се Пат О'Дей. — Може би ще успея да убедя ченгетата да пуснат и вас!

Здравия размаха автомата си пред лицето му и викна:

— Стани!

— Добре де, добре! — Пат бавно се надигна, като внимаваше да държи ръцете си настрани от тялото. Дали щяха да забележат кобура му? Агентите го бяха забелязали още първия път... Ако го извадеше, Меган... не, нямаше друг изход.

— Ще им кажеш... да, ще им кажеш, че искаме да ни докарат кола, или ще убия това хлапе, а след него и всички останали! Ясно ли е?

— Но ще пуснете дъщеря ми, нали?

— Не! — отсече Ранения.

Здравия заговори нещо на своя неразбираем език и за миг отпусна дулото на автомата си. Обаче Ранения все още държеше Пат на прицел.

— Ама иначе...

Дясната му ръка се спусна назад, подпъхна се под якето и измъкна пистолета. Моментално коленичи. Верният му «Смит & Уесън 1076» изгърмя безпогрешно два пъти. Гилзите издрънчаха на пода. Здравия рухна по лице, а очите на Ранения се изцъклиха от изненада. Децата пак се разпищяха.

— Хвърли го! — изрева Пат.

Първата реакция на Ранения беше да хване ръчичката на Кейти Райън и в същото време да насочи оръжието, но автоматът

«Калашников» тежеше много повече от пистолета на Пат О'Дей. Инспекторът го искаше жив, но нямаше право да рискува и дръпна спусъка, после още веднъж.

Патрик О'Дей се втурна към него, изби с ритник автомата от ръцете му, а после грабна оръжието и от втория терорист. Огледа ги — едва сега, след толкова години работа в полицията убиваше човек, и то не един. Беше безкрайно изненадан, че всичко стана така бързо. За миг коленете му се подкосиха, но той само стисна зъби, коленичи до Кейти Райън и попита:

— Добре ли си, миличко?

Тя не отговори. Само стисна ръката му и захлипа, но по нея нямаше следи от кръв.

— Хайде — нежно добави той, грабна я на ръце, после се наведе, за да вземе и Меган, и пое към вратата.

— Вътре стрелят! — задъхано изрече гласът от високоговорителя, монтиран на пулта, и Райън усети как кръвта му изстива.

— Звучи като изстрел от пистолет. Не бяха ли с автомати? — попита друг глас по същия канал.

— Господи, вижте!

— Кой е този?

— Излизат! — изкрещя някакъв глас. — Излизат!

— Спрете огъня! — заповяда агент Прайс по мегафона.

— Господи! — промълви смаяният Джефърс, надигна се и хукна към вратата.

— Вътре има двама мъртви, госпожа Дагет също — уморено каза Пат О'Дей. — Но вече всичко е разчистено, Норм. Всичко...

— Дай ми я...

— Не! — изписка Кейти Райън.

Пак вдигна поглед и видя пред вратата локвите кръв около телата на тримата агенти. Тялото на Дон Ръсел бе разкъсано, до него се търкаляше празен пълнител, а по-нататък се виждаха труповете на четиримата нападатели. Двама бяха с окървавени черепи. Коленете му

отново се подкосиха и той пусна децата на земята и се облегна на бронята на най-близкия автомобил. Към него се приближи някаква жена в униформа на агент от Специалната служба. Пат ѝ даде пистолета си, без дори да я погледне.

— Ранен ли си? — Той се сепна и чак сега осъзна, че пред него е Андреа Прайс. Тя вече викаше в микрофона: — ПЯСЪЧНИК е спасена!

Отнякъде се появи Джефърс. Пат О'Дей гледаше останалите деца, които плахо излизаха от сградата. Към тях веднага се втурнаха хора.

— Вземи — рече чернокожият агент и му подаде носната си кърпа.

— Благодаря, Норм. — О'Дей избърса сълзите си и се изправи. — Съжалявам, че се разкиснах, момчета.

— Няма нищо, Пат. Нали успя да...

— По-добре щеше да е, ако бях успял да заловя жив онзи, последния, но не успях... не можех да му оставя шанса да натисне спусъка. — Вече можеше да се държи на краката си, без да изпуска ръката на Меган. — Ох, по дяволите...

— Според мен трябва да изчезваш — отбеляза Андреа. — Не ни трябва журналисти.

— Никога не съм мислил, че ще преживея такъв кошмар, Андреа — въздъхна Пат. — Децата и... Никой не го очакваше, нали?

— Ти се справи чудесно, Пат.

— Чакай малко. — Инспекторът избърса лицето си, пое дълбоко дъх и се огледа. Господи, каква кървава сцена! Три трупа само от тази страна на площадката — сигурно дело на Джефърс.

Но му оставаше още едно неписано задължение. Във всяка от колите, взети под наем от терористите, имаше по един труп, всичките поразени в главите. Един с няколко рани по тялото. А този, четвъртият — може би го бе застреляла някоя от агентките. Знаеше, че при балистичната експертиза ще уточнят тези подробности. О'Дей бавно пристъпи към трупа на специален агент Доналд Ръсел. Всичко бе достатъчно красноречиво. Открили са огън още преди да слязат от колите, без никакво предупреждение, но той ги е изпреварил, може би само с част от секундата, изправен сам пред шестима нападатели. И е успял да повали трима от тях! Инспектор Патрик О'Дей коленичи пред

трупата му. Измъкна оръжието от вече изстиналата ръка на Дон Ръсел и го подаде на Андреа Прайс, а после стисна тази студена ръка и прошепна:

— Исках да се срещнем на стрелбището, шампионе.

[1] Бащите на кибернетиката (Норбърт Винер, Джон фон Нойман, и др.) са обичали странните наименования, като напр. «бял шум». Техен е и терминът «черна кутия», т.е. нещо, от което не знаеш каква информация «ще изскочи». — Б.пр. ↑

43. ОТСТЪПЛЕНИЕ

О'Дей пресече улицата и влезе в къщата, в която дежуреше Норм Джефърс. Собственичката, възрастна жена, вече се бе съвзела и дори бе направила кафе. Касетофонът бе включен и инспекторът от ФБР разказа какво се бе случило. Трябваше да го разпитат подробно, за да проверят и съпоставят всички факти.

Никой не подозираше, че Киноартиста се бе смесил с тълпата родители, ученици и учители от близкия колеж и многобройни любопитни граждани. Киноартиста вече бе видял достатъчно и се запъти към колата си, паркирана наблизо. Завъртя стартера и пое на север по магистралата.

— Слушай, аз наистина му дадох възможност, казах му да хвърли оръжието — каза О'Дей. — Извиках му толкова силно, че не мога да повярвам, че откън не сте чули нищо, Прайс. Но той вдигна автомата, а аз не можех да рискувам, нали? — Ръцете му вече не трепереха.

— Имаш ли представа кои са били? — попита Прайс.

— Говореха на непознат език. Не беше нито немски, нито руски, но не съм сигурен. Всички чужди езици ми звучат еднакво непознато. Не разбрах нито дума. Английският им бе доста добър, макар и със силен акцент. По външен вид приличаха на хора от Средиземноморието или от Близкия изток. Но може да са били и отнякъде другаде. Абсолютно безмилостни и жестоки. Ами че онзи застреля госпожа Дагет, без да му трепне окото... Нищо не можех да направя. Другият бе насочил автомата си към мен и всичко стана толкова бързо, че дори не осъзнах кога съм стрелял.

— Пат. — Андреа Прайс хвана ръката му. — Браво на теб.

Група агенти с насочени оръжия направиха кордон покрай Райън, който тичаше към бръмчащия хеликоптер. Никой не се опита да го

спре. Един морски пехотинец отвори вратата и агентът, който държеше Кейти Райън, скочи на земята и подаде момичето на баща ѝ.

Джак я притисна до гърдите си и пое към сградата, където ги очакваха останалите членове на семейството. Камерите на журналистите запечатаха събитието, макар че нито един репортер не бе допуснат близо до президента. Агентите — всичките с мрачни лица и стиснати зъби — бяха готови всеки момент да открият огън по всеки подозрителен. За пръв път в историята на Белия дом посрещаха толкова враждебно представителите на пресата.

— Мамичко! — Кейти се извъртя в прегръдката на Джак и протегна ръце към майка си, която веднага я взе. Сали и Джак се бяха сгушили един до друг и баща им за миг остана сам.

— Как си? — тихо попита Арни ван Дам.

— Вече съм по-добре. — Лицето му още бе преbledняло, усещаше се отпаднал, но се държеше. — Научи ли нещо ново?

— Слушай, защо не заминете за малко? Например в Кемп Дейвид. Там ще можете да се съвземете, а освен това е безопасно.

Райън се замисли. Не бе водил семейството си в Кемп Дейвид, а самият той бе ходил там само два пъти — последния през онзи ужасен януарски ден преди няколко години.

— Ще се погрижим за всичко — допълни Арни.

— Добре — кимна президентът. — Заеми се с това, но по-бързо.

Кати поведе децата към горния етаж, а Джак се запъти към кабинета си, за да чуе подробностите.

— Джак, ти ли си? — чу се гласът на Дан Мъри от говорителя на интеркома.

— Казвай, Дан — заповяда ФЕХТОВАЧ.

— Вътре е имало един от нашите хора. Познаваш го. Пат О'Дей, един от моите инспектори. Дъщеря му, Меган, също е била там. Той е успял да застреля и двамата терористи. Агентите са избили останалите: общо девет души, от които двама са покосени от Пат О'Дей, а останалите от хората на Андреа Прайс. Убити са петима от нашите агенти и госпожа Дагет. Слава богу, нито едно от децата не е пострадало. В момента Прайс разпитва Пат О'Дей. Изпратих още десет души.

— Кой води разследването? — попита президентът.

— И двете служби. Разследването на нападение срещу президента или членове на семейството му е приоритет на Специалната служба, но терористите са от нашата компетентност. Оставих Службата да води разследването, но ние ще им оказваме пълна подкрепа. Този път няма да допусна никакво съперничество. Свързах се и с Министерството на правосъдието. Мартин ще ни изпрати областния прокурор за координиране на криминалното разследване. Джак? — попита директорът на ФБР.

— Да, Дан?

— Сега трябва да бъдеш със семейството си, да ги успокоиш. Може да си президент, но през следващите няколко дни се опитай да бъдеш само съпруг и баща, разбра ли?

— Добър съвет, Джак — намеси се адмирал Джексън.

— Джеф? — обърна се Райън към агент Раман. Всичките му приятели повтаряха едно и също. Може би бяха прави.

— Да, сър?

— Искам да ни изведеш от града.

— Слушам, господин президент. — Раман излезе от стаята.

— Роби, защо не дойдете и вие със Сиси? Ще се радваме да сте с нас.

— Както желаяш, приятелю.

— Добре, Дан — каза Райън в микрофона. — Заминаваме за Кемп Дейвид. Дръж ме в течение на събитията.

Чуха го по радиото. Браун и Холбрук пътуваха на север по щатското шосе 287, за да излязат на федералната магистрала 90-Е. Въпреки новата скоростна кутия циментовозът все още бръмчеше доста силно. Надяваха се, че като излязат на магистралата, шумът ще намалее. Поне радиото работеше добре.

— По дяволите — изръмжа Браун и увеличи звука.

— Деца. — Холбрук поклати глава. — Трябва да сме сигурни, че наоколо няма да има никакви деца, Ърни.

— Мисля, че можем да се справим с това, Пит. Стига тази браква да ни закара дотам.

— Според теб колко време ще ни трябва?

— Пет дни, не повече — изръмжа Ърни.

Даряеи го прие доста добре. Особено след съобщението, че всички са мъртви.

— Извини ме, че го казвам, но те предупреждавах, че... — почна Бадрейн.

— Знам. Спомням си — съгласи се Махмуд Хаджи. — Успехът на тази акция никога не е бил истински необходим, особено след като сме се погрижили за секретността.

Аятолахът се втренчи в госта си.

— Всички са имали фалшиви документи. Никой няма криминално досие, поне доколкото знам. Нито един не може да бъде свързан с нашата страна. Ако бяха заловили някой от тях жив, може би щеше да има опасност, и аз те предупредих за това, но изглежда, всички са мъртви.

— Да, те бяха предани служители — кимна аятолахът.

Предани на какво? — запита се Бадрейн. Крайно религиозните водачи не бяха нещо необикновено в тази част на света, ала думите на Даряеи го подразниха. Сега навярно всички те бяха в рая. Чудеше се дали Даряеи наистина вярва в това. Сигурно вярваше, вярваше, че той наистина говори с Божия глас, или поне си го бе повтарял толкова често, че накрая наистина е повярвал. Али знаеше, че една идея трябва да се повтаря достатъчно често, независимо как човек е достигнал до нея — заради политически цели, лично отмъщение, алчност и всякакви други мотиви — и чак тогава се превръща във вяра, чиста и искрена като думите на Пророка.

Даряеи вече бе на седемдесет и две, напомни си Бадрейн, а това бе дълъг живот, изпълнен със самоограничения и съсредоточен върху нещо извън него. Старецът бе изминал дълъг път, който вече бе към края си. Сега крайната цел бе толкова близо, че началото можеше и да бъде забравено, не беше ли така? Това бе капанът за всички като него. В крайна сметка — негова работа. За самия Бадрейн това беше просто бизнес, лишен от илюзии и притворство.

— А останалото? — попита Даряеи, след като се помоли за душите на загиналите.

— В понеделник ще знаем, най-късно в сряда — отвърна Али.

— Има ли гаранция, че всичко е минало успешно?

— Напълно — убедено отвърна Бадрейн. Всички пътници се бяха върнали и бяха докладвали, че са изпълнили задачата си. Единствените улики, които бяха оставили, бяха празни опаковки от пяна за бръснене, които щяха да бъдат изхвърлени с останалия боклук. Зловещата чума щеше да се разпространи, но никой нямаше да знае откъде е дошла.

А днешният неуспех... не, всъщност не беше неуспех. Този Райън, изпълнен с облекчение, че детето му е спасено, в момента беше слаб, както и Америка беше слаба страна, а точно в това се състоеше планът на Даряеи. Хубав план според Бадрейн, а помощта му сигурно щеше да бъде добре възнаградена. Дните му на международен терорист вече бяха в миналото. Трябваше да получи някакъв висш пост в правителството на разширяващата се Обединена ислямска република — сигурността или може би разузнаването, с удобен кабинет и щедра заплата. Най-после щеше да има сигурност и спокойствие. Даряеи си имаше своите мечти и може би щеше да ги постигне. Мечтите на Бадрейн бяха по-прости и по-лесно постижими и единственото, което трябваше да направи, бе да ги превърне в реалност. Деветима мъже бяха умрели, за да му помогнат. Просто нямаха късмет. Дали наистина бяха в рая заради саможертвата си? Може би Аллах бе наистина достатъчно милостив, за да им прости това, което бяха направили в Негово име, независимо дали бе грях, или не. Може би.

Това всъщност нямаше значение, нали?

Постараха се заминаването да изглежда нормално. Децата смениха дрехите си, багажът им бе опакован и щяха да го изпратят покъсно. Хората от охраната бяха по-бдителни от обикновено, но без излишна грубост. Агентите оглеждаха с бинокли пространството пред Белия дом. Всички бяха с пушки. Осем от тях проверяваха хората, дошли тук, след като бяха чули ужасната новина — те искрено съчувстваха на Райън и се молеха за него и семейството му. Агентите наблюдаваха внимателно, но не откриха нищо необичайно.

Райън и семейството му се настаниха в хеликоптера и вързаха предпазните колани. Двигателят забръмча, перката над главите им се

завъртя и хеликоптерът се отдели от земята. Вътре бяха агент Раман и шефът на морските пехотинци.

На задните седалки цареше тишина. Президентът бе потънал в мислите си, а съпругата му — в своите. Децата гледаха през прозорците — за тях полетът с хеликоптер бе вълнуващо преживяване.

Адмирал Джексън и съпругата му се качиха на резервния хеликоптер заедно с няколко пътни чанти и багажа на семейство Райън. Заминаването им не бе заснето от журналистите. Президентът и семейството му бяха заминали и фоторепортерите се бяха разотишли, а водещите на новините подготвяха вечерните емисии, опитвайки се да анализират значението на събитията от изминалия ден. Излъчваните на живо кадри показваха предимно полицейските коли и носилките. Една от камерите бе заснела мястото, откъдето Киноартиста бе наблюдавал действията на полицаите.

Разбира се, той се бе подготвил за подобна възможност. Караше на север по магистралата. Движението не беше много натоварено, защото полицията още не бе вдигнала блокадата от шосето към детската градина. Излезе на федералното шосе, водещо от Балтимор към Вашингтон, и потегли към летище «Дълес». Полетът бе за Лондон. Този път не пътуваше в първа класа, тъй като самолетът имаше само второкласни салони. Отпусна се на седалката и се замисли. Надяваше се отвличането да бъде успешно, макар че от самото начало бе предвидил и неуспех на операцията.

В крайна сметка акцията му не бе съвсем неуспешна. Той бе жив и успя да избяга. Скоро щеше да бъде в друга държава и да прикрие следите си. Щеше да изчезне и никой нямаше да може да го открие дори и ако американската полиция се опиташе да установи дали е имало още един участник в опита за отвличането. Реши да пийне няколко чаши вино — след напрегнат ден това винаги му помагаше да се отпусне и да заспи. Усмихна се, когато си припомни, че неговата религия забранява алкохола. Нима целият му живот не противоречеше на религията му?

Когато хеликоптерът закръжи над Кемп Дейвид, слънцето вече бе залязло. Бавно кацнаха и командирът на екипажа отвори вратата.

Първо слязоха Раман и останалите агенти. Президентът разкопча предпазния колан, стана и ги последва.

— Благодаря ви, полковник — рече той и потупа пилота по рамото.

— Имате много приятели, господин президент. Винаги сме на разположение, когато имате нужда от нас — отвърна Гудман.

Райън кимна и се огледа.

— Добре дошли в Кемп Дейвид, сър — поздрави го очакващият ги капитан от морската пехота.

Джак помогна на съпругата си да слезе, Сали свали Кейти, а малкият Джак излезе последен. Внезапно Райън забеляза, че синът му вече е висок колкото Кати.

Кати нервно се огледа, което не убягна от погледа на капитана.

— Тук има шестдесет морски пехотинци, госпожо — увери я той. Нямаше нужда да добавя защо са тук, нито пък да казва на президента, че всички са нащрек.

— Къде са? — попита Джак Младши, който се огледа, но не видя никого.

— Опитай с това. — Капитанът му подаде очила с изпъкнали стъкла.

— Върховно! — прошепна момчето.

— Страхотни са за откриване на елени. Имаме си и мечка, която често ни навестява. Наричаме я Йоги. — Капитан Лари Овертън мислено се поздрави, че е успял да разсее детето. Поведо президента и семейството му към колата, която щеше да ги откара във вилата, определена за тях, и продължи: — Йоги си има нашийник с радиопредавател, за да не изплаши някой от пехотинците и да не го застрелят по погрешка.

— Какво ще има за вечеря? — попита Джак Младши, щом влязоха във вилата.

— Само кажи какво искаш — усмихна се сърдечно главният стюард на флотата, който ги посрещна, и добави: — Храната тук е отлична, господин президент. Снабдяваме се с продукти от местните жители и всичко е прясно, направо от фермите. Желаете ли да ви донеса нещо за пиене?

— Звучи чудесно. Кати?

— Може би бяло вино? — вдигна вежди тя. Страхът постепенно я напускаше.

— Разполагаме с много добри, госпожо. Какво ще кажете за шардоне реколта деветдесет и първа?

— Вие сте главният стюард на флотата, нали? — попита президентът.

— Да, сър. Посрещал съм адмирали и мога да ви уверя, че отлично познавам избата си.

Райън вдигна два пръста. Стюардът кимна и излезе.

— Това е лудост — каза Кати, щом вратата се затвори.

— Отпусни се — каза Джак. Докато чакаха питиетата, двете големи деца се споразумяха за пица, а Кейти поиска хамбургер и пържени картофки. Отвън се чу бръмченето на хеликоптер. «Кати е права — помисли си Джак, — наистина е лудост.»

Вратата се отвори и главният стюард се върна с две бутилки, поставени в сребърна кофичка с лед. Зад него вървеше друг стюард с подноса с чашите.

— Имах предвид две чаши — рече Райън.

— Да, господин президент, но пристигнаха още двама гости. Адмирал Джексън със съпругата си. Госпожа Джексън обича хубавото вино, сър. — Той извади тапата, наля малко от виното и подаде чашата на ХИРУРГ. Тя отпи и кимна.

— Нали има чудесен аромат? — Главният стюард допълни чашата ѝ, наля една и за президента и почтително се отдръпна.

— Винаги са ми казвали, че момчетата от флотата са такива, но аз не вярвах.

— О, Джак. — Кати се обърна. Децата гледаха телевизия. И трите бяха седнали на пода, дори и Сали, макар обикновено да се опитваше да се държи като млада елегантна дама. Те се чувстваха удобно в новата обстановка, докато родителите им не можеха напълно да се отърсят от напрежението на преживяванията през деня.

Джак забеляза, че прозорците на вилата отляво светнаха. Роби и Сиси сигурно щяха да се преоблекат, преди да се присъединят към тях. Посегна и прегърна жена си през раменете.

— Всичко е наред, мила.

Кати поклати глава.

— Никога няма да бъде наред, Джак. Рой ми каза, че докато сме живи, винаги ще имаме бодигардове. Където и да отидем, ще се нуждаем от охрана. Отсега нататък винаги ще е така...

Гласът ѝ звучеше примирено. Понякога капаните на властта не са чак толкова приятни. Имаш на разположение хеликоптер, хора, които се грижат за дрехите ти, за децата ти, сервират ти каквато храна пожелаеш, придружават те навсякъде, всичко се урежда без проблеми...

Но каква бе цената за всичко това? Някой да се опита да убие някое от децата ти? Не можеше да избяга от всичко това. Все едно че си болен от рак. Това, което трябва да направиш, е ужасно, но нямаш друг избор и плачът няма да ти помогне. Нямаше смисъл и да си го изкарва на Джак, а и той не бе виновен, нали? Просто трябваше да се примири, също като пациентите в «Джон Хопкинс», когато им съобщиш, че ще трябва да си направят изследвания в онкологията. «О, не се притеснявайте. Там има отлични специалисти и те ще се погрижат за вас. Ще направят всичко, за да ви помогнат.» Но кой наистина би искал да отиде там?

Двамата с Джак имаха хубава къща и чудесен персонал, който им сервираше отлично вино. Кати отново отпи от чашата си. Но кой наистина би искал да дойде тук?

Нямаше достатъчно информация, за да се започне разследването. Мъртвите терористи бяха фотографирани — лицата на двама от тях бяха пръснати от изстрелите — и от всички бяха снети пръстови отпечатъци. Взеха и кръвни проби, за да може по-късно чрез генетичен тест да се установи самоличността им, ако се откриеха евентуални родственици. Засега трябваше да започнат от снимките. Като начало ги изпратиха на специалистите от Мосад. Вероятно терористите бяха ислямисти, а израелските специални служби притежаваха най-добрите досиета на членовете на терористичните организации. ЦРУ и ФБР предадоха цялата информация, с която разполагаха. Ави Бен Яков им обеща пълно съдействие.

Телата бяха откарани в Анаполис за аутопсия. Това се изискваше от закона, въпреки че причината за смъртта бе очевидна. Щяха да им направят и пълни изследвания на кръвта за наличие на наркотици.

Дрехите на терористите щяха да бъдат изследвани в специалната лаборатория на ФБР във Вашингтон. Важно бе да се разбере откъде са купени и кога. Освен това чрез специална апаратура щеше да се провери всеки милиметър за наличие на петна, прах и други частици, които можеха да помогнат за установяване от коя страна са дошли терористите. Тези тестове бяха бавни и щяха да отнемат доста време, но в случай като този и най-малката улика имаше значение.

Номерата на колите им се проверяваха във файловете на компютрите за коли, дадени под наем.

Разпитаха всички възрастни, оцелели след престрелката в детската градина, ала показанията им не помогнаха много. Нито една от младите жени не бе разпознала езика на терористите. Много внимателно разпитаха и децата. В детската градина имаше няколко деца, чиито родители бяха от Близкия изток, и се предполагаше, че те може би бяха разпознали езика, но надеждите на агентите се оказаха напразни.

Оръжията бяха прибрани и номерата им бяха проверени в компютърната база данни. Лесно можеше да се установи къде са произведени, кога и в кой магазин са били доставени. Ала и тази следа не доведе до нищо. След подробен оглед на цевите и затворите се оказа, че всички оръжия са стари и отдавна излезли от производство, въпреки отличното им състояние.

— По дяволите, защо Бил не е тук! — високо рече Мъри. За пръв път в кариерата си чувстваше, че не се справя добре с работата си. Шефовете на отделите му вече бяха седнали край дългата полирана маса за съвещания. От самото начало бе ясно, че това разследване ще се води съвместно от криминалния отдел и отдела по чуждестранното контраразузнаване, подпомагани, както винаги, от лабораторията.

— Дан, който е купил тези оръжия, е бил в страната от много отдавна — каза шефът на контраразузнавателния отдел.

— Резидент — кимна Мъри в знак на съгласие.

— Пат не е разпознал езика им. Ако беше някой от европейските езици, може би щеше да го познае. Вероятно е от Близкия изток — обади се шефът на криминалния отдел.

— Колко стари са оръжията? — попита директорът.

— На единадесет години. Доста преди да вдигнат забраната — отвърна шефът на криминалния отдел. — Може би до днес не са ги използвали, Дан.

— Някой е създал в страната цяла мрежа, за която нищо не знаем. Някой много търпелив. Който и да е купил оръжията, сигурно е имал фалшиви документи, фалшив адрес и вече отдавна е излетял от клетката. Тези хора действат дяволски умно, Дан — рече шефът на контраразузнавателния отдел, като изказа гласно това, което мислеха всички. — И ние тук само си губим времето с празни приказки.

— Това е малко пресилено — възрази директорът.

— Кога за последен път не съм бил прав, Дани? — попита заместник-директорът.

— Напоследък няма такъв случай. Продължавай.

— Може би от лабораторията ще ни предоставят някои улики за съдебно издирване, но се съмнявам, че ще са достатъчни, за да вкараме делото в съда, освен ако не извадим дяволски късмет и не заловим купувача на оръжията или някой друг, който е замесен в тази работа.

— Трябва да проверим самолетните резервации и паспортите — каза шефът на криминалния отдел. — Поне откакто Райън стана президент. Това е началото. — Нямаше нужда да добавя, че това означава да се проверят около милион резервации, но това беше работата на ченгетата.

— Господи, все пак се надявам да не се окажеш прав по въпроса за резидента — въздъхна Мъри.

— Аз също, Дан — отвърна шефът на контраразузнавателния отдел. — Обаче съм сигурен, че не греша. Трябва ни време, за да разберем къде е живял, да разпитаме съседите, да проверим в регистрите откъде е дошъл и откога е в страната. Вероятно отдавна си е заминал, но това не означава, че не можем да разберем нещо, нали? Той е бил тук най-малко единадесет години. Трябва да е имал банкова сметка. Вероятно е много добре обучен. И е запазил вярата си до днес, за да помогне в тази акция. Вярвал е достатъчно силно, за да помага в убиването на деца.

— И не е бил сам — мрачно заключи Мъри.

— И аз мисля така.

— Бихте ли ме последвали, ако обичате?

— Виждам съм те и преди, но...

— Джеф Раман, сър.

Адмиралът му подаде ръка.

— Роби Джексън.

— Знаем, сър — усмихна се агентът.

— Как е той? — попита Роби.

— Днес беше тежък ден. Умряха много свестни хора.

— Но и неколцина лоши. — Джексън винаги щеше да си остане пилот на изстребител и за него смъртта бе част от работата. Двамата се отпавиха към президентската вила.

И Роби, и Сиси бяха изненадани от сцената. Самите те не бяха родители — Сесилия не можа да забременее въпреки всички отчаяни усилия — и не разбираха напълно как се бе отразил днешният ден на децата. Дори и най-големите ужаси можеха да бъдат забравени след родителската прегръдка и ласка. За Кейти светът отново бе възвърнал обичайното си състояние. Но може би следващите няколко седмици щеше да сънува кошмари, докато спомените избледнеят. Възрастните си размениха прегръдки, Кати и Сиси се усамотиха в един ъгъл, а Роби си наля вино и последва Джак на терасата.

— Как си, Джак? — По негласно съглашение тук и сега Райън не беше президент.

— Шокът дойде и отмина — призна Джак. — Сега съм обзет от ярост. Копелетата не можаха просто да насочат удара си към мен, нали? И си избраха много по-лесна цел. Страхливи негодници!

Джексън отпи от чашата си. Не знаеше какво да каже, за да утеши приятеля си, така че каза само:

— За пръв път идвам тук.

— Първия път, когато дойдох... ще повярваш ли, че погребяхме човек тук? — Джак се замисли и спомените отново нахлуха в главата му. — Руски полковник, агент, който бяхме внедрили в тяхното министерство на отбраната. Истински войник, герой на Съветския съюз, три или четири пъти, доколкото си спомням. Погребяхме го в униформата му, с всички ордени. Лично прочетох няколко цитата от Библията на гроба му. Това беше, когато измъкнахме Герасимов.

— Значи всичко това е истина, така ли?

— Да — кимна Райън. — Ти знаеш за Колумбия, знаеш и за подводницата. Как, по дяволите, вестникарите са се докопали до всичко това?

Роби за малко не се засмя с глас, но се овладя.

— Господи, а аз си мислех, че само моята кариера е изпълнена с изненади и тревоги.

— Ти сам си си я избрал — сърдито рече Джак.

— Както и ти своята, приятелю.

— Така ли мислиш? — Райън влезе вътре, за да напълни чашите, върна се с очилата за нощно виждане, сложи си ги и огледа местността. — Не съм искал семейството ми да се охранява от цял взвод морски пехотинци. Ето там долу има трима, със защитни жилетки, шлемове и пушки... и защо? Защото по света има хора, които искат да ни убият. Защо? Защото...

— Ще ти кажа защо. Защото ти си по-добър от тях, Джак. Ти отстояваш твърдо целите си, и те са добри. Защото ти си мъжко момче и не бягаш от трудностите. Не искам да те слушам да говориш по този начин, Джак — продължи адмиралът. — Не ми пробутвай това: «О, Господи, защо?». Аз те познавам много добре и знам що за човек си. Аз съм пилот на изстребител, защото сам съм избрал да бъда такъв, а ти си това, което си, защото също сам си си го избрал. Никой не ти е казвал, че ще е лесно, нали?

— Но...

— Няма но, господин президент. В света имало хора, които не те харесвали? Чудесно. Само измисли как да ги открием и сетне повикай онези пехотинци долу и ги остави да си свършат работата. Може би има хора, които те мразят, но много повече те обичат и уважават и аз ти казвам, че в тази страна няма човек, който да носи униформа и който да не е готов да застреля на място всеки, който се опита да нападне теб или някой от семейството ти. Работата не е в това какъв си ти, а кой си, разбра ли?

«Кой съм аз?» — запита се ФЕХТОВАЧ. Отчаяно му се прииска цигара.

— Ако притежавах подобно място, щях често да прекарвам времето си тук. Сякаш си в открито море — каза Джексън. — Излизаш на палубата и просто се наслаждаваш на морето и звездите.

— Ти никога не забравяш за работата си, нали? Дори и когато се наслаждаваш на морето и звездите, така ли е?

— Така е — призна адмиралът. — Не мисля толкова много и атмосферата не е толкова напрегната, но никога не забравям за задълженията си.

— Тони ми каза, че индийската флота е излязла в открито море.

— Два самолетоносача заедно с ескортиращите кораби и петролните танкери. Следим ги чрез спътниците.

— Дали има връзка? — попита Райън.

— Между кое?

— Между неприятностите в Тайванския проток и излизането на индийската флота в открито море. Така ли е наистина, или ставам параноик? — попита ФЕХТОВАЧ.

— Не е изключено. Може би индийците са се възползвали от факта, че са приключили ремонтите на своите самолетоносачи, и са решили да ни покажат, че не се страхуват от нас. А колкото до Китай... хм, такива неща са се случвали и преди. А що се отнася до опита за отвличане на Кейти, още е рано да се каже, а и не е в моята област. Мъри ще се погрижи да разнищи цялата история. В крайна сметка не успяха, нали? Семейството ти е тук, при теб, децата гледат телевизия и са спокойни и защитени. Така ще бъде и занапред и едва ли някой отново ще се опита да им навреди.

В Тел Авив бе четири сутринта и Али Бен Яков бе събрал най-добрите си специалисти по терористите. Всички разглеждаха снимките, които бяха получили от Вашингтон, и ги сравняваха със снимките в архивите си, направени през годините в Ливан или някъде другаде. Проблемът беше, че повечето от техните снимки показваха млади мъже с бради — най-простият начин за маскировка, — а и самите снимки не бяха от високо качество. Изпратените от ФБР фотографии също не бяха достатъчно ясни.

— Открихте ли нещо? — попита директорът на Мосад. Всички погледи се насочиха към един от експертите, четиридесетгодишната Сара Пелед. Зад гърба ѝ шепнешком я наричаха вещица. Тя притежаваше особената дарба да идентифицира хора по снимки.

— Този. — Сара плъзна две снимки през масата. — Има определено сходство.

Бен Яков внимателно разгледа двете снимки и не откри нищо, което да потвърди мнението ѝ. Много пъти я бе питал какво я кара да е толкова сигурна при подобни случаи. Сара винаги му бе отговаряла, че това е просто инстинкт. Ави отново се взря в снимките, като сравни формата на очите. Обърна израелската снимка. На гърба бе написано, че се подозира, че мъжът е член на Хизбула, име — неизвестно, възраст — около двадесет години по времето, когато е била правена снимката, а тя бе отпреди шест години.

— Разпозна ли някой от другите, Сара? — попита той.

— Не, нито един.

— Колко си сигурна за този? — попита един от контраразузнавачите. И той като Ави не виждаше никаква прилика.

— Сто процента, Бени. Казах «определено», нали така? — раздразнено отвърна Сара. Винаги се ядосваше, когато не ѝ вярваха, особено в четири сутринта.

— Доколко далеч можем да стигнем с това разследване? — попита друг агент.

— Райън е приятел на страната ни и президент на САЩ. Ще стигнем толкова далеч, колкото е необходимо. Ще съберем колкото може повече сведения. Пълно разследване. Трябва да се проверят всички възможни контакти — в Ливан, Сирия, Ирак и Иран, навсякъде.

— Свине! — Генерал Бондаренко прокара ръка през косата си. Отдавна бе свалил връзката си, а часовникът му показваше, че вече е събота.

— Да — съгласи се Головко. — При това некомпетентни. Но този път Иван Еметович е извадил късмет. Този път.

— Може би — кимна Геннадий Йосифович.

— Не си ли съгласен?

— Терористите са подценили противниците си. Наскоро прекарах известно време сред войниците от американската армия, нали си спомняш? Те са обучени, както никои други по света, а тези, които охраняват президента, са най-добрите. И защо ли всички подценяват американците?

Добър въпрос, каза си Сергей Николаевич и кимна на събеседника си да продължи.

— Америка много често страда от липсата на политическо ръководство. Това не означава некомпетентност. Знаеш ли на какво приличат американците? На злобно куче, което държат на къса каишка... и понеже не може да скъса каишката, хората се заблуждават, че няма защо да се страхуват, ако са по-далеч от него. Но кучето е много опасно, а каишката може да се скъса. Нали познаваш Райън?

— Да, добре го познавам — съгласи се Головко.

— И какво ще кажеш? Онези истории във вестниците верни ли са?

— До една.

— Ще ти кажа какво мисля, Сергей. Ако гледаш на него като на опасен противник и той държи онова зло куче на каишката, аз в никакъв случай не бих му се изпечил на пътя и не бих го предизвикал. Да нападнат дете? И то неговото дете? — Генералът поклати глава.

Головко го разбра много добре. И двамата бяха уморени, но сега си бяха изяснили нещата. Той бе прекарал твърде много време в четене на политическите доклади от Вашингтон, от руското посолство и от американските медии. Всички те казваха, че Иван Еметович... в това ли беше ключът? От самото начало той бе наричал Райън по този начин, смятайки, че му прави чест като се обръща към него с руската версия на името му. Да, по този начин той показваше уважение към американския президент.

— И ти мислиш за това, което мисля и аз, нали? — попита генералът.

— Някой си е направил сметката...

— И то грешна. Смятам, че трябва да разберем кой е. Мисля, че една атака срещу американските интереси с цел да се отслаби Америка е всъщност атака и срещу нашите интереси. Защо Китай направи тази провокация? Защо принуди американците да променят разположението на флотата си? А сега и това? Американските сили са разпокъсани и в същото време се организира покушение срещу дъщерята на президента? Това не е съвпадение.

— Но не можем да направим нищо. Особено след разкритията в американската преса...

— Другарю председател — прекъсна го Бондаренко, — през последните седемдесет години нашата страна се ръководеше от объркана политическа теория, която противоречеше на обективната действителност, и това е в основата на нашите беди. Да, тук има обективни условия — продължи той, използвайки любимата фраза на съветските военни — реакция, обусловена от три поколения. — Според мен си имаме работа с много умно замислена операция, но в нея има една фатална грешка и тази грешка е, че не са оценили правилно американския президент. Не си ли съгласен с мен?

Головко се замисли няколко секунди. Бондаренко бе прав, но отстрани винаги е по-лесно да се оценят нещата... но дали и американците ги преценяваха толкова добре? Координирана операция? Всичко опираше до Райън.

— Да. Аз допуснах същата грешка. Райън изглежда по-слаб, отколкото е всъщност. Всички признаци са налице, но хората просто не ги забелязват.

— По време на престоя ми в Америка генерал Дигс ми разказа историята за нападението на терористите и как Райън се справил с тях. Освен това той е много добър и в разузнаването. Единственият му недостатък, ако изобщо може да се нарече така, е, че не е опитен политик, а останалите политици възприемат това като слабост. Може би донякъде имат право — продължи Бондаренко, — но ако тази враждебна операция е насочена против Америка, тогава тази политическа слабост е много по-маловажна от достойнствата му.

— И какво следва от това?

— Трябва да му помогнем — решително заяви генералът. — По-добре да бъдем на страната на победителите, защото ако не му помогнем, може да се окажем на страната на победените. Никой няма да нападне директно Америка. А ние едва ли ще имаме такъв късмет, другарю генерал.

Издание:

Автор: Том Кланси

Заглавие: По заповед на президента

Преводач: Диана Кутева; Стамен Стойчев

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: Роман

Националност: Американска

Редактор: Иван Тотоманов

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3716>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.